

Giới thiệu Đen Trắng Kết Hợp

Anh và Cô là đôi bạn thân tri kỷ từ nhỏ, làm gì cũng có nhau, ông trời như sắp đặt cô sinh ra là để cho anh vậy. Lớn lên anh là một người thành đạt, được nhiều tiểu thư theo đuổi, con cô chỉ là một nhân viên bình thường trong công ty của anh.

Cho đến một ngày, cô đưa cho anh tờ giấy và hỏi mẫu bạn gái của anh. Anh mỉm cười không nói gì chỉ viết vào ba chữ "Loại Ngu Muội". Mãi cho đến tận sau này, cô mới biết được rằng, ba chữ nhỏ nhắn đó là ám chỉ cô. Nhưng phía trước còn nhiều thử thách mà cô phải vượt qua để có được một cuộc sống hạnh phúc với anh. Mời các bạn đón đọc truyện Đen Trắng Kết Hợp

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Thời điểm Tô Dã Nghi tỏ lộ với Dịch Tự là một buổi hoàng hôn, ánh nắng chiều rực đỏ cả một góc trời. Cô nói với anh "Em thích anh", anh trở về nói với cô "Cảm ơn".

Từ đó về sau, mặc dù Tô Dã Nghi vẫn hay kéo Mạc Ninh hoặc Chu Nhất Nặc đi nhìn trộm diễn xuất của anh, nhưng trong lúc đó cô cùng Dịch Tự, quả thật không còn cùng xuất hiện nữa.

Cho nên, lúc Tô Dã Nghi ở trên xe chuyển đến công ty thấy Dịch Tự, cô ngây ra khoảng hai phút, một mực hoài nghi có phải mình đã xuyên qua hay không, sau đó nữa, có hai chữ vẫn luôn lượn vòng trên đầu cô, một hồi lâu vẫn không biến mất.

Phân vụn. (1)

Tô Dã Nghi không phải một người nhất gan, Chu Nhất Nặc từng sắc bén chỉ ra: "Kẻ ngu này trên người có một loại dừng cảm kỳ lạ, mà nguyên nhân sâu sắc nhất của loại dừng cảm này chính là vì cậu ngu ngốc. Cậu ngu ngốc để dừng cảm. Nói chuyên nghiệp một chút, loại dừng cảm này gọi là ngu dừng." Đối với lần này, Mạc Ninh rất là tán thành, ít nhất cái đó cũng khiến Tô Dã Nghi cất lời tỏ lộ toàn bộ - điều này không phải tất cả nữ sinh đều có thể làm được.

Vào lúc này, về ngu dừng trên người Tô Dã Nghi lại tới.

Cô ngồi ở sát chỗ ngồi bên ngoài, đáng lẽ cô nên ở trước mặt Dịch Tự, nhưng mà cô lại dựa vào cái về ngu dừng ở sau lưng của Dịch Tự làm cản làm bậy, thậm chí trong lúc không có những người khác cô còn khéo léo để cô và Dịch Tự dính sát vào nhau, sau đó, cô cùng anh đứng ngang nhau ở một hàng ngũ phía sau chờ thang máy.

Lại sau đó, ở sau lưng Dịch Tự cô một giây cũng không bỏ bắt đầu thường thức cái gáy của anh - đuôi tóc sạch sẽ, gáy, cổ áo sơ mi kẻ ô rất chỉnh tề, tinh thần rất phấn chấn, ngay cả khi anh đeo dây tai nghe nhạc so với người khác cũng đẹp hơn rất nhiều...

Tô Dã Nghi có thể cảm giác được xung quanh cô đang tỏa ra một vòng lại một vòng bong bóng hình trái tim màu hồng, bay trong thế giới của cô, còn kèm theo âm thanh nhịp tim "Phốc phốc phốc" của cô nữa.

Dịch Tự xuống lầu ở tầng mười sáu, đó là phòng phát triển phần mềm của công ty.

Phòng, phát, triển, phần, mềm

Sau khi mấy chữ này xuất hiện trong đầu, Tô Dã Nghi bắt đầu lâm vào một đoạn hồi ức không ngăn trong quá khứ, ban đầu lúc d'đ/l/q'd mới biết Dịch Tự, cô vẫn tưởng rằng anh thuộc khoa Âm Nhạc. Biết anh là bởi vì một lần trong buổi dạ tiệc anh đã đệm nhạc cho một nam sinh hát, mặc dù anh chỉ ngồi sau chiếc piano, Tô Dã Nghi từ nhỏ đã say mê piano chỉ cần liếc mắt đã thấy anh, đợi đến khi anh cùng nam sinh kia đi lên trước sân khấu cảm ơn, Tô Dã Nghi quên cả hô hấp.

Nói tới đây, không thể không nhắc tới một người - Mẹ Tô.

Mẹ Tô là một giáo viên có tuổi nghề dạy học rất lâu ở nhà trẻ, sau khi sinh Tô Dã Nghi, bà rất chú trọng việc giáo dục tư tưởng cho con gái, thường khích lệ Tô Dã Nghi thiên mã hành không (2) để trí tưởng tượng của mình bay bổng, khi cô mới học phân biệt được mặt chữ đã để cho cô xem các loại sách thiếu nhi. Nhờ đó, Tô Dã Nghi rất giỏi tưởng tượng - ví dụ như một giây gặp gỡ Dịch Tự kia, trong đầu cô là hình ảnh chính anh dắt tay cô đi trên con đường trải dài những phím đàn đen trắng, con đường kia vẫn kéo dài tới cả khung cảnh thế giới, bọn họ đi trên con đường, chân giẫm lên phím đàn tạo ra khúc nhạc dễ nghe - Đỉnh.

Thang máy tới rồi, hồi ức quay trở lại, nói thực tế trước đã. Lúc này Tô Dã Nghi mới phát hiện cô đã vô tình lên đến tầng cao nhất của công ty ba mươi bảy tầng, mà tầng lầu cô làm việc cũng chỉ là tầng hai mươi.

Nhờ phúc của Dịch Tự, Tô Dã Nghi tới trễ.

Tô Dã Nghi đảm nhiệm chức vụ biên tập viên thử việc của một kênh trung tâm giải trí điện ảnh trên mạng. Công việc của cô không hề đơn giản, quan trọng nhất chính là, cô có một nữ cấp trên vô cùng nghiêm khắc – Tả Đan, người ta gọi là “Chị Co”, nhóm biên tập viên kênh điện ảnh thì gọi chị là “Diệt Tuyệt sư thái” (3), chị Co làm việc siêng năng, cần cù và rất thật thà, còn rất có trách nhiệm, là biên tập viên cấp S mạng Phi Cấp sát hạch liên tục nhiều năm, được lãnh đạo sở nể trọng, được các đồng nghiệp thuộc ngành khác trong sở ngưỡng mộ. Một mình ở trong kênh điện ảnh, chị là một nhân vật phản diện cực lớn.

Giờ phút này vị phản diện cực lớn đang đứng trước mặt Tô Dã Nghi, nhìn bộ dạng tui thân của cô, một lúc lâu cũng chưa nói ra một chữ.

Tô Dã Nghi rất nhỏ giọng nói: “Chuyến... Chuyến xe đưa đón...”

“Xe đưa đón đã sớm tới.” Chị Co ngắt lời cô. “Những chuyện khác tôi không nói nhiều, thời gian này là khoảng thời gian quan trọng cô trở thành nhân viên chính thức, thành tích công việc của cô bình thường, cứ phạm phải những sai lầm nhỏ nhặt này, nếu như kiểm tra không qua, người của tôi thật sự bỏ đi.”

“Thật xin...”

“Đừng tìm tôi nói thật xin lỗi, ba chữ này quá lợi rồi.”

Tô Dã Nghi chăm chú nhìn chị Co, dáng vẻ giống như là đang tiếp thu lời dạy dỗ, trong đầu lại không chút khách khí cho chị Co đeo lên chiếc khăn trùm đầu hình con khủng long, ảo tưởng rằng cô vẫn quơ múa tay với móng vuốt của một loài cá kỳ quái nào đó – lúc này trong lòng mới ổn định một chút.

“Chào buổi sáng, Tổng giám.” Chị Co đang nói hăng say, Tô Dã Nghi cũng đang lúc suy nghĩ hăng say, đúng lúc một người đi tới chỗ hai cô cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

Người đến là Tổng giám của trung tâm giải trí – Hàn Kha – Boss lớn nhất trên đầu Tô Dã Nghi.

“Chào buổi sáng, Tổng giám.” Tô Dã Nghi cười ngọt ngào.

Hàn Kha mang một cặp mắt kính, thân hình không cao, vóc người cũng rất tốt. Thời điểm Tô Dã Nghi tới Phi Cấp xin việc, Hàn Kha là người duy nhất phỏng vấn. Cô vẫn còn nhớ lần phỏng vấn đó, Hàn Kha liếc nhìn cô một cái trước, lấy thêm sơ yếu lý lịch của cô rồi nhìn lướt qua, nghiêm túc khác thường mà nói: “Mới nhìn những gì cô đã làm qua, không có một chút kinh nghiệm làm việc, không hề có giao thiệp trong nghề, vậy cô dựa vào cái gì mà tới đây phỏng vấn?”

Tô Dã Nghi nhớ cô từng sờ nhìn anh ta một hồi lâu, cũng không trả lời nguyên nhân đến. Sau đó Hàn Kha lại hỏi cô: “Cô có thể mạnh gì?”

Mãi sau Tô Dã Nghi mới nói: “Tôi cực kỳ yêu thích bắt quái, tôi rất có tinh thần giải trí, tôi có thể chịu được cực khổ, có thể làm thêm giờ.”

Đây là cuộc phỏng vấn đầu tiên của Tô Dã Nghi sau khi tốt nghiệp đại học, cô tự nhận là vô cùng thất bại.

Ngoài dự đoán của mọi người chính là, xế chiều hôm đó cô liền nhận được tin tức tuyển dụng của Phi Cấp. Cô đến nay đều không muốn suy nghĩ thông suốt việc mấu chốt, lúc hỏi Chu Nhất Nặc, Chu Nhất Nặc ở trong điện thoại nói cho cô biết: “Có thể Tổng giám coi trọng cậu.”

“Chào buổi sáng.” Hàn Kha mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tả Đan và Tô Dã Nghi, sau đó cười nói: “Chị Co mới sáng sớm đã dạy bảo gì đó?”

Tả Đan nghiêm chỉnh trả lời: “Chỉ là tới bàn giao một chút công việc.”

Hàn Kha cười: “Bàn giao xong rồi chứ?”

Tả Đan gật đầu: “Không còn nhiều lắm.”

Hàn Kha: “Vậy Tô Dã Nghi... Cô tới phòng làm việc của tôi.”

Tô Dã Nghi: “Ai cơ?”

Đây coi như là Tổng giám cứu cô sao? Chẳng lẽ anh ta thật sự coi trọng cô? Vào đến trước phòng làm việc của Hàn Kha, trong đầu Tô Dã Nghi luôn cứ rối rắm vấn đề này.

Hàn Kha đặt túi xách ở trên bàn làm việc, nhấn mở máy vi tính, ngồi xuống, dựa lưng vào ghế bành, về mặt mang chút nghiêm túc nhìn Tô Dã Nghi, nói: “Quá trình bắt đầu chưa?”

“Quá trình gì ạ?”

“Chuyển thành nhân viên chính thức.”

“Ách, vẫn còn đang diễn sơ yếu lý lịch.” Dừng một chút, Tô Dã Nghi còn thành thật khai báo: “Chị Co nói tôi chưa có thành tích xuất sắc nào, nộp lên

cũng không có sức thuyết phục.”

Hàn Kha đưa tay gõ bàn phím một cái, “Ừ” một tiếng thật trầm, có lẽ là suy nghĩ một chút, anh ta chuyển một tập thiếp mời tới trước mặt của Tô Dã Nghi, nói: “Đây là buổi ra mắt đầu tiên của ‘Thái Dương Thần’, cô chạy tới thực nghiệm một chút. Mấy ngày nữa, nhân viên chịu trách nhiệm sẽ tới công ty tuyên truyền, nếu tin tức này truyền đi tốt, chuyên đề tới cô hãy làm đi.”

Tô Dã Nghi không thể tin mở to hai mắt, lúng ta lúng túng nói: “Tổng...”

Hàn Kha ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc hơn: “Cô là tôi phỏng vấn, cũng là tôi nhận vào, mặc dù vẫn là Coco chỉ dẫn cô, nhưng tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

Tô Dã Nghi nghe được bốn chữ “Chịu trách nhiệm với cô”, không tự chủ lại bắt đầu mơ mộng, vào giờ phút này xuất hiện trong đầu cô chính là một màn tình yêu cầu huyết (máu chó) rồi rầm. Đang suy nghĩ bay bổng, Hàn Kha đã ngồi thẳng dậy, ngón tay gõ bàn phím “Bánh bạch”, nói: “Không có việc gì nữa, cô ra ngoài trước đi.”

Tô Dã Nghi cầm lấy thiếp mời, xoay người ra khỏi phòng làm việc. Trước khi khép cửa lại còn liếc thấy vẻ mặt quần quýt nhìn máy vi tính của Hàn Kha, Tô Dã Nghi không khỏi nghĩ, Tổng giám là một người âm tình bất định (tâm tình không ổn định) như vậy, làm sao có thể “Coi trọng cô”.

Buổi tối cứ làm thêm giờ theo lẽ thường.

Tô Dã Nghi thuê phòng ở Tứ Hoàn, mỗi ngày phải ngồi một chuyến xe buýt trước, sau đó đến trạm xe ngồi một tiếng trên tàu điện ngầm mới có thể về tới nhà.

Thật ra thì Tô Dã Nghi không muốn về nhà.

Nhà cô ở gồm ba phòng, được chia làm bảy hộ. Bên trong hơn mười người ở - thật ra thì Tô Dã Nghi cũng không rõ cụ thể có bao nhiêu người ở, dù sao mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy những khuôn mặt xa lạ.

Về quá sớm sẽ phải đợi hàng xóm tắm trước, giặt quần áo, nấu cơm... Nếu may mắn trong lúc đó còn có thể gặp một hộ gia đình cãi vã nhau. Lúc Chu Nhất Nặc lần đầu tiên tới xem cô cũng đã nói: “Cậu sẽ không ở lâu dài.”

Tô Dã Nghi tới nơi này ngày thứ chín liền muốn chuyển chỗ, rất muốn rất muốn. Bởi vì cô đã ngoài ý muốn phát hiện, tần số hoạt động ban đêm của đôi vợ chồng ở căn phòng cách vách kia là ba ngày một lần, thỉnh thoảng mỗi lần sẽ kéo dài hơn hai giờ. Có lẽ chính họ quíuoon cũng biết hiệu quả cách âm của căn phòng không tốt, mỗi lần hoạt động thanh âm có vẻ đè nén và kiềm chế. Thật ra thì loại âm thanh này càng khiến cho người ta điên cuồng, để cho người nghe cảm giác, giống như có người muốn hắt hơi một cái, làm động tác hắt hơi đến nửa ngày, cuối cùng cũng không làm được gì cả.

Tô Dã Nghi mỗi lần nghe âm thanh kia đều có một loại xúc động, sai bước vọt tới trước mặt đôi tình nhân kia, hét to với bọn họ: “Hoặc là để cho tôi thỏa sức làm việc! Hoặc là... chơi đùa với trứng đi!”

Cuối cùng Tô Dã Nghi không làm vậy, cô đi mua một bộ máy trợ thính, thử hai ngày, phát hiện đối với cái âm thanh nghe không được hài hòa kia, cô lại càng không đồng ý để cái vật kỳ quái nhét trong lỗ tai mình. Vì vậy, cô chỉ có thể lựa chọn tiếp tục cùng làm cuộc đấu tranh không tiếng động đối với đôi vợ chồng nhỏ mạnh mẽ.

Hôm nay lại vừa là ba ngày một lần, Tô Dã Nghi bị dày vò tới ba giờ sáng mới ngủ. Thời gian ngủ muộn như vậy trực tiếp đưa trạng thái ngủ của cô tới tận ngày hôm sau mới thức dậy. Lúc ở trạm chờ xe đưa đón, cô cứ thế dựa vào cột điện chớp mắt mười mấy phút đồng hồ.

Một giây khi bước lên chiếc xe đưa đón kia, cô đột nhiên nhanh như chớp nhớ lại Dịch Tự cũng ngồi chuyến xe này, ngay tức khắc ánh sáng trong mắt trở về, cô hưng phấn loanh quanh tìm kiếm bóng dáng xuất sắc trong chiếc xe.

Cô rất nhanh tìm ra anh, đáng tiếc chính là, bên cạnh anh đã có người ngồi, đáng tiếc hơn chính là, người ngồi bên cạnh anh lại là ----

Chúc Ly?

Chân mày Tô Dã Nghi xoắn lại tới mức không thể thấy được độ cong.

(1) Phân vượn: Trong tiếng Trung, phân vượn đồng âm với từ duyên phận nên nó cũng được sử dụng với nghĩa duyên phận, nhưng với sắc thái đùa cợt, chế giễu.

(2) Thiên mã hành không: một câu thành ngữ của Trung Quốc, chỉ ý tưởng, suy nghĩ dồi dào, phong phú, không bị bó hẹp.

(3) Diệt Tuyệt sư thái: là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết “Ỗ thiên đồ long ký” của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chương môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn Ỗ Thiên Kiếm. Đồng thời, bà cũng nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng. (Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt)

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Không phải cô nên ngồi chuyển xe phía Tây sao?” Sau khi xuống dưới xe, Tô Dã Nghi níu cánh tay Chúc Ly hỏi.

Chúc Ly là người như thế nào?

Nữ vương bát quái của giới giải trí cũng vậy. Từ việc những kẻ tai to mặt lớn ở quốc tế nuôi bao nhiêu con mèo, là cái giống gì, đến chuyện ngôi sao nào đó vừa bị loại trong đợt tuyển chọn ngày hôm qua đã qua đêm ở đâu... Chỉ cần là của làng giải trí, không có chuyện gì mà Chúc Ly không biết.

Chúc Ly là người sinh ra và lớn lên tại Bắc Kinh, bác là một đạo diễn có tiếng, nâng đỡ cho các quan hệ của cô, Chúc Ly giao thiệp cũng rất rộng. Đây cũng là lí do vì sao Chúc Ly ở trung tâm giải trí rất được yêu thích.

Nhà của Chúc Ly ở thẳng phía Tây, bởi vì cô ghét bỏ thời gian xe đưa đón tới trạm rất không ổn định, lại không thích lái xe, vì vậy mỗi ngày cô đều ngồi tàu điện ngầm đi làm.

Làm Tô Dã Nghi cực kỳ kinh ngạc chính là, hôm nay Chúc Ly đi làm đúng giờ xe chạy, lại còn là chuyển xe phía Bắc?

“Hôm qua tôi ở nhà của dì.” Chúc Ly bị Tô Dã Nghi lôi kéo, vẫn phần khởi sai bước đi phía trước như cũ, đuổi theo bước chân của người đi trước.

Đi phía trước chính là Dịch Tự. Tô Dã Nghi dùng sợi tóc cũng biết, Chúc Ly thế nào cũng phát hiện ra Dịch Tự. Theo lẽ thường mà nói, một khi trai đẹp bị Chúc Ly phát hiện ----- trong đầu Tô Dã Nghi xuất hiện cảnh tượng một màn Chúc Ly tới gần, sau đó là cảnh tượng Dịch Tự bị giới thiệu cho đủ loại phụ nữ, Dịch Tự lại đột nhiên chọn trúng một vị mỹ nữ, kéo bóng lưng lộng lẫy của mỹ nữ kia đi lại trong ánh sáng chói lọi ----- d,0dylq.d

“Này! Cô đoán người con trai trước mặt kia có bạn gái không?” Chúc Ly nhỏ giọng hỏi Tô Dã Nghi, tạm thời cắt đứt liên tưởng của cô.

Tô Dã Nghi theo bản năng “Ách” một tiếng, suy nghĩ một chút, trầm nghĩ: Đúng vậy, tại sao cô không nghĩ tới có thể Dịch Tự đã có bạn gái? Có thể là anh cùng bạn gái đi Bắc Kinh, có thể...

“Tôi đoán là không có.” Chúc Ly nói: “Tôi hỏi qua rồi, bên tổ phần mềm tôi có nhiều bạn tốt, bọn họ nói anh chàng đẹp trai này năm nay mới tốt nghiệp, học phát triển phần mềm. Là người thành phố C, được công ty gọi tuyển vào tháng năm, là một đứa bé rất ngang bướng.”

Tô Dã Nghi đầy vạch đen: “Cô điều tra rất rõ ràng.”

Chúc Ly vỗ vỗ bả vai của cô: “Nhóc con, phải biết chị Ly của cô đã dính dáng tới chuyện bát quái chừng năm năm rồi.”

Tô Dã Nghi lại đầy vạch đen: “Vậy làm sao cô biết anh ta không có bạn gái?”

Chúc Ly cười: “Cô lại quên rồi, tôi vừa mới nói cho cô, tôi dính dáng đến nghề bát quái có thể tới năm năm.”

Tô Dã Nghi: “...”

Là đồng nghiệp với Chúc Ly tới nay đã hai tháng, lần đầu tiên Tô Dã Nghi phát hiện ra cô lại có thể nhiệt tình chú ý tới một người lâu như thế. Trong quá khứ cũng thường có nhiều kiểu mỹ nam tới công ty biểu diễn, mỗi lần trở về Chúc Ly cũng rất hưng phấn. Nhưng loại hưng phấn này cũng chỉ giữ vững được ba ngày, một vòng người mới người cũ biểu diễn kỹ thuật chạy qua chạy lại, khẩu vị của Chúc Ly vẫn không có chút ổn định nào.

Duy chỉ có đối với Dịch Tự, dù đã qua một vài tuần chào hỏi, sự nhiệt tình của cô không ngừng không giảm, ngược lại không ngừng tăng mãnh liệt. Về điểm này, mấy người đồng nghiệp trong kênh cũng sâu sắc cảm thấy kỳ quái, có một lần trở về người bạn cùng bộ phận Phạm Giai hỏi Chúc Ly nguyên nhân, Chúc Ly chỉ giơ một ngón tay cái cùng hai đầu ngón út lên với cô ta, Phạm Giai tiếp tục hỏi ý nghĩa của dấu tay này, Chúc Ly chỉ đáp: “Tôi đã hai mươi sáu tuổi. Muốn tìm một người đàn ông đứng đắn ở mọi nơi.”

Những thứ này cũng không làm cho Tô Dã Nghi bối rối, khiến cô bối rối nhất chính là, đã nhiều ngày cô không nhìn thấy Dịch Tự trên xe đưa đón.

Trưa hôm nay lúc ăn cơm, Chúc Ly hiệu suất làm việc cực cao giải đáp vấn đề đã quấy rối Tô Dã Nghi nhiều ngày nay.

“Tôi nhờ chút quan hệ với tầng mười sáu, còn có vài người bạn tốt ở phòng hành chính cũng đã cho tôi tin tức xác thực, anh chàng thanh niên đẹp trai này gọi là Dịch Tự, còn độc thân. Nhưng đáng tiếc chính là...” Chúc Ly nói đến đây đột nhiên cười cười thần bí, không nói gì nữa.

“Đáng tiếc cái gì?” Tinh thần nại của Tô Dã Nghi kém, không kìm được liền hỏi.

Chúc Ly cầm chiếc đũa chỉ vào Tô Dã Nghi, cười gian nói: “Bộc lộ bản chất đi, cô bé, thật ra thì cô cũng thích anh chàng đẹp trai kia, yêu đến chết đi sống lại phải không?”

Tô Dã Nghi: “...”

Chúc Ly không trêu chọc nữa, rất nghiêm túc nói: “Cô đã gặp cô nàng tomboy tóc ngắn ở tổ phần mềm chưa?”

Tô Dã Nghi lắc đầu.

Phạm Giai tiến lại gần nói rõ cho Tô Dã Nghi: “Người đó đáng đáp hơi giống anh Xuân.”

Tô Dã Nghi vẫn lắc đầu như cũ, công ty có hơn hai nghìn người, mỗi ngày những người xuất hiện trước mặt cô dường như đều giống như phù vân (thoảng qua như mây khói), trừ ở phòng của cô ra, Tô Dã Nghi biết rất ít người, có khi bình thường là người khác nhớ cô, nhiệt tình chào hỏi cô, cô lại chỉ có thể dùng “A ha ha”, “Thật đúng lúc nha”... Các loại câu đơn để che đậy.

Phạm Giai còn muốn tiếp tục giải thích với cô, Chúc Ly lại cắt ngang: “Đừng tìm cô ta nói những chuyện hao tâm tổn trí này, như vậy, rơi vào đau khổ sẽ chỉ là cô thôi.”

Tô Dã Nghi trừng mắt nhìn Chúc Ly, cá giận nói: “Cô nàng tomboy kia với Dịch Tự thì có quan hệ gì?”

Chúc Ly “Chặc” một tiếng, nói: “Quan hệ lớn. Cô tomboy đó theo đuổi Dịch Tự đã hai tuần rồi, nghe nói, tomboy còn tìm được nhà của Dịch Tự, ngày nghỉ cuối tuần còn đi từ Tam Hoàn phía Nam tới Ngũ Hoàn phía Bắc đưa cháo gà cho anh ta, nhưng anh chàng này bị dọa sợ rồi.”

Tô Dã Nghi hưng phấn nói: “Sau đó thì sao?”

Chúc Ly chia bàn tay ra: “Sau đó anh chàng kia kiên quyết dứt khoát dọn nhà, bây giờ, không ai biết anh ta ở đâu.”

Trong bụng Tô Dã Nghi liên sáng tỏ, thì ra là anh dọn nhà, trong lòng thoáng qua một chút mát mẻ, giờ phút này điều cô muốn chính là, sau này số lần gặp anh sẽ nhiều lên chút ít.

Ngừng một lát, Chúc Ly đột nhiên thần thần bí bí nói: “Theo tôi thấy nha, cái này phản ánh lớn, không chừng anh chàng kia là một...”

Phản dưới, Chúc Ly dùng khuôn miệng để diễn đạt. Tô Dã Nghi nhìn khẩu hình kia, tiếp tục rơi vào liên tưởng: Đúng vậy nha, nếu Dịch Tự thích đàn ông thì làm thế nào?

Thật ra thì tiêu chuẩn chủ quan với Chúc Ly là như vậy, Tô Dã Nghi một chút cũng không lo lắng.

Thứ bảy tuần này lúc cùng Chu Nhất Nặc đi dạo một mình phía Tây, cô hết sức tự tin nói: “Tớ chưa từng thấy qua người con gái nào tố chất còn cao hơn cả Mạc Ninh nhà ta, đến cậu ấy còn không giải quyết được, tại sao Chúc Ly có thể làm được?”

Chu Nhất Nặc nhai một đường thuần trong miệng, nghiêng người dò xét cô một cái, cười: “Đây là Mạc Ninh không nghiêm túc theo đuổi, nếu như theo đuổi, không chừng anh Dịch Tự của cậu giờ cũng không ở Bắc Kinh, mà là ở thành phố G.”

Tô Dã Nghi bĩu môi, muốn nói cái gì đó, lại cảm thấy không có lời phản bác. đành phải kìm nén tức giận, dọc theo đường đi suy nghĩ: Đúng vậy, nếu như ban đầu Mạc Ninh hạ quyết tâm theo đuổi Dịch Tự, liệu anh có đồng ý hay không? Bọn họ có thể ở cùng một chỗ nói lời yêu thương hay không, kết hôn, sinh em bé chẳng hạn?

Có lẽ có một ngày, cô muốn chính miệng hỏi một chút.

Buổi chiều chủ nhật, Tô Dã Nghi nhận được một cuộc điện thoại.

Cuộc điện thoại này đối với cô mà nói là cực kỳ quan trọng. Ba tuần trước, cô đã phát thiệp xin được thuê phòng của một nhóm nhỏ trên mạng xã hội, bên trong viết yêu cầu thuê phòng rõ ràng --- Cô từng cho Chu Nhất Nặc nhìn những yêu cầu này, lúc ấy Chu Nhất Nặc liền giễu cợt cô: “Một ngàn đồng muốn tìm một phòng đơn, còn đòi yêu cầu này yêu cầu kia? Cô không có tâm bệnh đi, đây chính là Bắc Kinh đó”, bị cô nói như vậy, về sau, Tô Dã Nghi cảm thấy mất mặt, cũng không còn chú ý tới cái thiệp ban đầu mình phát ra nữa. Lần này nhận được điện thoại ngoài dự đoán thật sự vui mừng, vì thế, cô dường như ngay lập tức chạy ra cửa, chạy thẳng tới nơi chủ nhà nói, rất sợ căn phòng dài chân, bay mất.

Phòng ốc nằm ở gần công ty, cách cao ốc của công ty cùng lắm là mười lăm phút đi bộ. Một cặp người yêu đi làm ở gần đơn vị quốc gia đã thuê lại trọn vẹn một căn nhà lầu, bọn họ ở phòng ngủ chính, phòng ngủ thứ hai cũng đã cho thuê. Hiện tại phải cho thuê chính là căn phòng ngủ nhỏ mười mét vuông có cửa sổ bị nghiêng ở trên lầu. Đối phương đã nói gian phòng phía trên bị cửa sổ nghiêng chiếm mất một chỗ lớn, diện tích cũng không lớn. Vì vậy, giá cả cũng rẻ.

Lúc đi tới đây, thật ra Tô Dã Nghi đã có suy nghĩ xấu nhất, gần như tưởng rằng phòng ốc kia trở thành một tòa nhà lung lay sắp đổ.

Nhưng khi chính thức nhìn thấy căn phòng kia, Tô Dã Nghi dường như liếc mắt một cái đã thích nó --- hiện nay đang vào cuối thu, thời tiết Bắc Kinh vẫn còn rất nắng ráo, mảng ánh mặt trời lớn từ khung cửa sổ nghiêng đưa vào trong, cả căn phòng ngủ nhỏ cũng ấm áp dễ chịu.

“Cô gọi là...”

“Tiểu Mạt Mạt.” Chủ nhà đi cùng Tô Dã Nghi lên phòng là một nữ sinh tóc dài, thoạt nhìn rất dịu dàng, nụ cười rất đầm ấm, bộ dáng của cô cũng khiến cho Tô Dã Nghi cảm thấy thân thiết.

“Tôi rất thích căn phòng này.” Tô Dã Nghi thẳng thắn nói.

Tiểu Mạt Mạt lại cười: “Cô, tôi cũng rất thích.”

Tô Dã Nghi nhất thời nghe không hiểu, hỏi ngược lại: “Thích tôi cái gì?”

Tiểu Mạt Mạt che miệng: “Thật ra thì, phòng này vốn không định cho thuê, nhưng bạn trai tôi thường xuyên đi công tác, anh ấy sợ tôi ở nhà một mình buồn chán, vì vậy mới tính cho hai người khách thuê nhà. Thật ra thì tôi cũng vô tình nhìn thấy thiệp của cô, trong lòng liền nghĩ cô gái này thật là buồn cười, tìm phòng còn kén chọn ...”

Tô Dã Nghi bắt đầu xin lỗi, trên gương mặt trắng nõn lập tức đỏ một mảng lớn: “Tôi... Tôi không có kinh nghiệm”

Tiểu Mạt Mạt lại bị bộ dáng của cô chọc cười, đưa tay đập bả vai cô: “Tôi lại thích yêu cầu của cô, chân thật thẳng thắn một chút. Để khỏi ở cùng một chỗ mới nảy sinh nhiều vấn đề.”

Tô Dã Nghi: “Vậy cô không cảm thấy yêu cầu của tôi rất khắt khe sao?”

“Không khắt khe, tôi đều có thể chấp nhận. Hơn nữa... Yêu cầu của cô còn rất giống yêu cầu của tôi.”

Một giây kia, Tô Dã Nghi chỉ có thể xúc động, xúc động xong lại nổi lên nghi ngờ. Tiểu Mạt Mạt vẫn còn nói với cô cái gì đó, suy nghĩ của cô lại hoàn toàn bay bổng như trước đây, gần đây cô không có làm chuyện gì tốt nha, cũng không đáp phải cú sốc gì đó. Không có cơ sở nào lại may mắn như vậy? Chẳng lẽ cái người Tiểu Mạt Mạt trước mắt này thật ra là một tên giang hồ lừa gạt? Đáng sau cô ta còn cả một băng nhóm tội phạm lớn, trước tiên lừa cô vào đây ở, sau đó vào một đêm trăng nào đấy bí mật bán cô vào núi làm vợ côn đồ?

Tô Dã Nghi lần nữa ngơ vực nhìn Tiểu Mạt Mạt một chút, hoảng sợ nuốt vào một ngụm nước miếng. Thăm nghĩ, đáng đáp mặt mũi rất hiền lành, thoát nhìn không giống bọn buôn người nha.

Ánh mắt kỳ quái của Tô Dã Nghi nhìn xung quanh rất nhanh bị Tiểu Mạt Mạt phát hiện, lúc định hỏi Tô Dã Nghi có vấn đề gì, tầng dưới đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa. Tiểu Mạt Mạt nghe tiếng đi tới cửa cầu thang, sau khi thấy rõ ràng người tới, nụ cười lại nở ra, quay đầu nói với Tô Dã Nghi: “Người con trai thuê phòng ngủ thứ hai vừa về. A, đúng rồi... Cô cũng đang làm ở mạng Phi Cấp hả?”

Tô Dã Nghi không rõ lắm nên gật đầu.

Tiểu Mạt Mạt cười cười, quay đầu trở lại chào hỏi với người dưới lầu: “Về rồi hả?”

Lầu dưới là một âm thanh trả lời cô: “Ừ.”

Buồn bực trong lòng Tô Dã Nghi cũng bị âm thanh này dọa cho giật mình, sau một giây, cô có chút không tin đi tới cửa cầu thang. Chợt cúi đầu nhìn xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy Dịch Tự đang thu hồi tầm mắt từ trên lầu, Tô Dã Nghi đếm, cô và anh vừa nhìn nhau ít nhất 0,01 giây.

0,01 giây này khiến trạng thái nhịp tim của cô rất vô dụng mà tăng tốc liên tục.

Tiếp đó, cô nghe Tiểu Mạt Mạt ở bên cạnh nói: “Đây là người con trai mới dọn vào tuần trước, cùng một công ty với cô, hình như làm phát triển phần mềm, là một người đàn ông rất nho nhã.”

Tô Dã Nghi gật đầu.

Tiểu Mạt Mạt trước vẫn mỉm cười, nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Dã Nghi, không nhịn được bật cười, nói: “Biết anh ta à?”

Tô Dã Nghi gật đầu. Bỗng nhiên lại ý thức được Tiểu Mạt Mạt là người ngoài, vì vậy lại lắc đầu, đề phòng nói: “Chỉ là đã từng thấy mặt thôi.”

Sau đó hai người lại trò chuyện những điều khác về phòng ốc một chút. Lúc Tô Dã Nghi sắp đi, Tiểu Mạt Mạt vô cùng chân thành hỏi: “Thế nào, cô gái? Cô vừa ý phòng này không, muốn chuyển tới đây không?”

Lúc ấy Tô Dã Nghi đang đứng ở cửa, ánh mắt không nhịn được nhìn nghiêng về phía phòng ngủ thứ hai, nghe Tiểu Mạt Mạt hỏi như thế, cô dường như là quyết định thật nhanh nói: “Hài lòng, cực kỳ hài lòng. Buổi tối tôi sẽ chuyển tới!”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Kết quả gần tối hôm nay, Tô Dã Nghi thực sự xách hai cái túi, cũng không nói với chủ nhà trọ một tiếng, trực tiếp xách túi lên bước vào xe taxi. Trên xe, cô gọi điện thoại cho Chu Nhất Nặc, sau khi bô bô miêu tả lại chuyện nhà mới một lần, cô rất nghiêm túc nói: “Quan trọng nhất chính là...”

Chu Nhất Nặc ở đó đang dùng vai kẹp chiếc điện thoại, vừa cắt móng chân vừa nhàn nhã hỏi: “Là cái gì?”

Tô Dã Nghi vui vẻ nhưn mảy: “Cậu đoán xem ai ở phòng ngủ thứ hai?”

“Tổng giám của cậu?”

“Đoán lại!”

“Cha của cậu?”

“Cha của cậu!!!”

Quả nhiên là thế, khoe miệng Chu Nhất Nặc nhếch lên, thâm nghĩ, gấp gấp đến mức thật vui vẻ. Lại giả bộ nói: “Tớ không muốn đoán, cũng không muốn biết. Chúng ta đổi đề tài đi...”

Tô Dã Nghi vụng về: “Dịch Tự! Dịch Tự ở đó!”

“Thật hay giả? Cậu đang mộng xuân đấy à?”

“Là thật. Dù sao tớ mới chuyển tới chỗ cách trường học của cậu cũng gần, không tin thì cậu đến xem một chút?”

Chu Nhất Nặc vốn là định đi ra ngoài, Tô Dã Nghi kẻ lỗ mãng này thật là không để cho người ta bớt lo. Dù sao cô cũng không tin một ngàn đồng có thể thuê được một phòng đơn chính tề ở gần thôn Trung Quan. Tô Dã Nghi nói như vậy, cô cũng thuận tiện nhận lời, nói: “Được, trong vòng hai mươi phút nữa tớ sẽ đến, dù sao cũng đã lâu rồi tớ chưa gặp Dịch Tự.”

Sau đó, xe taxi trên đường bị kẹt xe, Chu Nhất Nặc hai mươi phút sau đến, Tô Dã Nghi lại nửa giờ sau mới đến. Sau khi xuống xe, Chu Nhất Nặc vừa giúp cô xách túi, vừa chỉ tay về phía đầu cô mắng: “Gọi điện thoại cho tớ thì sẽ chết à? Hại lão nương ra ngoài sớm như vậy.” d,0dylq,d

Tô Dã Nghi uất ức: “Tớ lại không biết sẽ kẹt xe.”

Chu Nhất Nặc: “Kẹt xe, hai con mắt to đen láy của cậu không nhìn thấy à?”

Tô Dã Nghi tiếp tục uất ức: “Tớ cũng không biết sẽ kẹt lâu như vậy.”

Chu Nhất Nặc im lặng nghen lời: “Vậy thì cậu đi chết đi.”

Tiểu Mạt Mạt ở nhà. Hai năm trước Chu Nhất Nặc đã từng ở phương Đông mới đến Bắc Kinh, kinh nghiệm thuê phòng rất đầy đủ, không giống Tô Dã Nghi chỉ nhìn gian phòng của mình như vậy. Cô để Tiểu Mạt Mạt dẫn hai người lên phòng, Tiểu Mạt Mạt ngược lại rất tốt bụng mang hai người một mạch lên nhìn gian phòng, giới thiệu một mạch: “Phòng ngủ chính có nhà vệ sinh riêng, cho nên, không cần lo lắng chúng tôi sẽ tranh giành với cô.” Vừa nói xong, Tiểu Mạt Mạt vừa đẩy cửa phòng vệ sinh ra, còn nói: “Phòng vệ sinh này chỉ có cô và Dịch Tự dùng, nếu thời gian... Các người làm cùng một công ty, như vậy, có thể thương lượng với anh ta một cái, hoặc là người nào sớm hơn một chút, hoặc là người nào chậm hơn một chút.”

Nghe xong đoạn văn này, trong lòng Tô Dã Nghi đã hồi hộp, vào giờ phút này thứ cô muốn chính là: Có cơ hội nói chuyện với anh! Có cơ hội nói chuyện với anh!

Chu Nhất Nặc hỏi: “Sàn phòng này có ấm không? Sao không thấy tấm lò sưởi nào thế?”

Tiểu Mạt Mạt mỉm cười: “Tiểu khu này đều được lắp đặt rất ấm áp, gác xếp cũng có, cho nên, vấn đề lò sưởi không cần lo lắng.”

Chu Nhất Nặc gật đầu, quay lại xem Tô Dã Nghi, người đằng sau bộ dáng ngu ngốc nhìn một góc nhỏ trong nhà vệ sinh, rõ ràng đang đi vào cõi thần tiên phía chân trời. Trên trán Chu Nhất Nặc treo lên vài vạch đen, vỗ một phát vào gáy của Tô Dã Nghi, trách mắng: “Nghĩ gì thế?”

Lúc này Tô Dã Nghi mới hoàn hồn: “Các người vừa mới nói gì?”

Tiểu Mạt Mạt không nhịn được, lại cười lên ha ha.

Lần này, Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghi dời tầm mắt về phía Tiểu Mạt Mạt, thấy cô đã cười đến chảy cả nước mắt rồi. Hai người Chu, Tô không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều là một nội dung giống nhau: chẳng hài hước chút nào.

Tiểu Mạt Mạt thật sự là không hài hước chút nào. Sau đó ba người lại ngồi trên ghế sofa ở phòng khách tâm sự một hồi lâu, trong lúc đó, Tiểu Mạt Mạt liên tiếp bị đối thoại giữa Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghi chọc cười. Sau khi Tiểu Mạt Mạt phá lên cười lần thứ N, ngoài cửa truyền đến âm thanh mở khóa.

Tô Dã Nghi lập tức ngồi nghiêm trang, không dám thở mạnh. Chu Nhất Nặc thấy bộ dáng kia của cô, không nhịn được vỗ đầu cô nói: “Nhìn đức hạnh của cậu kìa!”

Vào nhà không phải là Dịch Tự, mà là một người đàn ông vóc dáng rất cao, mặc tây trang. Lần này Tô Dã Nghi phản ứng nhanh, lúc này lên tiếng:

“Người này đi nhầm nhà rồi!”

Tiểu Mạt Mạt thật vất vả mới ngưng cười lại bị Tô Dã Nghi chọc cười lần nữa, cô cười đến quá lợi hại, lúc đứng dậy thân thể vẫn còn run rẩy, người nọ mới vào nhà hiển nhiên cũng phát hiện mấy vị đang ngồi ở phòng khách này, ngẩng đầu cười một tiếng, anh ta giống như nói đùa: “Mở tiệc liên hoan hội phụ nữ đây?”

Những lời này đi qua, Chu Nhất Nặc và Tô Dã Nghi gần như đồng thời dùng cực kỳ nhỏ, âm thanh lâu bầu với phần hận nói: “Anh mới là phụ nữ!”

Tiểu Mạt Mạt rốt cuộc cũng cười đủ, vừa đóng cửa lại vừa kéo người đàn ông đến trước mặt hai người Tô, Chu, giới thiệu: “Đây là bạn trai của tôi, Tạ Bản.”

Người gọi là Tạ Bản thật ra dáng dấp rất cao lớn nghiêm chỉnh, có khẩu âm phương Bắc rất rõ ràng: “Chào hai vị mỹ nữ! Xưng hô như thế nào đây?”

Chu Nhất Nặc kéo Tô Dã Nghi đứng dậy, giới thiệu lưu loát: “Người này chính là khách trọ mới ở nhà của anh, Tô Dã Nghi. Tôi là bạn tốt của cô ấy, Chu Nhất Nặc.” Nói tới đây, cô chủ động đưa tay, “Chào anh.”

Tạ Bản cười đến xán lạn bắt tay với Chu Nhất Nặc.

Sau đó, từ ba người nói chuyện phiếm biến thành bốn người ngồi tán gẫu. Nhưng mà, bởi vì Chu Nhất Nặc tốt nghiệp trường học khóa chính quy cùng trường với Tạ Bản và Tiểu Mạt Mạt, hai người còn dựa vào cái đề tài chung này mà thảo luận một phen nóng bỏng. Tô Dã Nghi dựa người vào ghế salon, ôm ôm gối, ánh mắt chuyển động qua lại trên người ba người bọn họ, từ đầu đến cuối không tìm được cơ hội chen vào nói. Lại sau đó, cô cũng không cố gắng tham gia vào cuộc nói chuyện nữa, ngược lại suy nghĩ, nếu như Dịch Tự trở lại thì cô phải làm sao.

Cô phải chào hỏi với anh như thế nào? Có lẽ cô nên mặc bộ đồ nào đó màu hồng, có vẻ bộ áo lông tương đối dễ thương? Nhưng mà, trong phòng dường như rất ấm áp, mặc áo lông sẽ rất nóng.

Câu đầu tiên cô muốn nói với anh là gì? Xin chào, tôi là Tô Dã Nghi, tôi và anh làm cùng một công ty ---- không được, như vậy giống như cô đã chú ý anh từ lâu rồi. Theo tính cách của Dịch Tự, tất nhiên là sẽ đơn giản đáp trả cô một câu, sau đó không hề nói những chuyện khác nữa.

Lắc đầu một cái, ném lời tự giới thiệu kém chất lượng ra khỏi đầu ---- Tô Dã Nghi cũng không muốn lần đầu tiên bọn họ chính thức nói chuyện với nhau sẽ tùy tiện kết thúc như vậy. Có lẽ cô nên nghĩ ra một lời mở đầu thật tốt có thể làm cho bọn họ nói chuyện mãi với nhau mà không kết thúc...

Kết quả đêm hôm đó, cho đến khi Chu Nhất Nặc rời đi, Dịch Tự cũng không trở lại.

Đi tiễn Chu Nhất Nặc về nhà, Tiểu Mạt Mạt đang tắm, Tạ Bản ngồi ở phòng khách lật xem tạp chí xe hơi. Không quá quen với Tạ Bản, Tô Dã Nghi đang suy nghĩ là nên chào hỏi với anh rồi lên lầu hay là trực tiếp dứt khoát đi lên, Tạ Bản đã phát hiện cô đứng ở trước cửa nhéo vạt áo của mình.

Tạ Bản hí hóp mắt một cái, nói: “Tô... Dã Nghi?”

Tô Dã Nghi lấy ra động tác cười ha hả vạn năm không đổi --- sờ sờ đầu, cười nói: “A ha ha.”

“Mạt Mạt nói cô rất hay nói, vừa rồi sao lại không nghe thấy tiếng cô nói chuyện?”

“Hắc hắc, bởi vì tôi không phải là người của đại học P nha.”

Tạ Bản sáng tỏ cười cười, chuyển sang một đề tài: “Nếu Dịch Tự ở nhà, có lẽ cô sẽ không nhầm chán.”

Nghe Tạ Bản nói tới Dịch Tự, ánh mắt Tô Dã Nghi sáng lên, mới vừa rồi còn đứng trước cửa miệng định nói đi lên lầu, một giây kế tiếp liền đi tới ghế salon đối diện Tạ Bản ngồi xuống, hỏi: “Tại sao tôi sẽ không nhầm chán chứ?”

Bị tốc độ di chuyển thật nhanh của Tô Dã Nghi làm kinh sợ, Tạ Bản thật lâu vẫn không kịp phản ứng Tô Dã Nghi hỏi cái gì, sau khi giật mình một cái, anh thả cuốn tạp chí trên tay xuống một bên, cười nói: “Bởi vì hai người đều làm ở Phi Cấp.”

Đấu tranh nửa giây, Tô Dã Nghi vẫn hỏi: “Anh ta bình thường... Người khác dễ nói chuyện sao?”

Tạ Bản tưởng rằng Tô Dã Nghi lo lắng bạn cùng phòng không dễ ở chung, nói thẳng: “Người rất tốt, rất thẳng thắn. Chỉ là, nói về phép tắc... Có thể là tương đối khiêm tốn.”

“Khiêm tốn?”

“Đúng vậy. Dù sao anh ta cũng dọn vào nhiều ngày như vậy, lời nói tôi và Mạt Mạt nói với anh ta cũng không nhiều bằng tối nay một mình tôi nói.”

“Cái này tôi hiểu rõ.”

Tạ Bản kinh ngạc: “Các người biết?”

Bị chọc vào sơ hở, Tô Dã Nghi lập tức ý thức được mình nói sai, cười “Hắc hắc” hai tiếng, cô che giấu nói: “Tôi biết anh ấy, anh ấy không biết tôi.”

Sợ hành tung của mình bị bại lộ, Tô Dã Nghi vội vàng tìm cái tên đầu, “Đang đang đang” leo lên lầu.

Kết cấu của gác xếp tương tự với chiều ngang, chiều dọc, có một phòng ngủ nhỏ, lắp đặt một cái cửa kéo đẩy. Giường trong phòng ngủ là một chiếc giường nhỏ, chần nệm giống như nằm dưới đất, ra giường và mền của Tô Dã Nghi đều là cùng màu sắc, phía trên là hình vẽ chú gấu nhỏ dễ thương. Lúc Chu Nhất Nặc tới còn cố ý mang cho cô thăm trải sàn lông cừu, thăm trải ra trong căn phòng nhỏ có vẻ hết sức ấm áp khác thường. Tô Dã Nghi đối với hang ổ mới của mình thì rất thích chí, chân không bỏ nhào xuống đất, lại kéo chần xuống, quần chần lẫn vài vòng trên mặt đất. quidoon

Đối với Tô Dã Nghi mà nói, nơi hấp dẫn tình cảm của cô nhất ở cái gác xếp nhỏ này là chiếc cửa sổ nghiêng, chất lượng không khí của Bắc Kinh không tốt, Tô Dã Nghi ôm chần nằm trên mặt đất, từ trong cửa sổ nghiêng nhìn ra bên ngoài, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trăng sáng, không thấy một vì sao nào. Nhưng mà, dù như vậy cô vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Hiện tại tiếc nuối duy nhất là ---- vẫn không thể nói chuyện cùng với Dịch Tự.

Nhưng mà nỗi tiếc nuối này vào lúc mười giờ rưỡi đêm đã chính thức biến mất.

Tô Dã Nghi có thói quen tắm xong sấy khô tóc rồi trực tiếp đi ngủ, ngày mai phải đi làm, cô có thói quen ngủ sớm. Trên gác xếp nhỏ không có nhà vệ sinh, cô phải xuống dưới lầu tắm. Tắm xong sấy xong tóc, Tô Dã Nghi đang ở trong phòng vệ sinh bôi nước làm trắng da, trong mắt đan vào nhau thấy trên bồn rửa tay bên cạnh đoạn đoạn chính chính đặt một chiếc cốc đánh răng màu lam, trên mặt cốc còn có hình vẽ kỳ quái màu trắng, trong cốc để kem đánh răng và bàn chải đánh răng, chiếc cốc bên cạnh để một lọ sữa rửa mặt màu lam của nam giới, bên cạnh sữa rửa mặt... Là trống không.

Trống không? Tô Dã Nghi thay đổi sắc mặt, bàn tay dừng lại, tại sao có thể trống không đây? Có lẽ cô cũng nên đặt cốc đánh răng màu đỏ của cô ở bên cạnh? Nếu như Dịch Tự có ý kiến...

Đúng vậy nha, nếu như anh có ý kiến thì phải làm sao đây? E rằng anh có ý kiến cũng sẽ không nói ra, nhất định là sẽ một mình lặng lẽ mang đồ đạc của anh đi, đó không phải là cô bị ghét bỏ à...

Lúc đang nghĩ tới đây, tiếng mở cửa đột ngột dọa sợ Tô Dã Nghi, cô giống như bị sét đánh tự đưa đầu về hướng bên phải ----

Sau đó Tô Dã Nghi nhớ lại một chút, lúc ấy thời gian cô ngăn người ra tuyệt đối vượt quá ba mươi giây, mà trong vòng ba mươi giây, Dịch Tự cũng không di chuyển tâm mắt, nói cách khác, lúc ấy thời gian bọn họ nhìn thẳng vào mắt nhau vượt quá ba mươi giây.

Quan trọng nhất chính là, một giây kia, là Dịch Tự nói chuyện với cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tô Dã Nghi thật sự bị hoảng sợ, chỉ là, sau đó ngăn người ra cũng không phải là bị dụ dỗ, mà đơn thuần là lộ vẻ háo sắc.

Phòng vệ sinh mở ra, quang cảnh rất sáng, Dịch Tự đứng ở cửa, mặc một bộ áo khoác màu xanh rất nhân rồi, cổ áo để ô vuông làm tôn lên cái cổ đẹp mắt của anh, mặt của anh vẫn là nơi mà Tô Dã Nghi không dám nhìn. Lần này vừa đứng dịp mượn cơ bị giật mình, cô vừa lòng quan sát anh một lần.

Tô Dã Nghi phải thừa nhận, da của Dịch Tự rất đẹp, chỉ là, so với lúc lên đại học thì đen đi một chút. Trên mặt anh đôi mắt kia là có thần nhất, nhớ có một năm trường học dán lên cái thiệp, trong đó có người hỏi hot boy của trường là ai, có người mô hình của Dịch Tự ra, trên tấm hình kia Dịch Tự đẹp mắt khiến cho người người oán trách, Tô Dã Nghi chính là một lần đó ---- cũng duy chỉ có một lần đó ---- tí mỉ trong trong ngoài ngoài xem mặt của Dịch Tự, Mạc Ninh cũng chính một lần nhìn hình mà si mê anh một trận, nói Dịch Tự, “Đôi mắt dài này sẽ tỏa sáng”, nhưng cho dù là tấm hình kia, cũng không thể chống đỡ được vào giờ phút này bị ánh sáng mạnh mẽ hắt trên mặt.

“Cô?”

Tâm hồn đang dạo chơi phía chân trời của Tô Dã Nghi xác định nghe thấy, cái từ “Cô” là từ miệng Dịch Tự nói ra, cô gần như lập tức phản xạ có điều kiện tiếp lời: “Tôi tên là Tô Dã Nghi, chào anh.” Nói xong, cô học đáng vẻ hào phóng bắt tay của Chu Nhất Nặc và Tạ Bân, đưa tay tới, ý muốn bắt tay với Dịch Tự.

Con người của Dịch Tự liếc nhìn tay cô, không hề cử động. Sau một lúc lâu, anh giương mắt nhìn thẳng Tô Dã Nghi, lại rất lễ phép quan sát cô, khoe miệng khẽ giật giật một độ cong rất nhỏ, anh mặt không biểu cảm nói: “Cô trước... tùy tiện.” Đưa tay kéo cửa phòng vệ sinh lên.d,Odylq,d

Sau đó nữa...

Không có sau đó. Tô Dã Nghi tui thân nhìn theo ánh mắt của Dịch Tự trước khi rời đi có trật tự quan sát cô một cái, lúc này mới phát hiện ra bàn tay cô vươn ra còn cầm một lọ nước làm trắng da màu xanh lá cây.

Cúi đầu nhìn lại, giờ phút này cô mặc trên người, là một bộ đồ cổ tròn, trước ngực áo ngủ có một hình vẽ con gấu lớn. Áo ngủ này là mẹ Tô mua cho Tô Dã Nghi lúc mới lên đại học, Tô Dã Nghi vẫn rất thích, cho nên mang tới Bắc Kinh. Đứng ra, mặc đồ ngủ cũng không tính là chuyện rất đáng kinh hãi gì, đáng kinh hãi chính là, bởi vì cái áo ngủ cổ tròn này mặc đã quá nhiều năm, cổ áo bắt đầu giãn ra, Tô Dã Nghi khẽ nghiêng người một chút.

Tô Dã Nghi há to miệng, sợ mình lên tiếng, cô hoảng sợ bịt miệng lại.

Vừa rồi không phải là anh nhìn thấy cái gì chứ?

Tìm đập rộn lên, tay Tô Dã Nghi che miệng rất nhanh che xuống ngực, giống như rất sợ không còn kịp nữa.

Kết quả cả đêm, Tô Dã Nghi bị cái vấn đề “Dịch Tụ có nhìn thấy cái gì hay không” quấy nhiễu, cả đêm không thể ngủ ngon.

Sáng sớm thức dậy, Tô Dã Nghi không ngừng ngáp. Đi xuống lầu, thấy hai người Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bản đang ngồi nhàn nhàn ăn bữa sáng, nhìn thấy Tô Dã Nghi xuống, Tiểu Mạt Mạt để ly sữa xuống chào hỏi với cô: “Chào buổi sáng.”

Tô Dã Nghi mơ hồ đáp một câu: “Chào buổi sáng.” Đẩy cửa phòng vệ sinh ra, nhấc chân đi vào, lại đột nhiên phản xạ có điều kiện thu chân lại, mắt không chắc chắn liếc vào bên trong, lúc này mới yên tâm đi vào.

Động tác này hiển nhiên bị Tiểu Mạt Mạt nhìn thấy, Tiểu Mạt Mạt rất không hài hước cười nói với Tô Dã Nghi: “Là sợ Dịch Tụ có ở đó không hả? Không cần lo lắng, anh ta đi làm sớm rồi.”

Mới vừa nặn kem đánh răng lên bàn chải đánh răng, Tô Dã Nghi từ phòng vệ sinh thò đầu ra: “Ai cơ?”

Tạ Bản quay đầu lại nói với cô: “Công ty của các người chín giờ làm sao?”

Tô Dã Nghi gật đầu một cái.

Tạ Bản vui vẻ từ từ chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường: “Hiện tại là tám giờ rưỡi.”

Tô Dã Nghi mờ mịt chiếu tầm mắt vào chiếc đồng hồ chỉ thời gian trên tường, con người nhanh chóng co lại, cô xót xa khẽ hô: “A a a!”

Nhờ phúc của Dịch Tụ, Tô Dã Nghi lại tới trễ.

Tô Dã Nghi đã từng thấy qua cảnh tượng Bảo An đại ca tới trễ bị giáo huấn, cho nên, lần này lúc Tô Dã Nghi quẹt thẻ ra vào, ánh mắt Bảo An đại ca nhìn cô không tự chủ lại tăng thêm vài phần đồng cảm. Sau khi tiến vào cửa, mỗi bước đi của Tô Dã Nghi đều rất khó khăn.

Đúng lúc Chúc Ly tới rót nước, thấy bộ dáng muốn giả bộ vô hình của Tô Dã Nghi, không khỏi cười “Phốc” một tiếng, nói: “Hôm nay có một nhân vật lớn muốn tới, Diệt Tuyệt đi họp rồi.”

Tô Dã Nghi vội vàng để túi xuống, mở máy vi tính ra, đăng ký thông báo tin tức hậu trường, sau khi tắt cả xong xuôi mới thò đầu từ bàn làm việc ra: “Nhân vật lớn nào thế?”

Một bên Phạm Giai trở về: “Thái Dương Thần đó, không phải chủ nhật cô chạy qua buổi họp báo sao?”

“Trần Tú (diễn viên chính) bọn họ sao?”

Chúc Ly thần thần bí bí nói tiếp: “Trừ bọn họ ra, còn có một bài so với cái kia còn lớn hơn.”

“Người nào thế?”

“Triệu Duyệt.”

“Triệu Duyệt? Ca sĩ Triệu Duyệt?”

Chúc Ly ở gần Tô Dã Nghi, nghe cô hưng phấn trả lời một cái tên không liên quan như thế, không nhịn được đứng dậy đưa tay vỗ đầu cô: “Triệu công tử Triệu Duyệt! Không ca hát, vị đó thích đốt tiền!” Lại chỉ tiếc rên sất không thành thếp, dường như vỗ vào gáy của cô một cái: “Ngày hôm qua vẫn còn cùng cô nói về chuyện của anh ta, cô lại quên?”

Tô Dã Nghi vuốt đầu, uất ức bĩu môi: “Ai bảo bọn họ cũng gọi là Triệu Duyệt!”

Không thể trách Chúc Ly lại tức giận như vậy, ca sĩ Triệu Duyệt là một ca sĩ nổi tiếng vào những năm chín mươi, mai danh ẩn tích gần mười mấy năm. Mà “Công tử ca Triệu Duyệt” còn là nhân vật có ti suất lên truyền thông cực cao. Làm một biên tập viên giải trí, Tô Dã Nghi nhớ người trước không nhớ người sau quả thật đủ để đáng đánh rồi.

Có Công tử ca nổi danh là bởi vì nhiều tiền, lại thích qua lại với nữ minh tinh, đứng mũi chịu sào với dư luận, vì vậy bị chó săn để mắt tới; có Công tử ca là bởi vì lớn lên đẹp trai, là người phong lưu phóng khoáng, còn mang theo bối cảnh gia đình hư cấu... Vậy mà Triệu Duyệt nổi danh, lại hoàn toàn bởi vì anh ta là quái thai. d'đ/l/q'd

Đang lúc định cùng đồng nghiệp trong tổ mở một cuộc thảo luận về mục đích chuyến đi này của Triệu Duyệt, chị Co trở lại. Lúc cô sắp đi tới bên cạnh Tô Dã Nghi, Tô Dã Nghi rõ ràng cảm nhận được một trận gió lạnh đang thổi qua chỗ cô, trong lòng cô yên lặng cầu nguyện. “Không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình.”

“Tô Dã Nghi, cô tới đây một chút.”

Rất dễ nhận thấy, cầu nguyện của cô không có hiệu quả. Cam chịu số phận đứng đây, Tô Dã Nghi vẫn cúi gằm mặt, trong lòng không ngừng tính toán làm thế nào để giải thích chuyện mình tới trễ.

Tà Đan đang ở bàn làm việc xử lý chồng tài liệu cao nhất, buông bản ghi chép trong tay xuống, Tà Đan ngồi xuống, ngẩng đầu lên thì thấy Tô Dã Nghi đang ngáy ngô cười với cô, đôi mày thanh tú lập tức nhíu lại: “Có chuyện gì đáng để cho cô cười như vậy sao?”

Tô Dã Nghi vội vàng dừng lại nụ cười, lập tức nghiêm túc: “A... Không có.” Dứt lời, Tô Dã Nghi cúi đầu, ở trong lòng oán trách, chẳng lẽ sự thái thích về mặt phúng viếng sao?

Tà Đan vừa gõ mặt mũi vào máy tính, vừa nói: “Biết tìm cô làm gì không?”

“Tôi trễ...”

“Cô còn chưa đăng ký trên OA (làm việc hệ thống) hả?”

Tô Dã Nghi sửng sò, không ngờ Tà Đan muốn nói chuyện này với cô, nói tiếp: “Vâng.”

“Trở về nhớ kiểm tra và nhận bưu kiện, hành chính phát thông báo cho cô, cô trở về điền cận kề vào tài liệu một chút, ngoài ra” vừa nói xong, Tà Đan từ lúc nào đã mở ngăn kéo bên cạnh ra, lấy từ bên trong một tấm thẻ, đưa cho Tô Dã Nghi nói: “Cái này là tài khoản và mật mã lúc mới đăng nhập, nhanh chóng sắp xếp lên FT, đỡ khỏi muốn tìm người của cô lại tìm không ra.”

“A?”

“A cái gì? Nghe rõ không?”

“Nghe rõ.”

“Hiểu thì đi làm việc đi! Còn đứng lý ở đây làm gì?” Vừa nói xong, Tà Đan nghiêng đầu nhìn màn hình máy vi tính. Tô Dã Nghi đứng một chỗ hồi lâu mới phản ứng được một chuyện.

FT là phòng truyền thông phần mềm của nhân viên trong công ty, Tà Đan vừa đưa phiếu cho cô cũng là cực kỳ quan trọng để chứng minh thân phận, mặc dù không phải cô sẽ lập tức trở thành nhân viên chính thức, nhưng có những thứ này, cũng chứng minh khoảng cách để cô trở thành nhân viên chính thức gần lại rất nhiều. Tô Dã Nghi đứng ở đằng kia, nhìn xuyên thấu qua Tà Đan đang làm việc bên cạnh cửa sổ, nghĩ tới về sau này, rất nhiều chuyện tốt đẹp. Ví dụ như, cô có thể nói cho ba mẹ biết cô không còn là nhân viên trong thời gian thử việc nữa, cô có thể vinh dự nói với các bạn học, các bạn tốt rằng cô là biên tập viên chính thức của một trang web nổi tiếng, cuối cùng cô cũng có thể cầm tiền lương bình thường của những thành phần trí thức rồi...

Vào lúc này, Tô Dã Nghi vẫn còn rất tự nhiên nghĩ tới Dịch Tự. Cô suy nghĩ, thông qua FT, cô có thể liên lạc với Dịch Tự, cô từng ở tài khoản của Chúc Ly trên FT mà tra tìm qua Dịch Tự, cô nhớ chức vụ của anh được vạch gọn trong ba chữ viết “Người thiết kế”, đợi sau khi cô trở thành nhân viên chính thức, cô cũng sẽ có chức vụ, cô cũng có thể xứng với...

“Sao cô còn chưa đi?” Tà Đan nhanh như tia chớp thô lỗ cắt đứt suy tưởng của Tô Dã Nghi, còn chưa kịp nhìn sắc mặt của Tà Đan, cô liền lập tức xoay người chạy đi.

Làm việc tốt thường gian nan.

Tiếp đó một ngày kia, ngại vì Tà Đan ở đây, đám Chúc Ly bọn họ cũng chỉ có thể nói chuyện phiếm, tán gẫu chuyện bát quái của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi lại không thể tham gia vào trong bát quái, bởi vì cô bị thông tin đăng ký FT và công nhân viên ngăn trở, thậm chí chính là, đến khi tan làm cô cũng không thể hoàn thành “Mơ ước” lùng tìm Dịch Tự trên FT.

Cô đưa cái mơ ước được cất giữ này về nhà.

Theo lẽ thường mà nói, từ tòa cao ốc của Phi Cáp tới phòng ốc mới thuê của Tô Dã Nghi, chẳng đường làm trễ nải thời gian ước chừng phải khoảng mười lăm phút. Tô Dã Nghi lại đi cực nhanh, trong vòng mười phút đã về đến nhà. Không vì cái gì khác, chỉ bởi vì hơn năm giờ, Tiểu Mạt Mạt gửi cho cô một tin nhắn: Buổi tối trở về sớm một chút, bốn người chúng ta cùng ăn một bữa cơm.

Tiểu Mạt Mạt nói là “Bốn người chúng ta”, điều này rất dễ nhận thấy, Dịch Tự cũng sẽ tham gia.

Chuyện có liên quan tới Dịch Tự, luôn có thể khiến cho Tô Dã Nghi đặc biệt kích động.

Về đến nhà, Tiểu Mạt Mạt đang bận rộn ở trong phòng bếp. Tô Dã Nghi leo lên lầu để túi xách trước, lại xuống lầu rửa tay sạch sẽ mới chen vào phòng bếp. Khắp nơi trong nhà bếp đều đảo lộn toàn là nguyên liệu nấu ăn, cô nói: “Chị Mạt Mạt, muốn em giúp một tay không?”

“Vậy thì tốt quá! Nhưng mà... Em biết nấu ăn sao?”

Tô Dã Nghi tự tin cười một tiếng: “Cái khác em không dám nói, nấu ăn... Chính là sở trường của em đấy!” Vừa nói xong, Tô Dã Nghi tìm thấy tạp dề ở bên cạnh, mặc lên người, cô lục lọi tìm được cá trong tủ lạnh liền để trên tấm thớt, Tiểu Mạt Mạt vừa mới rửa rau bị động tác quen thuộc của cô làm cho kinh sợ, mắt thấy cô cầm con dao lên từ trên giá, “Là tã” một trận mãnh liệt bảo vảy cá, vảy cá từng mảnh rơi xuống.

“Chị và anh Tạ Bản đều là người phương Bắc, nhưng mà, em làm thịt cá kho tàu khẩu vị khá phổ biến, hai người cũng sẽ không ghét bỏ.” Vừa nói xong, Tô Dã Nghi vừa ném cá vào trong bồn rửa rau, vừa cầm mạng cá, vừa móc bong bóng của con cá ra.

Tiểu Mạt Mạt không thể tin nhìn cô, thật lâu sau mới nói: “Chân nhân bất lộ tướng nha.” (*)

(*) Chân nhân bất lộ tướng: phép ẩn dụ chỉ những người không bộc lộ bản chất, khuôn mặt thật trước mặt người khác. Ở đây có ý khen ngợi Tô Dã Nghi, không ngờ cô có thể nấu ăn.

Được khen ngợi Tô Dã Nghi rất vui vẻ, cười hi hi hỏi: “Mọi người có ăn kiêng cái gì không? Chị mua cánh gà, bên kia lại để coca, chị định làm coca cánh gà?”

Tiểu Mạt Mạt gật đầu: “Trước kia đã làm một lần, cháo, Tạ Bản không dám ăn, chị nghĩ lần này không cần làm nữa.”

Tô Dã Nghi lắc đầu một cái: “Coca cánh gà ăn không ngon bằng cà ri cánh gà, em vừa nhìn thấy trong tủ lạnh có cà rốt, khoai tây, cũng có thể làm nguyên liệu làm cà ri, chị bằng làm cà ri cánh gà đi.”

Đầu bếp ra tay, Tiểu Mạt Mạt tự nhiên vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: “Được.”

Tô Dã Nghi được khen có chút phô trương, đáng vẻ khó lòng hỏi: “Các người đều ăn được cà ri chứ?”

“Ừ. Bọn chị không kiêng gì.” Dừng một chút, Tiểu Mạt Mạt lại thêm một câu, “Cũng không biết Dịch Tự có kiêng gì không.”

Quả bóng cao su đang phồng lên của Tô Dã Nghi sau khi nghe đến Dịch Tự liền xì hơi một cái. Đúng rồi, sao cô lại không nghĩ tới chứ, nếu như Dịch Tự không thích ăn cà ri thì làm thế nào? Nếu như anh không thích ăn thịt cá kho tàu thì làm thế nào? Nếu như anh không thích tất cả những món ăn cô làm thì phải làm sao? Nghĩ tới như vậy, Tô Dã Nghi liền chán nản, cảm xúc vang dội cũng mất. Nhìn Tiểu Mạt Mạt bên cạnh một chút, cô có chút thất vọng hỏi: “Chị Mạt Mạt.”

Tiểu Mạt Mạt đang rửa rau chân vịt ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười: “Sao thế?”

“Em sợ đồ em làm ăn không ngon...”

Tiểu Mạt Mạt trêu ghẹo nói: “Vậy vừa rồi là em khoác lác sao?”

Tô Dã Nghi nóng nảy: “Không phải! Em... Em lo mọi người không thích khẩu vị em làm.”

Tiểu Mạt Mạt phóng khoáng cười một tiếng: “Không cần lo lắng, trước khi ăn cơm không cần nói cho các anh ấy là ai làm, nếu như tất cả mọi người đều không thích, lúc đó em nói là chị làm, chị cũng nói là chị làm, Tạ Bản sẽ không dám không thích, về phần Dịch Tự, nể mặt mũi với chị, cũng sẽ không biểu hiện thật rõ ràng. Và lại... Xem đáng về vừa rồi của em tràn đầy niềm tin, chị chính là rất tin tưởng tay nghề của em nhé.”

Nét mặt Tô Dã Nghi lúc này mới chuyển biến tốt, hưng phấn gật đầu nói: “Ừm”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bây giờ bốn mươi phút tối ăn cơm. Lúc Tô Dã Nghi muốn mang rau chân vịt bày lên bàn, Dịch Tự cùng Tạ Bản đang từ phòng ngủ chính đi ra ngoài, trên mặt Tạ Bản còn treo nụ cười: “Người chuyên nghiệp vẫn là người chuyên nghiệp, vấn đề máy tính quá nhiều tôi nhiều năm nay cuối cùng cũng được giải quyết.”

Đáng vẻ Dịch Tự ngược lại rất lạnh nhạt, lơ đãng ngẩng đầu lên, Tô Dã Nghi chính trực nhìn thẳng anh, trong tay còn bưng một đĩa rau chân vịt to.

Bên này Tô Dã Nghi còn chưa kịp thu hồi ánh mắt, đã thấy Dịch Tự đang đi tới chỗ cô, Tô Dã Nghi nhìn thật cẩn thận, thấp thoáng thấy khóe miệng Dịch Tự cong lên một vòng cung, thấy điểm vòng cung này, đầu óc Tô Dã Nghi chợt trống rỗng, giống như trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái vọt lớn, có người mạnh mẽ đánh một cái, đánh cô ra một chỗ rất rất xa.

Nhưng mà, vừa rồi khóe miệng anh cong lên hình vòng cung này, là cười sao? Là cười với cô sao? Nhưng lúc Tạ Bản khen anh anh đều không cười, cho

nên, bởi vì cô nên anh mới cười sao?

Lúc Dịch Tự tới gần cô, cực kỳ nhân tiện cầm lấy món ăn trong tay cô, cực kỳ tùy ý nói: “Cứ bung trên tay như vậy, không nóng sao?”

Trên tay không còn, Tô Dã Nghi mới phục hồi lại tinh thần, rất ngại ngùng gãi gãi đầu một cái, giải thích sút sạo: “Vừa rồi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhất thời quên đề xuống...”

Tạ Bàn đi vào phòng bếp, có lẽ là giúp Tiểu Mạt Mạt. Phòng ăn nho nhỏ chỉ còn lại Tô Dã Nghi và Dịch Tự, lúc này, Dịch Tự đang nhàn nhã ngồi ở một góc của bàn ăn, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Dã Nghi nói: “Cô không ngồi sao?”

Tô Dã Nghi “A” một tiếng, ngây ngốc ngồi xuống đối diện Dịch Tự. Cúi đầu nhìn xuống thấy mình vẫn còn mặc tạp dề, cô rất nhanh chóng từ chỗ ngồi đứng dậy, bộ mặt đỏ bừng nói: “Cái kia, tôi đi cởi tạp dề trước đây.”

Dịch Tự nhìn một người giống như bay từ từ biến mất trước mắt anh, có chút buồn cười.

Đầu tiên Tô Dã Nghi chạy về phía phòng bếp, ở cửa phòng bếp lại nghe tiếng Tạ Bàn và Tiểu Mạt Mạt hai người anh em em em nói: “Thân ái, vất vả rồi”, “Anh xem, tay em bị đứt rồi” sau đó là các loại lời nói khác, cô kịp thời thu chân lại, lần nữa chạy trở về phòng ăn, Dịch Tự vẫn ngồi ở vị trí kia như cũ, rất vô tội nhìn cô, hô hấp của Tô Dã Nghi bị cái vẻ mặt này làm cho hoảng sợ, giống như nếu nhìn nhiều hơn một giây nữa sẽ ngạt thở mà chết, chỉ đành “Đang đẳng đẳng” chạy trở về gác xếp nhỏ của mình, đóng chiếc cửa kéo dây, ôm ngực thở “Phốc phốc”.

Dịch Tự thế nào lại đột nhiên không như tảng băng nữa? Anh không phải là loại người không thích nói đùa với người khác sao? Nhưng vừa rồi đúng là anh cười nói chuyện với cô nha, chẳng lẽ... Cô đang nằm mơ? Nghĩ tới vậy, Tô Dã Nghi đi tới khung cửa sổ nghiêng của gác xếp, mở đèn bàn trong gác xếp lên, bình tĩnh nhìn cái đèn này, sau khi xác định ánh đèn chiếu vào mắt sẽ đau, đó không phải là một giấc mơ.

Đây coi như là Dịch Tự... Xem cô là người quen sao?

Vẫn coi anh là tảng băng, chưa từng nghĩ anh sẽ chủ động nói chuyện với cô, cũng không có chuẩn bị tâm lý như vậy. Nhưng mà bây giờ, và về sau... Cô phải sống chung với anh như thế nào đây?

So sánh với vẻ mặt không biểu cảm của anh, anh khẽ mỉm cười dường như còn có lực sát thương hơn, cô hoàn toàn không thể chống cự được.

Đang lúc ấy thì, Chu Nhất Nặc gọi điện thoại đến cho cô. Tô Dã Nghi lấy được tạp dề ra, quần mình trong chăn, rất nhỏ giọng nghe điện thoại: “A lô?”

Giọng nói của Chu Nhất Nặc cũng rất hào hùng: “Làm kẻ trộm đấy à! Âm thanh nhỏ như vậy để làm gì?”

“Tất cả mọi người đang ở nhà đấy!”

Chu Nhất Nặc không nhận được: “Tớ cũng không có khuyến khích cậu giết người cướp của, cậu sợ người khác nghe được chuyện gì không thể cho ai biết à?”

Tô Dã Nghi bĩu môi: “Cậu tìm tớ có chuyện gì?”

“Muốn hỏi cậu ở có quen không? Gần đây nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, buổi tối không lạnh chứ?”

Trong lòng Tô Dã Nghi ám áp, nói: “Không lạnh, rất ám áp.”

“Dịch Tự đối xử với cậu như thế nào? Cái máy lạnh đó, không có ‘Tê tê’ phun khí lạnh cho cậu chết rét chứ?” Giống như cảm thấy mình hình dung rất tốt, sau khi nói xong Chu Nhất Nặc không nhận được bật cười một tiếng.

Tô Dã Nghi nghe được cái tên Dịch Tự này, lại bắt đầu vô dụng khăn trương, thật lâu sau mới nói: “Tớ nói cho cậu một bí mật.”

Chu Nhất Nặc cười giễu cợt cô một cái: “Nếu như cậu nói bí mật thì cũng chỉ là cậu nhặt được một trăm đồng ở trong nhà vệ sinh của công ty chứ gì, tớ khuyên cậu đừng có nói cho tớ biết.” Không thể trách Chu Nhất Nặc lại nói như vậy, cho dù là chuyện lớn hay nhỏ, chỉ cần Tô Dã Nghi cảm thấy quan trọng, cô thường dùng “Một bí mật” để miêu tả. Lúc mới bắt đầu, Mạc Ninh và Chu Nhất Nặc vẫn còn vì “Bí mật” của cô mà cảm thấy tò mò, sau đó Tô Dã Nghi càng ngày càng thường xuyên sử dụng cái từ “Bí mật” này, hai người liền hết hi vọng đối với cô, nhân tiện, đối với cái “Bí mật” của cô cũng cùng nhau hết hi vọng luôn.

Tô Dã Nghi cũng tự nhiên biết “Bí mật” của mình không đáng giá, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Là Dịch Tự.”

Giọng điệu Chu Nhất Nặc nghi hoặc “A” lên một tiếng: “Phép bí mật như thế nào? Cậu không cần thận bắt gặp cảnh anh ta tắm hay là anh ta không cần thận bắt gặp cậu?”

Tô Dã Nghi oán hận nói: “Cậu đừng ngắt lời tớ có được không?”

“Được, mời ngài nói.”

Thật sự đến lượt Tô Dã Nghi nói rồi, cô lại nửa ngày không hệ thống lại được ngôn ngữ, lắp bắp một hồi lâu, cũng coi như nói ra một câu đầy đủ: “... Hôm nay Dịch Tự, cười với tớ.” Cho dù là trốn ở trong chăn, lúc nói ra mấy lời này, Tô Dã Nghi vẫn không nhận được vui mặt xuống.

Nghe xong như lời này, Chu Nhất Nặc cười, cười đến lớn tiếng mà vang dội. Tô Dã Nghi bị tiếng cười kia dọa sợ tới mức vội vàng quẩn một vòng chân, rất sợ bị người khác nghe thấy. Sau khi Chu Nhất Nặc cười đủ, cũng lấp bắp mà nói: “Tớ nói cho cậu biết, tớ đối với Dịch Tự và đàn ông đều hiểu rất rõ, gấp gáp được loại con gái như cậu này, bình thường là tầu vi thượng sách.” (*)

Tô Dã Nghi kinh ngạc: “A?”

“A cái gì mà a? Tớ nói cho cậu biết, tớ đối với Dịch Tự và đàn ông đều hiểu rất rõ, gấp gáp được loại con gái như cậu này, bình thường là tầu vi thượng sách.” (*)

Tô Dã Nghi kinh ngạc hơn: “A?”

“Cậu tiếp tục như vậy nữa, sợ là Dịch Tự rất nhanh lại muốn dọn nhà. Cậu không nhớ lần trước đã nói gì với tớ sao? Anh ta dọn nhà là bởi vì một ‘tomboy thuần khiết’ theo đuổi?”

Tô Dã Nghi lần này không “A” nữa, cô bị khiếp sợ đến mức không còn khả năng ngôn ngữ.

Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bản ở dưới lầu gọi cô. Tô Dã Nghi vội vàng nói vài câu đơn giản với Chu Nhất Nặc, sau khi cúp điện thoại, nghĩ đến chẳng mấy chốc Dịch Tự sẽ ăn đồ ăn cô làm, không nhịn được có chút cao hứng bưng bưng. Lúc xuống lầu lại nghĩ đến lời nói vừa rồi của Chu Nhất Nặc, cao hứng bưng bưng lập tức biến thành kinh hồn bạt vía.

Cô thích Dịch Tự... Thật sự rất rõ ràng sao? Nếu như cô thật sự dọa Dịch Tự chạy mất thì làm thế nào?

Đây hình như là một hiện tượng không tốt chút nào.

Thật ra thì Tô Dã Nghi cũng chưa từng nghĩ muốn cùng với Dịch Tự phát triển xa hơn, lâu dài hơn, cô lại càng không dám nghĩ đến việc Dịch Tự thích mình. Thật ra cô chỉ rất thích anh, không biết che giấu cảm giác thích đó thế nào thôi. Sau khi tốt nghiệp đại học, Tô Dã Nghi luôn luôn cố gắng thích những người khác, nhưng mà, cứ mỗi người lại bị cô lấy ra so sánh với Dịch Tự, cuối cùng cũng sẽ thua bởi Dịch Tự. Tô Dã Nghi cũng liền thuận theo tự nhiên như vậy.

Mỗi lần cùng mẹ Tô thảo luận đến vấn đề này, mẹ Tô đều nói với cô, trên thế giới này sẽ có một hoàng tử thủy chung đợi cô, trước khi gặp hoàng tử, đầu tiên phải làm cho mình trở nên thật ưu tú, phải xứng với hoàng tử mới phải. Sau mỗi lần nói tới đề tài này, lời kế tiếp của mẹ Tô là giáo dục Tô Dã Nghi làm việc cho tốt, ngày càng phấn đấu về phía trước, vân vân các loại.

Tô Dã Nghi cảm thấy lời nói của mẹ rất chính xác, cô cũng vẫn làm như vậy ---- để cho mình trở nên thật ưu tú, ra sức phấn đấu để xứng với một nửa tương lai của cô.

Con đường xuống lầu một đoạn ngắn ngủn, trong đầu Tô Dã Nghi đã chuyển qua rất nhiều suy nghĩ. Mặc dù nhìn Dịch Tự xa xa, cô cũng có chút không tự nhiên, nhưng cô muốn thử để cho về mặt mình bình tĩnh một chút, rụt rè một chút.

Tạ Bản đứng dậy kéo ghế ra giúp cô, cười cười ấm áp với Tô Dã Nghi: “Hôm nay vất vả rồi.”

Tô Dã Nghi thuận tiện ngồi xuống, Tiểu Mạt Mạt cầm chiếc đĩa đưa cho cô, ngay sau đó Tạ Bản cũng đưa cho cô nước trái cây, sau khi sắp xếp tất cả xong, Tiểu Mạt Mạt tuyên bố: “Bắt đầu nào.”

Tạ Bản dẫn đầu nâng chén: “Có thể ở chung dưới một mái nhà, thật sự là duyên phận lớn của gia đình, hy vọng sau chén này, chúng ta chính là anh chị em với nhau.”

Bốn cái ly đụng vào nhau “Cạch” một tiếng, Tô Dã Nghi thấy chất lỏng màu cam trong chén lắc lư, cảm giác mình cũng dâng trào theo dòng chất lỏng này. Giống như... Giống như người xưa dâng trào kết nghĩa thành anh em vậy.

Một bữa cơm sau đó, Tô Dã Nghi sợ mình quá mất tự nhiên, cố gắng hết sức không nhìn về phía Dịch Tự. Trên bàn cơm, Tiểu Mạt Mạt nói chuyện với cô, cô đều chỉ cúi đầu “Ừ”, “A”, “Hả”,... không thể nào nói một câu dài. Dịch Tự cũng không khác là mấy, dù sao Tô Dã Nghi cũng không làm sao nghe được anh nói chuyện. Chỉ là, cô phát hiện, Dịch Tự không ghét bỏ món ăn của cô.

Mặc dù anh không ăn cá và cánh gà nhiều lắm, thế nhưng đĩa rau chân vịt, Tô Dã Nghi thấy anh ăn không ít. Rau chân vịt xanh xào là một trong những món ăn sở trường của cô, vì để tách được vị chất của rau chân vịt ra, Tô Dã Nghi còn cố ý cho chút đường. Nghĩ tới đồ ăn mình làm được người trong lòng thích, trong lòng Tô Dã Nghi không nói ra được niềm hạnh phúc.

Lúc ăn cơm được một nửa, Tạ Bản giống như là đột nhiên nghĩ ra cái gì: “Đúng rồi, Dịch Tự, cậu và Dã Nghi trước kia học cùng đại học hả?”

Lúc Tạ Bản nói câu này, Tô Dã Nghi đang gặm một cái cánh gà, lời anh vừa nói ra, trong lòng Tô Dã Nghi giương lên căng thẳng, miệng không cần nữa, cánh gà rơi xuống bát. Cô đang cầu nguyện ông trời không cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy tình cảnh lúng túng này của mình thì ngẩng đầu thấy Dịch Tự có chút hứng thú nhìn cô.

Tô Dã Nghi trong lòng một mặt mừng Tạ Bản, một mặt cố gắng từ tình trạng khó xử này đấu tranh ra ngoài, cười xấu hổ, cô dừng cảm nhìn thẳng Dịch Tự, rất bình thường hỏi: “Trước kia anh học chuyên ngành nào?”

Dịch Tự thân nhiên đáp: “Kỹ sư phần mềm.”

Trong lòng Tô Dã Nghi bổ sung một câu: mấy năm trước tôi đã biết rồi. Trên mặt vẫn giả dối “A” một tiếng, giống như là mới biết. Sau đó, cô ở trong lòng yên lặng mong đợi, hỏi tôi mau hỏi tôi mau.

“Cô học chuyên ngành gì thế?”

Quan trọng là cái vấn đề này, người hỏi cũng không phải là Dịch Tự. Tô Dã Nghi chán nản nhìn Tạ Bản tốt bụng, nói: “Truyền thông.”

“Chuyên ngành tốt.” Tiểu Mạt Mạt nói tiếp, “Các người thật đúng là có duyên, chuyên ngành đại học chênh lệch cách xa vạn dặm như vậy, tính chất công việc cũng hoàn toàn không có chút liên hệ nào, nhưng mà, lại cứ làm cùng một công ty.”

Lời nói của Tiểu Mạt Mạt cũng không đáng cười, Tạ Bản nghe thấy lại sâu kín cười một tiếng, nói tiếp: “Rất có duyên... Trời xui đất khiến thế nào hai người lại đến ở dưới một mái hiên...”

Tạ Bản nói xong thì cao hứng, Tô Dã Nghi nghe được càng thêm đứng ngồi không yên, lại không muốn cắt đứt, Dịch Tự đột nhiên buông đũa xuống, rất có lễ phép nói: “Tôi ăn xong rồi.” Sau đó đứng dậy, không nói thêm cái gì, cũng không giải thích thêm cái gì, đi thẳng vào gian phòng của mình.

Bầu không khí lập tức liền lạnh xuống.

Qua một lúc lâu, Tạ Bản mới ra ngoài hòa giải: “Ha ha, cậu nhóc này có lẽ là muốn trốn rửa bát thôi.”

Tô Dã Nghi nhìn bóng lưng rời đi của Dịch Tự, trong lòng có chút hoảng hốt, lại cảm thấy tự nhiên ---- đây mới chân chính là tính cách của Dịch Tự đi, không thích tình cảnh đối thoại như vậy, cũng không thích làm bộ làm tịch. Cô cũng biết Tạ Bản hình như cố ý để cho cô và Dịch Tự quen thuộc với nhau, chỉ là...

Ai, cô hoàn toàn không cần lo lắng phải sống chung với anh như thế nào, bởi vì anh căn bản không muốn cùng cô “Sống chung”. Trong lòng giống như bị người ta dội cho bát giấm, chua chua, chát chát, rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mấy ngày đầu ở cùng một chỗ, Tô Dã Nghi và Dịch Tự vẫn thay nhau đi sớm về muộn, hai người rất ít khi nhìn thấy nhau. Chủ nhật là ngày làm việc lớn của Tô Dã Nghi, sáng sớm, cô mang tất cả đồng quần áo bẩn trong một tuần qua ném vào trong máy giặt quần áo.

Cơm trưa là Tiểu Mạt Mạt làm, lúc xuống lầu Tô Dã Nghi quan sát thăm dò động tĩnh của phòng ngủ thứ hai. Tiểu Mạt Mạt đang bụng thức ăn ra cửa nhìn thấy hành động của Tô Dã Nghi, lau lau tay vào tạp dề, cô cũng học bộ dạng của Tô Dã Nghi đi xem phòng ngủ thứ hai...

Lúc Tô Dã Nghi thu hồi tầm mắt bị Tiểu Mạt Mạt dọa cho giật mình, vỗ ngực mà vẫn chưa hết kinh sợ, Tô Dã Nghi nghe thấy thanh âm mang ý cười của Tiểu Mạt Mạt: “Sáng sớm Dịch Tự đã ra ngoài rồi, Tạ Bản nói gần đây cậu ta đang dẫn dắt một người làm Demo, lần đi ra ngoài dự tính phải mất đến một ngày.”

Tô Dã Nghi sáng tỏ liền “A” một câu, không nhận được có chút ngạc nhiên, vốn dĩ Dịch Tự đi làm đã vất vả rồi, thế nào mà chủ nhật lại còn đi làm bán thời gian?

Cô nhớ gia cảnh của anh rất tốt, ba Dịch mở công ty kiến trúc, mẹ Dịch là nhân viên không nhỏ ở cục thuế vụ, một mình anh tới Bắc Kinh kiếm sống, tự thuê phòng ở cũng đủ để Tô Dã Nghi giật mình, nhưng mà anh lại còn làm thêm.

Là một người muốn phấn đấu sao?

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi không khỏi sinh ra một loại cảm giác luyến tiếc “Cùng là người lưu lạc nơi chân trời” với Dịch Tự. Thật ra thì Tô Dã Nghi không cần thiết phải tới Bắc Kinh, ba cô biết mấy người của bộ truyền thông, nói có thể xin cho cô vào đơn vị quản lý, làm công việc nhà báo, hưởng đãi ngộ của nhân viên chính phủ. Nhưng lúc đó không biết Tô Dã Nghi mắc phải tâm bệnh gì, cứ thế muốn một mình tới Bắc Kinh, cảm thấy cuộc sống quá thuận lợi thì không đủ kích thích. Vì vậy, một Tô Dã Nghi luôn luôn nghe lời đã kiên quyết dứt khoát cự tuyệt sự sắp xếp của ba, một mình kéo va li hành lý, ôm theo laptop tới Bắc Kinh...

“Này, cô nương, đang ngây ngô biểu đạt cái gì đây hả?”

Giọng nói cứng chiều của Tiểu Mạt Mạt làm Tô Dã Nghi đang chìm vào trong hồi ức tỉnh lại, cô lấy lại bình tĩnh, trở về phòng ăn ăn cơm trưa. Trong lòng vẫn không nhận được nghĩ, có phải Dịch Tự quá vất vả rồi hay không.

Không biết có phải công việc trong một tuần này quá mệt mỏi hay không, sau khi ăn cơm trưa xong, Tô Dã Nghi bắt đầu mệt rã rời, cô cũng không bạc đãi mình, vừa leo lên lầu đã trèo lên giường bắt đầu ngủ khò khò. Khi tỉnh lại, bên ngoài song cửa sổ đã một mảnh tối om. Trên đất, đồng hồ điện tử đã hiển thị thời gian là sáu giờ mười ba phút, Tô Dã Nghi sờ sờ cái đầu rối bù, nhấn mở đèn bàn, cầm lấy ly nước của mình ở trên tủ đầu giường, uống ực một hơi.

Rời giường mở máy vi tính ra, sau khi lên QQ, Mạc Ninh càng không ngừng giật giật cô, tiếp đó còn gửi đến một vẻ mặt đang phun lửa, Tô Dã Nghi bắn video của cô, nhìn thấy người trong khung nói chuyện, ánh mắt vừa tỉnh ngủ còn có chút mông lung.

“Cả một ngày, cậu đi đâu rồi hả?”

Mạc Ninh lúc nào cũng xinh đẹp, Tô Dã Nghi từ cái khung cửa sổ nhỏ phía dưới màn hình nhìn thấy bộ dạng tóc tai rối bời của mình, có chút buồn bực, đưa tay chải chải hai cái. Cô nói: “Ngủ cả ngày, ngủ khỏi đau đầu.”

Quả nhiên Mạc Ninh trong video kia nghe vậy cười khúc khích một tiếng, không khách khí chút nào nói: “Nên ngủ ít một chút đi, vốn đã là kẻ ngốc rồi, ngủ nhiều có thể sẽ thành đồ đần độn đấy.”

Tô Dã Nghi trừng mắt nhìn cô: “Tuần này tớ rất vất vả rồi, cậu đừng có đả kích năng lực của tớ có được không?”

“Được được được, không nói cậu nữa. Nào, nói cho chị nghe một chút, vất vả thế nào?” Bắc Kinh tháng mười một là mùa thu, nhưng miền nam vẫn là một mảnh ẩm áp. Trong video Mạc Ninh mặc áo ngắn tay, bụng một đĩa nho lên, từng quả từng quả cho vào trong miệng. Tô Dã Nghi cũng chính bởi khung cảnh như vậy mà thả lỏng nói chuyện phiếm, lái nhai kể các công việc vụn vặt của chính mình từ đầu tuần tới nay.

Sau khi tán gẫu xong một ngày, đã là hơn bảy giờ. Tô Dã Nghi có chút đói, tắt video xuống lầu tìm đồ ăn. Đèn trong phòng Tiểu Mạt Mạt đã tắt, Tô Dã Nghi nhớ buổi trưa cô nói tối này cô và Tạ Bản nói không về nhà, lúc này mới ý thức được trong căn nhà này giờ chỉ còn một mình cô.

Trong lòng có chút kinh hoàng, cảm thấy trong phòng dày đặc âm khí. Dưới sự sợ hãi, Tô Dã Nghi chạy thật nhanh về phòng, lấy cái đèn trong phòng có thể tách ra được mở ra. Lúc này mới yên tâm đi kiểm tra trong tủ lạnh.

Đều là rau dưa, Tô Dã Nghi không muốn nấu cơm. Tùy ý cầm gói mì ăn liền lên, thông thả bước đến phòng bếp, bắc nồi, mở lửa, nấu mì. Bụng có lẽ ngửi thấy mùi vị dầu khói, không chịu thua kém bắt đầu bắt đầu ồm ồm gọi, Tô Dã Nghi đưa tay sờ sờ nó, vừa lật mì ăn liền vừa nói: “Bụng nhỏ yêu quý của tao, mày đừng kêu nữa có được hay không?”

Lật mì xong, đóng nắp nồi lại, Tô Dã Nghi tiếp tục vừa xoa bụng vừa nói: “Tao biết rõ mày rất đói bụng, đừng nóng vội nha, mì rất nhanh sẽ nấu xong.”

“Cái gì? Mày cảm thấy ăn một gói mì không đủ, còn muốn ăn một cái chân giò hun khói?”

“... Được rồi, vậy tao lại đi tìm chân giò hun khói.”

Bởi vì “Yêu cầu” của bụng, Tô Dã Nghi không thể làm gì khác hơn là thông thả đi về phía tủ lạnh, bới tìm kỹ càng ở bên trong. Cô quá mải mê tìm, cả người cũng sắp nhào vào trong tủ lạnh rồi.

Tìm trong tủ lạnh nửa ngày, cô vẫn không thu hoạch được gì như cũ, đứng dậy, cô “An ủi” bụng: “Mày xem, không phải là tao không cho mày thêm đồ ăn, là trong tủ lạnh không có,” vừa nói, Tô Dã Nghi vừa đóng cửa tủ lạnh, nói tiếp, “Lần sau tao đi siêu thị...”

Đúng lúc xoay người, cô nhìn thấy Dịch Tự đang khoanh tay đứng trước cửa nhìn mình.

“A...”

Tô Dã Nghi muốn kêu, chỉ là tay của cô so với miệng còn phản ứng nhanh hơn, với lên miệng cô ngăn chặn tiếng kêu sợ hãi tràn ra khỏi miệng.

Nhưng mà, vẫn bị dọa sợ không nhẹ.

Dịch Tự yên lặng nhìn cô một lát, đi tới chỗ của cô, vẻ mặt quá mức vô cảm, chỉ hỏi cô: “Đang nấu mì à?”

Tay Tô Dã Nghi vẫn còn che ở trên miệng, dùng sức gật đầu một cái.

Dịch Tự ở bên cạnh cô nhìn lui về phía sau, hơi nheo mắt, cách một lúc mới nói: “Hình như nước tràn ra.”

Tô Dã Nghi giật mình, tón mấy giây mới tiêu hóa được lời của anh, sau đó, giống như bay biến mất trước mặt anh.

Mì nấu xong rồi, rất thơm. Tô Dã Nghi lại đột nhiên phát hiện cô không đói bụng. Lúc cô bụng mì ra từ phòng bếp luôn luôn nghĩ, Dịch Tự về từ lúc nào? Anh nghe thấy đoạn “Đối thoại” giữa cô và bụng rồi sao? Anh sẽ không cảm thấy cô buồn cười chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi khóc không ra nước mắt. Càng thêm cảm thấy không đói bụng, một bát mì đặt ở trên bàn ăn, cô ngửi thấy mùi hương kia, một chút hứng thú cũng không có. Hình như Dịch Tự đã trở về phòng, Tô Dã Nghi không biết anh đang làm gì, trong lòng rối bời, thế nào cũng để ý thấy không như ý muốn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa của phòng ngủ thứ hai lần nữa mở ra, Dịch Tụ ôm lấy cái quần jeans từ gian phòng đi ra ngoài, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh. Tô Dã Nghi sợ cô nhìn trộm bị phát hiện, vội vàng vội đầu vào trong toilet, nhưng rất nghiêm túc nghe động tĩnh trong phòng vệ sinh.

Không tới một phút, Dịch Tụ lại từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, Tô Dã Nghi nghe anh nói: “Tô Dã Nghi.”

“Hả?” Tô Dã Nghi bị gọi tên ngẩng đầu lên nhìn người đứng ở phía cửa toilet.

Dịch Tụ nhíu mày một cái, nói: “Quần áo trong máy giặt là của cô sao?”

Tô Dã Nghi nhớ lại một lát, lúc này mới nhớ tới, quần áo giặt buổi sáng cô vẫn chưa lấy ra phơi. Trong bụng xấu hổ, cô có chút ngượng ngùng đứng lên, nhanh chóng đi tới chỗ Dịch Tụ, đến gần mới đỏ mặt nói: “Xin lỗi, tôi... Tôi quên. Anh phải giặt quần áo sao?”

Dịch Tụ gật đầu một cái, lại giơ lên mấy cái quần, lần nữa trở về phòng.

Chờ sau khi Dịch Tụ rời đi, Tô Dã Nghi ảo não vỗ vỗ đầu mình, thầm nghĩ, tay trước tay sau vẫn thối xấu như vậy, sao vẫn không đổi được đây!

Vì để cho Dịch Tụ mau chóng giặt được quần jeans, Tô Dã Nghi không kịp cời những cái quần áo rối vào nhau, trực tiếp ôm cả một đồng, ném vào trong giỏ quần áo. Lúc đi ra khỏi phòng vệ sinh, cô rất tốt bụng kêu lên một tiếng: “Tôi xong rồi, anh có thể tắm.”

Ban công của căn nhà nối liền với phòng khách, rất lớn. Cũng là Tô Dã Nghi và Dịch Tụ dùng chung. Lúc phơi quần áo, mở đèn lớn ở ban công ra, Tô Dã Nghi thấy một bên cây phơi đồ phơi một hàng áo sơ mi chỉnh tề, vừa nhìn là biết của Dịch Tụ. Có nhiều loại kiểu dáng, phần lớn là áo kẻ ô vuông, màu sắc lấy màu đỏ sậm và các màu khác tương giao làm chủ. Phơi quần áo vào trên giá, Tô Dã Nghi hạnh phúc nghĩ, quần áo của cô phơi bên cạnh anh, thật giống như người một nhà...

Lại không nhịn được dùng móc treo đồ kéo quần áo của hai người lại gần một chút.

Ngửa mặt nhìn quần áo hai người cách nhau quá gần, Tô Dã Nghi mừng rỡ cười hi hi.

Một bộ quần áo cuối cùng cũng được phơi xong, lúc này Tô Dã Nghi mới phát hiện ra bóng đêm ngoài cửa sổ rất đẹp, kiến trúc của chung cư này không tệ, có cây có núi. Tô Dã Nghi không nhịn được chống cùi chỏ, chống mặt thưởng thức cảm đêm nơi xa một lát. Cho đến khi cảm thấy lạnh lạnh, cô mới thu dọn đồ đạc vào trong nhà. d,0dylq.d

Có lẽ tâm tình thoải mái rất nhiều, Tô Dã Nghi cuối cùng cũng cảm thấy đói. Lúc đang định trở lại phòng ăn ăn mì, Dịch Tụ lại từ trong phòng vệ sinh ra, lạnh giọng gọi cô: “Tô Dã Nghi.”

“Hả?”

Giọng nói của Dịch Tụ thấp xuống một chút: “Trong máy giặt vẫn còn quần áo của cô.”

Tô Dã Nghi nghi ngờ hỏi: “Vẫn còn sao?”

Tô Dã Nghi nhìn thật cẩn thận, rõ ràng phát hiện mặt Dịch Tụ đen lại một chút, sau đó anh ho khan một cái: “Tự xem đi.” Lại xoay người vào phòng.

Tô Dã Nghi buồn bực, cô rõ ràng đã nhét một đồng quần áo chồng chất vào trong giỏ rồi. Mặc dù nghĩ như vậy, bước chân vẫn tự động bước về phía phòng vệ sinh, máy giặt đang mở ra, đèn trong phòng vệ sinh của rất sáng, Tô Dã Nghi cúi đầu xem xét, liếc mắt nhìn thấy một món đồ quen thuộc đang ngoan ngoãn nằm ở trong góc.

Màu vàng nhạt, phía sau có một con chim nhỏ, ngang hông có hoa văn, là quần lót của cô.

Khuôn mặt như bị lửa đốt. Tô Dã Nghi hận cả người không nhảy vào thùng giặt quần áo kia được, đập nấp, hoặc là dứt khoát tiêu diệt cái quần lót kia. Vậy mà, cuối cùng cô chỉ có thể nhanh chóng nhặt nó lên, sau đó mang theo nó trốn về trên gác xép của mình.

Vừa vào trong gác, cô nhìn không được, quần lót vàng nhạt bị cô ném đi thật xa, cả người cô mất trọng lượng lọt vào trong chiếc giường nhỏ. Kéo chân, cô che kín đầu tóc mình, ở trong chăn mạnh mẽ lay động.

Trong lòng yên lặng mắng mình: Là mày không cẩn thận ném quần lót vào đi! Là mày không kiểm tra một lần! Là mày mất mặt xấu hổ! Là mày bị người ghét bỏ!

Vì vậy đêm hôm đó, rốt cuộc Tô Dã Nghi cũng không ăn hết được bát mì ăn liền kia.

Nửa đêm len lén xuống lầu đi tắm, Tô Dã Nghi thuận tiện bị kịch phát hiện ra, cuối cùng đêm đó Dịch Tụ cũng chưa giặt quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngày thứ hai đi làm Tô Dã Nghi biết được một tin. Chính xác mà nói, tin tức này không phải cô nghe được, mà là cô nhìn thấy.

Dù mỗi ngày thời gian ngủ luôn trên tám tiếng, sáng sớm mỗi ngày thức dậy Tô Dã Nghi đều mệt mỏi rã rời giống như người thức đêm vậy. Nhưng mà, thứ hai này, khi cô đến làm việc, vẫn như bình thường đặt túi xuống, mở máy vi tính ra, lúc cầm cái ly định đi rót nước, cô nhìn thấy một người xa lạ, người xa lạ này vừa xuất hiện, một cái liên thức tỉnh cô.

Người xa lạ có lẽ cũng vừa mới đứng dậy, thấy Tô Dã Nghi đang nhìn mình, anh chậm rãi nở nụ cười, mở miệng nói: “Chào cô, đồng nghiệp.”

Tô Dã Nghi chợt đưa tay lên dụi dụi con mắt, khuôn mặt tươi cười vẫn còn y nguyên.

Không phải ảo giác. Tô Dã Nghi lúng túng đáp: “Chào anh.”

Mười giờ mở cuộc họp, bố trí nhiệm vụ một tuần. Hàn Kha đứng ở trước bàn lớn, rất hài lòng giới thiệu người bên cạnh: “Người này là đồng nghiệp mới tới kênh, Triệu Duyệt. Về sau cậu ấy chủ yếu sẽ phụ trách một chút hoạt động phòng vận tuyến truyền phim, tôi tin rằng mọi người không còn xa lạ với cậu ấy, vậy nên tôi cũng không đặc biệt nói rõ, mọi người hoan nghênh đi.”

Khắp nơi đều là âm thanh vỗ tay. Bởi vì đứng ở bên cạnh Hàn Kha, Tô Dã Nghi lúc này mới phát hiện ra, thì ra Triệu Duyệt rất cao, liếc mắt thấy anh cao 1m82, ngoại hình trang bị rất đẹp trai, thẳng thắn mà nói, anh hoàn toàn giống một nghệ sĩ. Nhưng mà, anh ngược lại rất khiêm tốn, nụ cười cũng rất thân thiện: “Vừa tới Phi Cấp, đối với công việc và đồng nghiệp đều không quen thuộc, về sau mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Chúc Ly thích trêu đùa, tiếp lời câu chuyện: “Chiều cổ là chuyện đương nhiên rồi, ‘Triệu Duyệt tham gia vào mạng Phi Cấp’, riêng cái tin tức sáng giá này, kênh giải trí PV (lượng truy cập) cũng đủ cảm dỗ người ta rồi, sau này Triệu tiên sinh vẫn phải chiều cổ chúng tôi nha.” Dứt lời, Chúc Ly còn chớp chớp hai mắt với Triệu Duyệt.

Triệu Duyệt tươi cười phúc độ hơn: “Không thành vấn đề.”

Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa vừa bắt đầu, Chúc Ly không ngừng báo cáo chuyện bát quái của Triệu Duyệt với mọi người trong tổ. Tô Dã Nghi nghe được một chuyện kinh hãi nhất chính là, “Quái thai” Triệu Duyệt đã từng đi làm phục vụ tại một quán ăn rất nổi tiếng, có một lần lúc anh bụng thức ăn đã không cẩn thận làm đổ toàn bộ nước canh vào trong cổ của khách hàng, sau đó người khách khóc lóc âm ỹ yêu cầu bồi thường, Triệu Duyệt lòng không hoảng hốt chân không loạn, trực tiếp lấy chìa khóa đưa cho người khách kia, sau đó vị khách kia nhờ vào chiếc chìa khóa mà lấy đi một chiếc BMW X6 trong nhà để xe.

Sở dĩ kinh hãi, là bởi vì Tô Dã Nghi rất hi vọng mình là vị khách bị hắt nước canh kia. Cô thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh cô nhận chiếc chìa khóa xe từ trong tay của Triệu Duyệt. d'đ.l/q&d

Đối với việc Triệu Duyệt đến, biểu hiện của Chúc Ly vô cùng hưng phấn, Tô Dã Nghi cũng rất hưng phấn, dĩ nhiên, Tô Dã Nghi hưng phấn là bởi vì cuối cùng Chúc Ly cũng đã dòi mục tiêu.

Đang lúc Tô Dã Nghi thờ phào nhẹ nhõm, Phạm Giai sắc bén ném vấn đề qua: “Tới đây, làm mục lựa chọn đi, Triệu Duyệt mê người hay là Dịch Tự mê người?”

Chúc Ly suy nghĩ ngắn ngủi một lát, rất trịnh trọng đáp: “Triệu Duyệt là dùng với nhiều mục đích, mà Dịch Tự là dùng để yêu.”

Phạm Giai: “Làm như mình là người thông minh vậy, cô dám nói trắng ra để hiểu chút được không? Suy nghĩ một chút thì bạn học Tô Dã Nghi có khả năng lý giải đấy.”

Phạm Giai vừa nói như thế, quả nhiên Chúc Ly đi tới xem Tô Dã Nghi, cô đưa tay sờ sờ đầu Tô Dã Nghi: “Nhóc con, cô hiểu ý tứ trong lời nói của tôi sao?”

Tô Dã Nghi lườm cô, bày tỏ sự giải thích của mình: “Cô yêu Dịch Tự, nhưng cô cũng thích Triệu Duyệt.”

Chúc Ly lắc đầu: “Không, tôi chỉ yêu Dịch Tự.”

Tô Dã Nghi trừng lớn con mắt, không nghĩ rằng Chúc Ly sẽ nghiêm túc nói mấy lời này như vậy. Đột nhiên tò mò: “Cô yêu anh ta cái gì?”

“Cô không cảm thấy một người đàn ông thần bí, lạnh khốc, đẹp trai... Cát giấu một sức bùng phát tràn đầy... Hơi thờ?” Nói tới chỗ này, ánh mắt Chúc Ly hướng tới Tô Dã Nghi rất mỉa mai, nói tiếp: “... Khiến cho cô muốn ngừng mà không được?”

“...”

Tô Dã Nghi âm thầm quyết định ở trong lòng, tuyệt đối không nói cho Chúc Ly chuyện cô và Dịch Tự ở chung một chỗ.

Triệu Duyệt được phân công tới tổ điện ảnh, mà chỗ ngồi của anh lại được sắp xếp đứng ở sát vách với Tô Dã Nghi. Thật ra thì chuyện anh đến đối với kênh là một sự kiện tốt không thể nào nghi ngờ được, nhưng mà, đối với Tô Dã Nghi mà nói, lại không thấy đây là chuyện tốt. Trước khi tan sở Tả Đan gọi Tô Dã Nghi vào trong phòng họp nhỏ, nét mặt của cô rất phức tạp, Tô Dã Nghi không phân tích ra được.

“Triệu Duyệt tới, thời hạn cô chuyển thành nhân viên chính thức bị dời lại.”

Tô Dã Nghi cảm giác như mình bị người ta dùng búa đập xuống đất, trên đất thật lạnh, lòng cô cũng lạnh.

“Tuần trước vốn là sắp cho cô chuyển, quá trình cũng đang đi lên... Cô cũng biết, tài nguyên trong kênh rất eo hẹp, có lần hai năm còn chưa chắc đã có thể dư một chỗ trống...” Thấy bộ dạng Tô Dã Nghi vẫn cúi đầu, Tả Đan lúc nào cũng lòng dạ sắt đá lại có chút đau lòng, lời nói vốn có chút gay gắt cũng không thể nói ra.

Yên lặng một hồi lâu, Tô Dã Nghi vẫn cúi đầu như cũ, chỉ là gật đầu một cái, nói: “Tôi biết rồi.”

Tả Đan thờ dài, vỗ vỗ bả vai của cô: “Nếu như thật sự cảm thấy tuyệt vọng, cô có thể đi thử việc ở những công ty khác, gửi sơ yếu lý lịch gì đó... Nếu có cần, tôi sẽ giới thiệu giúp cô.”

“Cám ơn chị Co.” Tô Dã Nghi bỗng nhiên ngẩng đầu. “Tôi không đi công ty khác.”

Trong mắt rõ ràng đã ướt nhẹp.

Quá trình chuyển thành nhân viên chính thức của Tô Dã Nghi cuối cùng vẫn không đi lên, không thể báo cáo chuyện vui của mình với ba mẹ, không thể khoe khoang với bạn tốt về thành công của mình... Cô còn là một công nhân viên trong thời gian thử việc nho nhỏ, mà cái nhân viên trong thời gian thử việc nho nhỏ này còn phải đợi hai năm mới có thể có được cơ hội chuyển thành nhân viên chính thức. Vậy mà, lúc Tả Đan khuyên cô đi tìm những công ty khác, cô thật sự không có một chút hứng thú. Dĩ nhiên, không phải là cô hết hi vọng tìm đến cơ quan khác, từ lâu Hàn Kha đã từng nói qua: “Người từ Phi Cấp ra ngoài, không có chuyện không hòa đồng tốt”, nhưng mà Tô Dã Nghi thật sự không bỏ được, về phần không bỏ được cái gì, cô nói không ra.

Đoạn đường về nhà được cô đi rất dài, cả người giống như là hồn bay phách lạc. Sau khi về đến nhà, cũng không chào hỏi với Tiểu Mạt Mạt đang bận rộn trong phòng bếp, leo thẳng lên lầu, quần mình vào trong chăn, khó sở khóc.

Tiểu Mạt Mạt gọi cô ăn cơm tối, Tô Dã Nghi chỉ buồn buồn ở trong chăn nói: “Cám ơn chị Mạt Mạt, em không muốn ăn.”

Tiểu Mạt Mạt cho là cô lại mắc bệnh lười biếng, cưng chiều nói: “Ngoan, xuống đây đi, em không xuống dưới, chị và Tả Bân, còn có cả Dịch Tự cũng đều không ăn đấy.”

Tô Dã Nghi vẫn xuống lầu.

Tả Bân đang thảo luận cái gì đó với Dịch Tự ở trên ghế sa lon, Tô Dã Nghi sợ mình bị phát hiện, xông vào phòng vệ sinh tạt chút nước lạnh lên mặt, lúc này mới ra ngoài giúp Tiểu Mạt Mạt món ăn cuối cùng.

Tiểu Mạt Mạt vô cùng tinh mắt, rất nhanh phát hiện ra cô có cái gì không đúng, dịu dàng hỏi: “Sao vậy, Dã Nghi? Không thoải mái hả?”

Tô Dã Nghi sợ nhất lúc không vui được người khác quan tâm, bởi vì trong một thời điểm cô hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của mình, giọng nói thận trọng của Tiểu Mạt Mạt làm kích động mở ra chút mềm yếu của cô, cô không nhịn được lại chảy nước mắt, tủi thân kêu: “Chị Mạt Mạt.”

Phòng khách không có âm thanh nào khác quấy nhiễu, âm thanh tiếng khóc nức nở của Tô Dã Nghi thuận lợi truyền vào tai của Tả Bân và Dịch Tự, hai người đều quay đầu nhìn lại, Tô Dã Nghi đang ngồi ở chỗ ngồi trong phòng ăn, mặc dù không có âm thanh khóc thành tiếng, thế nhưng loại dáng vẻ uất ức cùng với nước mắt liên tục không ngừng rõ ràng tiến vào tầm mắt của hai người. d%&d@f'q/đ

Thân hình cao lớn của Tả Bân đứng lên, vừa đi tới phòng ăn vừa hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc dù đã bị phát hiện, Tô Dã Nghi vẫn kiên trì cúi đầu với ý muốn tàng hình.

Thấy bộ dạng của cô, Tiểu Mạt Mạt rất lo lắng: “Em cũng không biết.” Lại xoa xoa tay trên tạp dề, xoa người muốn làm gì đó.

Lúc này, một hộp khăn giấy xuất hiện trước mặt Tô Dã Nghi đang cúi đầu, cùng khăn giấy xuất hiện ở trước mắt, còn có một cái tay, màu sắc cùng kiểu dáng trên tay áo, Tô Dã Nghi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Ngay sau đó, trái tim của cô chợt co rút nhanh một hồi, một lúc lâu vẫn không có động tác.

Tiểu Mạt Mạt thấy tình cảnh này có chút khó xử, cười nhận lấy khăn giấy trong tay Dịch Tự, nói: “Hai người đi ăn cơm trước đi, Dã Nghi giao cho em.” Nói xong, Tiểu Mạt Mạt đỡ Tô Dã Nghi dậy, chuẩn bị đưa cô lên lầu.

Lúc này, Tả Bân cũng chỉ có thể nhìn động tác của Tiểu Mạt Mạt, không nói gì. Ngược lại Dịch Tự, nhủ nhẹ mảy một cái, nói: “Nếu như tâm tình mình không tốt, tốt nhất đừng phiền đến người khác.”

Ý tứ Dịch Tự chỉ ra Tô Dã Nghi nghe được rất rõ ràng, trái tim lúc này vẫn co rút nhanh giống như là cảnh ngộ trước nay không có không khí lạnh tạt kích, trong nháy mắt nhiệt độ xuống dưới 0. Cô rất chậm buông tay Tiểu Mạt Mạt, vì không để cho Dịch Tự tiếp tục xem thường, cô cắn môi nói: “Chị Mạt Mạt, em không sao, chị đi ăn cơm trước đi, em lên lầu trước.”

Tiểu Mạt Mạt vừa định nói chuyện, Dịch Tự dáng vẻ thư thái nhẹ nhàng vừa đọc rõ từng chữ: “Cô cảm thấy một mình cô lên lầu, mọi người còn có tâm trạng ăn cơm không?”

Tô Dã Nghi chỉ vừa mới đứng dậy, còn chưa bước đi, lại vội vã thu chân trở lại. Trên mặt cô rõ ràng còn có nước mắt, cô xoay đầu lại cười với mọi người, khóe mắt cong cong, thuận tiện chảy xuống một giọt nước mắt sáng trong suốt ẩn núp nơi hốc mắt, cô nói: “Vậy tôi cũng ăn cơm cùng mọi người.”

Bộ dáng kia rõ ràng làm cho người ta đau lòng, Tạ Bản liền lộ chút vẻ xúc động, ho khan một cái, dáng vẻ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Mọi người ăn cơm, ăn cơm đi.”

Trong lòng Tiểu Mạt Mạt lại không chú ý qua quýt như vậy, ánh mắt bắn khoắn của cô qua lại trên người Tô Dã Nghi và Dịch Tự trong chốc lát, chỉ trong chốc lát, cô cười thần bí.

Một bữa kia, Tô Dã Nghi ăn quá no.

Có lẽ là tác dụng của thức ăn, tâm tình của Tô Dã Nghi cũng tốt hơn nhiều, sau khi ăn xong, Tiểu Mạt Mạt cắt trái cây cho mọi người. Tạ Bản trực tiếp đặt Tiểu Mạt Mạt lên trên đùi hôn một cái, gọi thẳng: “Vợ tốt!”

Tô Dã Nghi ở một bên bụng mâm đựng trái cây rất muốn tàng hình. Quan sát lại Dịch Tự, anh ngược lại rất nhàn nhã ngồi ở một chỗ liếc nhìn tờ báo buổi sáng, Tô Dã Nghi bụng mâm trái cây đến trước mặt anh, rất nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Dịch Tự để tờ báo xuống, Tô Dã Nghi đứng ở bên phải anh, anh khẽ ngẩng đầu mới nhìn thấy cô. Đối với lời cảm ơn của cô, Dịch Tự lại tỏ ra có chút mờ mịt: “Cảm ơn tôi cái gì?”

Tô Dã Nghi ngượng ngùng nói: “Nếu như không phải anh nói như vậy, có lẽ tôi sẽ vẫn không ăn cơm, tôi sẽ vẫn đau khổ.”

Dịch Tự gạt đầu một cái, biểu đạt đúng ý tứ của mình, sau đó anh nói: “Không cần suy nghĩ quá nhiều, cô đối với tôi không có quan trọng như vậy.”

Sau đó, anh tiếp tục trở về xem tờ báo.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tô Dã Nghi không phải là người thích lấy mặt nóng của mình dán miệng lạnh của người khác. Phần lớn thời gian, sau khi cô phát hiện có người thể hiện cảm giác chán ghét rất rõ ràng đối với cô, cô sẽ trốn tránh người kia hết sức có thể.

Đối với Dịch Tự, loại tâm tình này của Tô Dã Nghi được biểu hiện càng thêm rõ ràng. Trái lại Dịch Tự, vẫn giống như lúc trước, giống như không có cái gì xảy ra.

Hành động này của Tô Dã Nghi nhận được sự ủng hộ to lớn của Chu Nhất Nặc, Mạc Ninh ở miền nam xa xôi cũng gọi điện thoại tới khuyên cô: “Chân trời góc bể nơi nào không có cỏ thơm.”

“Dịch Tự thật sự chỉ thích hợp để thăm men thôi, nếu như thăm men, cậu còn có thể nghĩ anh ta theo phương diện tốt đẹp. Chỉ khi nào yêu, với loại trình độ của cậu, thật lo lắng cậu có chịu đựng được hay không.” Chu Nhất Nặc dùng một giọng nhàn nhã nói vài lời.

Nhưng Tô Dã Nghi không nói lời nào, thật dễ trong bát cũng quên đầy tương vừng, một miếng trong miệng kêu phàn phật, trong lúc nhai cô lại nghĩ đến lời nói của Dịch Tự nói với cô hôm thứ hai, cùng với vẻ mặt của anh ngay lúc đó. Trong lòng cảm thấy chát, cô lắc đầu một cái nói: “Có phải tớ nên dọn đi hay không?” Có lẽ, cô dọn ra ngoài sẽ không làm cho anh chán ghét, mỗi ngày cô sẽ không phải dè chừng cẩn thận, run sợ trong lòng như vậy, biết rõ cô thoát nhìn rất ngu dốt, nhưng chỉ là không không chế được bản năng giống như, như vậy khát vọng được anh thấy, như vậy khát vọng ở cùng một chỗ thật tốt với anh...

Thấy bộ dạng của cô như đưa đám, Chu Nhất Nặc tròn mắt nhìn cô: “Cậu cũng không phải vì anh ta mà mới dọn tới, tội gì vì anh ta...”

“Tớ đúng là thế!” Tô Dã Nghi giọng điệu kiên định đáp: “Tớ là vì anh ấy nên mới dọn tới.” Nếu như không có Dịch Tự, cô có lẽ sẽ cho là Tiểu Mạt Mạt là một tên lừa gạt, có lẽ cô không thể chuyển tới nhanh như vậy, có lẽ cô sẽ tìm thêm những nơi khác. Nhưng mà, đúng là bởi Dịch Tự cũng có ở đó, cô đã dọn tới.

Chu Nhất Nặc bộ dạng “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” nói: “Này, cậu thông cảm thông cảm cho tớ đi, nhóc con. Cậu xem một chút, tớ là một người rất bận rộn nha! Luận văn đòi gấp, tác phẩm đòi gấp, trong viện còn thường có hoạt động tìm tớ, tớ còn đang bận rộn theo đuổi thầy Chu...”

Tô Dã Nghi không lên tiếng, cầm lấy bia phía trước cái nồi lẩu, cả một chai, “Lẩu bầu” một tiếng liền rót vào trong miệng.

Cô dùng hành động thực tế dừng lại lời nói của Chu Nhất Nặc, Chu Nhất Nặc ngồi đối diện chống mặt nhìn cô, vẻ mặt chân thật bị khí nóng trong nồi bốc hơi bay ra che đậy, không biết vì sao, Tô Dã Nghi mơ hồ cảm thấy, Chu Nhất Nặc cũng không tiện. Vì vậy, rốt cuộc mỗi một lúc sau cô mới hỏi:

“Thầy giáo Chu, cậu đánh bại rồi sao?”

“Ha ha, không phải hôm nay nói chuyện của cậu sao? Sao lại chuyển chủ đề sang tớ?”

Tô Dã Nghi bĩu môi: “Chuyện của tớ chẳng có gì hay.”

Chu Nhất Nặc lấy thìa gấp một miếng thịt dê từ trong nồi ra, đưa tới trong bát của Tô Dã Nghi, nói: “Triệu Duyệt bắt nạt cậu?”

Tô Dã Nghi vẫn uống rượu như cũ: “Anh ta cũng không có đi làm.” Cả một tuần lễ, Tô Dã Nghi không nhìn thấy bóng dáng của anh ta đâu. Đám Chúc Ly đều nói, thằng cha này chính là nhân vật điển hình đi chiếm phần trong nhà xí đây mà. Vốn dĩ Tô Dã Nghi đối với Triệu Duyệt không có ý kiến gì, nhưng nhìn anh ta cả tuần đều trốn việc, trong lòng cô rất bất bình ----- bởi vì anh ta mà cô mất đi cơ hội chuyển thành nhân viên chính thức, nhưng mà, anh ta lại không biết quý trọng một chút nào. d/d!0q\$đ

“Nếu không, hay là đổi công việc đi, gần đây trường học của chúng tớ đang thoải mái nhận người. . .”

“Tớ lại không phải là trường học của các cậu.”

Chu Nhất Nặc vỗ đầu cô: “Gửi thư sơ yếu lý lịch một chút sẽ chết sao?”

Tô Dã Nghi tiếp tục uống rượu: “Sẽ không chết! Nhưng tớ cũng không đùa!” Ban đầu, Tô Dã Nghi gửi sơ yếu lý lịch suốt một tháng, thật vất vả mới được Phi Cấp gọi phỏng vấn. Tìm việc làm ở Bắc Kinh, khó khăn.

Qua ba lần rượu, Tô Dã Nghi đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Lúc này cô đã có chút nhức đầu, ý thức cũng không tỉnh táo lắm. Sau khi “A lô”, đầu bên kia truyền đến tiếng người: “Tô Dã Nghi.”

Tô Dã Nghi nhất thời không phân biệt được là ai, hỏi thẳng: “Ai thế?”

“Dịch Tự.”

Nghe được cái tên này, Tô Dã Nghi say rượu mạnh mẽ nấc cục một cái. Một cổ mùi rượu bốc lên xộc vào mũi, Tô Dã Nghi thiếu chút nữa thì phun ra. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô nói: “Có chuyện gì sao?”

“Mấy giờ tối về nhà?”

Tô Dã Nghi vốn định không trở về nhà, nghe Dịch Tự hỏi như vậy, cô không nhìn được mà mềm lòng, lập lại một câu: “Có chuyện gì sao?”

Bên kia Dịch Tự trầm mặc một hồi, sau đó nặng nề nói: “Tôi đánh rơi chìa khóa.”

Tô Dã Nghi không dám nói cho Chu Nhất Nặc biết cô phải về nhà đưa chìa khóa mở cửa cho Dịch Tự. Hôm nay là thứ bảy, là ngày “ngủ bên ngoài” theo thường lệ của Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bân. Ngoại trừ Tô Dã Nghi, không ai có thể mở cửa cho Dịch Tự. Mặc dù Chu Nhất Nặc lơ mờ đoán được nguyên nhân bên trong, Tô Dã Nghi vẫn kiên định bày tỏ, là điện thoại di động của cô không còn pin nên phải về nhà sạc.

Lo lắng Dịch Tự đợi quá lâu, trên đường đi Tô Dã Nghi gấp muốn chết, mặc dù nhức đầu, cô vẫn không quên giục tài xế: “Bác tài, có thể nhanh hơn chút nữa không?”

Bác tài bất đắc dĩ nói: “Cô gái này... Cô đừng thúc giục nữa có được không? Tôi lái xe, chứ không phải là phi thuyền vũ trụ, tôi cũng muốn nhanh đấy, không nhanh được mà!”

Thật ra thì thời gian về đến nhà rất nhanh. Chân lần lượt chạm đất, Tô Dã Nghi chạy vào trong chung cư như điên, xa xa nhìn thấy một người đứng dưới lầu, trong lòng gấp hơn, còn chưa kịp ổn định lại nhịp thở hỗn hển, cô vừa nhanh chân chạy tới chỗ cánh cổng, sau khi thở hỗn hển “Phù phù” một lát, cô nói với cái bóng mờ của Dịch Tự đang đứng: “Chờ sốt ruột... Rồi...”

Quẹt mở cửa, Tô Dã Nghi đang muốn nhấc chân đi vào trong, mùi rượu lại liều chết đánh úp cổ cô, cả người cô choáng váng, thân thể đong đưa, giống như muốn ngã xuống.

Dịch Tự đứng một bên kịp thời đỡ lấy cô, ngửi thấy mùi rượu trên người cô, đuôi lông mày gầy nhẹ, anh hỏi: “Uống bao nhiêu rượu?”

“Ba bốn chai thôi.” Trả lời câu hỏi xong, Tô Dã Nghi đưa chìa khóa trên tay tới trước mặt Dịch Tự, đứng thẳng người, vuốt trán nhẹ nhõm cười một cái: “Yên tâm, tôi không say, chỉ có chút chóng mặt, có thể không mở cửa được...”

Dịch Tự nhận lấy chìa khóa, nghiêm túc nhìn cô một cái, sau khi xác định ánh mắt của cô hãy còn trong sạch, anh đi thẳng về phía thang máy. Tô Dã Nghi thật sự không say, từ lượng của cô dù không tính là đỉnh, ba bốn chai bia vẫn có thể chịu đựng được.

Lên lầu, theo Dịch Tự vào cửa. Không khí ẩm áp trong nhà phả vào mặt, Tô Dã Nghi cảm thấy nóng, cởi áo khoác, liền đi tới sofa.

Còn chưa đi đến, mùi rượu vẫn chưa rời khỏi cổ cô rồi cuộc cũng phun trào mà đến, hơn nữa dễ nhận thấy là không ngăn được tình thế này. Vì thế, bàn chân định đi tới ghế sofa kịp thời dừng lại, Tô Dã Nghi đổi hướng trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh.

Dịch Tự đang khóa chặt cửa chỉ thấy một bóng người chạy như bay qua trước mắt, tiếp đó, cửa phòng vệ sinh bị đóng sầm lại, tiếp đó, tiếng nồn mưa từ phía trong truyền tới... Nghe rất khó sờ.

Tô Dã Nghi thật sự rất khổ sở.

Một tuần này cô quả thật không khỏe, cho nên buổi tối đi uống rượu cũng mất kiểm soát. Có lẽ là trên đường về đồ gió, xuống xe taxi lại điên cuồng chạy, cảm giác say an phận trong bụng cũng không an phận được nữa. Vào giờ phút này, cô quỳ trên mặt đất, ôm bồn cầu, khó nhọc ỏi, ỏi đến mệt cũng muốn ra ngoài, ỏi đến thân thể và tim đều rất đau. [dieznd5anlq//đ](#)

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Dã Nghi cứ ngồi co quắp trong phòng vệ sinh như vậy. Trong mê mẩn nghe thấy tiếng gõ cửa, cô cảm thấy mệt mỏi, không để ý. Để tiện cho mình ngủ, cô lấy cái nắp thùng xuống, dút khoát nằm ở phía trên. Da mặt nóng bỏng dán lên cái nắp lạnh như băng. Tô Dã Nghi thoải mái khỏe miệng tươi cười.

“Tô Dã Nghi.” Trong mơ hồ nghe thấy tiếng người gọi cô, âm thanh rất nặng nề.

Âm thanh này là âm thanh trong mơ của Tô Dã Nghi, trong giấc ngủ cô nhớ hình như mình vội đưa chìa khóa cho Dịch Tự, đột nhiên giật mình, cô bỗng chốc mở mắt, nhìn thấy Dịch Tự đang đứng trước mắt mình, có lẽ là cô đột nhiên tỉnh dậy đã dọa anh, vẻ mặt anh có chút kỳ quái. Ngay sau đó anh câu chữ rõ ràng hỏi: “Cô tỉnh rồi sao?”

Tô Dã Nghi muốn đứng lên, phát hiện toàn thân mình không có một chút sức lực để dậy, không thể làm gì khác hơn là uất ức lắc đầu.

“Không tỉnh táo?”

Tô Dã Nghi gật đầu. “Tôi không có say... Chỉ là, không còn sức lực.” Mặt của cô rất đỏ, bởi vì vừa mới ỏi xong, mắt ướt nhẹp. Bị Dịch Tự đối mặt nhìn như vậy, Tô Dã Nghi cảm thấy mặt mặt, vội vàng giả dạng đã điều củi đầu xuống.

Bỗng dung một cái tay đưa đến trước mặt cô, âm thanh trên đỉnh đầu vang lên: “Đứng dậy.”

Tô Dã Nghi nhanh như chớp đưa tay mình vào trong tay anh.

Bởi vì lúc này toàn thân mệt mỏi đến chết lặng, Tô Dã Nghi cũng không biết mình từ phòng vệ sinh được Dịch Tự đem ra ngoài như thế nào, hơn nữa, sau khi đứng dậy cô phát hiện đầu mình còn choáng váng hơn, thế giới trước mắt đều là một mảng mơ mơ hồ hồ, lặp đi lặp lại, đồ dùng trong nhà đều nháy múa rất sống động trước mặt cô... Cô không nhìn được nặng nề nhắm mắt lại, chỉ muốn cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Đây là lần thứ hai Tô Dã Nghi uống nhiều rượu như vậy, lần đầu tiên uống là tiệc rượu tốt nghiệp, cô uống năm chai, ngủ ba ngày mới bớt đau. Lần này tương đối thảm, uống rượu xong còn lần qua lần lại lâu như vậy, cô chỉ cảm thấy linh hồn mình ở đây bị cơn rượu tay cầm tay hành hạ.

Ý thức của Tô Dã Nghi tan thành mảnh nhỏ. Tiềm thức tự nói với mình ngủ dậy sẽ không có chuyện gì nữa, vì vậy cô một lòng muốn ép buộc mình ngủ, tiếc rằng, càng muốn ngủ lại càng không ngủ được. Đầu vô cùng đau nhức, cô bắt đầu đi, rút tay đập lên trên gáy, kia là chơi đùa, giống như muốn đập đầu mình ra một kẻ hồ.

Đập không tới mấy cái, cổ tay liền bị người ta bắt được. Tô Dã Nghi bất tỉnh, đã không cách nào điều khiển thân kinh não suy nghĩ xem người nào vào lúc này bắt được cổ tay của cô. Cô chỉ muốn mạnh mẽ gắng sức rút tay ra, sức lực của cô làm gì lớn, người nắm tay của cô sức lực còn lớn hơn...

Mơ hồ còn nghe tiếng người buồn bực nói câu gì đó, Tô Dã Nghi không nghe rõ. Tay không rút ra được, cô liền bắt đầu lăn lộn toàn thân, đầu liều mạng chui vào góc sofa, giống như tấm cứng phá kén vậy, hận không thể khoan ghế sofa lon ra một lỗ hổng. Thật ra thì, dùng sức chui như vậy, cô có thể cảm nhận đầu óc mình dễ chịu hơn một chút, nhưng mà, còn chưa khoan ghế sofa lon ra lỗ, thân thể của cô lại bị đè xuống...

Toàn thân cô gãy giữa, tay và chân đều ra trận, cố gắng từ dùng sức lực của mình từ cái chỗ kia để thoát ra.

Cũng không biết vịn vào bao lâu, có lẽ năng lượng đã tiêu hao hết, Tô Dã Nghi cuối cùng cũng mất đi ý thức như ý nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lúc tỉnh lại bị ánh mặt trời rơi vào mắt, Tô Dã Nghi muốn giơ tay lên che, cái chân từ trong tay cô trượt ra ngoài, vốn định lật người đi nhặt, ai ngờ vừa nghiêng người đã lộn nhào trên mặt đất.

Té đau, Tô Dã Nghi mới phát hiện trước đó cô ngủ trên ghế sofa lon, mới vừa chuyển động một chút, đầu óc dần dần lập tức đau, nhắc nhở cô những chuyện xảy ra tối hôm qua. Cũng may sàn nhà không lạnh, Tô Dã Nghi định cứ như vậy nằm ở trên cái chân bị trượt xuống, bắt đầu nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Bởi vì tâm tình buồn bực cô mới cùng Chu Nhất Nặc đi ăn lẩu, cũng là bởi vì tâm tình buồn bực mới uống rượu, sau đó hình như Dịch Tự gọi điện thoại cho cô...

Sau đó, trong chớp mắt, Tô Dã Nghi nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm qua.

Mạnh mẽ cúi đầu lướt qua, nhìn thấy cái chân đang bị cô cầm trong tay màu trắng thuần khiết, mà điều quan trọng không phải là màu trắng thuần khiết, quan trọng chính là ---- chân này không phải là của cô. Bộ dạng bưng tỉnh sợ hãi, Tô Dã Nghi không kịp nhúc nhúc đầu, giật mình một cái, cô liền lật người từ trên đất ra, ánh mắt nhìn cái chân giống như hận không được thả nó xuống dưới kính hiển vi vậy...

Quan sát bốn phía một chút, ánh sáng của phòng khách rất ấm áp, không có một bóng người. Tô Dã Nghi yên lòng, thận trọng túm lấy cái chân đưa lên cánh mũi ngửi một cái...

Khóe miệng không nhịn được hiện lên một đường cong. Đây là mùi của Dịch Tự, có hương thơm nhàn nhạt, mùi rất sạch sẽ thoải mái. Đây quả nhiên là chân của anh. Nhân lúc bốn bề vắng lặng, Tô Dã Nghi không nhịn được vui mặt vào trong chăn, bộ dạng như một con chó nhỏ vuốt ve một hồi ở trên chăn, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Một lát sau, có lẽ cảm thấy cử chỉ hành động của mình có chút tùy tiện, Tô Dã Nghi cuối cùng lưu luyến không rời buông tha cho cái chân đáng thương kia, cứ như vậy ngồi dưới đất, đầu chống trên gối, nghĩ đến chuyện xảy ra sau khi cô ngủ.

Cô nhớ mình trước lúc ngủ không đắp chăn, như vậy, rất có thể là Dịch Tự qua nửa đêm lo lắng cho cô, quan tâm đưa chăn tới cho cô. Ghế sa lon nhỏ như vậy, có lẽ trong lúc đó cô đã từng rơi chăn... Dịch Tự có thể nhiều lần thức dậy xem cô hay không? Có thể bởi vì cô mà bận rộn cả đêm hay không?

Anh có thể cho cô đắp chăn của mình, có phải nghĩa là... Thật ra anh không có ghét cô?

Nghĩ đến loại khả năng này, Tô Dã Nghi lại tự nhiên cười ra, cười cười, lại cười ra âm thanh “Ha ha”. Cả phòng khách cũng đột nhiên vang lên tiếng cười trong trẻo của cô.

Nhận thấy mình cười quá kỳ quái, Tô Dã Nghi kịp thời đưa tay che miệng lại, xoa nhẹ cái trán đau nhức, cô đứng dậy, cẩn thận nhặt cái chăn mới vừa bị mình làm rơi xuống thảm lên. Chăn rất lớn rất dày, Tô Dã Nghi mở nó trải ra, giữ giữ, cẩn thận chiết bốn góc lại với nhau, sau một trận lặp đi lặp lại nhiều lần, cái chăn đắp trên giường lớn như vậy bị cô gấp thành một cái hộp vuông be bé chính tề. Cô hài lòng đặt “hộp vuông be bé” kia ở một góc của ghế sa lon, lại cảm thấy không đúng, chuyển đi chuyển lại một lát, cuối cùng vỗ vỗ tay, cao hứng ngẩng đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy cửa của phòng ngủ thứ hai được mở ra.

Lúc người trong cửa đi ra, Tô Dã Nghi cứng nhắc giơ tay lên, cứng nhắc lắc lắc bàn tay ở giữa không trung, lại cứng nhắc cười một cái: “Hi!”

Dịch Tự chỉ nhìn cô một cái, không có biểu cảm gì, cũng không có nói lời nào, xoay người vào phòng vệ sinh. Một lúc lâu sau, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.d,0dy1q.d

Phòng khách treo chiếc đồng hồ điện tử, Tô Dã Nghi nghiêng đầu đi xem, kim đồng hồ chỉ mười một giờ bốn mươi phút.

Trong bụng có chút run rẩy, Dịch Tự... Rời giường trễ như thế? Không phải là anh mỗi ngày chủ nhật đều bận bịu nhiều việc, đi sớm về trễ, hành tung bất định sao? Chẳng lẽ là bởi vì tối hôm qua cô... Rất phiền đến anh?

Khả năng này tính ra rõ ràng rất lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Dã Nghi khó tránh khỏi có lỗi, cứ như vậy chân trái đạp chân phải, ngấm đầu ngón chân một lát, cô liên tục suy nghĩ, trước tiên cô cần nói với Dịch Tự “Cám ơn” hay là “Thật xin lỗi.”

Lúc Dịch Tự từ phòng vệ sinh đi ra, Tô Dã Nghi đã cầm cái “hộp vuông be bé” đó đứng một bên chờ anh, cười cười rất có lỗi, Tô Dã Nghi nói: “Cái đó, tối hôm qua, thật sự đã làm phiền anh.” Dứt lời, Tô Dã Nghi rất tự nhiên ngẩng đầu xem vẻ mặt của anh. Bởi vì mới rửa mặt xong, trên mặt Dịch Tự sạch sẽ như có thể bấm ra nước, Tô Dã Nghi nhìn mặt và ánh mắt long lanh của anh, không nhịn được có chút thất thần, vội vàng ổn định lại tâm trạng một lúc, để cho ánh mắt của mình thư giãn.

“Tĩnh rượu?” Dịch Tự đứng lại trước mặt cô, nhận lấy chân trong tay cô.

Trên mặt Tô Dã Nghi lập tức bay lên một mảng hồng hồng lớn, nói rất nhanh: “Tĩnh rồi.” Lại rất mau bổ sung một câu, “Cám ơn.” Bởi vì cúi đầu, trong tầm mắt của Tô Dã Nghi lúc này là vị trí cái eo ech của Dịch Tự, cánh tay của anh đang ở dưới mắt cô, tay áo màu xám vì chuyển động mà bị kéo lên, Tô Dã Nghi tinh mắt nhìn thấy một mảng tím bầm lớn.

Cô dường như ngay lập tức nắm lấy cái tay kia, ánh mắt tròn tròn đảo quanh, không thể tin hỏi: “Đây... Đây... Đây không phải là tôi làm đấy chứ?”

Dịch Tự luôn luôn sáng lóe cũng không hoảng sợ giờ phút này trên mặt xẹt qua một tia không được tự nhiên, rất nhanh, anh lại lạnh nhạt rút tay mình về từ trong tay của Tô Dã Nghi, nói: “Không phải.” Sau đó, cũng không chờ lời nói kế tiếp của Tô Dã Nghi, anh trực tiếp xoay người rời đi.

Mặc dù Dịch Tự đã tỏ rõ vết bầm tím này không phải do Tô Dã Nghi làm ra, Tô Dã Nghi vẫn vì vậy mà tự oán trách suốt ba bốn ngày.

Một người đi đường phải rét run vì cái lạnh của tiết trời, mọi người trong kênh kinh ngạc phát hiện --- Triệu Duyệt tới làm. Sáng sớm hôm đó Tô Dã Nghi mặc một cái áo lông màu vàng nhạt thật dày, bắt gặp Triệu Duyệt ở chỗ của Bảo An đại ca, Triệu Duyệt gọi cô trước: “Đồng nghiệp.”

Tô Dã Nghi mới đầu còn hiếu kỳ người nào gọi to như vậy, sau khi nghiêng đầu nhìn thấy là Triệu Duyệt mặc áo gió màu đen, cô không nhận được trong lòng kéo xuống vài vạch đen, người này gọi người ta là phải gọi thật đặc biệt. Đang định xoay người rời đi, âm thanh sau lưng kia lại một lần nữa truyền đến: “Gọi cô đây, đồng nghiệp mặc áo lông màu vàng.”

Tô Dã Nghi liếc nhìn mình, giờ mới hiểu được, Triệu Duyệt gọi cô. Cô dừng lại, Triệu Duyệt đi hai ba bước tới chỗ cô, rất có sức sống cười: “Tôi không mang thẻ làm việc, Bảo An đại ca không cho tôi vào, cô dẫn tôi đi.”

Tô Dã Nghi buồn bực nhìn anh ta.

Triệu Duyệt tay chỉ hướng cửa kính, dùng ngôn ngữ môi nói với Tô Dã Nghi: “Tôi không mang thẻ làm việc, không vào được, cô dùng thẻ làm việc của cô dẫn tôi vào đi.”

“A.” Tô Dã Nghi hiểu rõ gật đầu, vừa quẹt thẻ ra vào vừa nói với Triệu Duyệt: “Anh nói chuyện mà không lên tiếng để làm gì thế?”

Triệu Duyệt: “Phốc...”

Đến bữa trưa, bản thân Tô Dã Nghi cuối cùng đã cảm nhận được, Triệu Duyệt quả thật, là một quái thai.

Dùng lời của Triệu Duyệt mà nói, anh ta là bởi vì muốn tạo mối quan hệ với đồng nghiệp, vì vậy mời mọi người ăn cơm trưa. Địa điểm ăn cơm là một nhà hàng chi phí tương đối cao ở gần công ty. Đồng nghiệp trong tổ cộng thêm Triệu Duyệt tất cả là bốn người, bởi vì Tả Đan mang cơm, mọi người cũng không thích ăn cơm cùng cô, vì vậy cô vắng mặt. Số người ăn cơm chỉ có bốn. Triệu Duyệt lại tìm một cái bàn lớn mười người, mở một cái thực đơn, anh đề cho mỗi người chọn thức ăn trước, sau khi Tô Dã Nghi các cô mỗi người chọn qua một đường, Triệu Duyệt lại lớn bút vung lên, “Là tử” tăng thêm mấy đường.

Dĩ nhiên, “Mấy đường” chỉ là mọi người theo bản năng mà hiểu thôi.

Thời điểm món ăn hoàn toàn lên bàn, tất cả mọi người tròn tròn mắt. Ngay cả đám Chúc Ly kiến thức rộng mặt cũng biến sắc, miệng run run một lát, cuối cùng không thể nói được ra lời. Ngược lại Tô Dã Nghi, cứng đầu cứng cổ hỏi câu: “Như thế này là vẫn còn người tới sao?”

Triệu Duyệt híp mắt cười một tiếng: “Không, là bốn người chúng ta.”

Tô Dã Nghi mở mắt đảo quanh, nhìn thẳng Triệu Duyệt: “Anh có bệnh?” Nói xong mới ý thức được mình nói sai, vội vàng che miệng, biểu hiện trên mặt rõ ràng vẫn đang nói “Anh thực sự có bệnh”.

Thấy mọi người phản ứng như thế, Triệu Duyệt hình như rất thỏa mãn, ngửa mặt cười một tiếng nói: “Tôi ăn cơm thường thích mỗi món ăn chỉ ăn một miếng.”

Mọi người: “...”

Mặc dù Triệu Duyệt khoa trương lãng phí như vậy, nhưng thật ra người đó cũng không tồi. Sau thời gian chung đụng không ngắn, Tô Dã Nghi phát hiện cô cũng không ghét anh, ngược lại có chút thích dạng tính cách quái gở không che giấu của anh ta. Vương mặc bị anh đoạt công việc trong đầu cũng vô hình trung phai nhạt rất nhiều.

Mùa đông của Bắc Kinh cứ xâm nhập đẹp đẽ như vậy, trời tối càng ngày càng sớm, công việc của Tô Dã Nghi lại càng ngày càng bận rộn. Cuối năm là thời điểm các đạo diễn lớn chúc tuổi thay nhau ra trận, toàn bộ tổ điện ảnh bước vào thời kì làm thêm giờ, Tô Dã Nghi cũng không phải ngoại lệ, cũng may chỗ ở cách công ty cũng gần, không giống những người khác phải vội vàng ngồi xe tàu điện ngầm như vậy.

Chẳng qua là, không có chạy về nhà ăn cơm nữa. Cũng đã có một khoảng thời gian dài chưa nhìn thấy Dịch Tự, thỉnh thoảng công việc có lúc rảnh rỗi, Tô Dã Nghi sẽ rất nhớ anh.

Tối hôm đó, Tô Dã Nghi làm xong chuyên đề đã là hơn mười giờ, trong ngành trừ cô ra không còn ai khác. Từ chỗ ngồi đứng dậy, cô nặng nề ngáp một cái, vừa thu dọn đồ đạc vừa tắt máy vi tính, bởi vì đóng vội, thoáng một cái quên chọn save, Tô Dã Nghi cầm túi xách trong tay đang định nhét ví tiền vào, tro mắt nhìn hệ thống thông báo tắt, cô lo lắng tiếp tục mở hệ thống ra, mong muốn cứu vãn, kiểm nửa ngày, trước mắt chỉ hiện ra một hộp thoại “Mời bạn đăng ký lần nữa.”

Tô Dã Nghi tê liệt ngã xuống trên ghế, cảm thấy cả thế giới phủ một màu đen.

Chuyên đề ngày mai nhất định phải đổi mới nội dung, làm xong cái này tồn của cô mất hai giờ đồng hồ, mà bây giờ, hai giờ này đã hóa thành...

Mây bay.

Do mây bay trước mặt, Tô Dã Nghi ra sức cắn răng, đăng ký hệ thống lần nữa, dẫn hình ảnh ra lần nữa, bắt đầu làm trang. Trước khi đưa vào, mắt cô xem thời gian ở dưới góc phải, tìm điện thoại gọi cho Tiểu Mạt Mạt, để cho cô đỡ lo lắng.

Lúc cô đang mau chóng hoàn thành, điện thoại di động reo vang, cô lấy điện thoại ra bắt máy, có chút bực dọc hỏi: “Ai thế?”

“Tôi là Dịch Tự.”

Tay đang nhấn chuột của Tô Dã Nghi dừng lại, âm thanh có chút run run: “À? Có, có chuyện gì sao?”

“Vẫn còn ở công ty?”

“Ừ.”

“Có thể trở về nhà không?”

“À? Ừ, nhanh thôi.”

“Mười phút sau, gặp ở đại sảnh tầng một.”

Sau khi cúp điện thoại, người Tô Dã Nghi trở ra như phồng, suy nghĩ cực kỳ bay bổng, bất cũng không bắt được. Cô cắn cắn đầu lưỡi, phát hiện rất đau, sau đó cô cuối cùng cũng tin, cô không phải đang nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Sau khi làm xong công việc, tốc độ xuống lầu của Tô Dã Nghi quả thật phải dùng nhanh như chớp để hình dung. Khoảng không trong thang máy của cao ốc Phi Cấp thật dọa người, Tô Dã Nghi nhìn chính mình trên mặt kính bóng loáng trong thang máy, đầu tiên nhìn thấy cô với ánh mắt đen láy như vậy, phía dưới còn có một quãng thâm đen giống nhau, lại nhìn mặt cô bởi vì khăn trang mà đỏ lên như mặt của Quan Công. (*)

(*) Quan Công: là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã đóng góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị. Ông được người đời biết đến với hình tượng mặt đỏ, râu dài, tay cầm cây ‘thanh long yển nguyệt’ và cười ngửa xích thố.

Mặt Quan Công.

Đối với loại phản ứng sinh lý không bình thường này của mình, Tô Dã Nghi thường xuyên cảm thấy chán nản. Trai đẹp cô thấy cũng không ít rồi, trong kênh cũng thường xuyên đỏ mặt một chút, không đỏ mặt trước nam mình tính, các loại tao nhã, tuấn lãng, cao quý... Dù sao tóm lại, cũng được xem là nhân trung long phượng (rồng phượng trong biển người), Tô Dã Nghi còn chưa phát hiện mình không thể không chế với những người như vậy.

Lấy việc người người trong kênh đều thích Triệu Duyệt ra mà nói, Tô Dã Nghi nhìn anh, một chút phản ứng khác thường cũng không có.

Chẳng lẽ Dịch Tự thật sự là... người đàn ông duyên phận đã định trước của cô?

“Đình”, thang máy đến tầng một, tạm thời cắt đứt loại suy nghĩ như sợi liễu đang tung bay của Tô Dã Nghi. Đi ra khỏi thang máy, cô đưa tay vỗ vỗ mặt, điều chỉnh sắc mặt, đưa mắt nhìn lại ánh sáng mờ nhạt của mấy chiếc bóng đèn ở đại sảnh, nhìn một lần hai lần cũng không trông thấy bóng người.

Sau đó lại tìm một vòng trong đại sảnh, sau khi xác định Dịch Tự không có ở đây, cô buồn bực thở dài, cúi đầu chán nản đi tới ghế sofa ở nơi tiếp đón, cả người xui xẻo nằm ở phía trên, ngửa đầu nhìn đèn treo trên trần nhà đại sảnh.

Thì ra trên trần nhà còn có chiếc đèn treo đẹp đẽ và tráng lệ như vậy? Tới Phi Cấp mấy tháng thế này, đây vẫn là lần đầu tiên Tô Dã Nghi phát hiện trong đại sảnh có thứ đồ như vậy. Hiện tại nhìn ngọn đèn kia, đột nhiên cảm thấy nó rất có cảm tình, Tô Dã Nghi cũng vẫn cười híp mắt nhìn như vậy...

Sau đó, tinh thần từ từ bay xa.

Đột nhiên có một cái bóng xuất hiện trong tầm mắt của cô. Cô bị dọa sợ hết hồn, cẩn thận nhìn cái bóng kia một lát, cảm thấy quen thuộc lắm...

“Cái bóng” này mặt không biểu cảm cúi đầu nhìn cô một lát, sau đó quay đầu đi.

Sau khi ý thức được người kia là ai, Tô Dã Nghi chợt lật người. Dịch Tự đã hai tay rút túi đi về phía trước rồi, cô nhìn bóng lưng phía trước không quay đầu lại của anh, nghe anh nói: “Cô định qua đêm ở chỗ này sao?”

Giấu cọt! Nhất định là giấu cọt! Tô Dã Nghi tức giận xách túi đứng dậy từ ghế sofa, sai bước đi theo.

Vừa ra khỏi cao ốc mới phát hiện, đêm thật là đenมืด mù, Tô Dã Nghi không hề nghi ngờ nhiệt độ bây giờ đã xuống dưới 0. Lật khăn quàng cổ quấn quanh cổ, Tô Dã Nghi cũng học bộ dạng của Dịch Tự tay để vào trong túi áo. Dịch Tự bước rất lớn, để không bị rơi lại phía sau, Tô Dã Nghi luôn

chạy chậm, cứ như vậy, cũng sẽ không lạnh.d,0dylq.d

“Anh cũng làm thêm giờ sao?” Tô Dã Nghi phải cảm ơn nhiệt độ thời tiết này, che giấu gương mặt “bốc hơi” của cô, cũng áp chế trái tim đập thật nhanh của cô xuống một chút.

“Ừ.”

“Là chị Mạt Mạt nói cho anh biết tôi cũng ở công ty hả?”

“Ừ.”

Mặc dù đã đoán được đáp án, trong lòng Tô Dã Nghi vẫn phảng phất một chút mất mát, nhưng mà sự mất mát này rất nhanh bị cô che giấu đi, lại đột nhiên cảm thấy yên lặng đến rất quý giá, vì vậy cô rất thuận theo tự nhiên kéo ra một đề tài: “Thật ra thì tôi vốn không cần tan ca trễ như vậy, tôi làm xong một trang, nhất thời quên nhấn ‘Save’, liền...”

Nói đến đây, Tô Dã Nghi không nói được nữa, cô chán nản nhắm mắt lại, có loại cảm giác muốn rút lại sự kích động của mình.

Tại sao muốn nói chuyện ngu xuẩn của mình với anh như thế!

“Không tiếp tục?” Bỗng dưng, Dịch Tự quăng lại một câu như vậy, giọng nói gọn sóng không chút xao động.

Tô Dã Nghi cúi gằm đầu rầu rĩ nói: “Không tiếp tục.”

Dịch Tự không nói tiếp nữa.

Lại đi một lát, sau khi Tô Dã Nghi tay trái siết tay phải sắp toát mồ hôi, cuối cùng không nhịn được lên tiếng lần nữa: “Đúng rồi, bình thường công việc chủ yếu của anh là gì?”

“Lập trình.”

“Bình thường rất vất vả hả?” Hỏi xong câu này Tô Dã Nghi lại hối hận, hận không thể đánh chính mình, câu hỏi chó má gì thế này!

“Ừ.”

Tô Dã Nghi vẫn buồn phiền bĩu môi, lúc đi qua một ngã tư, gió lớn từ con phố vắng vẻ thổi tới, Tô Dã Nghi bị thổi trúng làm cả người run rẩy, tay rút trong túi rút ra, ôm lấy cả cánh tay.

“Lạnh quá.”

Sau khi không tìm được phun ra một câu như vậy mà cũng không nhận được lời nói nào, Tô Dã Nghi tiếp tục tập trung suy nghĩ, cô phải hỏi một vấn đề “Có trình độ”, tốt nhất là loại có thể khiến cho cô và anh thao thao bất tuyệt một đường về đến nhà.

Đang suy nghĩ say sưa, Tô Dã Nghi đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu có chút nặng, giương mắt nhìn lên trên, lông trên viền mi phủ lên trán cô. Sau khi giơ tay lên sờ đầu, lúc này mới phát hiện ra có chiếc mũ lông đang đội trên đầu mình.

Nhưng cô hoàn toàn không đội mũ, chẳng lẽ là gió thổi hay sao? Ừm, có lẽ thế.

Nghĩ lại một chút, rõ ràng gió thổi từ phía bắc tới, sao lại thổi tới cái mũ? Chẳng lẽ là...

Vàng sáng thoáng qua trong đầu, sau khi đoán trước được việc xảy ra trong nháy mắt, tim của Tô Dã Nghi lại bắt đầu nhảy dựng lên. Phạm vi xoay đầu của cô rất nhỏ, rất nhanh liếc trộm người bên cạnh một cái --- ánh mắt người phía sau vẫn như cũ bình tĩnh nhìn con đường phía trước, giống như hoàn toàn không chú ý đến hành động của Tô Dã Nghi.

Sau khi liếc trộm cực nhanh, Tô Dã Nghi không dám ngẩng đầu lên nữa, cũng không dám nói chuyện nữa. Nhiệt độ cao trên mặt cô giống như trong nháy mắt lan truyền tới toàn thân, mới vừa rồi còn cảm thấy lạnh, giờ phút này lại cảm thấy cả người nóng lên.

Là anh đội cái mũ cho cô sao? Anh sợ cô lạnh hả?

Suy nghĩ của Tô Dã Nghi không nhịn được tầm thường bỏ sung hình ảnh Dịch Tự vung tay lên, bộ dạng giúp cô đội mũ.

“Cô định đi chỗ nào?”

Đột nhiên, Tô Dã Nghi vẫn đang cười khúc khích nghe được câu nói như thế, lúc ngẩng đầu tim loạn nhịp đập mạnh, lúc này cô mới phát hiện trong lúc vô tình đã đi vào ngõ khác so với Dịch Tự. Vì vậy đành phải chạy chậm tới, rất có lỗi nhìn anh: “Thật sự xin lỗi.”

Dịch Tự không nói tiếp, Tô Dã Nghi cũng vốn dĩ bởi vì anh đội cho cô cái mũ mà ngượng ngùng, lúc này lại đi sai đường, càng thêm không ngóc đầu lên được. Lo lắng mình lại đi hướng khác so với anh, Tô Dã Nghi luôn liếc mắt nhìn chằm chằm chân của Dịch Tự...

Thấy đôi chân kia dừng lại, cô cũng dừng lại, đôi chân kia đi tiếp, cô cũng đi tiếp. Bước chân không lớn bằng anh, cô liền chạy chậm một chút, dọc đường cứ đi như vậy, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy trong lòng hoảng sợ, rồi lại có loại ngọt ngào khác thường.

Công việc bận rộn kéo dài.

Mùa thu của Bắc Kinh mới đến, Tô Dã Nghi đã vô cùng mong đợi trận tuyết rơi mùa đông đầu tiên của năm nay. Gần đây đề tài thảo luận của các đồng nghiệp trong tổ cũng liên quan tới mùa đông --- mua quần áo mùa đông, trượt tuyết, lò sưởi, ăn lẩu.

Ngày thứ sáu này, trong tổ hiếm khi có được một ngày không phải làm thêm giờ. Chúc Ly đề nghị buổi tối nhóm nhỏ cùng đi ăn lẩu, tổng cộng năm bảy người trong nhóm nhỏ, người nào cũng tỏ ý tán thành.

Cách công ty không xa có một cửa hàng Hòa Oa mùi vị không tệ, nhân viên của Phi Cấp đều được hưởng ưu đãi giảm giá 10%. Vì vậy, cuối tuần tất cả mọi người đều thích vào đây ăn chơi sa đọa. Theo lời của Chúc Ly mà nói: “Tối chỗ này giống như là tối căn tin của công ty chúng ta vậy.”

Ngày hôm nay cũng không ngoại lệ, khắp nơi đều là nhân viên của Phi Cấp. Tô Dã Nghi cũng không biết những người thuộc các ngành khác của công ty, nhưng cô liếc mắt một cái, thấy trên cổ mọi người đều đeo thẻ làm việc. Hơn nữa cô cũng thấy Chúc Ly chào hỏi với rất nhiều người.

Chúc Ly quen biết nhiều người không có gì kỳ lạ, Tô Dã Nghi phát hiện, ngay cả Triệu Duyệt vừa mới tới công ty không lâu lại có thể có người quen biết. Kỳ lạ hơn chính là, Triệu Duyệt vừa thấy người nọ, nét mặt và hành động lập tức thay đổi.

“Cô gái đó gọi là Trần Bách Mộng, tổ quảng cáo. Là đồng nghiệp nổi tiếng nha, người theo đuổi cô ta rất nhiều.” Chúc Ly rất nhanh giải thích nghi ngờ của mọi người, mọi người sôi nổi nhìn Triệu Duyệt ở bên kia, anh đang nói chuyện với cô gái gọi là Trần Bách Mộng đó, có lẽ là chuyện gì đó hài hước, khuôn mặt ưa nhìn của anh treo lên nụ cười. d’đ/v/q’d

Phạm Giai đưa thực đơn cho Chúc Ly, nói: “Trần Bách Mộng là một nhân vật lớn, tôi cũng có nghe qua.”

Ngay cả đồng nghiệp Lục Tiểu Mẫn rất ít khi tham gia vào các hoạt động trong tổ cũng nói: “Tôi cũng đã nghe qua.”

Tô Dã Nghi mờ mịt nhìn mọi người: “Tại sao tôi chưa từng nghe qua?”

Phạm Giai cười: “Nhóc con à, cô chưa từng nghe qua nhiều sự việc ở đây! Đừng hỏi mấy câu vớ vẩn!”

Lục Tiểu Mẫn đề cho Tô Dã Nghi dọn bát đĩa xong, trọng nghĩa khí nói: “Là một người phụ nữ rất ghê gớm, biết càng ít càng tốt.”

Chúc Ly là cao thủ gọi thức ăn trong tổ, chỉ trong thời gian mọi người nói chuyện mấy câu, cô đã chọn xong thực đơn. Dùng chiếc đĩa gỗ vào một cái bát, cô kêu: “Attention!” (Chú ý!)

Mọi người nhìn cô.

Chúc Ly thần bí nói: “Tôi hỏi thăm được Dịch Tự ở chỗ nào rồi!”

Tô Dã Nghi chột dạ run lên một cái.

Phạm Giai: “Ồ đâu vậy?”

Chúc Ly: “Thông Châu.”

Tô Dã Nghi lại run lên một cái, Thông Châu... Tốt rồi.

Lục Tiểu Mẫn là người có bạn trai, cũng không phải là người háo sắc, sự hào hứng rõ ràng không cao: “Cô định chuyển tới Thông Châu sao?”

Chúc Ly khinh thường nhún mày: “Mỗi ngày phải ngồi nửa giờ trên xe đưa đón, tôi có bệnh mới chuyển chỗ ở.”

“Vậy cô nói mấy cái này có ý nghĩa gì?”

Chúc Ly đang muốn giải thích, Triệu Duyệt tới trễ chột kéo ra chiếc ghế bên cạnh cô, ngồi vào trong hàng ghế. Lúc này vẻ mặt của anh đã hơi chán nản, so với khuôn mặt tươi cười hơn hờ mới vừa rồi kia hoàn toàn khác biệt. Tô Dã Nghi vì đề chuyển đề tài của Chúc Ly, vội vàng hỏi một câu: “Anh làm sao vậy?”

Triệu Duyệt mang chút tự giễu nói: “Không sao cả, bị một người phụ nữ từ chối N + 1 lần.”

Mọi người: “Hả?”

Buổi tối hôm đó, tâm tình của Triệu Duyệt rõ ràng không tốt. Thật ra thì anh ít khi tâm tình không tốt, ít nhất thì Tô Dã Nghi cũng không nhìn thấy anh giống như đưa đám như vậy. Anh gọi rất nhiều rượu, tuyên bố mọi người uống cùng anh. Mặc dù nói như vậy, thật ra người uống chỉ có một mình anh. Thời gian chung đụng... nhiều thế này, mọi người đều rõ con người của Triệu Duyệt, mặc dù anh là một người đàn ông, mọi người lại luôn luôn bỏ qua điểm này, chỉ kém chưa xưng hô chị em với anh mà thôi. Thấy anh sa sút như vậy, lần đầu tiên Chúc Ly sử dụng biện pháp: “Triệu Duyệt, uống hết rượu như vậy rất không thú vị nha!”

“Vậy cô nói xem thế nào mới thú vị?”

Ánh mắt Chúc Ly sáng lên: “Chơi một chút trò chơi thú vị đi.”

Triệu Duyệt: “Được, nghe theo cô.”

Chúc Ly vận động ngắm nhìn trong nháy mắt, mắt đảo qua, cô hưng phấn nói: “Vài người thế này, chơi không vui nha! Các người chờ chút, tôi đi kéo thêm mấy người.”

Tô Dã Nghi tự lo cho mình, vớt nắm Kim Châm từ trong nồi lẩu ra ăn, ăn đến cực kỳ kinh khủng. Qua mấy phút, Phạm Giai đột nhiên nói: “Ôi trời ơi, chuyện này... Không phải thật chứ?”

Tô Dã Nghi ăn xong nắm Kim Châm bắt đầu ăn đậu hũ theo ánh mắt khiếp sợ của Phạm Giai quay đầu nhìn.

Một miếng đậu hũ trắng thiếu chút nữa thì phun ra.

Người đi bên cạnh Chúc Ly đỏ mặt đến muốn chết, cả người tỏa ra khí lạnh, không phải Dịch Tự thì là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chúc Ly đặc biệt hào hứng, thời điểm trên đường đi tới mãnh liệt nháy mắt với Tô Dã Nghi. Dĩ nhiên, Tô Dã Nghi trong mắt trong lòng chỉ có Dịch Tự không thể nào tiếp thu được ánh mắt của Chúc Ly. Gần tới trước cái bàn, bên cạnh Dịch Tự có một người đàn ông lớn tiếng nói: “Chỗ như vậy không đủ khả năng để chơi trò chơi nha!”

“Vậy cậu có sáng kiến cho cái có đủ khả năng hay chưa?” Chúc Ly rõ ràng là biết người đàn ông kia, cử chỉ lời nói có vẻ rất thân thiết.

“Tôi KTV đối diện đi, tìm một phòng bao có phong cách, chọn mấy kết rượu.”

Mọi người đồng thanh hô: “Được.”

Tô Dã Nghi rất muốn nói không được, bởi vì đậu hũ trắng cô yêu thích còn chưa ăn xong. Nhưng mà, Phạm Giai không đợi cô ăn xong, trực tiếp chặn ngang tầm cô đi.

Đến nơi Tô Dã Nghi mới phát hiện, người lại nhiều hơn một lượt, ngay cả vị mỹ nữ Trần Bách Mộng đó cũng tới. Mặc dù Tô Dã Nghi không phải là một người quái gở, nhưng cho tới nay cô đều không thích bản thân mình ở giữa những nơi náo nhiệt, mà theo thói quen che giấu mình trong đám đông. Có lúc, cô nhìn người khác chơi đùa điên cuồng, bản thân cũng có thể cảm động lấy.

Cả một cái phòng bao ước chừng cũng phải hai ba mươi người, Phạm Giai kéo Tô Dã Nghi và Lục Tiểu Mẫn ngồi xuống ở một góc nhỏ, Triệu Duyệt rất nhanh nhảy tới đi bên cạnh Trần Bách Mộng. Chúc Ly ngồi ở trung tâm trên bàn trà, vỗ tay một cái ý bảo mọi người im lặng.

Ở công ty Chúc Ly nhất định rất nổi tiếng, cô chỉ bày tỏ một câu như vậy, tất cả mọi người yên tĩnh lại. Chúc Ly liếc mắt nhìn mọi người, cười nói thần bí: “Tôi tin mọi người đều không lạ lắm với trò chơi này...”

Có người hỏi: “Sự thật hay mạo hiểm?”

Tròng mắt của Chúc Ly xoay chuyển một cái: “Ách! Coi như là một loại nói sự thật đi.”

Lại có người hỏi: “Cái này nhằm chán lắm, không thú vị.”

Chúc Ly vỗ tay: “Cho nên, muốn chơi là phải chơi chocó ý nghĩa, mọi người đều là người lớn, tôi cũng không nói những cái khác, trò chơi như thế này, mỗi người nói một câu ‘Tôi chưa từng như thế nào’, sau đó những người tham gia, ai đã làm chuyện mà người kia nói, thì phải uống một ly rượu. Nói cho rõ trước, trò chơi này khá hay ở chỗ không thể nói dối, nếu như nói dối... Tôi nguyện rửa nặng một chút, cả đời độc thân?”

Có người cười: “Cái đấy cũng gọi là nặng?”

“Vậy anh nói cái nào mới nặng?”

“Đàn ông nói dối, cả đời bất lực, về phần phụ nữ thì...”

Phạm Giai nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Người này thật bí ối.” Cái này vừa dứt lời, ngay sau đó Phạm Giai ngẩng đầu lên vừa lớn tiếng bổ sung một câu, “Phụ nữ cả đời không có cao trào.”

Tô Dã Nghi rất muốn che mặt của mình.

Trò chơi người lớn luôn luôn kích thích tâm tình bị đè nén của nam nữ, chỉ là một đề nghị đơn giản như vậy, tất cả mọi người đều hào hứng bùng bùng. Chúc Ly là người đề xuất, cô nói câu đầu tiên: “Tôi chưa từng nịnh bợ.”

Gương mặt Tô Dã Nghi hoảng sợ nhìn Chúc Ly, không nghĩ tới cô sẽ nói ra tiêu chuẩn rộng rãi như vậy, cô cho là sẽ không có người trải qua chuyện như vậy, ai ngờ, chỉ trong chốc lát, Phạm Giai bên cạnh cô liền rót đầy ly rượu từ trong đám đông trên bàn, cầm lấy một ly, ngửa đầu nuốt xuống.

Cho đến khi Phạm Giai uống rượu xong, Tô Dã Nghi vẫn duy trì bộ dạng khiếp sợ như cũ nhìn cô, giống như không biết cô vậy. dizen;dan/le*quy"don//

Bị Tô Dã Nghi nhìn chằm chằm không được tự nhiên, Phạm Giai rất bức mình nói một câu: “Nhìn tôi làm gì, nhiều người uống rượu như vậy, nhìn người khác đi!”

Tô Dã Nghi cứng nhắc chuyển đầu về phía những người khác, quả thật có không ít người ở đây uống rượu một lượt, trong đó phụ nữ chiếm số đông, đàn ông cũng không ít.

Tô Dã Nghi không khỏi xúc động trong lòng, thì ra tất cả mọi người miệng lưỡi lại tốt như vậy!

Vòng thứ hai, đến lượt người ngồi chung một chỗ với Dịch Tự, vừa rồi Chúc Ly mới dùng sức dụ dỗ người đàn ông kia, mặt của anh ta bị bầm, khi cười lên mặt híp lại thành một đường may. Tô Dã Nghi nhìn anh ta, lại nhìn Dịch Tự bên cạnh một chút, đột nhiên cảm thấy sự khác biệt giữa người với người có thể là rất lớn. Bạn nam Tiểu Mập Mập sau một hồi im lặng suy nghĩ, đột nhiên cười xấu xa: “Tôi chưa từng hôn người cùng giới.”

Cái vấn đề này đi qua, có một âm thanh thản thức lớn, sau đó, có mấy người lạng lẽ bung ly rượu lên. Chúc Ly một bộ dạng vui mừng hả hê nhìn mọi người đang ngồi rót rượu.

Đúng lúc này, Phạm Giai đột nhiên đứng lên: “Một vòng này tới tôi đi.”

Tô Dã Nghi nâng mặt nhìn cô, nghe cô nói: “Tôi không thăm mền một trong số những người ngồi đây.”

Lúc câu hỏi của Phạm Giai được nói ra, Tô Dã Nghi trước tiên nghĩ tới bản thân mình. Bởi vì đối với cô mà nói, cái từ “Thăm mền” này rất nhạy cảm, cái từ nhạy cảm này vừa phát ra, ánh mắt của cô không tự chủ nhẹ nhàng hướng tới trước mặt Dịch Tự. Ánh đèn trong gian phòng mơ mơ hồ hồ, mặt của Dịch Tự trong đó cũng có chút mơ hồ, Tô Dã Nghi không thấy rõ. Mặc dù không thấy rõ, cô cũng có thể cảm nhận được anh rất thẳng thắn tiếp thu quan sát, điều này làm cho Tô Dã Nghi cho dù cách xa anh mấy mét cũng phát bệnh cũ ---- tìm đập nhanh hơn, không đủ sức hô hấp.

Những lời nói này của Phạm Giai ngoại trừ tạo ảnh hưởng đối với Tô Dã Nghi, cũng tạo ảnh hưởng giống nhau với rất nhiều người ở đây. Người đứng mũi chịu sào bị tác động chính là Chúc Ly. Phạm Giai nói ra câu này cũng chính là muốn chĩa vào Chúc Ly, chuyện của cô không có nhiều người biết. Mặc dù đây không phải là chuyện lớn gì, Phạm Giai cũng không có chút toan tính, nhưng lại không nhịn được muốn trả miếng bằng cách này. Nhưng có trả như vậy, trái lại dẫn tới rất nhiều kích động.

Chúc Ly rất thẳng thắn bung một ly rượu lên, thẳng thắn đưa đến giữa môi, ngược lại tuyệt đối không che giấu.

Sau đó là Triệu Duyệt, anh rất sợ người khác không biết mình có tình ý với Trần Bách Mộng, tiến tới bung một ly rượu lên mạnh mẽ uống xuống. Còn có mấy người Tô Dã Nghi không quen cũng bung rượu lên, Tô Dã Nghi căng thẳng nhìn mấy người đó, trong lòng vẫn đấu tranh kịch liệt...

Cô không muốn chuyện thăm mền của cô bị người khác phát hiện, nhưng cũng sợ sức mạnh của lời nguyên rủa đó. Cô cũng không muốn sau này cô không có hạnh phúc tình dục. Nhưng mà nếu như cô uống rượu, Chúc Ly và Phạm Giai nhất định sẽ phát hiện, các cô phát hiện, khẳng định Dịch Tự cũng sẽ phát hiện, anh ghét Chúc Ly như vậy, ghét cô năng tomboy không biết tên họ kia như vậy, khó tránh khỏi sẽ không ghét cô...

Nhưng cô thật sự không muốn cả đời không có cái đó nha...

Sự sợ hãi với lời nguyên rủa cao hơn sự sợ hãi với thực tế, đang lúc có người định đứng lên bắt đầu vòng kế tiếp, Tô Dã Nghi đột nhiên xông ra từ bên cạnh Phạm Giai, bung một ly rượu từ trên bàn trà lên, ngửa đầu uống xuống.

Có mấy người đàn ông kêu to “Tốt”, Tô Dã Nghi không dám nhìn bọn họ, bởi vì cô không dám nhìn Dịch Tự. Uống rượu xong, cô cúi đầu ngoan ngoãn trở về vị trí cũ, quả nhiên, Phạm Giai xông tới chất vấn cô đầu tiên: “Cô thăm mền người nào?”

Lục Tiểu Mẫn nói tiếp: “Chẳng lẽ cô muốn làm tình dịch với Chúc Ly?”

Tô Dã Nghi cúi đầu ngượng ngùng phủ nhận: “Không phải anh ta không phải anh ta!”

Lúc này, Triệu Duyệt luôn luôn ngồi bên cạnh Trần Bách Mộng đột nhiên đi tới, chen vào một bên Lục Tiểu Mẫn, bà tám nói: “Dã Nghi, người cô thích... Thật ra là tôi đi? Là tôi hả?”

Tô Dã Nghi kinh ngạc ngẩng đầu, Triệu Duyệt nhìn đáng vẻ đỏ mặt bùng bùng của cô, dường như càng thêm kiên định, khóe mắt khẽ cong, cười đến xán lạn: “Quả nhiên là tôi! Không sao, mặc dù tôi thích người khác, nhưng tôi sẽ không làm cô tổn thương, trước khi cô tìm được người yêu, tôi cho

phép cô lặng lẽ thích tôi.”

Tô Dã Nghi: “...”

Lục Tiểu Mẫn bị Triệu Duyệt chen vào dường như tình ngộ nói: “Không trách được nha, không trách được kẻ ngu ngốc này bị anh đoạt mất công việc cũng không oán không hỏi với anh, thì ra là... Có ân tình khác nha.”

Phạm Giai nghe thấy vỗ đầu Tô Dã Nghi một phát: “Sao lại không nói với chúng tôi!”

Lúc Tô Dã Nghi đang định mở miệng giải thích, vừa khéo có một người phụ nữ phía đối diện đứng lên rất dũng cảm nói một câu: “Đến tôi đến tôi, tôi không làm ở nơi nào khác ngoài cơ quan.”

Lực chú ý của mọi người rất nhanh bị những lời này thu hút tới, chuyện Tô Dã Nghi thăm mền Triệu Duyệt cũng cứ như vậy được đẩy lại. Chỉ là, sau đó mọi người nói cái gì, Tô Dã Nghi cũng không nghe rõ. Trên 80% lực chú ý của cô đặt vào Dịch Tự phía bên kia ---- nghe ngóng tình hình của anh, lên nhìn biểu hiện của anh ---- mặc dù anh hoàn toàn không tham gia trò chơi, thậm chí một câu anh cũng không nói, một biểu hiện dư thừa cũng không có.

Sau mấy vòng, có mấy hạng mục Tô Dã Nghi phải uống rượu, Phạm Giai nhắc nhở cô, cô cũng không suy nghĩ nhiều, bưng rượu uống. Cho tới khi càn về sau, cô cũng không biết rốt cuộc mình đã uống bao nhiêu ly, đầu choáng váng, một tuần lễ mệt mỏi cộng với say rượu thúc giục cô chiến đấu trong mất, lại sau nữa, cô không chống đỡ được về buồn ngủ, vui người ở góc ghế sa lon mềm mại, mơ mơ màng màng ngủ mất. d'đ,l;q/đ

Khi tỉnh lại, mọi người vẫn đang chơi, trong gian phòng tràn ngập một mùi rượu. Sau khi tỉnh lại đầu Tô Dã Nghi có chút đau, miễn cưỡng trở lại bình thường, hình ảnh đầu tiên nhảy vào cái đầu hỗn độn của cô là Dịch Tự. Nhớ tới việc anh ngồi đối diện cô, Tô Dã Nghi không khỏi chăm chú nhìn phía đối diện, làm cô kinh hãi chính là, chỗ đó không có Dịch Tự, ngược lại Tiểu Mập Mập trước đó lại ở đây. Tô Dã Nghi nóng lòng điên cuồng nhìn lướt qua gian phòng, phát hiện người chơi lúc này đã thiếu đi rất nhiều, hơn nữa, Dịch Tự cũng không ở trong phòng.

Anh đi đâu rồi?

Lục Tiểu Mẫn ở một bên đã nhận ra động tĩnh của Tô Dã Nghi, sáp lại gần ngửi ngửi: “Tỉnh rồi hả?”

“Hoi hoi... Còn những người kia đâu?” Tô Dã Nghi cố gắng để cho câu hỏi của mình hết sức tự nhiên.

“Về nhà.”

“Đều về nhà rồi?”

Nghe Tô Dã Nghi hỏi như thế, Lục Tiểu Mẫn xoay đầu lại, nhìn cô nghi ngờ, bỗng nhiên bộ mặt đầy thông cảm nói: “Lúc cô ngủ, Triệu Duyệt đưa Trần Bách Mộng về nhà rồi.”

Lục Tiểu Mẫn nói như vậy, Tô Dã Nghi mới phát hiện Triệu Duyệt cũng không ở đây.

Nhưng mà, rốt cuộc Dịch Tự đã đi đâu vậy?

Thật ra thì Dịch Tự đã đi sớm rồi. Bởi vì anh đi, sự hào hứng của Chúc Ly cũng giảm đi rất nhiều, sau khi Tô Dã Nghi tỉnh lại không lâu, mọi người liền giải tán ai về nhà nấy luôn. Ở cửa KTV, một nhóm người thuê xe thuê xe, lái xe lái xe. Trong lòng Tô Dã Nghi vẫn nghĩ đến Dịch Tự, sau khi vẫy tay tạm biệt đám Chúc Ly, vội vàng cất bước chạy về nhà.

Lúc này đã là hơn mười một giờ đêm, nói cho cùng thì Tô Dã Nghi cũng uống nhiều rượu. Chạy nhanh, bụng bắt đầu quặn quai, giống như lần trước đi ăn lẩu say rượu, loại cảm giác này luôn khiến cho cô muốn ói. Lúc về đến nhà, cô đã bắt đầu mệt rồi muốn ngủ, ngồi thang máy lên lầu, sau khi mở cửa chống trộm mất hơn mười phút, mở cửa xong, mắt mệt mỏi gần như mở không ra, chỉ đành vội vàng đóng cửa, vịn vào chỗ góc tường tối đen trước cửa chợp mắt một lát.

Lúc sắp ngủ say, bởi vì trọng lực, đầu mạnh mẽ rơi xuống, cô mơ mơ màng màng tỉnh lại. Không nhận được lại muốn ói, chỉ đành mò mẫm trên tường đi tới phía phòng vệ sinh, thật vất vả đụng đến cửa, cô đang muốn mở cửa đi vào, trên gáy chợt lạnh, tiếp theo, một cỗ sức lực mạnh bạo giữ lấy đầu cô, kéo cô xoay người đi, cùng lúc đó, đỉnh đầu có một âm thanh trầm trầm nói: “Đó là phòng của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thực ra Tô Dã Nghi bị cỗ sức lực này xoay chuyển làm choáng váng đầu óc, ánh mắt mơ hồ, cô rất muốn tập trung nhìn rõ người trước mắt, tiếc rằng càng muốn nhìn thì đầu càng đau.

Cũng không lâu lắm, cổ sức lực kia đột nhiên biến mất trên gáy cô, đầu của Tô Dã Nghi cũng vô cùng tự nhiên vì quán tính mà nghiêng về phía trước.

Đụng phải một vật có chút mềm, lại có chút cứng rắn, một mùi thơm dễ chịu của thực vật xông vào mũi, Tô Dã Nghi hít mũi một cái, rất thỏa mãn mỉm cười, hai tay mở ra rất tự nhiên, ôm lấy cái vật tỏa ra mùi thơm này. Sau đó, hình như lẩm bẩm kêu một câu: “Đôi chim bồ câu.”

“Đôi chim bồ câu” là thú nhồi bông bảy mươi lăm xăng ti mét mà công ty của Tô Dã Nghi phát, là một đôi chim bồ câu xám trắng đan vào nhau. Tô Dã Nghi đặt nó trên thảm trải sàn, lúc ngủ lăn xuống giường, cô sẽ tình cờ dùng cả tay và chân chiếm lấy con chim bồ câu kia, có lúc còn có thể ôm chim bồ câu lăn qua lăn lại.

Bởi vì lí do như thế, Tô Dã Nghi ôm “Đôi chim bồ câu” rất chặt, loại chặt chẽ này bị “Đôi chim bồ câu” chống cự. Trước khi ý thức đi theo chiều hướng trống rỗng, Tô Dã Nghi mơ hồ nghe được “Đôi chim bồ câu” kia rất chán nản nói câu: “Buông tôi ra.”

Buông nó ra? Nhưng Tô Dã Nghi không nỡ, hôm nay “Đôi chim bồ câu” rất thơm.

Nửa đêm tỉnh lại.

Tô Dã Nghi lim dim xoa đôi mắt buồn ngủ, gương mặt dịu dàng dần dần rơi vào trong mất. Ôn định con mắt, cô gọi: “Chị Mạt Mạt.”

Tiểu Mạt Mạt cưng chiều vuốt vuốt tóc của Tô Dã Nghi, thanh âm ôn tồn nói: “Ngoan, lên lầu ngủ, ngủ ở đây sẽ lạnh.”

Tô Dã Nghi “Dạ” một câu, vén chăn đứng dậy, phát hiện cái chăn bị cô nắm chặt trong tay rõ ràng là cái chăn lần trước. Trong lòng hoảng hốt, con buồn ngủ lập tức tiêu tan, cô rất nghi ngờ nhớ lại những gì xảy ra trước khi cô ngủ một chút, thế nhưng một chút ấn tượng cũng không có.

“Sao vậy? Sao bộ dạng lại uất ức thế?” Bởi vì là nửa đêm, Tiểu Mạt Mạt chú ý đến việc trong phòng còn hai người kia, âm thanh nói chuyện rất nhỏ.

Tô Dã Nghi chuyển ánh mắt nghi ngờ về phía Tiểu Mạt Mạt: “Chị Mạt Mạt, chị có biết sao em lại ngủ ở đây không?”

Tiểu Mạt Mạt nghe vậy thì muốn bật cười, miễn cưỡng nhịn được, vỗ vỗ bả vai của cô: “Phải là Dịch Tự.”

Tô Dã Nghi trừng lớn con mắt, há hốc mồm.

Sau nửa đêm lại là một đêm không ngủ. Lúc thức dậy là hơn bảy giờ, gặp phải hai người Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bản đang định ra khỏi cửa. Lúc này Tiểu Mạt Mạt đang đeo khăn quàng cổ cho Tạ Bản, nhìn thấy Tô Dã Nghi xuống lầu, cô cất giọng nói: “Dậy rồi sao? Sáng sớm chị đã hâm ít cháo, hạt lúa mạch. Uống một chút rồi đi.”

“A.” Ánh mắt của Tô Dã Nghi lại theo quán tính lướt qua phía phòng ngủ thứ hai.

Không bao lâu, hai người Tiểu Tạ đã chuẩn bị xong, Tiểu Mạt Mạt dặn dò Tô Dã Nghi, nói: “Tuần này bọn chị sẽ đi một chuyến tới Thiên Tân, có đồ chơi hay cái gì muốn ăn muốn chị mua hộ không?”

Tô Dã Nghi chưa từng đi Thiên Tân, cũng không biết nơi đó có đặc sản gì, cũng không muốn làm phiền bọn họ. Vì thế nói: “Cảm ơn, anh chị đi chơi vui vẻ là được rồi.”

Tạ Bản thúc giục Tiểu Mạt Mạt: “Được rồi được rồi, đừng có mỗi lần đều đối xử với Tô Dã Nghi giống như đối xử với em nữa, người ta cũng không so được với em bao nhiêu đâu.”

Đôi mắt thanh tú của Tiểu Mạt Mạt lờm ngáy: “Anh nhiều chuyện.”

Tạ Bản: “Chọn cho bọn họ bánh quai chèo gì đó, hoặc là lần sau dứt khoát kéo bọn họ cùng đi, dù sao trong xe cũng ngồi được.”

Nghe Tạ Bản nói như vậy, vẻ mặt của Tiểu Mạt Mạt ngừng lại, một lát sau, cô cười: “Đúng vậy, sao chị lại không nghĩ tới, hai người có thể cùng...”

Rất nhanh đoán được ý nghĩ của Tiểu Mạt Mạt, Tạ Bản vội vàng cắt ngang cô: “Dịch Tự đã ra ngoài từ sáng sớm.”

Tô Dã Nghi vênh tai, nghe thấy Tiểu Mạt Mạt hỏi: “Sao lại ra ngoài sớm như vậy?”

Hình như Tạ Bản thờ dãi nói: “Lại nhận thêm một việc chứ sao, thẳng nhóc này... Thật là liều mạng.”

Tô Dã Nghi thờ dãi trong lòng, đúng thế, anh liều mạng dóc sức như vậy, thân thể chịu nổi sao? d/d\$!q;đ

Sau đó nghe thấy Tạ Bản thúc giục: “Đừng lười thôi nữa, mau mau ra ngoài thôi, cứ như thế này em lại cần nhân kệt xe.”

Tô Dã Nghi nói lời tạm biệt với hai người.

Trong căn nhà lớn như thế chỉ còn một mình cô.

Tô Dã Nghi rất không thích hoàn cảnh này, sau khi húp soàn soạt cháo xong, “Đăng đăng đăng” lên lầu gọi điện thoại cho Chu Nhất Nặc, muốn Chu Nhất Nặc kéo cô ra ngoài. Gọi ba bốn lần, một lần Chu Nhất Nặc cũng không nhận.

Không có người nào nhận, Tô Dã Nghi chán nản nằm ở trên thảm, kéo rèm cửa sổ nghiêng ra, nhìn thấy thời tiết bên ngoài rất đẹp, trong lòng không ngừng than thở, thời tiết đẹp như vậy mà cô lại chỉ có thể ở nhà. Đưa tay kéo đôi chim bồ câu lại, ôm vào trong lòng, nhéo nhéo cánh của nó...

Nhanh như chớp nhớ lại một chút chuyện gần của tối hôm qua.

Tối hôm qua cô đã ôm đôi chim bồ câu, ôm rất chặt, đôi chim bồ câu còn giãy dụa, đôi chim bồ câu còn bảo cô buông nó ra...

Tô Dã Nghi lăn lộn như một con cá chép, từ trên thảm ngồi ngay ngắn lại, tia chớp không ngừng đánh đánh trong đầu cô, cô chỉ nhớ một chút hình ảnh sứt sẹo...

Chẳng lẽ, thật ra tối hôm qua cô ôm... Dịch Tự?

Tô Dã Nghi bị ai nhắm mắt lại, lại lần nữa trở về co quắp trên mặt thảm, hai mắt không có ánh sáng nhìn trần nhà, cô độc thoại một cách cứng nhắc: “Minh ôm anh ấy? Ôm anh ấy! Ôm anh ấy... Minh lại có thể ôm anh ấy...”

Sau khoảng thời gian đó, cô ôm đôi chim bồ câu “Đông đông đông” lăn lộn một buổi chiều.

Buổi tối hôm đó, Dịch Tự trở về rất muộn, Tô Dã Nghi nằm ở sàn nhà bên ngoài phòng của cô, nắm lan can gác xép lên nhìn anh. Sau khi đổi giày vào nhà, trước tiên anh tháo khăn, lại cởi áo khoác ra, lại... Anh đột nhiên ho khan một tiếng, chợt đưa tay lên che lại, mặc dù sau đó Tô Dã Nghi không nghe thấy anh ho khan nữa, nhưng cô lại nhìn thấy trên đường trở về phòng bởi vì ho khan mà bả vai anh run run.

Tô Dã Nghi có chút đau lòng.

Mấy ngày nay nhiệt độ ở Bắc Kinh đã xuống dưới 0, mỗi lần Dịch Tự ra ngoài là đều đi cả một ngày, có lẽ bận rộn không có thời gian ăn cơm, có lẽ công việc ở ngoài trời... Anh bị ốm.

Sau khi Dịch Tự vào nhà, Tô Dã Nghi cũng thu hồi ánh mắt, xoay người, cứ như vậy ngồi ở trên sàn nhà, ôm đầu gối tựa vào lan can, trong lòng nghĩ, sao anh lại không tự chăm sóc mình như vậy?

Sau một khoảng thời gian suy tư không dài không ngắn, Tô Dã Nghi cuối cùng đã chế ngự được sự xấu hổ trong lòng bởi vì ôm anh, quả quyết vọt xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy Dịch Tự đi từ trong phòng ra ngoài, trong tay anh mang theo quần áo, hình như là chuẩn bị tắm giặt. Tô Dã Nghi đứng tại chỗ hít sâu một cái, xê dịch một bước, cứ từng bước như vậy, hô hấp cô vừa mới điều hòa tốt lại lập tức rối loạn, cô không hề dám bước bước thứ hai.

Dịch Tự hiển nhiên là nhìn thấy cô, khẽ cau mày, anh hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tô Dã Nghi bất động tại chỗ: “Cái đó, về muộn như vậy sao?”

“Ừ.” Đáp đơn giản xong, Dịch Tự đưa tay muốn vào phòng vệ sinh.

Tô Dã Nghi ngăn cản anh trước khi đi vào, giọng nói đột nhiên lưu loát hỏi: “Sáng ngày mai anh có nhà không?” Gương mặt lại kìm nén tới mức đỏ bừng.

Dịch Tự không nhìn cô, chỉ trực tiếp mở cửa, thuận tiện đáp một câu: “Có thể.”

Chỉ là hai chữ như vậy, Tô Dã Nghi lại giống như có được sự cổ vũ. Trên mặt còn chưa kịp hết đỏ, cô vừa cười ra, bừng sáng trở thành một đóa hoa hồng đỏ rực.

Sau khi trở về phòng, Tô Dã Nghi lên mạng tìm kiếm một lần, tìm ra tất cả món ăn có thể trị cảm cúm ho khan, sau đó dùng bút đưa vào danh sách, cẩn thận đặt trên chiếc tủ nhỏ ở đầu giường. Trước khi ngủ còn đặt ba cái đồng hồ báo thức, lúc này mới yên tâm ngủ.

Đối với Tô Dã Nghi mà nói, trong lòng có chuyện, thật ra thì để một đồng hồ báo thức là đủ.

Bây giờ sáng chủ nhật, Tô Dã Nghi không có dây dưa một giây đồng hồ nào, nhanh nhẹn chuẩn bị cho mình thật tốt, khoác chiếc áo khoác thật dày, lại trùm khăn quàng cổ lên, xách túi mua đồ ra ngoài. [dizendān/le;quy\don](#)

Tô Dã Nghi định làm cho Dịch Tự món sò huyết Tứ Xuyên hấp tuyệt lệ, cô còn nghĩ, nếu như buổi tối Dịch Tự ăn ở nhà, cô sẽ hầm canh đường phèn tuyệt lệ cho anh. Cách làm sò huyết Tứ Xuyên tìm được trên mạng, canh đường phèn tuyệt lệ là thói quen của mẹ Tô, trước kia lúc ở nhà, Tô Dã Nghi ho khan, uống canh đường phèn tuyệt lệ của mẹ Tô là chắc chắn đỡ.

Sau khi mua xong tất cả nguyên liệu, nghĩ đến việc Dịch Tự gần đây vất vả, Tô Dã Nghi lại không nhịn được muốn mua một chút nguyên liệu nấu ăn bồi bổ thân thể. Lúc đi dạo ở khu thủy sản, Tô Dã Nghi thích ăn cá không nhịn được mà hỏi giá tiền bán cá, mới vừa có ý định mua, lại nghĩ đến Dịch Tự đang mang bệnh, vì vậy rất không chắc chắn hỏi ông chủ bán cá: “Ho khan... Có thể ăn cá không?”

Chủ hàng bán cá là một ông chú, có lẽ bị vẻ mặt xoắn xuyết của Tô Dã Nghi làm cho bối rối, thật lâu sau mới đáp: “Không thể.”

Cuối cùng Tô Dã Nghi không mua cá, mặc dù... Đã có một khoảng thời gian chưa ăn cá mình làm.

Đi dạo ở siêu thị hơn một giờ, Tô Dã Nghi ôm một túi đồ lớn về nhà. Về đến nhà lại bắt đầu không ngừng bấm bấm chặt chặt, vừa dọn dẹp tất cả xong, cô đem hết đồ làm bếp của Tiểu Mạt Mạt ra.

Bận rộn như vậy, Tô Dã Nghi hoàn toàn không cảm thấy khổ cực, lúc rửa rau chân vịt cô sẽ nghĩ tới bộ dạng của Dịch Tự lúc ăn, cô nhớ là anh thích ăn rau chân vịt; lúc lấy hạt lê trắng cô sẽ nghĩ tới bộ dạng của Dịch Tự lúc ăn lê, hi vọng ho khan của anh sẽ chuyển biến tốt, lúc xất thức ăn cô sẽ không tự chủ mà liên tưởng rất nhiều...

Rất có lòng tham muốn, cô thích anh như vậy, anh cũng thích cô thì tốt biết bao nhiêu.

Như vậy, có lẽ bọn họ sẽ kết hôn, cô sẽ là người vợ hiền lành, anh có thể làm chồng, bọn họ còn sẽ có bé cưng đáng yêu, cô không ngại bản thân mình vất vả, mỗi ngày có thể tự tay nấu cơm vì người nhà mình yêu thương, có thể nhìn bọn họ hài lòng ăn cơm cô làm, cô sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc...

Chẳng qua, hiện tại cô cũng rất hạnh phúc, thậm chí cô hạnh phúc đến mức nhỏ giọng ngâm nga hát ở trong phòng bếp.

Lúc hơn mười một giờ, sò huyết Tứ Xuyên hấp tuyệt lệ đã gần xong. Tô Dã Nghi mở cửa phòng bếp ra, rón ra rón rén đi tới phòng khách, nghe ngóng âm thanh một lát, cuối cùng cô chuẩn bị tâm lý tốt trong lòng, cất bước đi về phía phòng của Dịch Tự. Đến trước cửa, lại hạ quyết tâm thật lâu mới gõ cửa.

Tay còn chưa đụng tới cửa, cửa đã mở ra.

Tô Dã Nghi đứng ở cửa, Dịch Tự có chút giật mình, nhưng mà, sự giật mình này rất ngắn ngủi. Bởi vì Tô Dã Nghi đã mở miệng hỏi anh: “Tôi đã làm chút đồ ăn, chúng ta cùng nhau...”

Dịch Tự đưa tay lên che miệng ho khan, nói: “Tôi muốn ra ngoài, cô ăn đi.”

Bởi vì Dịch Tự phải ra ngoài, Tô Dã Nghi cũng tự giác lui ra một bên, Dịch Tự nói câu kia rất nhẹ nhàng, Tô Dã Nghi nghe thấy lại giống như đối diện với vực sâu. Cúi đầu, tay siết chặt đường viền túi áo trên tạp dề, cô nhìn thấy bước chân của Dịch Tự đi ra cửa không có dừng lại một giây nào, sau đó nữa, cô nghe thấy tiếng đóng cửa.

Nói không ra đó là loại cảm giác gì.

Trái tim giống như rơi xuống vách đá, mà cô nằm ở vách núi cao và dốc, muốn đưa tay bắt lấy, làm sao cũng không bắt được, chỉ có thể mặc cho nó không ngừng rớt xuống...

Cũng không biết đứng ở vách tường của Dịch Tự bao lâu, nghĩ đến phòng bếp còn hấp lê, Tô Dã Nghi chỉ đành thất vọng cúi đầu đi tới phòng bếp.

Trên bệ để món ăn cô đã làm xong, màu đỏ là cà rốt, màu xanh lá cây là rau chân vịt, màu đen là nấm mèo.....

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đồ ăn đầy bàn, Tô Dã Nghi cũng không ăn, dùng túi ni – lon bọc lại toàn bộ, nhét vào trong tủ lạnh. Buổi chiều nằm ở trên thảm phơi nắng ngoài cửa sổ nghiêng, vừa phơi nắng vừa nghe nhạc.

Mạc Ninh gọi video với cô, cô mới bò dậy, nhận video, vẻ mặt vẫn đang mất tinh thần.

Mạc Ninh đang ăn cái gì đó, thấy tình trạng của Tô Dã Nghi rất rõ ràng, trêu chọc: “Sao bộ dạng lại như vừa bị chà đạp thế?”

“Tâm tình không tốt.”

Mạc Ninh mỉm cười: “Cũng viết ở trên mặt rồi.”

“Cậu mau hỏi tở tại sao đi.”

Mạc Ninh: “Được, hỏi cậu.”

Mạc Ninh hiếm khi phối hợp, Tô Dã Nghi lại ngừng lại, nghĩ ngợi hồi lâu, cô lắp ba lắp bắp nói: “Là thế này, tở có một người bạn, bạn nữ... Cô... Cô ấy rất thích một người, nhưng... Nhưng người kia không hề thích cô ấy.” Nói tới đây, Tô Dã Nghi không tự chủ được cúi đầu xuống, “Cô ấy rất không vui, rất thất vọng, rất không biết phải làm sao.”

“Tại sao người này lại phải không vui?”

“Bởi vì cái người trong lòng kia không thích cô ấy.”

“Cô ấy hi vọng người kia cũng thích cô ấy sao?”

“Cô ấy...” Tô Dã Nghi không tiếp tục nói. Lúc này trong đầu cô đang nghĩ, là cô hi vọng Dịch Tự thích cô sao?

Bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là như vậy...

Mạc Ninh ở bên kia cười cười: “Thế nào? Bạn tốt của cậu có ý nghĩ gì?”

“Bạn tốt của tớ... Ý nghĩ của bạn tớ thì làm sao tớ biết.” Tô Dã Nghi bĩu môi, “Nhưng mà, làm thế nào cô ấy mới không có loại hi vọng này?”

Đầu bên kia Mạc Ninh thở dài, buông kem ly ở trong tay xuống, rất nghiêm túc liếc mắt nhìn Tô Dã Nghi, lúc này mới nói: “Tô Dã Nghi, cậu hãy nghiêm túc nghe tớ nói đây.”

Tô Dã Nghi nâng mặt lên làm ra dáng vẻ nghiêm túc.

“Dịch Tự thật sự không thích hợp với cậu.”

Trong lòng Tô Dã Nghi cả kinh, định phủ nhận theo trực giác: “Không...” Mạc Ninh ném một ánh mắt sắc bén qua. Tô Dã Nghi lập tức dừng câu nói, ngược lại nở nụ cười tự giễu: “Đoán được dễ dàng như vậy sao.”

“Cuộc sống trước đây của anh ta quá thuận buồm xuôi gió, từ nhỏ được con gái tặng búp bê, mắt nhìn nhất định là vô cùng cao, có thể chẳng phải anh ta nông cạn, người anh ta thích có lẽ sẽ rất giản dị, nhưng mà, cho dù anh ta thích loại con gái như thế nào, đối với cậu mà nói, đều là giày vò, bởi vì tỷ lệ anh ta thích cậu là rất nhỏ.”

Tô Dã Nghi nghe những lời này, chỉ cảm thấy đau khổ trong lòng, không nhận được muốn rơi lệ.

“Người đàn ông không chín chắn là người sẽ không xử sự vì suy nghĩ của người khác, tổn thương người khác anh ta cũng không chú ý nặng nhẹ. Đối với anh ta, dứt khoát như vậy có lẽ cũng không phải là chuyện xấu, bởi vì bớt đi được rất nhiều phiền toái, nhưng đối với cậu mà nói, nhất định là bị tổn thương rất mệt mỏi. Tớ vẫn cảm thấy, cậu nên tìm một người lớn tuổi hơn, chín chắn, có thể chiều cổ con người của cậu, như vậy, cậu sẽ ít phải chịu khổ.”

Sau đó Mạc Ninh nói với Tô Dã Nghi rất nhiều, Tô Dã Nghi một mực tán thành.

Cuối cùng Mạc Ninh dạy cô một cách: “Không mong đợi ở anh ta, cũng sẽ không có mất mát.”

Tô Dã Nghi yên lặng tôn thờ những lời này làm chủ nghĩa.

Lúc tối muộn, Chu Nhất Nặc gọi điện thoại lại cho cô, nói rằng cả ngày cô đều ở đó leo núi, điện thoại nhét vào trong ba lô, không nghe thấy. Sợ cô lo lắng, Tô Dã Nghi tùy tiện nói chuyện với cô, cứ như vậy giấu diếm.

Đói bụng đến mức đau dạ dày Tô Dã Nghi mới xuống lầu, lấy thức ăn buổi trưa vất vả làm ném vào trong lò vi sóng, một mình cô “gào thét gào thét” ăn cơm tối. Vừa nhai thức ăn vừa nhắc lại câu nói kia trong đầu, không cần mong đợi, không cần mong đợi.

Dịch Tự trở lại thật sớm.

Tô Dã Nghi ngồi ở trong phòng ăn, ép buộc để cho cô bình tĩnh, bình tĩnh nhìn thấy anh đi vào trong nhà, bình tĩnh chào hỏi với anh: “Hi!”

Dịch Tự khẽ gật đầu với cô, đi thẳng vào gian phòng.

Tô Dã Nghi nắm chiếc đĩa trong tay, chiếc đĩa đang kẹp một miếng nộm mè, đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, đột nhiên nghe tiếng Dịch Tự ho khan, nộm mè nhảy ra khỏi đĩa của cô, rơi xuống bàn cơm. Tiếng ho khan này càng ngày càng nghiêm trọng, Tô Dã Nghi ở trong phòng ăn cùng càng ngày càng ngồi không yên. d/đ/l/q/đ

Cuối cùng Tô Dã Nghi cũng không ăn bữa tối thịnh soạn này.

Thậm chí cô còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, cứ như vậy vô cùng lo lắng xông lên gác xép nhỏ, cầm tiền, quần lấy chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Tiệm thuốc hai mươi tư giờ cách chung cư một đoạn đường, là chỗ lẩn tránh Tiểu Mạt Mạt hay mua thuốc, Tô Dã Nghi miễn cưỡng nhớ lại đoạn đường không nhớ rõ kia. Buổi tối hơn chín giờ rất lạnh, đèn đường thưa thớt chiếu trên con đường ở chung cư, Tô Dã Nghi thấy hơi thở cô thò ra rất nhanh bị khí lạnh của mưa bụi chiếm lấy, cô lạnh đến run lấy bẫy, tay cứ nhét trong túi áo, kéo cái mũ lên lao đi thật nhanh.

Tìm tìm kiếm kiếm hồi lâu, cuối cùng trời cũng không phụ người có lòng, cô không lạc đường. Buổi tối còn rất nhiều người ở trong hiệu thuốc, có một bác gái lớn tuổi là nhân viên phục vụ đi tới hỏi: “Cô gái muốn mua gì?”

Tô Dã Nghi nói thẳng: “Siro viêm phế quản cấp tính.”

Bác gái rất nhiệt tình: “Ho khan rất kịch liệt sao?”

Tô Dã Nghi gật đầu.

“Kê đơn chút thuốc tiêu viêm đi.”

Tô Dã Nghi vẫn gật đầu.

“Kê đơn lại chút thuốc tiêu viêm, kết hợp ăn uống.”

Tô Dã Nghi vẫn gật đầu.

Cuối cùng, Tô Dã Nghi ôm một túi thuốc lớn về nhà. Xuống dưới lầu, lấy chìa khóa định quẹt thẻ ra vào, tìm kiếm trong túi quần áo hồi lâu cũng không tìm thấy chìa khóa. Nhất thời nhớ lại một chút, cô mới nhớ ra mình nôn nóng ra ngoài không mang theo chìa khóa.

Vì vậy quả quyết nhấn chuông cửa.

Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bân thứ tư mới có thể trở về, lúc này trong nhà chỉ có Dịch Tự. Tô Dã Nghi tưởng rằng cô sẽ phải chờ rất lâu, không ngờ Dịch Tự ra đón rất nhanh, bởi vì ho khan, âm thanh của anh khàn khàn: “Ai thế?”

“Là tôi, Tô Dã Nghi, thật sự xin lỗi, tôi quên mang chìa khóa.”

Vào thang máy, trước cửa nhà, vẫn là Dịch Tự mở cửa.

Thấy là cô, Dịch Tự bởi vì cô mà đến mở cửa chống trộm, cảnh tượng này khiến trong lòng Tô Dã Nghi nổi sóng mang theo chút suy nghĩ khó hiểu. Lúc ở nhà, hình ảnh như vậy thường xuyên xuất hiện. Ba mở cửa vì mẹ, mẹ mở cửa vì ba, ba mẹ mở cửa vì cô... Cách mấy cái song sắt này, cô nhìn bóng dáng Dịch Tự nghiêng người tới mở cái cửa nhỏ, tham lam suy nghĩ rất nhiều.

Lúc cửa mở ra, Dịch Tự rất tùy ý lướt qua Tô Dã Nghi một cái, sợ bị phát hiện, cô mang túi bảo vệ môi trường của tiệm thuốc ra đằng sau mu bàn tay, trong lòng hồi phục tâm tư, cô cười hì hì nói: “Buổi tối ra ngoài đi dạo một lát.”

Dịch Tự giờ tay che đi tiếng ho khan, đợi sau khi Tô Dã Nghi vào nhà thì đóng cửa lại.

Sau khi vào nhà, Tô Dã Nghi rất nhanh nhảy tót vào phòng bếp, lấy miếng lê còn thừa trong tủ lạnh ra, cô gọt vỏ thật cẩn thận, bỏ hạt, cắt thành miếng nhỏ, đặt vào trong chiếc nồi nhỏ đun nước sôi, bỏ thêm chút đường phèn, từ từ hầm trên lửa.

Lại cẩn thận cầm thuốc vừa mới mua vào trong phòng bếp, tìm ra từng loại thuốc theo tờ hướng dẫn, nhìn không sót một chữ.

Nửa giờ sau, Tô Dã Nghi chuẩn bị tốt lý do, tìm một cái khay, đặt canh đường phèn tuyết lê và thuốc ho khan vào, từng bước suy nghĩ đi đến cửa phòng của Dịch Tự.

Sau khi tới nơi, cô hít một hơi thật sâu, thuốc lòng vài câu “Không cần mong đợi, sẽ không có mất mát”, sau đó gõ cửa.

Dịch Tự mở cửa rất nhanh.

Hiển nhiên là bị trận địa của Tô Dã Nghi làm cho kinh sợ, anh nhất thời không thể tiếp thu những gì nhìn thấy trước mắt. Nhân lúc này, Tô Dã Nghi mỉm cười nói: “Đây là lê trắng ban ngày tôi mua còn dư, giữa mùa đông, tôi sợ cảm, ninh cho mình chút canh đường phèn tuyết lê, tôi uống một phần, phần còn lại này đồ đi rất đáng tiếc, hi vọng anh không ghét bỏ... Nếu như anh thật sự không thích uống thì có thể bỏ đi.”

“Còn những thứ này là thuốc ho khan, đây đều là trước kia tôi mua khi bị cảm cúm ho khan, vừa rồi thấy anh ho, tôi nghĩ, dù sao tôi cũng để ở kia, không uống thì lại quá hạn, trước hết anh hãy uống chút đi...”

Dịch Tự thu lại ánh mắt đang dừng ở trên khay, ngược lại dời về phía mặt của Tô Dã Nghi, ánh mắt trong veo của anh cứ như thế rơi trên mặt Tô Dã Nghi, làm cho toàn bộ bản thảo suy nghĩ hồi lâu trong đầu cô mạnh mẽ tiêu tan hết. Cô ngơ ngác nhìn lại anh, cảm giác nếu cô nói tiếp thì rất giống một con ngốc, vì thế đưa khay vào trong tay Dịch Tự một cách cứng nhắc, dường như lầm bầm nói: “Anh... anh trước... uống thuốc trước đi đã.” Dứt lời, xoay người rời đi, không ở lâu thêm một giây nào. d0đ;lq/d

Ngay lúc cô định xoay người đi lên cầu thang, cô nghe thấy sau lưng truyền đến một câu nói: “Cảm ơn.”

Sóng âm này thông qua không khí truyền vào màng nhĩ của Tô Dã Nghi, rất nhanh tiến vào khu vực trái tim của cô, khiến cho nhịp tim của cô tăng lên mãnh liệt, nhưng cô vẫn rất miễn cưỡng quay đầu, gãi đầu một cái, lơ đãng nhìn về phía Dịch Tự, cười nói: “Không cần khách sáo, mọi người ở cùng một nơi, nên chăm sóc lẫn nhau.” Tiếp theo quả quyết quay đầu, “Đằng đằng đằng” leo lên lầu, mở cửa phòng, mạnh mẽ thả mình ở trên sàn, mơ hồ suy nghĩ rất nhiều chuyện...

Bỗng nhiên giống như bị sét đánh nhớ ra một chuyện.

Lần nữa “Đằng đằng đằng” xuống lầu, lúc này cô tương đối bình tĩnh, chủ yếu là bởi vì lo lắng.

Trước đó sợ Dịch Tự phát hiện là thuốc cô mới mua, cô đã cố ý lấy ra bản hướng dẫn dùng thuốc trong đó, lại còn tự cho là mình thông minh, lấy đi mấy viên trong mỗi hộp để ngụy tạo thuốc cô đã dùng còn dư lại... Vừa rồi quá vội vàng, cô quên nói cho Dịch Tự cách sử dụng.

Ở cửa phòng của Dịch Tự, gõ cửa.

Lúc này Tô Dã Nghi phải đợi ở cửa một chút, lúc Dịch Tự đi ra, cô đi thẳng vào vấn đề: “Cái đó... Tôi quên không nói cách dùng thuốc cho anh, anh lấy ra đây, tôi chỉ cho.”

Dịch Tự gạt đầu một cái, xoay người lại lấy thuốc. Việc này không đáng, ánh mắt Tô Dã Nghi nhìn theo bóng lưng của anh, giả bộ như vô ý lướt nhìn phòng của anh. Cái lướt mắt này không gấp gáp, Tô Dã Nghi nhìn qua liền hưng phấn, thứ đặt ở trên bàn học của Dịch Tự, bên cạnh máy tính, nắp đã bị mở ra... Chẳng phải là canh tuyết lê cô hâm sao?

Chẳng lẽ, vừa rồi Dịch Tự đang uống canh?

Anh cứ vậy mà uống ngay hả? Cứ như vậy tin tưởng cô? Không sợ cô đầu độc sao...

Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của Tô Dã Nghi bắt đầu đi theo hướng quý dị, mặc dù như thế, khoe mắt và đuôi lông mày của cô vẫn không lộ ra vẻ vui mừng.

Dịch Tự cầm thuốc đi tới lần nữa, đưa tới trước mặt Tô Dã Nghi, nói: “Những thứ này?”

Mạnh mẽ thu hồi tầm mắt ở trên gương mặt thanh tú của Dịch Tự, Tô Dã Nghi gạt đầu một cái, chia tay nhận lấy, cầm một vỉ trong đó nói: “Ừ, loại thuốc màu xanh lá cây là thuốc thanh nhiệt, một ngày uống ba lần, mỗi lần năm viên.”

“Ừ.”

Lại lấy một vỉ, nói tiếp: “Loại thuốc này là tiêu viêm, một ngày hai lần, mỗi lần ba viên.”

“Ừ.”

Tiếp tục giải thích: “Loại này là bao con nhộng trị ho, một ngày ba lần, mỗi lần hai viên là được, anh uống nước đường trước..., không hiệu quả thì uống tiếp cái này.”

“Còn có cái này, cái này là thuốc thanh lọc cổ họng, một ngày ba lần, mỗi lần một viên là được, thuốc không có tác dụng lớn, chỉ là để cho cổ họng anh thoải mái hơn, hiệu quả so với uống nước đường không hơn kém là mấy.”

Chờ Tô Dã Nghi nói xong tất cả, Dịch Tự mới ho khan một cái, thấp giọng nói: “Ừm, những cái này trên tấm nhôm cũng có viết.”

Tô Dã Nghi không thể tin hỏi: “Viết?”

Dịch Tự nhận lấy thuốc trong tay cô, lật mặt đối diện ý muốn cho cô xem.

Tô Dã Nghi có chút uể oải: “Những cái này đều đã viết?”

Dịch Tự gạt đầu.

Tô Dã Nghi càng uể oải hơn: “VẬY... Vậy thì không có việc gì rồi. Anh... Anh nghỉ ngơi trước đi.” Dứt lời, rất quả quyết xoay người, rất quả quyết lên lầu, rất quả quyết mở cửa, rất quả quyết ném mình vào trong chăn đệm dưới đất, trong lòng không ngừng gào khóc: Trên tấm nhôm cũng ghi rõ cách sử dụng gì đó, quá đáng ghê!

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Những ngày cuối năm trôi qua vô cùng nhanh. Khoảng thời gian gần đây Hàn Kha rất ít khi lộ mặt, khó có một lần tham gia hội nghị thường kỳ, vậy mà lại giữ một mình Tô Dã Nghi ở lại.

Tô Dã Nghi đứng ở trong phòng làm việc của anh, vô cùng kính cẩn nhìn Tổng giám Hàn của cô, tâm tư đã tính rồi đi, lúc này cô đang tự hỏi --- cuối cùng thì cô đã làm sai chuyện gì đáng để bị giữ lại một mình?

Hàn Kha cười là chuyện không bình thường. Dùng lời của Chúc Ly mà nói thì là: “Hàn lão đại cười một tiếng, chuyện tốt sẽ đều chạy mất.”

Hiện tại Hàn Kha phía đối diện mỉm cười với Tô Dã Nghi.

Phải nhận nụ cười này, trong lòng Tô Dã Nghi cực kỳ thận trọng, hồi lâu mới phun ra một câu: “Tìm tôi, có chuyện gì sao?”

Hàn Kha gật đầu: “Cuối năm bận rộn, cơ hội biểu hiện rất nhiều. Tôi biết rõ, khoảng thời gian trước Triệu Duyệt vào làm trong tổ các cô, đoạt mất bằng tên được chuyển thành nhân viên chính thức của cô, trong lòng cô có rất nhiều lời oán hận...”

Tô Dã Nghi cướp lời: “Tôi không có lời oán hận.”

“Cô xem cô xem, nói cũng không đề cho tôi nói xong, còn bảo là không có lời oán hận?”

Tô Dã Nghi: “...”

Thấy sáng về uất ức của Tô Dã Nghi, Hàn Kha lại cười lần nữa, nói tiếp: “Đang có một cơ hội tốt đấy.”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, mắt sáng lên: “Sao cơ?”

“Mấy ngày nữa nói với cô sau.”

“...”

“Hôm nay gọi cô tới chủ yếu là muốn nói, mấy ngày nay cô nên biểu hiện tốt một chút, chờ đến lúc trách nhiệm nặng nề thật sự đặt trên vai cô, các đồng nghiệp khác mới không có ý kiến.”

Nghe Hàn Kha nói như vậy, trong lòng Tô Dã Nghi không nhận được dâng lên một cỗ tình cảm xúc động.

Tiếp đó, ánh mắt của cô xuyên qua Hàn Kha, rồi xuyên qua cửa sắt đất sau lưng Hàn Kha, tới hình ảnh sáng lạng màu sắc rực rỡ bên rìa, hình ảnh rực rỡ bên rìa này trong cô mặc một chiến bào (áo mặc ra trận thời xưa) màu đen, giống như một chiến thần, ngẩng đầu đứng trong cả đám đồng nghiệp, quan sát chúng sinh. d.đ^!q.đ~lam.anh

Lời nói của Hàn Kha làm Tô Dã Nghi cực kỳ phấn khởi. Cô đột nhiên cố gắng chăm chỉ vùng lên, ngăn chặn tất cả các hoạt động nhàn rỗi của mình, bỏ đi tất cả các đoàn tán gẫu. Thói quen của Chúc Ly là kêu mọi người ở trong đám đi ăn cơm trưa, kêu Tô Dã Nghi hồi lâu mà không được đáp lại, cô đứng dậy, đi tới chỗ ngồi của Tô Dã Nghi ở phía sau. Nhìn chăm chăm màn hình máy tính của Tô Dã Nghi thật lâu, không phát hiện bất cứ sự khác thường nào, Chúc Ly không nhận được đây cô một cái, thờ dãi nói: “Cắt cái trang thôi mà cô cũng có thể tập trung tinh thần như vậy, chẳng lẽ hôm nay lão tổng tới kiểm tra?”

Tô Dã Nghi bị Chúc Ly làm cho giật mình, nghe giọng điệu của cô như vậy, bất bình phản bác: “Là bản thân tôi muốn vươn lên.”

Chúc Ly bị lời của cô chọc cười “Ha ha”, cười một lúc lâu mới trêu đùa nói: “Cô em gái muốn vươn lên này, em có muốn đi ăn cơm cùng nhóm người của chị gái sa đọa này không?”

Nghe được hai chữ “Cơm trưa” Tô Dã Nghi mới cảm thấy đói, duỗi thắt lưng đứng dậy, liếc thấy chỗ ngồi bên cạnh không có ai, không khỏi nói: “Triệu Duyệt lại bắt đầu trốn việc rồi hả?”

“Ngày nào đó anh ta không trốn việc thì cô lại phát biểu cảm nhận đi.”

Đối với hành động đột nhiên nổi hứng vươn lên của Tô Dã Nghi, đồng nghiệp trong tổ không hề coi trọng. Mặc dù trước kia Tô Dã Nghi không phải là một đồng chí lười biếng sa sút, nhưng so với diễn biến công việc và thái độ trước đó của Tô Dã Nghi mà nói, một ngày này của Tô Dã Nghi đúng là cực kỳ khác thường.

Quả thật so với heo mẹ lên cây còn khác thường hơn.

Trái lại, Tô Dã Nghi tỏ ra thích thú. Buổi chiều sau khi tan làm, Chu Nhất Nặc gọi điện thoại cho cô, đúng lúc cô đang bận bịu, nói chuyện cực kỳ qua quýt, Chu Nhất Nặc giận đến mức hét to vào trong điện thoại: “Cậu nghiêm túc nghe điện thoại cho bà đây!!!!”

Tô Dã Nghi bị cô dọa sợ đến mức đánh rơi điện thoại xuống đùi, tay run run nhặt lên, cô rất nhỏ giọng đáp lại: “Tớ nghiêm túc nghe, nghiêm túc nghe.”

“Chưa từng thấy cậu liều mạng như vậy, cậu đang ôm mộng tài trí mưu lược kiệt xuất đây à?”

Tô Dã Nghi bĩu môi: “Không có tài trí mưu lược kiệt xuất gì hết, nguyện vọng của tớ rất nhỏ bé... Tớ muốn sớm trở thành nhân viên chính thức, thoát khỏi xiềng xích của nhân viên thử việc sớm một chút.”

Có lẽ là giọng điệu nói chuyện của Tô Dã Nghi quá thẳng thắn, cũng quá nghiêm túc. Chu Nhất Nặc không nói gì một lúc, lúc mờ miệng giọng nói lại điệu đi rất nhiều: “Vậy tớ không làm chậm trễ việc nghiêm chỉnh của cậu nữa. Gọi điện thoại tới là muốn hỏi cậu, Nguyên Đán được nghỉ mấy ngày?”

Tô Dã Nghi nhìn trời, ý nghĩ xoay chuyển vài lần mới chuyển tới Nguyên Đán, suy nghĩ mấy giây, cô đáp: “Nghỉ theo luật định thôi.”

“Có sắp xếp chưa?”

“Chưa.”

“Đi Vân Nam với tớ đi.”

Nghe đến Vân Nam, trong nháy mắt Tô Dã Nghi liền hưng phấn: “Vân Nam?”

“Ừ, cậu xin nghỉ hai ngày, chúng ta ngồi máy bay đi. Đứng dịp tớ qua bên kia lựa chọn đề tài, nếu có thể, trả giúp cậu cái vé máy bay.”

Tô Dã Nghi hưng phấn đến mức giọng nói đều đã lắp bắp: “Thật... Có thật không?”

Chu Nhất Nặc trách mắng cô: “Cậu chỉ có tí tiền đồ như vậy! Được rồi được rồi, cậu chăm chỉ làm việc đi! Đợi lát nữa tớ hỏi Mạc Ninh thu xếp thế nào, không thu xếp thì chúng ta gặp nhau ở Vân Nam.”

Tô Dã Nghi gật mạnh đầu, gật một hồi mới nghĩ đến Chu Nhất Nặc ở đầu dây điện thoại bên kia không nhìn thấy được, vì thế nhấn mạnh bổ sung thêm một câu: “Ừ!!!”

Vân Nam là điểm đến du lịch mà ba người Tô Dã Nghi, Mạc Ninh và Chu Nhất Nặc đã định trước vào năm ba trung học, khi đó ba người cùng quyết định thi nghiên cứu sinh, vốn định cùng thi đậu, tốt nghiệp thì đi du lịch Vân Nam. Sự thật là, kết quả thi nghiên cứu sinh vừa ra, ba người đã cực kỳ suy sụp, hai người Tô Mạc suy sụp là bởi vì thi nghiên cứu sinh thất bại, Chu Nhất Nặc suy sụp là bởi vì chỉ có mình cô thi đậu, cô rất cô đơn.

Vì thế chuyến du lịch ba người này cứ bị trì hoãn như vậy. Thực ra, Tô Dã Nghi vẫn rất muốn rất muốn cùng bạn tốt nhất hoặc là người yêu cùng tới Vân Nam. Không có nguyên nhân nào đặc biệt, chỉ là cô thích nơi đó.

Nhận điện thoại của Chu Nhất Nặc xong, trong lòng có mong muốn được đi Vân Nam, Tô Dã Nghi càng có thêm tinh thần làm việc. Thời gian tan làm qua đi, trong tổ, trong kênh, trong ngành rất nhanh đi hết, cô lại vẫn vui đầu làm việc khổ cực. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng làm việc chỉ nghe thấy âm thanh đom đóp đom đóp gõ bàn phím và xột xoạt xột xoạt nhấn chuột của cô.

Tô Dã Nghi đang xem máy trang cô vừa mới làm xong, máy vi tính đột nhiên bị chết máy, mà còn là cái loại chết không nhúc nhích này, Tô Dã Nghi kéo chuột qua qua lại lại muốn cứu vãn, *diezn/dan;le^quy/don* thể nhưng màn hình máy tính vẫn nằm cứng đơ, rồi cuộc cũng không nhúc nhích. Hai mắt Tô Dã Nghi đỏ lên nhìn trang mình mới cực khổ làm xong, chỉ muốn đập cái máy vi tính một trận.

Cuối cùng chỉ có thể buồn bã mở lại, trước khi mở lại nhìn thấy góc phải phía dưới đồng hồ báo giờ hiện chính xác là mười giờ rưỡi. Tô Dã Nghi có chút may mắn, may mà không quá muộn, cô còn có cơ hội cứu chữa.

Nhưng mà, hình như ông trời đặc biệt chọn ngày hôm nay để đối đầu với Tô Dã Nghi. Sau khi mở lại máy vi tính, góc phải phía dưới hệ thống liên tục hiện ra mục “Internet bị ché ngự”. Vô số lần nhấn nhện sử dụng thao tác khởi động lại mà không có kết quả, Tô Dã Nghi bực mình gọi điện thoại cho Chúc Ly xin chỉ dẫn.

Chúc Ly tỏ ra không biết làm thế nào, bảo cô đi hỏi Phạm Giai, gọi điện thoại cho Phạm Giai, Phạm Giai lại bảo cô đi hỏi bộ phận kỹ thuật.

Loại đề nghị này không hề có tác dụng, bởi vì đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật đã sớm tan làm về nhà rồi. Ngoại trừ điện thoại công việc của bọn họ, Tô Dã Nghi cũng không có bất kỳ cách thức liên lạc riêng nào với họ.

Sau khi suy nghĩ xoay chuyển liên hồi cả nghìn lần, Tô Dã Nghi nghĩ tới Dịch Tự.

Cấp cứu quan trọng hơn, cô không nghĩ nhiều, cũng không tính toán nhiều như vậy, trực tiếp kéo số của anh.

Sau khi điện thoại được kết nối, cô bắt đầu khẩn trương, vịn vào cái bàn đứng lên, đi qua đi lại xung quanh bàn làm việc. Đợi một lúc, Dịch Tự nhận điện thoại: “A lô.”

Tô Dã Nghi vội vàng nói: “Tôi là Tô Dã Nghi.”

“Ừ.”

“Tôi... Máy vi tính của tôi có chút vấn đề.”

Dịch Tự lặng im một hồi, trả lời: “Vấn đề gì?”

“Không lên được mạng.”

“Trong vùng đó liên tục báo sự cố gì?”

“Chế ngự.”

“Hiện trên SEP là cái gì?”

“... Há?”

“Symantec Endpoint Protection, cô mở ra nhìn chưa?”

Thật là phát âm Tiếng Anh đúng chuẩn, Tô Dã Nghi thầm suy nghĩ. Nhưng cô thật sự nghe không hiểu câu Tiếng Anh kia nói cái gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn là che mặt nói: “Cuộc thi cái gì... Tôi nghe không hiểu.”

Dịch Tự ở đó điềm tĩnh im lặng trong chốc lát, chợt nói: “Ồ góc phải phía dưới thanh công cụ trên máy tính của cô có kí hiệu mũi tên nhỏ không?”

Tô Dã Nghi hí hóp mắt tìm hồi lâu, cực kỳ không chắc chắn nói: “Hình như... Không có.”

“Màu vàng.”

Cái đầu mới này vừa nói ra, Tô Dã Nghi lập tức phát hiện một mũi tên nhỏ màu vàng ẩn nấp d'đ/v/q!đ ở vạch phân cách của thanh công cụ, lúc này cô thật hưng phấn quả quyết đáp: “Có!!!” Vừa nói xong, Tô Dã Nghi cũng bị chính giọng nói oang oang của mình làm cho khiếp sợ. Vì vậy, che mặt lần nữa.

“Cô mở nó ra.”

Tô Dã Nghi làm theo những gì anh nói, đồng thời báo cáo: “Mở ra rồi.”

“Phía trên viết cái gì?”

“Tiếng Anh.”

“...”

“Anh muốn hỏi tôi nội dung của chữ Tiếng Anh trước mặt là cái gì sao?”

“... Ừ.”

Tô Dã Nghi vốn dĩ muốn đọc lên câu Tiếng Anh kia, trước khi đọc lại nghĩ đến vừa rồi Dịch Tự phát âm Tiếng Anh rất êm tai, mà cô thì...

Cô quyết định thôi. Hay là cứ phiên dịch đơn giản một lần, trả lời: “Viết là ‘Máy tính của bạn đang được bảo vệ, không có bất kỳ đe dọa nào’.”

Đầu dây bên kia lại không có tiếng động, một lát sau, Tô Dã Nghi mới nghe Dịch Tự trầm giọng nói: “Thứ tự chỗ ngồi của cô là số bao nhiêu?”

Bởi vì thường xuyên bị hỏi vấn đề này, Tô Dã Nghi đáp rất nhanh rất xuôi: “D2018.”

Tô Dã Nghi không nghĩ tới là, giờ này mà Dịch Tự vẫn còn ở công ty. Cho nên, lúc bóng dáng của Dịch Tự xuất hiện trước cửa lớn của phòng làm việc, Tô Dã Nghi vui mừng tới mức cực kỳ bất ngờ, nhưng cũng cực kỳ chân thực.

Cô đứng ở chỗ ngồi bên cạnh, xa xa nhìn bước chân của anh bước kiên định về phía cô, trong lòng như đặt một cái trống, có người đang ra sức gõ nó “Thùng thùng thùng”.

Tô Dã Nghi cảm thấy cô thật sự vô cùng biến thái, vào buổi đêm đang lo lắng bận rộn như vậy, cô lại có thể mang theo ánh mắt thương thức và yêu thích mà nhìn Dịch Tự, nhìn cái áo khoác dài đẹp của anh, nhìn cái cổ áo sơ mi đẹp của anh, nhìn cái cổ đẹp của anh, nhìn khuôn mặt đẹp của anh, nhìn đôi mắt đẹp của anh...

Lúc Dịch Tự đi tới mang theo một loại hơi thở trong lành, Tô Dã Nghi thu hồi ánh mắt, nghe anh hỏi: “Đây là chỗ ngồi của cô?”

Tô Dã Nghi gật đầu, thật ra thì chỗ ngồi của cô rất ngăn nắp, nhưng không biết như thế nào, vẫn là nhanh tay nhanh mắt giấu một con lắc còn không lớn bằng một con rối nhỏ vào trong túi.

Dịch Tự hơi nghiêng người trước chỗ ngồi của cô, tay nhấn lên con chuột cô vừa mới dùng lúc nãy, Tô Dã Nghi đứng ở bên cạnh anh, gò má của anh đang ở trước mắt cô, đường cong hoàn mỹ kia được ánh sáng của màn hình chiếu vào, thoát nhìn giống như ngọc thạch, lúc này, Tô Dã Nghi nghĩ đến một từ rất không thích hợp --- phần trang ngọc trác (trắng ngần), cô không có lòng dạ suy nghĩ cái thành ngữ này có thể dùng để hình dung một người đàn ông trưởng thành hay không, nhưng cô liền nghĩ như vậy để hình dung mặt của Dịch Tự.

“Được rồi.”

Âm thanh vừa dứt, gò má trước mắt của Tô Dã Nghi cũng thuận tiện biến mất. cô kinh nghi (ngạc nhiên và nghi ngờ) hỏi một câu: “Được... Được rồi? Nhanh như vậy sao?”

Dịch Tự đứng thẳng người, ánh mắt chăm chú nhìn trên màn hình, gật đầu nói: “Lần sau lại xuất hiện vấn đề tương tự như vậy, cô nhớ hủy chọn mục ‘Cấm tất cả thỏa thuận IP truyền vào truyền ra’.”

Tô Dã Nghi “A...” một tiếng, mãi sau mới muộn màng bổ sung một câu: “Cảm ơn.”

Dịch Tự ngẩng đầu, ánh mắt nhìn phòng làm việc lớn bần khoản trong chốc lát, nói: “Chỉ có một mình cô?”

“Ừ.”

“Công việc cũng còn rất nhiều?”

Tô Dã Nghi nghiêm túc suy nghĩ một chút, đáp: “Hơn nửa giờ nữa là có thể làm xong, tôi chỉ cần về đầu mục tìm một vài bug (lỗi kỹ thuật) là được rồi.”

Dịch Tự ngưng mày gật đầu, tay thu vào trong túi áo khoác, anh nói: “Đi trước.”

Trong lòng Tô Dã Nghi hiện lên chút mất mát nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: “Được.”

Sau khi Dịch Tự nghiêng người rời đi, Tô Dã Nghi dường như thở phào nhẹ nhõm ngồi xuống ghế, không nhận được nhìn theo bóng lưng của anh, vừa đúng lúc Dịch Tự dừng lại. Tô Dã Nghi hốt hoảng quay đầu trở lại, tưởng rằng cô nhìn trộm bị phát hiện, lại nghe thấy giọng nói của anh rõ ràng nói: “Tan làm cùng trở về.”

Cũng không chờ Tô Dã Nghi trả lời, anh lại cất bước đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cách hơn bốn mươi phút sau Dịch Tự mới gọi điện tới lần nữa, khi đó Tô Dã Nghi đã sớm hoàn thành công việc, nhìn chăm chăm điện thoại di động cũng đã hơn mười phút.

Đi thang máy xuống lầu, tới đại sảnh của cao ốc, khí lạnh đập vào mặt rất nhanh. Tô Dã Nghi không nhận được run run một câu “Thật là lạnh”, sau đó quần khăn quàng cổ thật chặt, xa xa nhìn thấy bóng dáng thon dài của Dịch Tự đứng ở cửa. Cô đeo bao tay và đội mũ len, bước chân nhanh hơn đi về phía anh.

Ra khỏi cao ốc mới phát hiện, dưới ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống, mặt đường trống trải đã kết một tầng băng trắng, Tô Dã Nghi lạnh đến phát run, đi tới bên cạnh Dịch Tự hỏi: “Sao lại đóng băng?”

Dịch Tự dường như vừa lấy lại tinh thần, khẽ nghiêng đầu nhìn cô một cái, nói: “Hơn chín giờ có một trận mưa nhỏ.” Lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, nói tiếp: “Tuyệt sắp rồi.”

“Tuyệt rồi?” Tô Dã Nghi hưng phấn, “Anh nói là, đêm nay tuyết sẽ rơi sao?”

Dịch Tự không trả lời câu hỏi của cô, cất bước đi về phía trước: “Đi thôi.”

Tô Dã Nghi nhanh chân đuổi theo.

Nhiệt độ quá thấp, Tô Dã Nghi lạnh phải hít mũi một cái, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: “Anh đỡ ho khan chưa?”

Nghe được câu hỏi này, nét mặt của Dịch Tự giãn ra, nói: “Cũng đỡ hơn rồi.” Dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu, “Cám ơn thuốc của cô.”

Tô Dã Nghi khoát tay áo, hào phóng nói: “Không cần khách sáo như thế, những thuốc kia tôi đã bỏ đầy lâu rồi, nếu không uống sẽ quá hạn thôi.”

Dịch Tự nghe những lời này cũng không lập tức nói tiếp. Tô Dã Nghi không rõ nguyên do, cẩn thận quay đầu lại nhìn anh. Đúng lúc này, Dịch Tự lạnh nhạt nói: “Cô tới Bắc Kinh bao lâu rồi?”

Tô Dã Nghi vội vàng quay đầu lại, đáp: “Hơn bốn tháng rồi, tới từ tháng chín.” Trả lời xong cô không khỏi có chút tò mò, sao đột nhiên Dịch Tự lại chuyển sang đề tài này? Suy nghĩ một chút, cô đoán có lẽ Dịch Tự nhớ nhà rồi... Vì thế cô tự quyết định “Kéo dài” đề tài này xuống. “Thực ra, tuy chỉ có bốn tháng, tôi vẫn rất nhớ nhà.” Nói xong, Tô Dã Nghi quay đầu nhìn Dịch Tự lần thứ hai, lúc này là đường đường chính chính nhìn, làm cô kinh hãi là, lúc này khóe miệng của Dịch Tự đang giương lên ý cười.

Anh... Anh cười từ lúc nào? Vì cái gì mà cười?

Trước vấn đề này, nếu Tô Dã Nghi có thể mang tính logic ra suy nghĩ một lần sẽ thấy hạn sử dụng của thuốc và thời gian mình tới Bắc Kinh chênh lệch, cô sẽ rất nhẹ nhàng tìm ra đáp án. Nhưng quá đáng tiếc chính là, con người của Tô Dã Nghi này, thiếu thốn nhất chính là tính logic.

Vì vậy, cô sẽ vĩnh viễn không biết được Dịch Tự đang cười cái gì.

Đi qua trước cửa một cửa hàng tổng hợp, phải xuống mấy bậc cầu thang mới tới lối đi bộ, bình thường Tô Dã Nghi đi bộ vì thất thân mà bước hụt, nhưng mà cũng tại khoảng cách giữa bậc thang với bậc thang cực kỳ ngắn, mặc dù tình trạng nguy hiểm thường xuyên xuất hiện, nhưng cô phúc lớn, chưa bao giờ bị ngã xuống. Chỉ là hôm nay, mặt đất d'đ/lq*đ biến thành mặt bằng, ngay tại bậc thang thứ nhất Tô Dã Nghi đã bước hụt, cô bị hoảng sợ nghiêm trọng suýt chút nữa thì hét ra tiếng chói tai, sợ Dịch Tự phát hiện, cô thận trọng mưu tính đứng ngay ngắn trên bậc thang thứ ba, thế nhưng để gầy quá trơn, trọng tâm không ổn định, bổ nhào về phía trước.

Kinh nghiệm vô số lần ngã xuống nói cho Tô Dã Nghi biết, vì để cho mình ngã xuống không quá đau, cô nên kéo một cái gì đó chịu trận thay. Lúc này bên cạnh cô chỉ có Dịch Tự, cô thậm chí còn không làm ra được phản ứng nào khác, đôi tay theo bản năng trực tiếp đẩy lên lưng của Dịch Tự.

Dịch Tự vốn dĩ đang tập trung tư tưởng đường mình mình đi, cực kỳ vô tội, cứ như vậy bị người phía sau đẩy ngã.

Buổi tối thứ tư cùng Chu Nhất Nặc ra ngoài ăn cơm, lúc Tô Dã Nghi nói đến đây trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Chu Nhất Nặc lại che miệng cười đến mức hết sức vui mừng: “Sau đó... tớ muốn biết sau đó... Sau đó như thế nào?”

Tô Dã Nghi xấu hổ quay mặt ra chỗ khác: “Không nói!” Trước mắt vẫn không nhận được hiện lên hình ảnh mặt Dịch Tự đen đi một đường vào tối hôm đó.

Chu Nhất Nặc cười đến đau cả bụng, một lúc sau mới trở lại bình thường. Xong xuôi, cô nói một câu xa xa: “Cậu chắc chắn là mệnh sát tinh của anh ta.”

Sau đó hai người chuyển đề tài, nói tới chuyện đi Vân Nam. Hôm nay Chu Nhất Nặc hẹn Tô Dã Nghi ra ăn cơm cũng là vì chuyện đi du lịch này. “Mạc Ninh cũng có thời gian rảnh, chúng tớ đã nói chuyện rồi, có khả năng cậu ấy sẽ qua đó sớm một ngày, hay là cậu cứ xin nghỉ phép một ngày đi, thời gian vui chơi ở đó cũng nhiều hơn một ngày.”

Tô Dã Nghi gật đầu một cái: “Ngày mai tớ sẽ nói với tổ trưởng.” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Thứ sáu là đêm Giáng Sinh, cậu định trải qua thế nào?”

Ánh mắt Chu Nhất Nặc lóe lên một cái, rũ mắt nói: “Trải qua với thầy Chu.”

Tô Dã Nghi tưởng là cô cúi đầu vì xấu hổ, sau khi phát ra vài tiếng kỳ kỳ quái quái, ám muội nói: “Cuối cùng cậu cũng hạ gục thầy Chu?”

“Không cho nhiều chuyện.” Chu Nhất Nặc đưa dũa gấp miếng cá cho Tô Dã Nghi, hỏi tiếp: “Cậu trải qua thế nào?”

Tô Dã Nghi lắc đầu thờ dãi: “Không biết, ở nhà xem phim thôi.”

Chu Nhất Nặc có hẹn, Tô Dã Nghi vốn dĩ thật sự cho là cô sẽ phải ru rú một mình trên gác xếp để qua đêm Giáng Sinh. Ai ngờ buổi tối thứ năm Tiểu Mạt Mạt lên gác xếp tìm cô, nói buổi tối thứ sáu mọi người cùng nhau vui chơi. Tô Dã Nghi dĩ nhiên là cầu còn không được, hơn nữa nghe Tiểu Mạt Mạt nói Tạ Bản đã thu phục được Dịch Tự, cô càng thêm hưng phấn không kiềm chế được.

Đêm Giáng Sinh trải qua cùng Dịch Tự, Tết Nguyên Đán lại trải qua cùng Chu Nhất Nặc và Mạc Ninh, Tô Dã Nghi chưa từng mong ngóng thời gian qua nhanh một chút như giờ khắc này.

Có lẽ là ôm hi vọng quá lớn, có lẽ là ông trời cũng ghen tỵ với việc Tô Dã Nghi vui mừng nhanh như vậy, tóm lại, ngày thứ sáu ấy, Tô Dã Nghi rất không vui vẻ.

Thật ra thì cho tới trưa ngày thứ sáu tất cả đều rất thuận lợi. Lúc ăn cơm trưa, Chúc Ly đột nhiên nhắc tới một chuyện: “Phim đón năm mới được công chiếu các người đã biết chưa?”

Ba người cùng gật đầu.

Chúc Ly tiếp tục nói: “Thật không biết chủ nhiệm Phương nghĩ như thế nào, chọn ngày nghỉ theo luật định để tiến hành cái này... Thế này không phải là ép chết chúng ta hay sao!”

Phạm Giai dùng bữa, không nói lời nào. Lục Tiểu Mẫn nói tiếp: “Lão đại thật sự muốn cử chúng ta đi? Tổ tin tức không phải vô dụng mà.”

Chúc Ly lắc đầu: “Tổ tin tức phải cử người, khẳng định cũng không thể thiếu tổ chúng ta.”

Phạm Giai tiếp tục gấp thức ăn: “Ăn cơm đi, mọi người, loại chuyện như vậy trốn không được đâu.”

Chúc Ly: “Buổi chiều tôi đi nói chuyện với Diệt Tuyệt một chút, nói rằng Nguyên Đán tôi muốn đi tới nhà ông ngoại ở Hà Bắc phía xa.”

Lục Tiểu Mẫn: “Tôi đây sẽ nhanh chóng nói tôi muốn về quê nhà ở núi đông.” Quay đầu nhìn thấy nét mặt đầy bình tĩnh của Tô Dã Nghi, không khỏi hỏi: “Sao cô không có chút sốt ruột nào vậy?”

Tô Dã Nghi cười một cách ngây thơ: “Chuyện như vậy không tới lượt tôi đâu, mấy lần trước công chiếu phim, liên hoan phim, mỗi lần đó tôi đều xin, không có một lần nào để tôi đi. Vì thế tôi còn đi tìm Tổng giám, anh ta nói tôi tư cách và kinh nghiệm không đủ, tạm thời không định để cho tôi tham gia hoạt động đưa tin như vậy.”

Phạm Giai dừng chiếc đĩa lại, nghi ngờ nhìn Tô Dã Nghi, một hồi lâu mới nói: “Thật làm cho người khác ao ước ghen tỵ!”

Hội nghị thường kỳ buổi chiều, Tô Dã Nghi thấy Tà Đan, nhớ tới việc mình muốn xin nghỉ trước tết một ngày, vì vậy đi nhanh tới trước mặt cô, sau khi nói xong lời đề nghị này, Tà Đan giương đôi mắt oán trách nhìn cô, rất dứt khoát nói: “Mở hội nghị thường kỳ xong thì nói tiếp.”

Cho dù tới lúc đó, tâm tình của Tô Dã Nghi vẫn rất tốt.

Trước tiên Hàn Kha tổng kết công việc một vòng, mỗi tổ trưởng cũng lần lượt báo cáo, cuối cùng, Hàn Kha giữ lại một mình tổ điện ảnh cùng mười mấy người tổ nghệ sĩ, khoanh tay ngồi ở trên bàn hội nghị, giống như giữa trưa mọi người đã đoán trước, anh nói: “Lần này chuyện công chiếu phim đón năm mới này, đối với chúng ta mà nói là vô cùng quan trọng. Năm nay phim mừng năm mới rất nhiều, vốn là một năm được mùa, người công chiếu phim nhất định cũng rất nhiều, đặc biệt nhất chính là, thời gian công chiếu phim này vừa vặn đuổi kịp Nguyên Đán, cho nên... Để toàn bộ kênh tăng ca là không có khả năng, tổ điện ảnh phải vất vả hơn một chút rồi.”

Tà Đan nói tiếp: “Tất cả phải ở lại?”

“Tổ của Lily bọn họ sẽ có vài người phối hợp, nhưng lực lượng chính vẫn là các người. Coco, cô xem tổ các cô cử người nào đi thực nghiệm?” Tô Dã Nghi vốn là đang đi vào cõi thần tiên, cái vấn đề này dĩ nhiên nói ra, cô rõ ràng cảm giác vài ánh mắt chiếu về phía mình, có Tà Đan, Chúc Ly, Phạm Giai... Còn có Hàn Kha.

Ngay tại lúc cô mờ mịt không biết tình hình, thì nghe thấy Tà Đan nói tiếp: “Dã Nghi đi đi.”

Tô Dã Nghi trong đầu mờ mịt trở thành khiếp sợ, cô... Cô, cô bị trúng đạn sao?

Sau đó, Tà Đan và Hàn Kha giữ Tô Dã Nghi ở lại nói chuyện. Hàn Kha mở miệng trước: “Mấy ngày trước tôi và cô nói chuyện cô còn nhớ rõ không?”

Giờ phút này tâm tình của Tô Dã Nghi đã hết sức chán nản, gật đầu một cái, cô nói: “Nhớ rõ.”

Tà Đan thở dài: “Cô là người mới, lần này đi công tác đối với cô là một cơ hội tuyệt vời, đây là hoạt động lớn, biểu hiện tốt thì kinh nghiệm của cô sẽ tăng thêm.”

Hàn Kha cười vỗ vỗ đầu Tô Dã Nghi: “Tiểu Dã Nghi của chúng ta dĩ nhiên hiểu những điều này.”

Tô Dã Nghi cúi đầu, một hồi lâu, cô trầm trầm đáp một tiếng: “Vâng.”

Tà Đan nói: “Vậy cô về trước đi, tôi và Tổng giám có việc cần nói.”

Tô Dã Nghi xoay người rời đi.

Phòng làm việc của tổ điện ảnh đã không còn người, từ sau lần uống rượu say lần trước, Triệu Duyệt đã không tới làm một thời gian dài. Chỗ ngồi của Chúc Ly vẫn bày nhiều thú nhồi bông như vậy, trên màn hình vi tính chỉ có hình ảnh bảo vệ, Phạm Giai, Lục Tiểu Mẫn đều không có ở đây. Cô ngơ ngác ngồi ở trên ghế, ánh mắt không có tiêu cự, bỗng nhiên nghĩ tới bản thân một tuần đó vất vả biểu hiện như thế, nghĩ đến bản thân giữa trưa nói không tới lượt mình như thế nào...

Quả thật là bản thân cô rất dằn dặt sao?

Hàn Kha dễ dàng tuyển Triệu Duyệt vào, làm sao có thể để ý cô có muốn chuyển thành nhân viên chính thức hay không, sao có thể mặc cô sống chết? Lần này đi công tác, là không ai muốn đi...

Chống mặt nằm ở trên bàn, Tô Dã Nghi khổ não nhủ mảy, xem ra, chuyến đi Vân Nam của cô phải bỏ lỡ rồi.

Buồn bã thu dọn đồ đạc xong, buồn bã rời khỏi công ty.

Hơn sáu giờ ở Bắc Kinh, màn đêm đã buông xuống. Tô Dã Nghi cực kỳ uể oải, một đường đi vô hồn, nghĩ đến bản thân lát nữa phải gọi điện cho Chu Nhất Nặc báo tin xấu này, nghĩ đến vẻ mặt thất vọng của Mạc Ninh...

Ngược lại nghĩ đến mình vất vả lâu như vậy, kết quả chỉ làm vật hi sinh, nhớ lại bản thân thật lâu không được chuyển thành nhân viên chính thức, nghĩ tới ba nghĩ tới mẹ...

Nhớ đi nhớ lại, cô không nhịn được mà rơi lệ.

Giờ tan làm cao điểm, người đi đường rất nhiều. Nhưng mà, mùa đông ở Bắc Kinh gió thật to, nuốt mọi âm thanh nức nở của cô vào trong gió, cũng không có người chú ý tới cô.

Háo hức tan vỡ, cô khóc càng mãnh liệt hơn...

Tay đứng ở trong túi áo lông, điện thoại di động rung rung trong túi áo, cô không nghĩ nhiều, trực tiếp lấy điện thoại từ bên trong ra, nổi máy, mang theo tiếng khóc nức nở nói một câu: “A lô? Ai thế?”

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu, đột nhiên truyền tới thanh âm: “Tôi là Dịch Tự.”

“... Cô đang khóc sao?”

Nghe được âm thanh này, trái tim Tô Dã Nghi ngưng động một lúc, ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sửng sốt một hồi lâu, Tô Dã Nghi rất nhanh hoàn hồn, đưa tay lau nước mắt, cô hít mũi một cái, phát ra một câu cảm thán: “Hôm nay thời tiết cũng quá lạnh!”

Có lẽ là do Tô Dã Nghi ngừng nói quá lâu, Dịch Tự nói tiếp rất nhanh: “Ồ đâu?”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu nhìn: “Trước mặt là quán cháo Nam phía bắc.”

Giọng điệu của Dịch Tự nhàn nhạt: “Tiểu Mạt Mạt bảo tôi dẫn cô tới quán thịt nướng.”

Tô Dã Nghi có chút không nâng được sức lực, buồn buồn “A...” một tiếng, vẫn đứng bất động tại chỗ.

“Bây giờ cô xoay người, đi về.”

Tô Dã Nghi lại “Ừ” một tiếng, quả quyết xoay người, quả quyết nhấc chân đi về, trong lòng dâng lên một trận lo lắng, không biết tại sao, trực giác cảm thấy Dịch Tự muốn cúp điện thoại, vì thế khẩn trương nói: “Chúng ta làm thế nào tới đó đây?”

“Đi xe tới.”

“À? Xa sao?”

“Không xa.”

“Chị Mạt Mạt bọn họ đã tới rồi sao?”

“... Ừ.”

“...”

“...”

Tô Dã Nghi không biết nên đáp lời như thế nào, nghĩ thầm, thôi đi, sau này cô nhất định cô độc một mình. Vì vậy kiên nhẫn chờ Dịch Tự mở miệng nói “Gặp lại”.

Làm cho cô bất ngờ chính là, đợi một khoảng thời gian rất lâu, người ở đầu bên kia cũng không nói. Tô Dã Nghi đưa điện thoại đi động đến trước mắt, màn hình hiển thị “Đang trò chuyện”, đang lúc buồn bực, trong điện thoại đột nhiên truyền ra tiếng người: “Cúp.” Dứt lời, trong điện thoại chỉ còn âm thanh “Tút tut”.

Đang định thở dài hầy còn mắt mắt một hồi, đôi mắt hỗn loạn lại thấy một người đứng thẳng tắp cách mình ba bước chân, áo khoác màu tối ở dưới đèn đường không thể phân biệt được cụ thể là màu gì, chỉ là khuôn mặt kia, bị đèn đường chiếu vào thật rõ ràng, Tô Dã Nghi nhìn anh, thờ hồn hển ra một ngụm khí lạnh, mặt giãn ra cười cười với anh, lại đột nhiên nghĩ đến bản thân có khả năng vẫn mang theo bộ dạng khóc lóc, vì thế rất nhanh kéo khăn quàng cổ che mặt, áp ứng “Hi” một câu với anh.

Dịch Tự gật đầu nói: “Đi thôi.”

Trên đường hai người không nói chuyện.

Dịch Tự đi ở bên ngoài, Tô Dã Nghi đi ở bên trong. Trước kia lúc bọn họ cùng về nhà cũng từng sánh vai như vậy, hôm nay hình như lại khác biệt. Chủ yếu là, Tô Dã Nghi có thể rõ ràng cảm nhận được bước chân của anh thật sự chậm. Khoảng sáu, bảy giờ, bọn họ đi trên con đường này gần đó có một trường học trọng điểm, một đường đi qua vỉa hè, Tô Dã Nghi nhìn thấy có mấy nữ sinh mặc đồng phục đều quay đầu lại nhìn lên Dịch Tự.

Tô Dã Nghi nghĩ đến chính mình lúc học đại học, không khỏi có chút xúc động, trước kia chính cô cũng như vậy...

Quán thịt nướng cách công ty rất gần, mặc dù Tô Dã Nghi và Dịch Tự đi chậm rãi, lại không đi bao lâu.d*đ./q*đ

Cửa quán đặt một cây thông Nô – en rất lớn, treo đầy những vật trang trí nhỏ phát sáng lấp lánh. Lốp kính trên tường trong quán cũng dán đầy những đồ trang trí mang hơi thở của lễ Nô – en, xuyên qua lớp kính trên tường, Tô Dã Nghi thấy khách bên trong giống như Văn Lai.

Sau khi báo số bàn, nhân viên phục vụ dẫn hai người đi thẳng tới phía trước bàn của Tiểu Mạt Mạt và Tạ Bản.

Nhìn thấy Tô Dã Nghi, Tiểu Mạt Mạt rất vui mừng, đi đến nhận lấy bao tay trong tay cô, nói: “Bên ngoài lạnh chứ?”

Tô Dã Nghi gật đầu, tháo khăn ngồi bên cạnh Tiểu Mạt Mạt. Tiểu Mạt Mạt cảm thực đơn đưa cho cô: “Bọn chị gọi một chút đồ ăn khẩu vị đại chúng, các em gọi chút cái khác đi.”

Tô Dã Nghi cầm lấy thực đơn, hơi liếc mắt qua, lại chuyển về phía Tiểu Mạt Mạt, cười nói: “Em không có gì đặc biệt muốn ăn.”

Tiểu Mạt Mạt cười với cô, Dịch Tự đối diện dường như cũng không có gì muốn gọi thêm. Tiểu Mạt Mạt liền vẫy vẫy tay, kêu nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Kỹ thuật nướng thịt của Tiểu Mạt Mạt rất thành thạo, Tạ Bản thì vội vàng rót rượu cho mọi người, nói: “Tuy là một ngày lễ lớn, mọi người có thể tụ họp cùng một chỗ cũng là duyên phận, uống chút rượu đi!”

Tiểu Mạt Mạt đang nướng thịt vui vẻ theo thói quen nói: “Phải lái xe như thế này, uống ít một chút...” Lại nghĩ đến hôm nay không lái xe tới, vì thế nói tiếp, “... Uống, uống, uống! Nếu uống không đủ, chúng ta mở một phòng ở KTV bên cạnh uống.”

Tạ Bản cười đưa một ly rượu tới trong tay Tô Dã Nghi: “Lát nữa Miêu Miêu bọn họ còn muốn qua đây, nói là cùng nhau đánh bài gì đó.” Lần lượt rót rượu xong, Tạ Bản trở lại chỗ, quay đầu nói với Dịch Tự bên cạnh, “Ăn xong cùng đi đi, người anh em”

Tô Dã Nghi nghe thấy Dịch Tự “Ừ” một tiếng.

Tiểu Mạt Mạt nướng thịt đặc biệt mà nói, mùi vị rất ngon. Tô Dã Nghi vừa ăn thịt nướng Tiểu Mạt Mạt bọc vừa nghe cô kể một số chuyện lý thú ở cơ quan cùng một chút kinh nghiệm của cô trước khi đi nước ngoài.d*/l;q*d

Tạ Bản đối diện lại liên tục hỏi Dịch Tự một chút vấn đề về phương diện phần mềm. Lúc Tạ Bản hỏi, Tô Dã Nghi liền nghe Tiểu Mạt Mạt nói chuyện bên cạnh, lúc Dịch Tự trả lời câu hỏi, cô lại thất thần nghe Dịch Tự nói chuyện, mặc dù hoàn toàn nghe không hiểu anh nói cái gì, nhưng nghe được giọng nói của anh, cô đã cảm thấy trong lòng vui vẻ. Trong lúc vô tình, bởi vì ăn thịt nướng mà cô khát nước, cứ như vậy coi rượu là nước mà uống thật nhiều.

Lúc ý thức bắt đầu mơ hồ, Tô Dã Nghi mơ hồ nghe thấy Tiểu Mạt Mạt đang nói với cô: “Dã Nghi này, lúc nào thì tìm bạn trai đây? Sang năm nếu không cùng bọn chị ăn tết, có thể trải qua cùng bạn trai...”

Tô Dã Nghi choáng váng đầu, không biết lúc nào chủ đề lại chuyển tới đây, sững sờ đáp lời: “Em sẽ cố gắng.”

Tiểu Mạt Mạt giơ tay lên xoa xoa đầu của cô, hơi khói của thịt nướng có chút lớn, Tiểu Mạt Mạt không thấy được ánh mặt mờ mịt của Tô Dã Nghi, lại quay đầu nhìn Dịch Tự, nói: “Dịch Tự, khi nào thì có bạn gái?”

Lúc Tiểu Mạt Mạt hỏi ra vấn đề này, đầu tiên lộ ra vẻ u sầu chính là Tạ Bản. Sợ vợ của mình bị coi thường là quá không tự nhiên, anh vội vàng chen vào nói: “Hỏi cái vấn đề này làm gì, Dịch Tự hẳn là người đàn ông xây dựng sự nghiệp trước.”

Tiểu Mạt Mạt liếc Tạ Bản một cái, lại cười tùm tùm mang theo loại khẩu khí khiến người khác không thể kháng cự, hỏi: “Không nói chuyện có bạn gái, Dịch Tự... Có người trong lòng sao?”

Lúc này Tạ Bản không chen vào nói, chủ yếu là không dám chen vào. Anh cúi đầu, anh rất sợ nhìn thấy gương mặt của Tiểu Mạt Mạt bởi vì không có được câu trả lời mà không nén được giận.

Anh làm sao cũng không thể ngờ tới, sau khi cúi đầu, anh lại nghe thấy Dịch Tự trả lời.

“Có.”

Tô Dã Nghi hiển nhiên cũng nghe thấy, cô vốn là có thói quen miễn cảm với giọng nói của Dịch Tự.

Dịch Tự nói “Có”. Cô không thể tin ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt lại trống rỗng dao động, chiếu không ra được một bóng dáng hoàn chỉnh. Cô có chút nhúc nhích, lại cố gắng chăm chú nhìn người phía đối diện...

Tiểu Mạt Mạt lại có vẻ mặt bình tĩnh nhất trong ba người, nghe được Dịch Tự trả lời chắc chắn, cô cười càng thêm dịu dàng, đứng dậy cầm lấy ly rượu trước bàn của Dịch Tự, vừa rót rượu cho anh lại không nấn nhá không nặt bỏ sung một câu: “Là trong đại học?”

Câu hỏi này, Dịch Tự vẫn rất phối hợp trả lời: “Không phải.”

Tay rót rượu của Tiểu Mạt Mạt dừng lại, rượu đã rót đầy, cô đặt ly rượu vững vàng trước mặt Dịch Tự, cười cười, lại không nói nữa.

Cuối cùng Tô Dã Nghi không thấy được rõ ràng về mặt của Dịch Tự lúc trả lời những câu hỏi này.

Nhưng anh trả lời, cô nghe thấy rõ ràng. Mỗi một chữ đều rất rõ ràng. Loại rõ ràng này khiến cho lòng của cô như cảm một đôi cánh, lảng lảng, thối tới chỗ rất xa, cô muốn dùng lực đưa tay ra bắt, nhưng không bắt lại được. Trong mắt có sương mù, cô lại muốn khóc.

Mặc dù đầu óc lại choáng váng, cô cũng biết trong quán thịt nướng có rất nhiều người, cô không thể khóc. Vì vậy đành phải lấy thịt Tiểu Mạt Mạt đã nướng chín cho cô từng miếng từng miếng nhét vào miệng, rồi nuốt chửng, cô lại phồng miệng lên, bắt đầu khó khăn cự tuyệt...

Tại sao nghe thấy anh nói có người trong lòng, cô lại đau lòng như vậy?

So với việc không thể chuyển thành nhân viên chính thức còn đau lòng hơn, so với việc không thể đi Vân Nam còn đau lòng hơn...

So với tất cả những thất bại cô trải qua đều khiến cô đau lòng.

Ăn thật nhiều thịt, tạm thời giảm bớt triệu chứng đau đầu của Tô Dã Nghi do uống quá nhiều rượu. Tâm tình của cô rất suy sụp, lúc ăn xong thịt nướng đổi chỗ đi KTV, Tiểu Mạt Mạt vẫn cố gắng nói chuyện với cô, cô đều không ngẩng đầu, chỉ buồn buồn trả lời, vốn định ăn xong thịt nướng thì trực tiếp về nhà, lại nghĩ đến như vậy sẽ làm mọi người mất hứng, cuối cùng vẫn chống chọi cái đầu choáng váng, thu lại thương tâm đi theo bọn họ tới KTV.

Vào phòng, Tô Dã Nghi tự mình tìm một góc, Tiểu Mạt Mạt nhiều lần hỏi cô làm sao vậy, cô đều nói là uống quá nhiều rượu, nhức đầu. Tiểu Mạt Mạt biết cô uống nhiều rượu tình hình sẽ gay go, vì vậy để cho cô ngầy ngẫn, cũng không hỏi gì nhiều.

Phòng bao rất lớn, còn có dụng cụ đánh bóng bàn. Tiểu Mạt Mạt đi chọn bài hát, Tạ Bân lôi kéo Dịch Tự đánh bóng bàn với anh. Tô Dã Nghi chỉ có một mình ngồi ở trong góc ghế sa lon, nghe Tiểu Mạt Mạt hát bài [Hong Dou] của Vương Phi, một người ôm gối ôm trên ghế sofa lạch tạch chảy nước mắt.

Hát xong bài, Tiểu Mạt Mạt quay người xem Tô Dã Nghi ở trong góc, đang định đi tới phía cô. Tạ Bân ở chỗ bóng bàn bên kia kêu cô: “Miêu Miêu bọn họ tới rồi.”

Tiểu Mạt Mạt không thể làm gì khác hơn là dừng bước, đi tới cửa phòng.

Không bao lâu, trong phòng liền có thêm rất nhiều người. Tô Dã Nghi choáng váng đầu, dứt khoát ôm gối đứng dậy ngồi đằng sau ghế sofa, nghe mọi người âm ỉ, im lặng không nên tiếng.

Tạ Bân kêu rượu, thấy Tô Dã Nghi một mình ngồi phía sau, đưa cho cô một chai, quan tâm nói: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Tô Dã Nghi sợ bị Tạ Bân lo lắng, lắc đầu cười: “Có thể là bị cảm, có chút không thoải mái.”

Tạ Bân cung chiêu sờ sờ đầu của cô, nói: “Nếu thật sự không thoải mái, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, anh bảo bọn họ đừng tới đây quấy rầy em.”

Tô Dã Nghi gật đầu cảm kích.

Tạ Bân vừa đi, cô liền cầm chai rượu trên bàn kia, mạnh mẽ rót vào miệng.

Sau đó uống đến thần trí mơ hồ.

Bị cơn làm cho tê liệt cảm giác, giống như có một bàn tay sờ trán của cô, lại chống đỡ đầu của cô, Tô Dã Nghi nghe được âm thanh dịu dàng nói: “Đưa nhỏ ngọc, uống nhiều quá rồi!”

Là chị Mạt Mạt, Tô Dã Nghi bây giờ ý thức yếu kém chỉ đủ biết cái này.

Tiểu Mạt Mạt đặt cô ngang trên chân mình, lại vén tóc của cô một chút, nói: “Nào, nói chuyện với chị Mạt Mạt một chút, làm sao vậy?”

Tô Dã Nghi nghe thấy giọng nói dịu dàng lại ấm áp như thế, trong lòng tủi thân, miệng cong lên, mày nhăn lại.

Thấy vẻ mặt này của cô, Tiểu Mạt Mạt cười nhẹ, vuốt vuốt lông mày cho cô, nói: “Ồ... Coi cái miệng dẩu lên này, làm sao vậy, người nào bắt nạt Dã Nghi, chị Mạt Mạt giúp em đánh kẻ đó.”

Tô Dã Nghi vẫn mếu máo, hồi lâu sau liền “Hu hu” hai tiếng.

Đang lúc ấy thì, một nam sinh ở hàng trước đột nhiên kêu to: “Này! Tạ Bân, cậu làm sao vậy? Cậu đừng dọa người, Tạ Bân!”

Sắc mặt Tiểu Mạt Mạt lập tức cứng đờ, nhẹ nhàng đỡ Tô Dã Nghi xuống, đứng dậy bước nhanh đi tới chỗ mọi người đang bao vây, đẩy đám người ra, thấy Tạ Bân đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trên mặt đều là mồ hôi lạnh, bộ dạng cực kỳ đau đớn. Tiểu Mạt Mạt căng thẳng trong lòng, ngồi xổm xuống, sờ sờ trán anh, nói: “Làm sao vậy?”

Về mặt của Tạ Bân rồi rầm, một lúc lâu mới khó khăn phun ra một câu: “Có thể... Có thể là... Uống quá nhiều... Dạ dày...”

Xung quanh có người nói: “Cũng đừng là thùng dạ dày nha! Mau đưa đi bệnh viện!”

Tiểu Mạt Mạt bị ba chữ “Thùng dạ dày” dọa sợ tới mức mặt không còn chút máu, một lúc lâu mới tìm lại được suy nghĩ, sốt ruột đứng dậy, nói với mọi người đang vây quanh: “Tôi đây, Đại Kiến, Ngụy Tử...”

Gọi Đại Kiến và Ngụy Tử cực kỳ hiểu ý nhau, hai người cùng nhau cúi thấp người nâng Tạ Bản lên, bước nhanh đưa ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa phòng, Tiểu Mạt Mạt vừa đứng lúc nhìn thấy Dịch Tự tinh thần sáng khoải từ hành lang đi tới, vội vàng tiến lên, vẻ mặt lo lắng nói với anh: “Tạ Bản mắc phải bệnh đau dạ dày, tôi đưa anh ấy đi bệnh viện, Dã Nghi vẫn còn ở trong phòng, chỉ có thể phiền cậu đưa cô ấy trở về.” Bàn giao xong cũng không chờ Dịch Tự nói cái gì, liền vội vàng vàng chạy đi theo đám người.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tô Dã Nghi lần đầu uống đến nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng đến mức giống như có một người xa lạ tiến vào trong thân thể, người xa lạ kia không chế suy nghĩ và hành động của cô.

Trong bụng không ngừng ỏi ra dịch chua, dịch chua này giống như một loại độc, dần dần lan ra đại não, ngay sau đó đầu của Tô Dã Nghi đau đến nổ tung, mơ hồ nhớ lại Tiểu Mạt Mạt vẫn ở bên cạnh, cô ngáp ngừng mang theo tiếng khóc nức nở: “Chị Mạt Mạt, chị Mạt Mạt.”

Không có người nào trả lời cô.

Tô Dã Nghi nằm trên ghế sa lon, mí mắt rất nặng, cô dùng sức lực rất lớn muốn mở mắt, cuối cùng, mắt không mở ra, bỗng chốc không biết cái dây thần kinh nào bị nối lộn xộn, lực tai của cô lại rõ ràng, nghe thấy âm thanh quen thuộc trong phòng truyền đến ---- [Yêu] của Mạc Văn Úy.

Phía sau ghế sa lon có cây microphone, lúc trước khi Tô Dã Nghi không say đã nhét nó ở cạnh góc ghế sofa, lúc này cô nằm, vươn tay tới gần microphone, đưa tới bên miệng, theo tiếng nhạc mơ hồ, dùng âm thanh không giống mình phát ra tiếng hát: “... Bởi vì em lại nhớ tới anh, em sợ đối mặt với chính mình, ý chí của em, tất cả đều bị cô đơn lạnh lẽo chiếm đoạt... Tất cả quá khứ sẽ không qua đi, có loại tình yêu không phải là của em...”

Giọng hát của Tô Dã Nghi rất nhẹ, Chu Nhất Nặc đã sớm nói cô thích hợp để hát bài hát của Mạc Văn Úy, quá khứ cùng bạn tốt đi karaoke, cô cũng vẫn hát rất tốt. Chẳng qua là, ngược lại chưa bao giờ hát giống như hôm nay thế này... Như vậy làm cho người ta cảm giác được phát ra từ đáy lòng.

“... Nếu em chưa từng yêu anh, em sẽ không đánh mất chính mình...”

Hát đến choáng váng, hát đến lúc cay mắt, Tô Dã Nghi dưới tình trạng không có ý thức không hát hoàn chỉnh tay ném chiếc microphone sang một bên, trong phòng truyền ra tiếng vang “Ầm” ngọt ngọt.

Vẫn còn đau đầu, đau đến mức khiến cho Tô Dã Nghi không nhận được khúc “Hu hu”.

Bởi vì đau, cô không thể nào nhắm mắt ngủ, trong lúc mông lung, có một bàn tay khẽ gần vào trên trán của cô, áp sát, rồi lại rời đi.

Cảm giác bàn tay kia đặt ở trên trán khiến Tô Dã Nghi thấy rất thoải mái, cô xuất phát từ bản năng của con người, dùng một loại tốc độ khó tin bắt lấy bàn tay kia, lẩm bẩm nói: “Chị Mạt Mạt... Đầu em đau.”

Nước mắt cực lớn chảy xuống theo khóe mắt, bộ dạng của cô xem ra cực kỳ làm người ta đau lòng.

Cái bàn tay bị nắm chặt kia chỉ giây giũa một chút, lại “Ngoan ngoan” bị tay của Tô Dã Nghi kéo trở về, tiếp tục khẽ trên trán cô.

Tiếp đó, có một loại sức lực chậm rãi, khéo léo kéo Tô Dã Nghi từ ghế sa lon lên. Đầu không có điểm tựa, Tô Dã Nghi càng cảm thấy đau, nức nở một tiếng, cô tránh cái kia đỡ lấy tay mình, liền ngã xuống bên phải ---- ngã vào một chỗ “Sàn cao”.

Vẫn không buông tha cái tay trên trán kia.

Dịch Tự bị ép ngồi ở trên ghế sofa, bị ép lấy vai chống đỡ cái đầu không an phận kia. Lòng mày của anh nhíu thật chặt, lại đang nghe thấy tiếng người nọ trên vai lẩm bẩm một cách đau đớn, dùng tốc độ rất chậm chạp, rất chậm chạp buông ra.

Tô Dã Nghi khó chịu trong lòng, trán có cảm giác mát mát, mức độ di chuyển của cõn trong đầu cô nhất định bị đè xuống. Cô nhỏ giọng nói: “Thật ra thì... Thật ra thì em có thể cố gắng, chị Mạt Mạt. Em vẫn rất cố gắng... Em là một người cực kỳ cố gắng.”

Ở góc độ của Dịch Tự, hơi hạ mắt xuống là có thể thấy được gương mặt đỏ hồng của cô, lông mi nhẹ rung. Vừa mới nói xong một câu kia, Tô Dã Nghi lại dùng lại, miệng cong lên rất cao...

Về mặt chu mỏ duy trì một hồi, Tô Dã Nghi lại bắt đầu uất ức máu, mắt thấy lại là một trận “Mưa gió nổi lên”: “Em biết rõ, tất cả mọi người cảm thấy em đàn ông, cảm thấy tính tình em tốt, cái gì cũng có thể... Cái gì cũng có thể... Chấp nhận, vì vậy... Em không muốn làm con ngốc... Em không muốn tính tình tốt... Em không muốn đi công tác... Em không muốn lo nghĩ vì mọi người... Em không muốn không muốn...” Có lẽ là nói xong làm kích động, cô lắc đầu ở trên vai Dịch Tự.

Dịch Tự giờ tay lên đề cô lại.

Quả nhiên Tô Dã Nghi khóc, bộ dạng mèo con nức nở nói: “Em muốn đi Vân Nam, cùng các cậu ấy đi. Rất muốn rất muốn rất muốn đi...”

Vừa nói xong, Tô Dã Nghi đột nhiên giờ tay lên, che ngực, thật lâu sau mới yếu ớt nói: “Thật ra thì... Thật ra thì em khó chịu nhất... Em khó chịu nhất, là anh ấy thích người khác.”

“Chị Mạt Mạt, em thích anh ấy như vậy... Tại sao anh ấy có thể thích người khác...”

“... Thật ra thì em sớm đã biết anh ấy sẽ thích người khác...”

“Lòng em thật là đau quá.”

“Hiện tại không chuyển thành nhân viên chính thức được... Tương lai cuối cùng sẽ có một ngày chuyển, hiện tại không đi Vân Nam được, tương lai một ngày nào đó sẽ đi... Mẹ nói, đời người không dài, tương lai luôn luôn phải hi vọng... Em trước giờ cũng không có tình trạng tuyệt vọng với mọi chuyện...”

“Nhưng... Nhưng... Anh ấy thích người khác, em phải làm gì đây... Em dường như chỉ có thể tuyệt vọng, chị Mạt Mạt... Hu hu hu...”

“Hu hu hu...”

Thời gian sau đó, Tô Dã Nghi liên tục khóc. Tình trạng bi thảm này, dùng “Ruột gan đứt từng khúc”, “Đau lòng muốn chết” để hình dung đều không quá đáng.

Dịch Tự không nói gì. Trong phòng lớn như vậy, các loại ánh sáng mập mờ, ca khúc Tiểu Mạt Mạt bọn họ chọn trước đó còn đang phát, có lẽ vì người chọn ca khúc có sở thích khác biệt, nhịp điệu của bài hát có nhanh có chậm, tiếng khóc của Tô Dã Nghi cũng theo những nhịp điệu của bài hát, khi thì nhanh, khi thì chậm.

Đợi cô cuối cùng khóc mệt, đầu vẫn còn bị Dịch Tự cố định vững vàng trên vai anh, sau khi tiếng khóc dừng lại, Tô Dã Nghi dùng giọng nói khàn khàn nói: “Chị Mạt Mạt... Vai của chị, cứng quá.”

Nghe vậy, lồng ngực của Dịch Tự trước đó nhả lại, chỉ chốc lát, khoe miệng treo lên một vầng trăng cong.

Rạng sáng ở Bắc Kinh hơi ẩm bao quanh, bởi vì là đêm Giáng Sinh, thỉnh thoảng trên đường còn vài người đi đường ---- phần lớn là người yêu.

Đèn đường mờ mờ, chiếu lên vẻ mặt bình thản lúc ngủ của Tô Dã Nghi. Nhưng mà vẻ bình thản này... Đều là trạng thái giả dối.

Cô cũng không ngủ được thoải mái, ở trên giường Tô Dã Nghi thích dang mình thành hình chữ đại, mấy lần cố gắng mở rộng tay chân ở trên lưng Dịch Tự... Mặc dù cô ngủ bởi vì say rượu, sức lực lại rất lớn, Dịch Tự cũng cô, mấy lần bị cô làm cho bước chân chao đảo...

Trừ cái này ra, tay của Tô Dã Nghi cũng không an phận, ôm đôi chim bồ câu đã thành thói quen khiến tay của cô duỗi ra không tự nhiên ôm lấy đầu Dịch Tự, tay của cô không nhẹ không nặng, không phải là đánh vào mặt Dịch Tự, mà là dứt khoát chặn ánh mắt của anh...

Lập đi lập lại một hồi như vậy, cuối cùng bản thân Tô Dã Nghi cũng không thể đi vào giấc ngủ, giọng nói giống như con muỗi vang lên bên tai Dịch Tự: “Chị Mạt Mạt, tóc của chị đâm vào mặt em rất đau... Không ngủ được.”

Dịch Tự cau mày thật lâu đến mức hít vào một hơi.

“... Chị Mạt Mạt, em nên làm cái gì đây?”

“Thật phiền não...”

“Làm thế nào để nói với Chu Nhất Nặc chuyện không đi Vân Nam được đây...”

“Làm thế nào nói với bố mẹ chính mình từ năm trước không chuyển thành nhân viên chính thức được đây...”

“... Tiền sinh hoạt tháng này hình như cũng sắp không đủ rồi.”

Ngừng một lát, cái thông tin khiến cô đau lòng kia lại đột nhiên đập vào trong ý thức hỗn loạn của Tô Dã Nghi, bởi vì cô say rượu, giọng nói vốn dĩ rất chậm lúc này lại càng chậm: “... Em thật sự vô cùng thích anh ấy, không có cách nào không thích anh ấy.”

“Chu Nhất Nặc nói anh ấy không hợp với em, Mạc Ninh nói anh ấy không hợp với em, em cũng cảm thấy anh ấy không hợp với em” Nói xong, trên vai Dịch Tự nặng một chút, đầu của Tô Dã Nghi đang hoàn chỉnh gục ở phía trên, môi của cô kề sát vào khăn quàng cổ của anh, “Hiện tại anh ấy lại có

người trong lòng... Bây giờ em nên làm cái gì đây?”

Thấy “Chị Mạt Mạt” thờ ơ, Tô Dã Nghi có chút buồn bực, duỗi tay nhéo mặt của chị Mạt Mạt một cái, nói: “Chị Mạt Mạt, nói chuyện với chị mà... Em đều nghe lời chị, nghe lời chị.”

“Chị Mạt Mạt” bị nhéo một cái dừng bước chân.

Có gió lạnh thổi qua, Tô Dã Nghi đang say rượu lạnh rùng mình một cái, rất uất ức nói: “Lạnh quá.” Đưa tay quần chặt cổ của “Chị Mạt Mạt”, năm ngón tay còn tóm khăn quàng cổ của “chị Mạt Mạt” quá chặt. Nói tiếp: “Chị Mạt Mạt, chị phớt lờ em là bởi vì chị cũng cảm thấy em cực kỳ ngu ngốc sao?”

“...”

“Rất lạnh, hu hu hu...”

Sau lời nói này, “Chị Mạt Mạt” ở dưới thân Tô Dã Nghi bước chân lần nữa, cực kỳ cực kỳ nặng nề đọc rõ từng chữ: “Không được khóc.”

Tô Dã Nghi nín khóc. “Vậy chị nói cho em biết, em phải làm gì đây?”

Tô Dã Nghi đợi thật lâu thật lâu, không nghe thấy “Chị Mạt Mạt” trả lời cô, bởi vì trước đó lần qua lần lại quá lâu, cuối cùng cô không chống đỡ được ngủ mất.

Không nghe thấy “Chị Mạt Mạt” trả lời.

“Về sau đừng uống nhiều rượu như vậy.”

Sáng sớm, Tô Dã Nghi bị một hồi chuông điện thoại cứng nhắc đánh thức, dụi đôi mắt lim dim buồn ngủ, Tô Dã Nghi lật người muốn đi lấy điện thoại, vừa khẽ lật lại trở mình ở trên mặt đất.

Con đầu đầu dữ dội thúc giục cô nhớ lại ký ức đêm qua, chỉ trong một cái chớp mắt, cô lại bị chuông điện thoại thu hút, mơ mơ màng màng mò lấy túi xách, tìm ra điện thoại di động từ bên trong, cũng không kịp xem là ai, tiếp nhận.

“Tô Dã Nghi, tối hôm qua đi đâu vậy?”

“... À?”

Chu Nhất Nặc nghe được giọng điệu không biết gì này của cô, không khỏi tức giận: “Tối hôm qua cậu không nhận điện thoại của tớ, hỏi cậu đi đâu vậy hả?”

Ngón trỏ của Tô Dã Nghi mảnh liệt chọc huyết thái dương, khó khăn suy nghĩ một chút, nói: “Ăn thịt nướng, uống rượu.”

“Hôm nay có thể ra ngoài không?”

Tô Dã Nghi ngáp một cái, nói: “Ra được.”

“Vậy cậu mau chóng thu dọn đi, tớ cúp!”

Tô Dã Nghi mệt mỏi nằm úp sấp ở trên bàn trà, mặt kề sát thủy tinh, dùng ánh mắt xiêu vẹo lướt qua phòng khách một lần. Sau đó bắt đầu nhớ lại những sự việc liên quan tới tối hôm qua...

Nghi đi nghĩ lại, trong lòng đột nhiên đau xót.

Dường như ngoại trừ nhớ chuyện Dịch Tự nói anh có người trong lòng, những chuyện khác đều rất mơ hồ.

Tô Dã Nghi xoa nhẹ vị trí trái tim, khó khăn đứng lên, đi tới nhà vệ sinh.

Lần này thật sự là uống quá nhiều, mặc dù là sáng sớm, bước chân của Tô Dã Nghi vẫn có chút nghiêng ngã, trước bồn rửa tay trong gương, Tô Dã Nghi thấy vẻ mặt bản thủ của chính mình, tóc rối bù như quỷ. Trong lòng cô vẫn kìm nén sự hoảng sợ, mở nước, từng vốc từng vốc hắt thẳng vào trên mặt.

Khi đi ra từ phòng vệ sinh, Tô Dã Nghi đã tỉnh táo rất nhiều. Lúc đi tới trước sofa dọn dẹp cô mới phát hiện ra chiếc chăn cô đắp đêm qua vẫn là cái chăn quen thuộc kia. Trong lòng cả kinh, nghi hoặc, sau đó sợ hãi, cô hoàn toàn ngây dại.

Khác với hai lần trước chính là, lần này cô hoàn toàn không nhớ được đã xảy ra chuyện gì.

Lúc Dịch Tự đi từ gian phòng ra, Tô Dã Nghi đang ngẩn người.

Sau khi Dịch Tự đánh răng rửa mặt xong, Tô Dã Nghi vẫn đang ngẩn người.

Cho đến khi Dịch Tự phải ra khỏi cửa, Tô Dã Nghi mới hồi phục lại tinh thần, theo bản năng hỏi: “Ra ngoài sao? Phải đi đâu thế?”

Dịch Tự đang đi giày, dường như nghĩ đến cái gì, anh ngừng một chút, nghe được câu hỏi của Tô Dã Nghi, anh lại tiếp tục đi giày, nói: “Bệnh viện.”

Tô Dã Nghi kinh sợ: “Bị ốm sao?”

“... Tôi hôm qua Tạ Bân bị viêm dạ dày nằm viện.”

“Vậy sao?”

Dịch Tự không đáp lại giọng nói của cô, đứng dậy muốn đi, Tô Dã Nghi đột nhiên xông tới, vội kêu lên: “Tôi cũng đi tôi cũng đi.”

Dịch Tự không trả lời, thu lại bàn tay mới đưa tới mở cửa.

Tô Dã Nghi bước nhanh xông tới sau lưng Dịch Tự, cúi người muốn đổi giày, lại đột nhiên nói: “A? Giày của tôi đâu?”

Cô vẫn còn đi đôi ủng ngắn nhỏ ngày hôm qua, nhưng mà, cũng chỉ có chân phải đi, chân trái rõ ràng chỉ đi một chiếc tất. Hèn chi vừa rồi lúc cô vào nhà vệ sinh trên chân là lạ...

Lại cúi đầu tìm kiếm đầy đất...

Dịch Tự ở cửa đột nhiên lạnh lùng ném tới một câu: “Tôi đi trước.”

Tô Dã Nghi đành phải từ bỏ việc tìm giày, tùy tiện tìm một đôi giày trong tủ, đuổi theo.

Lam Anh: đạo này mỗi chương dài quá, mọi người thứ lỗi vì post muộn nha. Haizz, hình như có gì đó mờ ám với đôi giày của Tô Dã Nghi thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tô Dã Nghi ngồi ở ghế sau trên xe taxi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí khỏi Dịch Tự ở hàng trước: “Tôi hôm qua... Là anh đưa tôi về sao?”

Dịch Tự không quay đầu lại, hờ hững đáp lại: “Ừ.”

Tô Dã Nghi xoa ngón tay: “Vậy... Một chiếc giày khác của tôi...”

“Không biết.”

Tô Dã Nghi nghi hoặc nhìn cái gáy của Dịch Tự, trong lòng có chút buồn bực, câu hỏi của cô còn chưa hỏi xong, sao anh lại...

Sau đó lại nghĩ, có lẽ về nhà tìm tiếp có thể tìm được cũng không biết chừng.

Gió lớn ở cửa bệnh viện quận Haidian đập vào mặt, sau khi xuống xe, Tô Dã Nghi bị thổi làm lui về phía sau một bước, may mắn sau đó được Dịch Tự xuống xe đỡ, cô mới không ngã xuống trên đất.

Tô Dã Nghi mở miệng muốn nói “Cảm ơn”, đúng lúc cơn gió mang theo cát tập kích vào trong miệng của cô, chặn lại lời nói của cô.

Dịch Tự đi phía trước cô.

Một đường sau đó, Tô Dã Nghi đều ra sức “Loại trừ” hạt cát ở trong miệng, cho đến khi Dịch Tự dừng lại ở cửa một phòng bệnh, Tô Dã Nghi mới nghi ngờ hỏi: “Đến rồi?”

Lúc này đi lên phía trước, đưa tay muốn gõ cửa, ngay cả cánh cửa cũng chưa đụng tới, một cổ sức lực đến từ sau gáy đột nhiên “Xách” cô trở lại. Tô Dã Nghi hoảng sợ quay đầu, con mắt mở thật lớn, thấy Dịch Tự đang nghiêng người hướng về phía cô, ánh mắt của anh chậm rãi chuyển từ trong phòng bệnh đến trên mặt cô, khoảng cách vô cùng gần, gần đến nỗi ngay cả lúm đồng tiền ở bên phải khóe môi của Dịch Tự Tô Dã Nghi cũng có thể nhìn thấy.

Dịch Tự nhỏ giọng nói ở bên tai cô: “Đừng nói chuyện.”

Chỉ là sau khi dặn dò đơn giản câu này, Dịch Tự lại đứng thẳng người lần nữa, ánh mắt vừa nâng lên, ý bảo Tô Dã Nghi nhìn vào trong phòng bệnh. Tô Dã Nghi nhìn bóng dáng của anh làm cho ngây ngốc một lát, cuối cùng nhìn không được tò mò, đến gần cửa phòng bệnh, bám lấy khung cửa nhìn vào trong.

Cái này không xem thì không việc gì, vừa nhìn, Tô Dã Nghi lại bị kinh hãi. Một tay che mắt, một tay che miệng nhảy khỏi cửa phòng bệnh, thật lâu sau mới mở mắt ra, Dịch Tự đã đi đến lối ra rồi.

Chị Mạt Mạt và anh Tạ Bân thật là dăng trào nha, trong bệnh viện cũng có thể hôn đến như keo như sơn như vậy. Nghĩ đến vị trí để tay vừa rồi của Tạ Bân, khuôn mặt của Tô Dã Nghi thực sự là như lửa đốt. Bước nhanh đuổi theo Dịch Tự, Tô Dã Nghi quay đầu lại nhìn nhìn, sau khi chắc chắn nói chuyện sẽ không bị hai người Tiểu Tạ nghe thấy, cô hỏi: “Không thăm anh Tạ Bân sao?”

“Ừ.”

“Vậy không phải chúng ta đến phí công sao?”

“Mục đích cô tới bệnh viện là gì?”

Tô Dã Nghi nói không chút suy nghĩ: “Thăm anh Tạ Bân.”

Dịch Tự đẩy cửa chính của hành lang ra, không nhanh không chậm hỏi: “Thăm anh ấy cái gì?”

Tô Dã Nghi dùng nét mặt không thể tin nhìn Dịch Tự: “Xem cơ thể anh ấy đã bình phục chưa, hiện tại như thế nào?”

Trong khi nói chuyện hai người đã đi tới cửa thang máy, Dịch Tự đưa tay nhấn thang máy, quay đầu nhìn về phía Tô Dã Nghi, chậm rãi nói: “Vậy vừa rồi cô có thấy gì không?”

Bị Dịch Tự nhìn thẳng như vậy, Tô Dã Nghi đã có chút xấu hổ, lại bị anh nhắc đến chuyện vừa mới thấy, Tô Dã Nghi càng thêm bối rối. Nhanh chóng cúi đầu, một hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Thấy rồi.” Trong lòng nhớ lại, ra là vậy, còn có thể vui vẻ hôn môi liên tục như thế, làm sao có thể chưa bình phục đây.

Ra khỏi bệnh viện, Dịch Tự có việc phải rời đi, một mình Tô Dã Nghi về nhà.

Thực ra khoảng cách từ bệnh viện tới nơi ở không xa lắm, Tô Dã Nghi kéo túi áo lên thổi gió, từ từ di chuyển, cũng từ từ nhớ lại, nghĩ đến rất nhiều chuyện, chủ yếu là Dịch Tự đàn piano, Dịch Tự lạnh lùng nhìn cô, Dịch Tự nói có người trong lòng...

Có lẽ cô nên buông bỏ rồi.

Ở trước mặt Dịch Tự, cô lúc nào cũng cực kỳ vô dụng, đối diện liên tục với anh cô đều không làm được.

Gió thật to, thổi rối tóc của cô, che khuất tầm mắt của cô, đúng lúc này, cô đưa ra một quyết định khó khăn ---- yêu quý sinh mạng, rời xa Dịch Tự.

Quyết định này nhận được sự tán thành thật lớn của Chu Nhất Nặc: “Quan điểm của cậu cực kỳ đúng đắn, không đi Vân Nam được, không chuyển thành nhân viên chính thức được đều là tạm thời, nhưng mà tình yêu này là cả một đời, loại người như Dịch Tự kia, mất mọc ở trên đầu, được anh ta vừa ý tuyệt đối sẽ không phải là hạng người bình thường, nếu không cũng sẽ không nhiều năm như vậy không nói chuyện không tìm gì cả... Có lẽ là đang đợi thôi. Nhưng mà, đây cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng chính là, cậu phải thay đổi mục tiêu đi, trên đời này đàn ông nhiều như vậy, cậu cần gì phải ở trên núi băng tự đâm chết chính mình?”

Tô Dã Nghi ngồi trước màn hình máy tính, dùng lực gật đầu với Chu Nhất Nặc trong máy tính.

“Muốn tớ giới thiệu cho cậu không?”

Tô Dã Nghi lắc đầu.

Chu Nhất Nặc liếc cô một cái: “Đại học P rất nhiều người có tài.”

Tô Dã Nghi lắc đầu.

“Cậu ở như vậy, vừa ngu vừa ngốc, lại không có con mắt nhìn người, phản ứng lại chậm...”

Tô Dã Nghi cảm phẫn: “Cậu có phải là người hay không hả!”

Chu Nhất Nặc: “Nghe tớ đi, Nguyên Đán tới trường học của tớ, dẫn cậu đi tham gia bữa tiệc gặp gỡ gì đó.”

“Nguyên Đán tớ đi công tác.”

“Đi công tác xong lại đến.”

Tô Dã Nghi sáng mắt lên: “Cậu phải dẫn thầy Chu ra cho tớ xem cơ?”

Về mặt của Chu Nhất Nặc ngừng một chút, trách mắng: “Trẻ con phá phách không được hỏi nhiều.” Đột nhiên khéo léo nói sang chuyện khác, “Thành phố J vẫn còn rất lạnh, ra ngoài nhớ mặc nhiều quần áo.”

Ngày thứ hai Tạ Bản xuất viện về nhà là ngày Tô Dã Nghi đi công tác.

Buổi tối trước một ngày, cô thu dọn thật lâu, thật ra cũng không nhiều đồ đạc, bởi vì là lần đầu tiên đi công tác không có kinh nghiệm, cô nhét rất nhiều thứ vào trong va li hành lý. Cuối cùng Tiểu Mạt Mạt đi qua phòng cô giúp cô kiểm tra lại, lại từng cái từng cái lấy ra món đồ vô dụng, ý tứ sâu xa nói: “Tính cách này của em, phải tìm một người đàn ông chăm sóc thôi.”

Tô Dã Nghi hiển nhiên không nghe ra ám chỉ trong đó, lại vẫn sững sờ hỏi: “Sao đột nhiên chị Mạt Mạt lại nói cái này?”

Tiểu Mạt Mạt sờ sờ đầu của cô, cười cười, không nói gì nữa.

Đây dựa ở trên đường một trận Tô Dã Nghi tưởng rằng cô là người tới sân bay muộn nhất, không ngờ có người còn tới muộn hơn cô. Mà người tới muộn này còn thực sự khiến Tô Dã Nghi kinh ngạc.

“Đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời làm việc tôi đi công tác đó, nói ra, thậm chí còn có chút kích động khó nói lên lời.” Trên thực tế, Triệu Duyệt vừa xuất hiện đã nhận được sự chú ý không nhỏ - trên mặt đeo một chiếc kính mắt cực lớn, phong cách ăn mặc cũng phóng đảng bành bao, ban đầu lúc anh xuất hiện, Tô Dã Nghi hoàn toàn không nhận ra anh.

Nghe giọng điệu phấn khởi của anh như vậy, đáy lòng hưng phấn nho nhỏ của Tô Dã Nghi rất nhanh bị hạ thấp xuống, cô tức giận nói: “Anh chắc chắn anh như vậy là đi công tác sao?”

Triệu Duyệt tháo kính mắt xuống, nói: “Như vậy mới phù hợp với thân phận của trang web chúng ta.”

Tô Dã Nghi không lăm lăm với tên thói tha anh, nói thẳng: “Phía trên không phải là không sắp xếp anh sao...”

Triệu Duyệt khoác một tay lên bả vai của Tô Dã Nghi, cười thần bí: “Tôi đây không phải là biết cô phải đi tới mới đi à?”

“...”

“Cô yêu tôi mãnh liệt như thế, tôi làm sao nhẫn tâm để cô đi khổ cực một mình? Có tôi ở đây, tôi sẽ chăm sóc cho cô.”

Tô Dã Nghi cảnh giác lòng tim đồng nghiệp đi công tác cùng mình lần nữa, sau khi chắc chắn Trần Bách Mộng không có ở đây, cô nói: “Chẳng lẽ Trần Bách Mộng đang ở thành phố J chờ anh?”

Mặt Triệu Duyệt cứng đờ, hừ nhẹ một tiếng: “Tiểu Dã Nghi, cô thật sự bị Chúc Ly bọn họ dạy hư rồi.”

Ngày thứ hai tới thành phố J, buổi công chiếu phim chính thức bắt đầu.

Buổi sáng tám giờ Tô Dã Nghi đã ở trong quán triển lãm bận bịu tới sứt đầu mẻ trán.
đ/!q'đ

Trong quán triển lãm các minh tinh điện ảnh tai to mặt lớn trên sân khấu ở khắp nơi tụ tập, trên cổ Tô Dã Nghi đeo một cái máy ảnh, bắt được một người liên phòng vấn một người, sau đó chụp hình bằng tốc độ nhanh nhất. Trong quán triển lãm có đài công tác của Phi Cấp, mỗi lần Tô Dã Nghi hoàn thành một cuộc phỏng vấn, thì phải trở lại đài công tác đưa hình ảnh, gửi bản thảo cho đồng nghiệp ở Bắc Kinh.

Đang lúc Tô Dã Nghi không biết là lần thứ mấy chạy về đài công tác, công tử ca gương mẫu Triệu Duyệt đang ngồi trên ghế tựa phía sau đài công tác trò chuyện cùng mấy vị nữ minh tinh đến phong sinh thủy khởi [1] ---- mặc dù trước triển lãm ảnh cô đã cực kỳ thật sự trao đổi với anh tại sao anh lại đi công tác, công tác của anh cụ thể là cái gì, Triệu Duyệt mỗi lần lại đều có thể dùng lời nói không đứng đắn lấy lệ cho qua, Tô Dã Nghi thẳng thắn bỏ đi, cũng không quản anh, tự mình cùng tổ tin tức đi thực nghiệm. Tuy nhiên đến bây giờ Tô Dã Nghi cũng không biết mục đích anh đi công tác là cái gì.

Lúc này Triệu Duyệt đang nói chuyện phiếm hay là đang phỏng vấn, Tô Dã Nghi cũng không quan tâm, cô có vẻ để ý là, bên đài công tác có duy nhất một cái ghế lúc này đã bị Triệu Duyệt ngồi, Tô Dã Nghi đi tới, đặt máy ảnh nặng nề lên bàn, ho nhẹ hai tiếng ra hiệu.

Triệu Duyệt hiển nhiên là nghe thấy, cực kỳ vui mừng nói một câu: “Dã Nghi về rồi!”

Tô Dã Nghi buồn bực lườm anh, “Ừ” một câu, sau đó đợi anh rời đi.

Triệu Duyệt không hề rời đi. Anh chỉ cười với cô, mặt mày hớn hờ tiếp tục nghiêng đầu nói chuyện phiếm với mấy nữ minh tinh.

Bản thảo và hình ảnh cần mau chóng gửi về Bắc Kinh, Tô Dã Nghi cũng không kịp khó chịu với Triệu Duyệt. Vì thế dứt khoát đứng hoàn thành những công việc kia.

Lúc ăn cơm trưa, cả người Tô Dã Nghi đã mệt mỏi không thoải mái. Trở lại đài triển lãm thì Triệu Duyệt đã không có ở đây. Ở tổ nghệ sĩ có đồng nghiệp nam đang đi phát Hamburger, thấy Tô Dã Nghi, anh ta ăn cần nói: “Vất vả rồi.”

Tô Dã Nghi mỉm cười với anh ta, nhận lấy Hamburger trong tay anh, nói: “Triệu Duyệt đi đâu vậy?”

Tiếng tăm của Triệu Duyệt toàn bộ kênh toàn bộ công ty đều biết, nghe câu hỏi của Tô Dã Nghi, một đồng nghiệp nữ đang bận rộn ngồi trước màn hình máy tính ngẩng đầu lên nói: “Hình như đi ăn cơm cùng Lương Lâm bọn họ rồi.”

Lương Lâm là nữ diễn viên lớn mới xuất hiện trong nước, Tô Dã Nghi nghe xong thì hiểu rõ, trong lòng không tự giác xuất hiện một loại cảm xúc tiêu cực, lại không nói cái gì nữa.

Buổi tối bạn đến hơn chín giờ mới thu dọn đồ đạc về khách sạn, một đồng nghiệp ở tổ nghề sĩ đề nghị ra ngoài ăn một bữa thật ngon, rất cả mọi người cực kỳ ủng hộ. Tô Dã Nghi là binh lính duy nhất của tổ điện ảnh, lúc bạn rộn mọi người vẫn săn sóc cô, lúc rảnh rỗi mọi người lại tụ họp cùng cô quen thuộc thành bạn bè, Tô Dã Nghi lại không muốn chen qua trả lời, chỉ có thể một mình lẻ loi ôm dụng cụ đi ở sau cùng.

Ra khỏi sảnh triển lãm, khí lạnh cực kỳ ẩm ướt từ hướng nam chui vào trong khăn quàng cổ chưa thắt của Tô Dã Nghi, tiến vào trong cơ thể vốn ấm áp của cô. Cô lạnh đến phát run, bước chân không tự chủ nhanh hơn.
d/đ\$,l;q;đ

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao màu đỏ chót tảo bạo vội vàng dừng lại trước mặt cô, ngăn cản đường đi của cô, Tô Dã Nghi tưởng là một ông trùm tới đón người nào, đang định đi đường vòng, cửa xe mở ra, Triệu Duyệt trước sau như một chú trọng cách ăn mặc bước xuống xe. Giọng nói rất quen thuộc của cái miệng kia cười hề hề với cô nói: “Sao bọn họ lại không ai có ý tứ như thế, để cho một mình cô mang nhiều đồ như vậy!” Ngay sau đó đi tới muốn nhận lấy đồ đạc trong tay Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi mệt mỏi một ngày, rất có lời oán hận đối với Triệu Duyệt, lúc này anh nhiệt tình như vậy, Tô Dã Nghi nhưng lại bất ngờ cảm kích. Một tay di chuyển, cô cực kỳ khách sáo nói: “Không phiền đến anh, tôi về khách sạn trước.”

Triệu Duyệt cũng không để ý, khoe miệng vẫn đang cười: “Ăn cơm tối chưa?”

Chính lúc này Tô Dã Nghi đang trong trạng thái vừa lạnh vừa đói tinh thần lại mệt mỏi, chỉ muốn trở về khách sạn tắm rửa đi ngủ nhanh một chút, Triệu Duyệt ngăn cô như vậy khiến cho cô rất bức mình. Giọng điệu nói ra không tự chủ lại biến thành tệ: “Anh làm gì thì làm đi, không cần để ý đến tôi.”

Nụ cười của Triệu Duyệt cứng đờ, vô tội nói: “Sao cô lại cam lòng hung ác với tôi như vậy?”

Tô Dã Nghi vượt qua anh: “Tôi đi đây!”

Triệu Duyệt cũng không phải người biết điều, anh đi lên can lần nữa, dè dặt bả vai của Tô Dã Nghi, cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?”

Trong tay Tô Dã Nghi ôm đồ, trên vai khiêng dụng cụ, bị anh ấn như vậy thân thể nặng một chút, lửa giận trong lòng thoáng cái nhảy vọt lên: “Anh làm gì thế hả!”

Khoe miệng của Triệu Duyệt không đứng đắn mở ra, cười vô lại: “Trêu, chọc, cô, đó!”

Tô Dã Nghi vừa nhìn anh chăm chăm vừa đẩy anh, đẩy không ra, cô rất tức giận kêu: “Anh có bệnh hả, Triệu Duyệt!”

Triệu Duyệt vẫn đứng yên bộ dáng vô lại ấn lên vai của Tô Dã Nghi, Tô Dã Nghi tức không chịu nổi, nhắc chân đạp anh, Triệu Duyệt nhẹ nhàng tránh đi.

Lại đạp, Triệu Duyệt vẫn nhẹ nhàng tránh được...

“Cái người vô lại này! Rốt cuộc anh muốn thế nào hả!”

Rốt cuộc Tô Dã Nghi bị giày vò tức không chịu nổi, kêu to một câu: “Tôi rất mệt mỏi rất muốn nghỉ ngơi!” Kêu xong, Tô Dã Nghi nghe thấy trong không khí vọng về tiếng nói của cô --- cô không ngờ mình lần đầu tiên bệnh tâm thần như vậy.
d'đ,/#q\đ

Triệu Duyệt vẫn không buông cô ra, ánh mắt chỉ yên lặng nhìn cô: “Sao đó thì sao?”

Tô Dã Nghi mệt mỏi ngồi xổm xuống, nói: “Cứ bắt nạt tôi làm gì hả.”

“Tôi rất nỗ lực làm việc mà... Thật sự mệt chết rồi...”

Triệu Duyệt cúi đầu nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp của cô, khoe miệng không khỏi giương lên nụ cười có thể gọi là vui mừng. Tiếp theo, anh cũng ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt xoắn xuýt của Tô Dã Nghi, ôn tồn nói: “Cô xem, cấu kính phát ra thật là tốt.”

Tô Dã Nghi không hiểu nhìn anh.

Triệu Duyệt cười hi hi nói: “Buổi trưa tôi ngồi chỗ ngồi của cô, nhưng tôi chỉ ngồi nói chuyện phiếm với người khác, không làm việc không giúp một tay... Cô chịu đựng không nói, thà rằng bản thân đứng làm việc. Thực ra trong lòng cô hận tôi muốn chết, có phải không?”

Tô Dã Nghi càng thêm nghi hoặc nhìn anh.

“Tính tình tốt là chuyện tốt, nhưng mà chịu uất ức trọn vẹn lại không thể là chuyện tốt rồi. Quyền lợi của mỗi người từ khi sinh ra đều ngang hàng, cô đã muốn, vậy thì đừng cầm ra sức thực hiện đi. Cần gì chiều theo và nhân nhượng? Không có ai là cần phải được cái gì.” Hai chữ “Cần phải”, Triệu Duyệt nói rất mạnh.

Tô Dã Nghi vẫn cái hiểu cái không như cũ.

Triệu Duyệt rất nghiêm túc nói: “Công việc của cô bị tôi đoạt mất, lúc trước tôi hỏi Hàn Kha phản ứng của cô về chuyện này, anh ta vô cùng chân thành nói với tôi cô không có một lời oán hận, lúc ấy tôi đã nghĩ, cái người gọi là Tô Dã Nghi này sao lại dối trá như vậy nhỉ. Về sau cùng cô chung đụng, tôi phát hiện trên rất nhiều chi tiết, cô không phải là dối trá, là cô ngốc, ngốc đến hết thuốc chữa, ngốc đến mức khó tìm được loại có một không hai này...”

Tô Dã Nghi giương mắt lờm anh.

Triệu Duyệt tiếp tục nói: “Gọi món ăn ăn cơm, cô sợ cay, không muốn ăn món cay Tứ Xuyên, đúng lúc Chúc Ly muốn ăn, cô để cho cô ấy chọn, đến cuối cùng, cô liền gây một chút thức ăn cay, công việc, sôi động hỗn tạp, phiền toái cô cũng duy trì... Tất cả mọi người gấp gáp tan làm, vội vàng chen lấn trên xe đưa đón, tàu điện ngầm, chỉ có một mình cô tăng ca đến hơn mười giờ; dù là đi chơi, cô cũng ưu tiên sở thích của người khác... Nói thật, Tô Dã Nghi, cô không mệt mỏi sao?”

Giọng nói lên xuống của Triệu Duyệt nói đến vài lời này, Tô Dã Nghi nghe được đáy lòng nổi lên sóng to, sóng to kia cuốn lấy lòng của cô, cảm giác chất chất, cô không biết làm thế nào, chỉ có thể nhìn Triệu Duyệt xin giúp đỡ, bộ dáng kia giống như trẻ con vậy.

Triệu Duyệt bị ánh mắt ngây thơ của cô làm cho cả kinh, ánh mắt lóe lên một cái, đứng dậy xách cô lên, nói: “Đi thôi, trong xe tôi tiếp tục giáo dục cô.”

Tô Dã Nghi đánh giá sai con người Triệu Duyệt này, từ lúc đầu đã đánh giá sai anh.

“... Nói như vậy, là anh cố ý kích tôi nổi giận?”

“Ừm, về cơ bản thì coi như là thế đi, chào ôi, nhìn xem tôi dụng tâm lương khổ [2] bao nhiêu! Nói xong, anh lại không đứng đắn nói: “Thế nào? Từ thăm mền tôi bay hơi thành yêu tôi yêu đến không cách nào tự kiềm chế chứ?”

Tô Dã Nghi “Xùy” anh: “Anh thật là nham hiểm, tính kế với tôi.”

Triệu Duyệt cười phiền não: “Phụ nữ đều dễ tính kế giống như cô vậy, tôi đã không cần suy nghĩ.”

Tô Dã Nghi ngồi ở trên ghế trước, quay đầu nhìn anh, đột nhiên phát hiện trên mặt Triệu Duyệt lúc này đang mang một tầng ảm đạm. Nghĩ đến anh lúc đầu tháo gỡ ưu sầu giúp mình, không khỏi ân cần nói: “Anh làm sao vậy?”

“Không sao cả, bị người tuyệt tình, một lần lại một lần bỏ mặc thôi.”

“Trần Bách Mộng sao?” Tô Dã Nghi đáp lại tên này không hề trở ngại, đáp xong chính cô cũng kinh ngạc, sao cô nhớ rõ người này như thế?

Trong lòng Triệu Duyệt đau xót, bộ dáng lại vẫn làm như vân đạm phong khinh [3] nói: “Cô ấy rất không hiểu biết tôi, tôi là người đàn ông tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm nha, cô ấy lại không quý trọng.”

Tô Dã Nghi an ủi anh: “Có lẽ là cô ấy không hiểu rõ anh, còn chưa phát hiện ra lòng tốt của anh thôi.”

Triệu Duyệt hừ nhẹ một tiếng: “Ngay cả dáng vẻ tôi không mặc quần áo cô ấy cũng đã nhìn rồi, còn có cái gì không biết!”

Tô Dã Nghi: “...”

Triệu Duyệt than thở: “Dã Nghi, dùng góc nhìn phụ nữ của cô nhìn xem, tại sao tôi lại không bằng một con ngựa tre thanh mai thối nát gì gì đó đã cắt đứt biến mất rất lâu rồi? Có phải phải nữ các người trời sinh đều có tấm lòng yêu thương nhớ mong của mẹ hay không, từ nhỏ đã thích hình tượng thiếu nhi, không thích loại đàn ông chừng chạc trưởng thành như tôi?”

Bị giọng điệu của Triệu Duyệt chọc cười, trực giác của Tô Dã Nghi phủ định: “Không phải đâu! Mọi người chỉ thích cái đó lúc còn ngây thơ mà thôi, bởi vì cuối cùng không trở về được...” Nói tới chỗ này, Tô Dã Nghi buồn bã, giọng nói cũng nhỏ bé: “... Cho nên quý giá, bởi vì quý giá, cho nên quý trọng, cho nên không bỏ được.”

“Nói giống như cô cũng có ngựa tre vậy.” Triệu Duyệt khinh thường nói: “Không phải cô thăm mền tôi sao?”

Tô Dã Nghi không muốn tranh cãi vấn đề này với anh, bởi vì về u sầu của cô lại bị Dịch Tự dẫn dắt qua.

Triệu Duyệt lại cho rằng cô vì xem vấn đề nhân sinh quan mà phiền não, không khỏi ảm giọng nói: “Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, nhớ kỹ một câu cho anh trai, cuộc sống là của mình, cứ như thế thời gian gần trăm mười năm, ai cũng không biết một giây sau chính mình sẽ chết ở nơi nào, cho nên, lúc chính mình còn sống thì sống cho vui vẻ chút đi.” Nói xong, anh nghiêm túc bổ sung một câu: “Cô mặc dù ngu như vậy ngốc như vậy, còn ngăn ngừa nữa, nhưng cô đáng nhận được lòng tốt của tất cả mọi người.”

Trong mắt của Tô Dã Nghi dao động, ắn giấu có hơi nước. Cô quay đầu nhìn anh, len lén kéo anh vào trong lòng mình, cũng yên lặng tặng thêm cho anh danh hiệu: Bạn bè khác phái tốt nhất với cô.

[1] Phong sinh thủy khởi: tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc; còn có thể hiểu là thuận buồm xuôi gió. Trong trường hợp này nên hiểu theo nghĩa thứ hai. =>)

[2] Dụng tâm lương khổ: muốn tốt cho người khác mà người khác không biết.

[3]: Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Kế tiếp lại là một ngày bận rộn đến vág đầu chuyển hướng, Tô Dã Nghi công tác cực kỳ nghiêm túc, gửi hình ảnh và tin tức về Bắc Kinh đều rất đúng lúc. Người rất ít khen ngợi như Tả Đan ở trên mạng hiếm thấy lại khen ngợi Tô Dã Nghi thích đáng trước mặt mọi người trong tổ “Lần này biểu hiện cực kỳ xuất sắc cực kỳ có năng lực”, vì một câu tán thành duy nhất này, Tô Dã Nghi bỗng nhiên cảm thấy toàn bộ cực khổ của bản thân đều trở nên đáng giá.

Ngày mùng một tháng ba chạng vạng tối mấy bay, Tô Dã Nghi bay trở về Bắc Kinh.

Ở trên máy bay không ngủ, bộ dạng của cô đã mệt mỏi không thành người gọi điện thoại cho Tiểu Mạt Mạt trên xe taxi về nhà, trong điện thoại Tiểu Mạt Mạt nói cho cô biết ở nhà không có điện, còn nói điện mắc kẹt ở chỗ Tạ Bản, có khả năng không mua xong điện nhanh như vậy, bảo cô lúc về nhà cẩn thận.

Ý thức của Tô Dã Nghi mơ hồ đáp lại lời của cô, một vị đồng nghiệp tỏ tin tức ngồi bên cạnh, Tô Dã Nghi buồn ngủ nói với cô ta một câu “Tôi ngủ một lát, đến thì gọi tôi”, sau đó liền ngủ say sưa.

Mãi đến khi đồng nghiệp đẩy cô, cô mới yếu ớt tỉnh lại. Xuống xe, thiếu chút nữa quên lấy và li hành lý đi vào trong nhà, may mắn được chú tài xế tốt bụng mở cửa xe lớn tiếng gọi cô “Cô gái, cô không cần và li hành lý sao” cô mới sững sờ ngơ ngác quay lại.

Lúc đi công tác rất sợ phạm sai lầm, rất sợ tinh thần mình uể oải ảnh hưởng đến công việc, trong lòng Tô Dã Nghi vẫn kéo căng một dây cung, cho tới bây giờ, sợi dây này có thể được thả ra, cô mới phát hiện chính mình hóa ra lại mệt như vậy.

Về đến cửa nhà, móc chìa khóa mở cửa, vào nhà, nhấn chốt mở, đèn không sáng. Cô ở cửa ra vào nhớ lại một chút, nhớ tới Tiểu Mạt Mạt nói trong nhà không có điện, lại mệt mỏi đóng cửa lại, và li hành lý để ở cửa trước, túi xách trên vai thật nhanh ném xuống một bên, trong bóng đêm lơ lơ bỏ nhào tới ghế sofa có thể thấy được.

Bởi vì đau lưng, Tô Dã Nghi theo thói quen bỏ nhào núp ở ghế sofa, giống như một con tôm nhỏ nhũn như con chi chi co quắp ở trên ghế sofa, mặt dán vào lưng nhưng trên sofa, sau đó toàn bộ trọng tâm hạ xuống dưới.

Quả thật rất thoải mái nha...

Tô Dã Nghi hài lòng đến khoe miệng mỉm cười, lại thay đổi một bên mặt kẻ sáo, cô từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy toàn thân cũng đã thả lỏng xuống. Sau khi ý thức mơ hồ một trận, chịu ảnh hưởng của lực hút trái đất, thân thể của cô bắt đầu nghiêng về phía sàn nhà, vì không để cho mình trượt xuống từ ghế sofa, Tô Dã Nghi lại nhanh nhẹn bỏ nhào vào bên trong một chút, chân cách mặt đất, định dứt khoát treo mình ở trên ghế sofa như vậy.

Ghế sofa “mềm yếu” bởi vì trọng lực đột nhiên tới mà độ cong nhỏ chấn động một cái, Tô Dã Nghi sợ hết hồn, đột nhiên mở mắt ----

Đối diện một cặp mắt sáng trong.

Phòng khách không có đèn, Tô Dã Nghi cũng vì ghế sofa bị chính mình rung chuyển mà nảy sinh một chút sợ hãi bởi vì đôi mắt này mà chợt tan biến. Cô nghi ngờ nhìn chăm chăm chúng, không thể tin lắm lắm: “Mình đang nằm mơ sao?” Đôi mắt này nhìn thế nào lại giống Dịch Tự như thế?

Vừa nghĩ, Tô Dã Nghi vừa đưa tay ra, tốc độ đưa tay của cô quá nhanh, khoảng cách với khuôn mặt đó quá gần, chỉ trong thời gian mấy giây, tay của Tô Dã Nghi đã chạm lên một nơi ấm áp, mềm mại ---- da.

Cô trơ mắt nhìn đôi mắt kia đã thêm vào một loại cảm xúc khiếp sợ gọi là “Không thể tưởng tượng nổi”, mơ hồ cảm giác được có cái gì đó không đúng, Tô Dã Nghi lại thu lại tay của mình.

Sau một âm thanh đến từ trong bóng đèn, rất nhỏ đến mức không đáng kể “Chíp”, ánh đèn đột nhiên sáng trưng.

Tô Dã Nghi ngẩng mắt nhìn đèn trước, sau khi xác định là nó sáng lên, lại cúi đầu.

“A!!!!!!!!” Tô Dã Nghi sợ tới mức kêu la the the, cũng dùng một loại cực kỳ không thể tưởng tượng nổi nhảy ra ngoài.

Người nằm trên sofa không phải Dịch Tự thì là ai?

Vừa rồi dính chặt chẽ lên mặt của anh không phải là tay của cô thì là của ai?

Thì ra không phải là nằm mơ, thì ra không phải cô nhớ nhưng quá nhiều, không phải...

Tô Dã Nghi che mặt lại lùi lại mấy bước lần nữa.

Ngoài cửa truyền đến cuộc đối thoại.

“... Tạ Bản, anh nghe xem, tiếng kêu la vừa rồi có phải là của Dã Nghi không?”

“Hình như thế.”

“Trong nhà có trộm vào sao?”

“Cửa đã khóa kĩ rồi, trộm xuyên tường mà vào sao?”

“...”

“Có lẽ là bị hù dọa thôi, lá gan của Dã Nghi nhỏ như vậy, lúc trước khi cắm điện phải chào hỏi cô, hoặc là đồng hồ đo điện ở đó phải kêu một câu, ‘Dã Nghi, sắp có điện lại, cô cẩn thận một chút’, có lẽ cô ấy mới không bị dọa sợ.”

Ngoài cửa Tiểu Mạt Mạt không nhịn được cười ra tiếng: “Lời thú lắm!”

Cùng với tiếng cười và tiếng mở khóa cửa, hai người Tiểu Mạt Mạt, Tạ Bản xuất hiện ở cửa. Tiểu Mạt Mạt trước tiên thấy Tô Dã Nghi che mặt, vui sướng đi vào nhà, cô nói với Tô Dã Nghi: “Chị đã đoán được em sẽ về nhà sớm hơn chị, vừa rồi thực sự là bị dọa sao?”

Tô Dã Nghi nhanh chóng hạ tay đang che mặt xuống, nhìn thấy Dịch Tự đã đứng dậy từ trên ghế sa lon, mặt bên rất anh tuấn dừng lại ở cạnh ghế sofa một chút, anh bước chân vững vàng đi về phía phòng của chính mình.

Thu lại ánh mắt, Tô Dã Nghi thấy Tiểu Mạt Mạt đang nghiêm túc nhìn mình chăm chăm, gãi gãi đầu, nói: “Là bị dọa sợ, ha ha.” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, bị người khác sờ soạng mặt, sao lúc ấy Dịch Tự lại không cho chút phản ứng nào?

Sau khi lịch nghỉ Tết Âm lịch được thông báo ra, trung tâm giải trí tổ chức một đại hội toàn thể. d'đ*/q,đ

Hàn Kha mặc áo sơ mi hoa đứng trước mặt mọi người khen ngợi lần này tổ điện ảnh đã biểu hiện xuất sắc trong buổi công chiếu phim, cũng xách Tô Dã Nghi ra ngoài vô cùng khen ngợi. Không chỉ như vậy, sau khi mở đại hội xong, Hàn Kha còn giữ Tô Dã Nghi ở lại, nghiêm túc mà kiên định nói: “Qua hết năm, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chuyện chuyển thành nhân viên chính thức của cô cơ bản có thể giải quyết rồi.”

Tô Dã Nghi rất vui mừng, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Tổng giám.”

Hàn Kha cười cười: “Lần này chuyên đề làm rất tốt, đoán không ra cùng cô vất vả phỏng vấn ở tiền tuyến, phỏng vấn của Trương Mạnh độc nhất vô nhị cô cũng có thể lấy được, tôi thật sự là vừa vui mừng vừa bất ngờ.”

Trương Mạnh là đạo diễn nổi tiếng khắp giới, cũng nổi tiếng là rất khó phỏng vấn, năm ngoái anh ta từng ở trước mặt tất cả truyền thông trách nặng một phóng viên đài truyền hình chuyện một lần từng khiến người của truyền thông nhượng bộ đối với anh ta. Lần này Tô Dã Nghi dám đi viết bài tin tức của anh ta...

Thật ra nghĩ đi nghĩ lại vẫn rất sợ, nếu không có Triệu Duyệt từ giữa hỗ trợ, Tô Dã Nghi tuyệt đối không có cái dũng khí vượt rêu trên mặt hồ. Nghĩ đến chỗ này, Tô Dã Nghi bắt đầu suy nghĩ, có lẽ cô phải mời Triệu Duyệt ăn một bữa cơm.

Cái ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Tô Dã Nghi một thời gian, nhưng cuối năm bận rộn, chính cô bận rộn, Triệu Duyệt hình như cũng bận rộn, bận đến mức ngay cả bóng người của anh Tô Dã Nghi cũng chưa gặp lại được.

Mãi cho đến đêm hôm đó Tô Dã Nghi phải đi lên tầng phụ tam lấy đồ đạc, lấy hết đồ, lúc cô chuẩn bị đi thang máy lên lầu thì đột nhiên nghe thấy trong cầu thang truyền đến một tiếng gầm lên giận dữ: “Anh buông tôi ra!”

Tô Dã Nghi bị tiếng động này làm cho giật nảy mình, tay nhấn nút thang máy dừng lại, rón ra rón rén trên đường đi về phía giữa thang máy, cô nghe thấy một tiếng bạt tai vang dội cùng với câu gầm thét thứ hai của người phụ nữ: “Anh có biết xấu hổ hay không hả, Triệu Duyệt!”

Lòng Tô Dã Nghi “bùm” một tiếng, bước chân dừng lại.

“Em cảm thấy tôi còn cần phải có mặt mũi sao?” Giọng nói của Triệu Duyệt --- lần đầu tiên Tô Dã Nghi phát hiện, giọng nói của anh có thể trầm đến bi thương như vậy.

“Tôi không có cắt tay không nhảy lầu không gặp trở ngại không có muốn chết, anh yên tâm chưa? Tôi cầu xin anh, không cần lo cho sống chết của tôi được không?”

Tô Dã Nghi lắng nghe lần nữa, xác định đây là giọng nói của Trần Bách Mộng.

Câu nói kế tiếp, Tô Dã Nghi không nghe được, thang máy đến chỗ phụ tam, cô xoay người bước nhanh đi vào thang máy. Đang ở trong thang máy, cô dựa vào vách tường, chợt thật tò mò rốt cuộc Trần Bách Mộng là người như thế nào, Triệu Duyệt làm sao lại yêu cô.

Ngày thứ ba nghỉ tết đếm ngược là ngày họp thường niên của công ty mỗi năm một lần.

Bởi vì lại có khâu rút thưởng, cho nên hầu như tất cả nhân viên trong công ty đều đến tham dự. Có rất nhiều người tưởng tượng họp thường niên cũng vô cùng trang trọng, Tô Dã Nghi trước khi tham gia công tác vẫn cho là công ty họp thường niên cũng giống như trong tiểu thuyết viết vậy ---- y hươu tán ảnh [1], nâng ly cạn chén những việc như vậy.

[1] Y hươu tán ảnh: miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa.

Thật ra thì phần lớn họp thường niên đều cực kỳ bình thường qua quýt, giống như ngày đó Tô Dã Nghi lôi kéo hỏi Chúc Ly thì Chúc Ly trả lời: “Xem thử tiết mục cuối năm sao? Tiết mục cuối năm mấy năm trước đó, là như thế này... Mọi người ngồi xuống từng bàn từng bàn, ăn chút gì đó, xem tiết mục gì gì đó.”

Tô Dã Nghi bị hình ảnh miêu tả này đánh cho dừng lại, trong đầu không tự giác hiện lên một khung cảnh: cô và Chúc Ly bọn họ ngồi một đồng, khăn trải bàn màu đỏ, trên bàn đặt chút đậu phộng hạt dưa gì đó, sau đó một nhóm người ăn hạt dưa xem tiết mục...”

Dù sao họp thường niên trong cảm nhận của cô cũng đã tiêu tan rồi.

Nhưng ngày chính thức đến nơi họp thường niên này, Tô Dã Nghi vẫn hết sức kích động. Có lẽ là lúc trước ôm yêu cầu quá thấp, khi chính thức tới hội trường, cô quả thật bị chấn kinh rồi.[d/d&l/%q&d](#)

Phạm Giai và Lục Tiểu Mẫn ở chỗ không xa ngoác tay với cô, Tô Dã Nghi đi tới, ngừng đầu lướt nhanh một vòng, nói: “Chúc Ly đâu?”

Phạm Giai khinh thường nói: “Trước tiên cô đi tìm được Dịch Tự, Chúc Ly nhất định ở bên cạnh anh ta.”

Lục Tiểu Mẫn nói tiếp: “Chị Ly thật mạnh mẽ, trời lạnh như thế mà dám mặc V thấp.” (áo chữ V cổ thấp đó a)

Phạm Giai cười: “Chị Ly từ trước đến giờ đều rất mạnh mẽ, chị ấy không nói cho cô biết tối nay chị tính lôi kéo Dịch Tự đi khách sạn bên cạnh sao?”

Nghe đến đó, mặt mũi của Tô Dã Nghi trắng bệch. Thật lâu không rõ Phạm Giai và Lục Tiểu Mẫn đang trao đổi cái gì, liền hỏi: “Cái gì V thấp? Cái gì... Khách sạn?”

Phạm Giai: “Nhóc con, không hiểu thì đừng hỏi.”

Lục Tiểu Mẫn đột nhiên cười hi hi lại gần nhỏ giọng nói: “Dã Nghi vẫn còn là xử nữ chứ?”

Phạm Giai chán ghét cắt lời cô: “Coi trình độ của vấn đề cô hỏi kìa.” Liếc mắt nhìn Tô Dã Nghi đỏ mặt một cái, Phạm Giai tức giận nói với Lục Tiểu Mẫn, “Đứa nhỏ này yêu còn chưa từng nói qua, so với giấy trắng còn trắng hơn.”

Lục Tiểu Mẫn lại gần: “Trời ạ, sao tôi lại không biết!”

Phạm Giai: “Cô biết thì thế nào?”

Lục Tiểu Mẫn: “Đơn vị của chồng tôi có rất nhiều nam thanh niên độc thân ưu tú...”

“Thôi thôi thôi, đừng làm hại đứa nhỏ đi. Nói một chút tối nay Chúc Ly có làm được tiểu soái ca hay không...”

“Tôi xem... Chưa có kết quả. Không nói đến người theo đuổi anh ta rất nhiều, mấy ngày trước tôi còn nghe một chứng chị em gái tổ hành chính nói, Vương Trí Bình và Dịch Tự đều là người thành phố N, qua tết về nhà, một Vương Trí Bình càng già càng lão luyện, cứ thế bầu vịu lấy người cùng cô ta cùng nhau về nhà.”

Phạm Giai “Khàn” một tiếng: “Không phải từ trước đến giờ Vương Trí Bình đều cảm thấy chính mình đẹp đến thiên hạ vô song sao? Nói thật, tướng mạo của cô ta không tệ, nơi đáng giận... Thực sự kém quá nhiều so với Trần Bách Mộng.”

Sau đó, hai người bắt đầu triển khai thảo luận nhằm vào mấy vị đồng nghiệp mỹ nữ. Tô Dã Nghi không có hứng thú nghe, càng không có tâm trạng nghe, không thể làm gì khác hơn là thất thần ăn bánh ngọt trên bàn.[d/d/l;q/d](#)

Bên ngoài cô dường như là bởi vì việc trải qua đêm bị cúp điện đó mà xấu hổ, trên thực tế cô lại sợ mình lún quá sâu, tóm lại từ sau đêm bị cúp điện đó, Tô Dã Nghi đã tránh Dịch Tự tổng cộng là hai mươi ba ngày. Trong hai mươi ba ngày này, cô rất muốn trở nên bình tĩnh, nhưng mỗi lần ở nhà nghe được tiếng bước chân của anh, tiếng mở cửa, thậm chí tiếng mở cửa tủ lạnh, cô đều sẽ không tự giác khản trương. Cô hi vọng anh nhìn đến mình như thế đó, hi vọng anh đi tới nói chuyện với mình như thế đó... Dù là chào hỏi.

Cô càng ngày càng cảm thấy bản thân mình xong đời rồi.

Cho nên, trong hai mươi ba ngày này, cô cũng đang vật lộn trong một quyết định mới chưa thành hình, năm sau về Bắc Kinh, cô liền dọn đi, từ đó cùng

anh bụi thuộc về bụi, đất thuộc về đất.

Nếu như việc đó cần thiết, có lẽ còn đổi cả công việc...

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi buồn bực bưng một ly rượu đỏ trên bàn lên, uống xuống một hớp.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Sau khi họp thường niên theo quy trình truyền thống thường lệ, Chúc Ly mới trở về.

Về mặt của cô gió xuân phơi phới khiến Tô Dã Nghi rất suy sụp, vào giờ phút này, trong mắt của cô dường như chỉ còn lại rượu đỏ trước mắt.

Chúc Ly vẫn còn cố tình ngồi xuống bên cạnh Tô Dã Nghi, Tô Dã Nghi tùy tiện liếc mắt qua một cái liền thấy được cảnh xuân rực rỡ bên dưới cổ áo chữ V của cô. Nhìn khe rãnh kia hẹp dài mà sâu, trong lòng Tô Dã Nghi uất ức nghĩ, Chúc Ly ở bên cạnh Dịch Tự sáng chói như vậy, dù thế nào anh cũng nên nhìn thấy “Hàng” của cô chứ?

Anh thích ngực lớn sao?

“Thế nào, tiểu soái ca thuần khiết thích ngực lớn của chị không?” Trong đầu Tô Dã Nghi suy nghĩ vấn đề bị Lục Tiểu Mẫn hỏi.

Tô Dã Nghi bưng ly rượu đỏ lên, vênh tai, nghe thấy Chúc Ly “Hừ hừ” hai tiếng, nói: “Ai biết được.”

Phạm Giai cười: “Chỉ giáo xem?”

Chúc Ly: “Đàn ông đều thích làm ra vẻ ép buộc, thích cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhất là loại người con trai ngây ngô này.”

Phạm Giai: “Thì ra là chị Ly bị từ chối rồi.”

Lục Tiểu Mẫn: “Cái này thật ra cũng khác, có lẽ...”

Chúc Ly: “Có lẽ cái gì?”

Lục Tiểu Mẫn cười thần bí: “Có lẽ Dịch Tự là GAY.”

Phạm Giai gục xuống bàn cười đến không đứng thẳng dậy được, Chúc Ly ngược lại “Lâm bầm” một tiếng, khinh thường nói với Lục Tiểu Mẫn: “Là một người phụ nữ có chồng, thành hủ như vậy... Chồng em không có áp lực sao?”

Lục Tiểu Mẫn đẩy cô: “Lời nói của em đây là có căn cứ.”

Phạm Giai ôm bụng cười đến ê ẩm nói: “Nào, nói một chút căn cứ của cô đi.”

“Quần áo của Dịch Tự là phong cách Anh.”

Phạm Giai rất tán thành: “Ừ, lại nói, ăn mặc theo phong cách Anh rất có khí chất như thế, trong cuộc sống rất ít thấy, cho dù là một vài nam nghệ sĩ trong vòng tròn, rất nhiều cũng chưa từng có loại kỳ quái trên người anh ta, không biết tác phong quý tộc đến từ chỗ nào.”

Lục Tiểu Mẫn gật đầu: “Nghe nói, dùng loại phong cách này có tám phần là GAY.”

Phạm Giai lần nữa cười ngả ở trên bàn.

Lục Tiểu Mẫn đỏ mặt xấu hổ, vội la lên: “Này này, tôi nói là có căn cứ được không hả, dựa vào kinh nghiệm lâm sàng tôi nghiên cứu các đồng chí nhiều năm...”

Chúc Ly ngắt lời cô: “Được rồi được rồi, đừng tìm lý do cho chị, chị không cần.” Dùng một chút, về mặt của Chúc Ly kiên định nói, “Thực ra chị như thế này không được đủ cho sự mạnh mẽ của anh ấy.”

“Mạnh... Mạnh mẽ?”

Chúc Ly bình tĩnh gật đầu.

Trong khoảng thời gian sau đó, tinh thần của Tô Dã Nghi vẫn ngán ngơ. Nhiều lần Phạm Giai nói chuyện với cô cô đều không nghe thấy, cho đến lúc Chúc Ly đứng dậy rồi đi, cô mới hồi phục lại tinh thần. Nhưng mà, sau đó, cô lại bắt đầu rơi vào trong lo nghĩ thật sâu...

Tinh tiết cô mơ mộng là, Chúc Ly lén lút hạ loại thuốc gì đó vào trong ly rượu của Dịch Tự, sau đó ân cần đưa ly rượu đó vào trong tay Dịch Tự, trở mặt nhìn Dịch Tự uống hết, cười nham hiểm...

Chờ đến đêm khuya yên tĩnh sau khi công hiệu của thuốc bắt đầu, Dịch Tự chắc chắn nhìn thấy mẹ cũng muốn nhào tới, huống chi Chúc Ly còn mặc trang phục táo bạo như vậy...

Bọn họ thậm chí không cần đi khách sạn...

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi “Xoạt” một cái đứng lên từ chỗ ngồi.

Lục Tiểu Mẫn bị cô làm cho sợ hết hồn, kéo tay áo của cô nói: “Sắp rút thuốc rồi, cô thế này là muốn đi đâu?”

Tô Dã Nghi sững sờ nhìn về phía cô, trả lời một câu: “Đi nhà vệ sinh.” Cũng không dừng lại một giây, đi nhanh rồi khỏi bàn ăn.

Thị lực của cô rất tốt, đều tốt hơn Mạc Ninh và Chu Nhất Nặc. Lúc trước ba người bọn họ cùng nhau xem diễn xuất, nhưng mà, chỉ có Tô Dã Nghi phát hiện Dịch Tự ngồi ở trong góc làm người đệm đàn piano cho người biểu diễn, chỉ có cô không chạm một giây nào thương thức hết diễn xuất của anh, chỉ có cô nhớ dáng vẻ của anh, chỉ có cô tại biển người mênh mông của đại học N lần nữa tìm ra anh, chỉ có cô cho đến bây giờ không quên được anh...

Vậy mà vào giờ phút này, thị lực của cô tốt như vậy, làm thế nào cũng không tìm ra được bóng dáng quen thuộc đó, cả bóng dáng của Chúc Ly cũng không tìm ra được. Trong lòng cô lo lắng càng ngày càng lớn, bước chân của cô càng ngày càng trống rỗng...

Đi tới đi lui liên ra khỏi khách sạn. Gió ở cửa thổi tóc cô bay loạn lên, điện thoại di động trong túi như bị dính thuốc lắc, vẫn liên tục rung chuyển, rung rung...

Cuối cùng Tô Dã Nghi vươn tay lấy ra, bắt máy: “A lô?”

“Dã Nghi, là mẹ.”

Giọng nói ân cần quen thuộc ở đầu bên kia lọt vào tai, nghe thấy Tô Dã Nghi đau xót trong lòng, giọng điệu có chút trở nên nghẹn ngào: “Mẹ.”

“Làm sao vậy? Nghe có vẻ cực kỳ uất ức.”

Tô Dã Nghi hít mũi một cái: “Bây giờ con đang ở bên ngoài, gió lớn.”

Mẹ Tô “À” một câu, nói: “Không có việc gì, mẹ gọi điện tới hỏi con, lần đầu tiên tham gia họp thường niên của công ty có cảm giác như thế nào? Nói cho mẹ nghe một chút.”

Tô Dã Nghi kiên cường tự an ủi tâm tình, kéo ra một nụ cười vui vẻ mà mẹ không thấy được: “Cực kỳ vui vẻ, chơi rất thích.”

Mẹ Tô dường như rất vui mừng, dịu dàng nói: “Một mình ở bên ngoài rất vất vả chứ? Có muốn mẹ lên Bắc Kinh giúp con không? Dù sao bọn nhỏ còn được nghỉ đông đến tháng ba đây.”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Con thật sự có thể tự chăm sóc mình.”

Mẹ Tô cười khẽ, đột nhiên hỏi: “Thích một người đàn ông ở Bắc Kinh rồi hả?”

Tô Dã Nghi dừng lại, hồi lâu không lên tiếng. d'đ/l,q/đ

“Xem ra là có rồi.” Mẹ Tô ngừng một chút, nói tiếp, “Cậu con trai kia có thích con không?”

Nghe được câu hỏi này, đại não của Tô Dã Nghi đột nhiên mơ hồ, cô cũng không suy nghĩ cái gì, trực tiếp trả lời: “Anh ấy không thích con.”

“Cậu ta có người trong lòng khác rồi?”

Tô Dã Nghi gật mạnh đầu: “Vâng.”

Mẹ Tô thở dài, nặng nề nói: “Dã Nghi, khi còn bé mẹ dạy con thuộc lòng một bài thơ ngắn con có nhớ không? ‘Gà trống kêu, gà mái kêu, đồ của người khác không thể muốn, đồ của mình phải tự giữ gìn tốt’. Bài thơ này con lên trung học vẫn có thể đọc thuộc lòng cho mẹ nghe, con muốn cục tẩy đáng yêu của người khác, muốn bút bi xinh đẹp của người khác... Mẹ liền nói với con bài thơ này, hiện tại, mẹ vẫn nói với con bài thơ này, trưởng thành rồi, càng phải biết rằng cái gì nên là đồ của mình, không nên là của mình, chỉ có nhìn rõ rồi, mới có thể biết chính mình muốn cái gì.”

Nghe được ý tứ trong lời nói của mẹ Tô, Tô Dã Nghi nhanh chóng cắt ngang: “Mẹ hiểu lầm rồi, con không làm chuyện không có đạo đức, anh ấy không có bạn gái.”

“Vậy cậu ta...”

“Anh ấy chỉ là không thích con mà thôi.”

Mẹ Tô ở đầu bên kia dừng lại một lúc thật lâu, mới thở ra một hơi, tiếp tục hỏi: “Con thích cậu con trai kia cái gì?”

Gió đêm rất lạnh, trái tim của Tô Dã Nghi sau khi nghe được câu hỏi này không khỏi xông lên một luồng ầm ập, cô nói đứt quãng: “Thích sự khiêm tốn không kiêu căng của anh ấy, thích sự giỏi giang của anh ấy, thích sự không tùy tiện ồn ào của anh, thích sự cố gắng vươn lên của anh, thích anh rất nhiều rất nhiều, không có gì không thích.”

“Cậu ta có khuyết điểm không, bảo bối?”

Tô Dã Nghi đáp rất kiên định: “Không có.”

“Cái đó là thích. Con à, thích một người không có khuyết điểm chẳng phải là yêu ---- hoặc chỉ có thể nói là yêu hơi hợt. Thử phát hiện khuyết điểm của cậu ta, có lẽ, con sẽ phát hiện hóa ra bản thân thật sự không phải thích cậu ta.”

Trong thời gian sau đó, Tô Dã Nghi vẫn nghiêm túc nghe mẹ nói.

Mẹ nói: “Thử rời xa cậu ta đi, có lẽ con sẽ phát hiện cậu ta không phải hi vọng của con.”

Mẹ còn nói: “Cậu ta chiếm giữ địa vị quá sâu đậm trong lòng của con, con phải rung chuyển cậu ta, đồng thời, để cho những người khác đến gần.”

Còn có rất nhiều rất nhiều.

Tô Dã Nghi chưa từng cảm thấy được dạy bảo như vậy, giống như sáng tỏ thông suốt, giống như con đường phía trước trở nên rõ ràng có thể thấy được.

Đèn đường mờ ảo chiếu xuống con đường ban đêm, trong đầu Tô Dã Nghi luẩn quẩn rất nhiều rất nhiều loại cảm xúc.

Khi đi qua một ngã tư đường, một tiếng loa đột nhiên phát ra làm Tô Dã Nghi hoảng sợ, giương mắt nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng ở giữa đường cái, mà đèn đường phía trước đang hiện rõ là màu vàng d'đ%l*q/đ

Một khắc kia, Tô Dã Nghi không chút suy nghĩ, nhấc chân bước nhanh đến đường cái đối diện.

Khi dừng lại, Tô Dã Nghi cảm thấy trong dạ dày khó chịu, không ngừng trào ra một dòng lại một dòng ý nghĩ muốn nôn ra ham muốn, mà ham muốn này bởi vì chạy nhanh quá mà càng thêm mãnh liệt, Tô Dã Nghi vịn vào một cây cột điện, ôm bụng đứng ở ven đường nôn khan.

Loại cảm giác quay cuồng ghê tởm này giày vò Tô Dã Nghi toàn thân mệt mỏi, cô chậm rãi ngồi xuống, dùng sức ôm lấy đầu gối, để cho đầu gối chống đỡ dạ dày của chính mình, dường như như vậy mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Ngồi xồm lâu, lỗ tai và mặt đều bị ngấm nhiệt độ thấp đến tê dại, Tô Dã Nghi cố gắng đứng lên, hai chân tê rần, không có lực chống đỡ, cô đành phải ngồi xồm xuống lần nữa, chờ cảm giác tê dại kia biến mất.

Một vùng bóng tối tập kích đến, tầm mắt của Tô Dã Nghi đông cứng lại ở phía xa, không để ý kĩ, lại nghe thấy một giọng nói từ trên xuống dưới: “Tô Dã Nghi.”

Cô sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn nơi phát ra âm thanh, Dịch Tự tay nhét trong túi áo khoác đang đứng ở lối đi bộ nhìn xuống cô.

Tô Dã Nghi nhất thời mất hồn, cho rằng bản thân đang nằm mơ, cũng không cất tiếng, cứ như vậy nhìn chằm chằm anh.

Dịch Tự đột nhiên nghiêng người tới đây, mặt của anh cách mặt của cô quá gần, gần đến mức hơi thở cũng có thể nghe thấy. Tô Dã Nghi ngửa đầu nhìn anh, phát hiện vẻ mặt không có cảm xúc trước kia của anh bị ánh sáng mờ nhạt của đèn đường bao bọc, lại trở nên dịu dàng. Khóe miệng cô cong cong, thiếu chút nữa thì nói, “Anh thật là đẹp mắt”, may mà nhìn xuống được.

Cô đang cười, Dịch Tự lại đang cau mày, mày nhăn lên cùng lúc, anh nói: “Cô lại uống rượu?”

Tô Dã Nghi rất ngoan ngoãn gật đầu với anh một cái.

Dịch Tự nhíu mày lại càng chặt, lần nữa đứng thẳng người, anh nói: “Về nhà đi.”

Tô Dã Nghi lắc đầu với anh một cái.

Dịch Tự trầm ngâm nhìn cô một hồi lâu, không phát ra một lời.

Chỉ trong chốc lát, anh lại nghiêng người, lạnh nhạt nói: “Nếu cô muốn qua đêm ở chỗ này thì cứ tiếp tục ngồi xồm đi.” Dứt lời liền nhấc chân cất bước rời đi.

Tô Dã Nghi nở nụ cười, cười đến lệ long lanh trong mắt. Vì sao trong tưởng tượng anh vẫn không dịu dàng như vậy.

Nhưng ánh mắt của cô không có cách nào thu lại từ trên người của anh, cô ôm đầu gối, nghiêm túc mà cố chấp nhìn chằm chằm bóng lưng của Dịch Tự đi về phía trước, nhìn anh, nhìn anh... Nhìn anh dừng bước lại, nhìn anh xoay người, nhìn anh đang đứng tại chỗ nhìn cô, cô lại cười với anh.

Cô duy trì nụ cười đó nhìn anh lần nữa đi về phía mình.

Anh bước mấy bước đến trước người cô, bình tĩnh, anh quay lưng lại, chậm rãi ngồi xuống, dùng âm thanh rất nhẹ nói: “Đi lên.”

Tô Dã Nghi đưa tay bám lấy bờ vai của anh, không chút khách khí chuyển trọng tâm thân thể mình sang cho anh.

Đêm khuya ở Bắc Kinh rất lạnh rất lạnh, Tô Dã Nghi lại cảm thấy ở trên lưng Dịch Tự rất ấm rất ấm.

Dù sao cô vẫn không tin đây là sự thật, vì vậy đưa tay, quán chặt lấy cổ của Dịch Tự, rất nhanh rất nhanh ôm lấy anh... Dịch Tự dừng bước, có mấy chục giây, Tô Dã Nghi bước bình mà ngoan cố ôm anh, thế nhưng anh lại không nói gì, cũng không làm cái gì, là tiếp tục cất bước đi hướng về nhà.

Nhận được sự đồng ý ngầm này, Tô Dã Nghi thẳng thắn làm càn nghiêng đầu đặt ở trên vai Dịch Tự. Cô ngửi thấy được mùi thơm trên người của anh, rất nhẹ, rất sạch sẽ...

Tô Dã Nghi không có bị say rượu đỏ, lại bị mùi hương này dụ dỗ say mê.

Giờ phút này, Tô Dã Nghi chợt thấm lam hi vọng con đường dưới chân vẫn kéo dài đằng đẵng, cô đột nhiên một đoạn ngắn này duy trì tới ngày dài tháng rộng, cho dù muốn biến cô thành tượng đá...

Nghĩ đi nghĩ lại, Tô Dã Nghi lại nghĩ đến lời mẹ nói...

Nhưng mà, dường như không có cách nào rời khỏi anh, dường như không có cách nào tìm được thứ khác thay thế, anh ấy là hi vọng của con, làm thế nào mới tốt đây, mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Dọc đường đi về nhà được Dịch Tự cõng, cảm xúc trong đầu Tô Dã Nghi giống như làn sóng nhấp nhô.

Cho đến khi về nhà, cơn sóng này mới dần dần trở lại yên tĩnh. Dịch Tự muốn đưa bàn tay trống không ra mở cửa, cho nên một cánh tay kia phải tăng thêm chút sức lực, loại sức lực này truyền tới trên người Tô Dã Nghi, khiến cho cô không cảm lòng được chua xót.

Thật ước ao khoảnh khắc này dừng lại mãi mãi...

Tô Dã Nghi được Dịch Tự kê đặt trên ghế sa lon, để che giấu bản thân có thể lộ cảm xúc ra bên ngoài, cô giả bộ như mệt muốn chết, kê bên ghế sofa một lúc, đầu của cô liền chuyển về phía góc sofa. Thân thể hơi nghiêng, cô bắt đầu cuộn tròn.

Tiếp đó, thính lực của Tô Dã Nghi bắt đầu trở nên nhạy bén khác thường, cô nghe thấy tiếng bước chân của Dịch Tự --- anh đi vào phòng --- anh đi ra khỏi phòng --- anh đi tới bên cạnh cô.

Trên người nặng một chút, Tô Dã Nghi bị giật mình mở mắt, nhìn thấy một đôi tay dịu dàng đắp chăn nghiêm chỉnh giúp cô.

Tô Dã Nghi bởi vì gió đêm thổi nhiều mà mặt tái nhợt trong vài giây lại hoàn toàn đỏ mặt.

Đắp kín chăn cho cô, Dịch Tự tắt đèn phòng khách đi.

Bước chân của anh trở nên rất nhẹ, tới trước phòng, nán lại ở trong phòng không lâu, lại mở cửa ra, vào phòng vệ sinh. Chốc lát, phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước “Áo ào” --- anh đang tắm.

Tô Dã Nghi một chút bối rối cũng không có, cứ như vậy nghe tất cả động tĩnh trong phòng --- tiếng đồng hồ “Tí tách”, tiếng nước trong phòng vệ sinh dừng lại, tủ lạnh chuyển động truyền ra một âm thanh rất nhỏ, âm thanh của dòng nước trong phòng vệ sinh, âm thanh khí ẩm ướt trong phòng cũng rất rõ ràng, âm thanh mặc quần áo sột soạt ở phòng vệ sinh...

Anh tắm xong rồi.

Trước một chiếc cửa phòng vệ sinh bị kéo ra, Tô Dã Nghi đá chặn xuống dưới ghế sofa.

Sự vùng vẫy và suy nghĩ của cô tiến hành thật lâu, trong thời gian ngắn ngủi này làm ra ---- nếu Dịch Tự sau khi tắm rửa xong ra ngoài sẽ đến giúp cô nhặt chân dưới đất lên, cô liền không nghĩ sẽ dọn đi nữa, cô sẽ không nghĩ tới việc thích người khác nữa, cả đời của cô liền như vậy,... Thích anh là được rồi.

Còn nếu anh không có, cô liền hết hi vọng từ đó. Cũng không cần chờ đến hết năm, trong hai ngày về nhà trước cô cố gắng tìm một phòng ở tốt mới, một lần chuyển toàn bộ đồ đạc đi, không bao giờ cần gặp anh, lại cũng không cần thích anh.

Một loại khả năng sau đó, Tô Dã Nghi nghĩ một lúc đã cảm thấy đau lòng.

Tiếng mở cửa ra có chút chói tai. Năm tay của Tô Dã Nghi xiết thật chặt, lòng cũng thấp thỏm cực kỳ cao... Cảm thấy thở không nổi.

Có lẽ Dịch Tự đang lau tóc, có tiếng ma sát của tóc và khăn lông.

Có lẽ anh đang đứng ở trước cửa phòng vệ sinh, bởi vì sau khi mở cửa, Tô Dã Nghi không nghe thấy tiếng bước chân của anh.

Anh đang nhìn cô sao? Lòng bàn tay của Tô Dã Nghi toát mồ hôi, năm tay cũng nhanh chóng xiết chặt không ngừng.

Tiếng bước chân vang lên...

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Tô Dã Nghi ngửi thấy mùi hương sữa tắm, giống như bạc hà, lại giống chanh, ngửi cực kỳ tươi mát. Tô Dã Nghi tập trung nghe âm thanh xung quanh mình, thế nhưng quá khẩn trương, cô cái gì cũng không nghe được, chiếc chăn ấm áp đã trùm lên người của cô, ngay sau đó là tiếng bước chân rồi đi trước sofa, tiếp theo, là tiếng đóng cửa.

Trong phòng khách lập tức liền yên tĩnh lại. Lúc trước những âm thanh rất nhỏ, vụn vặt giờ phút này toàn bộ đều biến mất. Tô Dã Nghi mở mắt ra trong bóng tối, vô hồn nhìn trần nhà, đột nhiên ngập ngừng nói một câu: “Hình như... Lại càng thích rồi.”

Nghỉ tết đúng kỳ hạn đến.

Sau khi về nhà Tô Dã Nghi ở trước mặt bố mẹ làm nũng chừng hai ngày. Sau ngày mừng ba tết là ngày đi thăm hỏi khách khứa, mẹ Tô biết tâm tình Tô Dã Nghi không tốt, liền lôi kéo cô đi thăm hỏi bạn bè xung quanh. Ở Nam Phương, cô nàng Tô Dã Nghi như vậy đã xem như là cô gái lớn rồi. Năm ngoái lúc học đại học chú di vẫn khuyên bảo cô tìm việc thật tốt, phần đầu gì gì đó, năm nay ăn tết, mọi người liền tập thể khuyên cô kết giao bạn trai một chút, trước khi ăn tết sang năm mang về nhà thăm một chút ví dụ như thế.

Hai ngày đầu, Tô Dã Nghi còn bằng lòng cùng mẹ ra ngoài, sau ngày thứ ba, mặc cho mẹ Tô khuyên thế nào, Tô Dã Nghi cũng không đi thăm người thân nữa.

Mạc Ninh hình như cũng bị đối xử như vậy, nhưng mà từ trước đến nay Mạc Ninh rất giỏi đối phó câu hỏi của nhóm người ba cô sáu bà. Ngày đó lúc Tô Dã Nghi ở nhà video với cô, Mạc Ninh cực kỳ ngứa khi nói cho Tô Dã Nghi chiêu chống đỡ: “Nói thẳng là cậu không có là được rồi.”

Tô Dã Nghi than thở: “Mẹ tớ biết tớ thích Dịch Tự, Dịch Tự không thích tớ.”

Mạc Ninh lắc đầu: “Sao cái gì cậu cũng nói với mẹ cậu thế?”

Tô Dã Nghi kinh ngạc: “Tớ không nói cho mẹ thì mẹ tớ cũng biết.”

Mạc Ninh nhìn cô một hồi lâu, dường như sáng tỏ nói: “Cậu với mẹ của cậu thật không giống nhau.”

Tô Dã Nghi mắt sáng lên, hưng phấn nói: “Các dì của tớ đều nói tớ xinh đẹp giống mẹ.”

Mạc Ninh lườm cô: “Bác gái là một người phụ nữ cực kỳ thông minh sắc sảo, nhưng là con gái của bác ấy cậu...”

Tô Dã Nghi: “...”

Mục đích của mẹ Tô rất rõ ràng --- khiến cho Tô Dã Nghi sớm ngày xưa tan lưu luyến si mê đối với Dịch Tự, tìm kiếm một ánh mặt trời mới. Tô Dã Nghi hiểu rất rõ mục đích của mẹ Tô, mấy ngày trước cô cũng hết sức phối hợp.

Nhưng mà thật sự... Một đến phát sợ...

Thời gian nghỉ tết âm lịch vốn là bảy ngày, nếu như Tô Dã Nghi yêu cầu, cô có thể tới công ty báo cáo chậm một chút. Bởi vì loại mệt mỏi này, cô thậm chí về Bắc Kinh sớm trước thời hạn.

Trước khi trở về Bắc Kinh gọi điện thoại cho Tiểu Mạt Mạt, Tiểu Mạt Mạt nói cô và Tạ Bân sau mười lăm tháng giêng mới trở về Bắc Kinh. Tô Dã Nghi còn muốn hỏi lúc nào thì Dịch Tự trở về, cuối cùng không hỏi.

Tuy rằng nghĩ đến một mình cô ở trong một căn nhà lớn lại có chút sợ hãi...

Lúc về đến Bắc Kinh là buổi trưa.

Đại học Bắc Kinh của tháng hai bay theo gió, lúc Tô Dã Nghi về đến nhà lạnh đến run lấy bầy, mở va li cũng chưa kịp thu xếp, kêu to một tiếng “Lạnh chết mất”, sau đó cả người liền như vậy nhảy xa ba bước nhảy vào trong ghế sofa.

Tô Dã Nghi không nghĩ tới Dịch Tịch sẽ ở nhà. Cho nên sau khi cô ở trên ghế sofa xoay người nhìn thẳng thấy một người ngồi trên ghế sofa phía trước cửa sổ, người của cô dường như là lập tức... Sợ hãi thoát mồ hôi lạnh toàn thân.

Tô Dã Nghi rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, vì thế vùi mặt vào trong ghế sofa, thật lâu không nói nên lời.

Mơ hồ nghe thấy Dịch Tịch hắng giọng một cái: “... Vừa về?”

Tô Dã Nghi gật đầu: “Ừ.” Quay trở lại nhìn anh, nghi ngờ nói: “Anh trở về Bắc Kinh khi nào vậy?”

“Ngày hôm qua.” Đáp xong, Dịch Tịch lại khẽ dựa vào lưng sofa, cầm lấy bút trong tay, đeo tai nghe, bắt đầu tô tô vẽ vẽ ở trên giấy. Tô Dã Nghi vụng trộm liếc một cái, phát hiện cái anh vẽ là nhạc phổ.

Đại khái là phải làm một cái dây lưng đi. Anh trở về sớm, là vì làm những thứ này sao?

Ngồi một lát, sợ quấy rầy đến Dịch Tịch, Tô Dã Nghi không dám mở ti vi. Bụng bắt đầu hát vang, lúc này cô mới cảm thấy đói, đứng dậy đi lục lọi tủ lạnh, tủ lạnh hình như cũng đã ngừng dùng một hồi, điện cũng không cắm vào.

Lại đi tới phòng khách, cái cài sợi dây một lúc lâu, Tô Dã Nghi lớn tiếng hỏi: “... Anh ăn cơm trưa chưa?”

Dịch Tịch ngắt tai nghe, nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Không cần lớn tiếng như vậy.”

Tô Dã Nghi trên mặt đỏ ửng một mảng: “Tôi...”

Dịch Tịch cúi đầu tiếp tục xem nhạc phổ: “Phòng bếp có mỳ ăn liền.” Vừa nói xong Dịch Tịch vừa dùng bút vẽ nốt nhạc, có lẽ là nghĩ đến điều gì, dùng bút lại, anh lại bồi thêm một câu: “Nhưng mà... Không có chân giò hun khói.” Tiếp tục vẽ nốt nhạc.

Dịch Tịch bỏ sung một câu nói kia phía sau khiến Tô Dã Nghi rối rắm thật lâu, cô hoàn toàn không nhớ ra được rốt cuộc cô đã bại lộ thói quen thích ăn mỳ ăn liền với chân giò hun khói từ khi nào.

Thời gian buổi chiều trôi qua càng muộn, Dịch Tịch vẫn ở phòng khách vẽ bản nhạc. Tô Dã Nghi nhìn cực kỳ đau lòng, sau ba lần mấy bận nhìn xem, cô cũng không nhìn được nữa, xuống gác hỏi anh: “Buổi tối anh có phải ra ngoài không?”

Dịch Tịch lắc đầu: “Không phải.”

“Anh đói bụng không?”

“Không đói bụng.”

“Buổi tối sẽ đói chứ?”

Dịch Tịch rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô.

Tô Dã Nghi sợ hết hồn, lạng lẽ lui về sau một bước, giải thích: “Tôi muốn nói, buổi trưa tôi ăn mỳ ăn liền, chưa ăn no, buổi tối có thể sẽ ăn nhiều một chút... Nhưng ngày mai tôi phải đi làm, buổi tối tôi làm gì đó nếu một người không ăn hết mà nói, sẽ cực kỳ lãng phí.”

“Cô có thể làm một phần.” Dịch Tịch tốt bụng đề xuất ý kiến.

Tô Dã Nghi ngụy biện: “Đồ ăn ở siêu thị không có phần một người.”

“Tôi cũng không muốn ăn rau xào với cơm. Cho nên, tôi cũng không có cách chia sẻ với cô.” Dịch Tịch nói chân thành, nhưng cũng rất dứt khoát.

Tô Dã Nghi bị đá kích lớn, nhưng cũng không nói gì nữa.

Lúc đang định xoay người một mình đi gặm nhấm(*) thương tổn, Dịch Tịch đột nhiên gọi cô: “Tô Dã Nghi.”

(*) Nguyên văn trong Hán Việt là “Thiểm”, trong convert là “liếm”, nhưng mình thấy dùng “liếm thương tổn” nghe kì kì, nên đổi thành “gặm nhấm”, nhưng từ này cũng không gần nghĩa với nguyên văn lắm, bạn nào có từ nào hay giúp mình với nha.

Tô Dã Nghi hưng phấn quay đầu: “Hả?”

“Cô biết làm... Sùi cào không?”

Dịch Tịch hình dung làm sùi cào, thật ra là gồm có cán vỏ sùi cào cùng với bằm nhân bánh. Vậy mà Tô Dã Nghi là người phương nam điển hình, nấu ăn

còn là sở trường, bột mì và thức ăn có liên quan, cô thật sự chỉ biết làm sẵn. Nhưng mà, vì để chứng minh thực lực của bản thân, cô vẫn rất dũng cảm quyết định thử.

Siêu thị có các loại bánh nhân thịt xoắn ngon, vỏ sủi cào cũng có túi chứa. Tô Dã Nghi hưng phấn mua một chút nguyên liệu phối hợp, trong tuyết lớn đầy trời vui mừng vội vã về nhà.

Chuyện lần trước đến khi làm xong com Dịch Tự lại rời đi đã tạo thành ám ảnh rất lớn đối với cô, lúc này sau khi vào nhà, cô cẩn thận tìm kiếm ở trong phòng một lần, thiếu chút nữa bởi vì không nhìn thấy anh ở trong phòng khách mà khổ sở, đảo mắt xung quanh, đúng lúc Dịch Tự từ trong phòng cầm một cái máy CD ra ngoài. Mặc dù dọc đường anh đi từ gian phòng ra ngoài hoàn toàn không nhìn thấy Tô Dã Nghi, Tô Dã Nghi lại giờ lên một túi đồ lớn đứng ở cửa ngây ngô cười.

Sau khi vào phòng bếp, bắt đầu băm băm chặt chặt trộn thịt làm nhân bánh, sau khi mùi vị đều tốt, cô lại làm công tác chuẩn bị khác. Phòng bếp quá nhỏ, không đủ phát huy, cô trải một tấm vải trắng sạch sẽ trên bàn ăn dài ở phòng bếp, đặt vỏ sủi cào lên mặt bánh, một lần nghiêng cứu bọc như thế nào, một lần từ từ bọc lại.

Bọc lõi nhân bánh ra ngoài Tô Dã Nghi sẽ ảo não, sau đó bỏ đi lớp bọc; bọc sủi cào hình dáng rất xấu, Tô Dã Nghi sẽ một lần tiếp tục bọc một lần nhìn bánh sủi cào xấu xí kia cười đến khom lưng...

“Cô xác định cô sẽ làm sủi cào sao?”

Tô Dã Nghi bọc quá say mê, đột nhiên nghe thấy âm thanh như vậy, chiếc đũa trong tay đang kẹp nhân bánh thịt rơi xuống trên bàn, cô kinh ngạc mở miệng, ánh mắt hội tụ ở ngay phía trước, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi nói... Tôi sẽ, nhưng...” Vì có thể nói xong theo trình tự, Tô Dã Nghi cúi đầu: “... Tôi bọc không tốt.”

Cô cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của Dịch Tự trong lúc đó chợt lóe lên ý cười. Cô lại nghe thấy rõ ràng Dịch Tự đi qua sau lưng mình, xoay người nhìn lại, Dịch Tự đã đi vào trong bếp, tiếp đó, tiếng nước chảy “Áo ào” truyền đến --- Dịch Tự đang rửa tay.

Chỉ trong chốc lát, Dịch Tự trở lại.

Anh cúi đầu nhìn qua vỏ sủi cào và nhân thịt, nhặt chiếc đũa Tô Dã Nghi làm rơi trên tấm vải trắng lên.

Bàn ăn không dài, lại bởi vì vị trí đặt của vỏ sủi cào và bánh nhân thịt, Dịch Tự cách Tô Dã Nghi rất gần, cô không tự chủ được khản trương, nhỏ giọng hỏi: “... Anh... Anh biết làm sủi cào?”

Dịch Tự cúi đầu liếc nhìn cô, nói: “Không biết.”

Tô Dã Nghi kinh ngạc ngẩng đầu: “Vậy anh?”

Khóe miệng của Dịch Tự gọn sóng nhỏ: “Xem ra hình như rất thú vị.”

Tô Dã Nghi nhìn ý cười ở khóe miệng anh, bản thân cũng không tự chủ cười, đang cười, Dịch Tự đột nhiên nhìn sang, rất nghiêm túc nói: “Không cần dùng đến thứ gì khiến chúng nó dính chặt một chút sao?”

Tô Dã Nghi cúi đầu nhìn sủi cào trong tay anh, nói: “Anh bỏ nhiều thịt vào quá, như vậy, cho dù vỏ sủi cào tạm thời dính chặt rồi, lúc nấu vẫn sẽ rời ra.”

Dịch Tự gạt đầu, cầm đũa lên lấy ra một chút thịt, khẹp vỏ sủi cào lại một chút, lại dùng lực bấm chặt bộ phận kia, giống như vỏ sủi cào này là kẻ thù của anh kiếp trước.

Tô Dã Nghi bị động tác của anh chọc cười, lại cảm thấy cười nhạo anh rất không hiền hậu, đành phải cắn môi liên tiếp nhin xuống.

Tô Dã Nghi cho rằng Dịch Tự là loại người bởi vì tò mò nên mới dính tay vào sủi cào, khiến cô bất ngờ là, Dịch Tự vậy mà làm bạn làm sủi cào với cô toàn bộ hành trình. Mặc dù anh không thích nói chuyện, nhưng anh quả là một người rất có kiên nhẫn. Từng cái sủi cào được anh bọc cực kỳ nghiêm túc, cũng vô cùng... Dùng sức.

Dịch Tự như vậy, trước đây Tô Dã Nghi chưa từng thấy qua. Nhưng mà, vừa nghĩ đến bộ dạng anh cau mày đối phó với cái sủi cào, lòng của Tô Dã Nghi sẽ trở nên rất nhẹ rất mềm rất êm, giống như một đám lông tơ nhỏ vậy.

Thời điểm sủi cào ra nồi cực kỳ thâm trầm.

Những cái bánh sủi cào hình thù kỳ quái Tô Dã Nghi bao toàn bộ đã biến dạng, hơn nữa, rốt cuộc rất nhiều sủi cào rõ ràng để lộ lõi nhân bánh, vỏ sủi cào và nhân bánh hoàn toàn rời ra. Những cái sủi cào Dịch Tự dùng sức mạnh “tạo nên” này ngược lại tất cả đều không tổn hại gì. Tô Dã Nghi rất buồn bực, lén lút đổ những cái bánh sủi cào nát, rời rạc vào trong bát của cô, bung những cái bề ngoài tốt kia ra ngoài, đặt ở trên bàn com. Tháo tạp dề ra, Tô Dã Nghi gọi một câu: “Sủi cào xong rồi.”

Dịch Tự đang “công tác” ở phòng khách, nghe vậy trả lời một câu: “Cô ăn trước đi.”

Tô Dã Nghi “A...” một tiếng, sau đó nhỏ giọng, dùng âm thanh chỉ có một mình mình nghe thấy nói một câu: “Chờ anh cùng ăn đi.” Nói xong ngồi xuống, ánh mắt ngơ ngác lưu lại ở hơi bốc lên trong bánh sủi cào.

Sau một lát, cô lại chuyển tầm mắt, nhìn lại bóng lưng của Dịch Tụ trong phòng khách, nhưng mà chỉ nhìn mười mấy giây, Dịch Tụ trên ghế sa lon lại như là nhận thấy được ánh mắt của cô, cánh tay khoác ở trên ghế sofa, anh xoay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi bị anh thấy thì giật mình. Khóe miệng cứng nhắc giật giật, cô cười “ha ha” hai tiếng.

Dịch Tụ lại buông thứ gì đó trong tay, đứng dậy từ trên ghế sa lon, đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

“... Tháng Giêng qua xong, có khả năng trong kênh sẽ có một chút biến động, kính mong mọi người chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Sau khi Hàn Kha nói xong câu đó, trong phòng hội nghị vang lên một hồi âm thanh thổn thức.

Về mặt của mọi người đều là hiếu kỳ cộng thêm nghiêm túc, ngoại trừ Tô Dã Nghi.

Thực ra Tô Dã Nghi cũng cực kỳ nghiêm túc, nhưng là, cô đang nghiêm túc nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua ăn chung sủi cảo với Dịch Tụ.

Cô nhanh như chớp nhớ lại tháng Giêng còn chưa qua, cũng nói một câu rất hợp thời thế: “Năm mới vui vẻ.”

Cô nhớ rất rõ ràng rất rõ ràng, lúc ấy Dịch Tụ ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt nhìn cô nói: “Năm mới vui vẻ.”

Sau đó, khóe miệng của anh bỗng nhiên cong lên, nở nụ cười.

Lúc ấy Tô Dã Nghi đã nghĩ đến một từ --- nụ cười khuyếch thành.

Quan sát Tô Dã Nghi thật lâu, sau khi cô lộ ra nụ cười ngây ngô, Chúc Ly rốt cuộc nhìn không được duỗi khuỷu tay đẩy đẩy cô, nhỏ giọng nói: “Đang làm mộng xuân à?”

Tô Dã Nghi bị khuỷu tay Chúc Ly đẩy trở về hiện thực, cô nhỏ giọng hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Chúc Ly than thở: “Cô vẫn nên tiếp tục làm mộng xuân đi, nhóc con.”

Tô Dã Nghi đợi Chúc Ly hồi lâu, thấy cô quả thật không có bất kỳ đoạn sau nào, vì thế lại bùng mặt tiếp tục chìm vào trong hồi ức tối hôm qua.

Dịch Tụ hẳn là thích ăn bánh sủi cảo mà cô làm đi...

Dẫu sao, trong bát của anh hình như một cái cũng không còn sót lại...

Trạng thái không tồn tại của Tô Dã Nghi đến trưa thì đạt được chút truyền cảm. Thời gian cơm trưa, Chúc Ly bọn họ nói đến vấn đề “Biến động lớn” của công ty, Tô Dã Nghi lại hậu tri hậu giác hỏi: “Biến động lớn cái gì?”

Ba người kia tới tập ném cho cô ánh mắt xem thường, tiếp tục thảo luận: “Chẳng lẽ kênh phải rút lại?”

Chúc Ly lắc đầu: “Không thể nào, nhân viên đều không đủ, nếu mà còn rút lại... Phi Cáp dứt khoát phải ngưng hoạt động ngay.”

Phạm Giai nói tiếp: “Nếu không phải kênh rút lại, vậy cũng chẳng liên quan tới chúng ta, tự quét tuyết trước cửa(*) đi.”

(*)Tự quét tuyết trước cửa: ý nói tự lo chuyện của mình đi, đừng quản chuyện người khác.

Chúc Ly: “Nhân viên không thể nào rút lại, những thứ khác khó có thể nói. Cô xem nét mặt buổi sáng của ‘Diệt Tuyệt’ kia...” Nói tới đây, Chúc Ly làm một động tác lạnh rùng mình một cái, tiếp tục nói: “Dù sao tôi vẫn cảm giác chị ta muốn thay bề ngoài mặt trắng hũy diệt chúng ta.”

Phạm Giai: “Hay là... Tổ điện ảnh và tổ truyền hình hợp lại thành tổ điện hình (điện ảnh và truyền hình) cũng không chừng”

Lục Tiểu Mẫn gật đầu: “Tôi thấy... Cái này đáng tin.”

Chúc Ly khẳng định nói: “Cái này... Tuyệt đối không thể.”

Lục Tiểu Mẫn: “Tại sao?”

Chúc Ly cười thần bí: “Chờ xem sẽ biết.”

Nghe xong bọn họ nói chuyện, Tô Dã Nghi chống mặt bắt đầu rơi vào suy nghĩ, tối nay... Dịch Tự có còn ăn cơm ở nhà không?

Khiến Tô Dã Nghi vui mừng chính là, ngày hôm sau Dịch Tự cũng ở nhà ăn cơm tối, ngày thứ ba, ngày thứ tư... Thậm chí một tuần, bữa tối anh ăn đều là Tô Dã Nghi làm.

Tô Dã Nghi nhận thấy thời gian một tuần này Dịch Tự đều rất bận rộn. Hình như anh đang vội làm một vật gì đó, chiều nào Tô Dã Nghi hét ca sẽ tiện thể đi siêu thị mua đồ ăn, mỗi ngày khi về đến nhà, cô sẽ thấy Dịch Tự hoặc là ngồi ở trên ghế sofa trước cửa sổ, hoặc là dứt khoát im lìm ở trong phòng...

Dù sao, mỗi ngày anh đều ở nhà.

Điều này cũng cho Tô Dã Nghi một cơ hội phát huy rất rất tốt. Vào lúc Tô Dã Nghi mới tiếp xúc với việc nấu ăn, mẹ Tô liền nói với cô, nấu nướng vì người mình yêu thương chính là một việc cực kỳ tốt đẹp, hơn nữa khi nhìn thấy người yêu cực kỳ thỏa mãn ăn đồ ăn chính mình làm, cái loại tốt đẹp này tăng lên tới mức tận cùng...

Tô Dã Nghi không biết mỗi ngày Dịch Tự ăn cơm cô làm có phải cực kỳ thỏa mãn hay không, nhưng cô cực kỳ thỏa mãn, cô cũng cảm thấy tốt đẹp, vô cùng tốt đẹp. d'đ/P/%q@đ

Bảy ngày liên tục, mỗi ngày lúc trời tối cô đều đã chuẩn bị ba món ăn một món canh, món ăn và canh mỗi ngày cũng không giống nhau. Thật ra thì cô có tính toán nhỏ --- mỗi ngày kiểm tra được đồ ăn Dịch Tự thích ăn, từ từ, từ từ, cô sẽ biết được tất cả món ăn Dịch Tự thích, như thế về sau cô lại nấu ăn vì anh, mà có thể làm toàn bộ đồ anh thích rồi.

Sự thật chứng minh, Tô Dã Nghi có hiểu biết nhất định đối với Dịch Tự. Dịch Tự không hề kén chọn, nhưng bình thường đồ ăn anh không thích thì một miếng cũng không động --- cũng giống trong suy nghĩ của Tô Dã Nghi.

Có điều may mà trong ba món ăn luôn luôn có một hai cái chính là cái anh thích. Dù sao Tô Dã Nghi cũng nhớ kỹ, anh còn thích ăn nấm đen Latarius xào thịt.

Mười lăm tháng Giêng là Tết Nguyên Tiêu, Phi Cấp đề các nhân viên tan sở sớm. Thói quen của Tô Dã Nghi là tan làm trực tiếp đến siêu thị gần công ty mua đồ ăn, nhưng bởi vì hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, cô liền trở về nhà trước, cô lên lầu lên mạng trước, tìm chút trang web thức ăn ngon sau đó đưa vào danh sách mua đồ, lại lật đi lật lại kiểm tra một lần, cộng thêm một chút là cô cần đồ dùng phái nữ, lúc này mới thu dọn đồ đạc ra ngoài lần nữa.

Vừa xuống lầu một cái đã nhìn thấy Dịch Tự cầm một bình nước trong tủ trong tủ lạnh đi tới phòng khách.

Mấy ngày liền ăn cơm cùng nhau, Tô Dã Nghi ở trước mặt Dịch Tự không có xấu hổ và khấn trương như vậy, nhưng mà, lại nhiều hơn một phần bản thân Tô Dã Nghi cũng không hình dung ra được... Cảm giác khác thường.

Dịch Tự nghe thấy âm thanh cô xuống lầu, vừa đi về phía sofa vừa nhìn cô, nói: “Ra ngoài?”

Tô Dã Nghi vui vẻ nói: “Ra ngoài mua đồ ăn, anh có muốn ăn cái gì không? Hôm nay kết thúc, tết đã có thể qua rồi.”

Dịch Tự nghiêng người cầm lấy điều khiển, vốn định mở ti vi, nghe thấy Tô Dã Nghi trả lời, anh dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn về phía cô, sau cùng ánh mắt của anh rơi trên trang giấy đưa lên trong tay cô, anh hỏi: “Đó là danh sách mua sắm của cô sao?”

Tô Dã Nghi gật đầu.

Dịch Tự buông chiếc điều khiển ti vi trong tay xuống, đổi hướng đi về phía cô.

Đi tới trước mặt cô, Dịch Tự nhíu mày nhìn danh sách trong tay Tô Dã Nghi, nói: “Tôi đi mua cho.”

Tô Dã Nghi không chắc chắn: “Hả?”

Sau khi ánh mắt lại do dự trên danh sách một lần, Dịch Tự lại xoay người về cầm áo khoác trên ghế sofa, vừa khoác vào người vừa nhàn nhạt nói: “Làm phiền cô nhiều ngày như vậy, một ngày cuối cùng nên đến lượt tôi rồi.”

Lời này nghe qua cực kỳ xa cách cực kỳ khách sáo, hơn nữa bốn chữ “một ngày cuối cùng” khiến cho trong lòng Tô Dã Nghi xuất hiện mất mát kịch liệt.

Cái áo khoác ngoài xong, Dịch Tự đưa tay về phía Tô Dã Nghi: “Đưa danh sách cho tôi đi.”

Tô Dã Nghi máy móc đưa danh sách cho anh, cúi đầu tránh bị tổn thương.

Dịch Tự đại khái đang xem danh sách mua sắm, Tô Dã Nghi nghe thấy anh ho khụ khụ.

Sau đó, anh lại khụ khụ...

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, ân cần hỏi: “Bị cảm hả?”

Nét mặt của Dịch Tự có chút quái dị, đột nhiên đưa tay trả lại danh sách cho Tô Dã Nghi, đi ra cửa trước cô một bước: “Cùng đi đi.”

Mặt Tô Dã Nghi vừa rồi vẫn uể oải bởi vì những lời này của anh mà thoáng chốc trở nên có sức sống. Cô hưng phấn chăm chú nhìn danh sách, chuẩn bị gấp lại nhét vào túi tiền, đôi mắt lộn xộn thấy trên danh sách viết một hàng chữ “Băng vệ sinh --- đêm dùng hai túi, ngày dùng ba túi”.

Nếu như có thể, Tô Dã Nghi rất muốn dùng chiếc bút vừa rồi viết hàng chữ này đâm chết chính mình.

Bão tuyết đã xuống, trải trên mặt đất một tầng thật dày.

Tô Dã Nghi đi ở bên cạnh Dịch Tự, trong lòng giống như cất giấu một con chim nhỏ, cực kỳ vui mừng cực kỳ kích động. Sợ rằng vừa rồi con quạ đen đã ảnh hưởng tới bầu không khí, Tô Dã Nghi cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng: “Thực ra anh không cần khách sáo với tôi như vậy, vốn dĩ tôi cũng muốn ra ngoài mua đồ ăn. Ngày tết Nguyên Tiêu, nếu một mình tôi ăn tết, sẽ không có nhiều ý nghĩa... Tôi còn phải cảm ơn anh đó.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

Tô Dã Nghi chậm rãi dừng lại, suy nghĩ một hồi rồi mới đáp: “Không ghét bỏ com tôi làm, cùng tôi ăn tết đó.”

Dịch Tự không nói tiếp rất nhanh, nhàn nhạt cong cong môi một cái, anh mới nói: “Com cô làm ăn rất rất ngon.”

Tô Dã Nghi: nhịp tim liên tục tăng lên ینگ. (Giờ mới biết Trung Quốc cũng dùng cái kiểu ~ing như mình, ha ha)

Siêu thị rất nhiều người, trong đài phát thanh truyền bá các loại tin tức giảm giá. Tô Dã Nghi đối với siêu thị là ngửa quen đường cũ, trái lại Dịch Tự...

Thật ra thì mặc dù rất nhiều người, nhưng không chen lấn. Chỉ là tướng mạo nam sinh của Dịch Tự như vậy xuất hiện trong siêu thị rất nhiều con gái...

Tô Dã Nghi cực kỳ vô tội, bởi vì thận trọng, sau khi cô và Dịch Tự vào siêu thị sẽ không gần nhau quá, mấy bác gái chị gái em gái trong siêu thị đại khái đều cho rằng cô chỉ là người đi đường, vì thế cô rất nhanh bị chen ra.

Đồ ăn còn chưa mua, trước đó Tô Dã Nghi đã không tìm ra Dịch Tự nữa rồi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đành tại giá hàng vừa chật hẹp vừa đông đúc đi đến nơi vừa mới bắt đầu bị chen lấn...

Lúc tìm thấy Dịch Tự, Tô Dã Nghi phát hiện trên mặt anh rõ ràng là vẻ mặt không vui. Lo sợ anh sẽ nổi giận hay phát điên gì đó, Tô Dã Nghi nhanh chóng nói: “Chúng ta đi phụ lâu một mua đồ ăn, mua xong thì trở về.”

Về mặt của Dịch Tự có chút hòa hoãn, gật đầu.

Đến lúc này Tô Dã Nghi mới phát hiện, Dịch Tự giống như trong lúc vô tình tựa vào cô rất gần, cánh tay của anh gập gao kề bên cánh tay của cô. Tô Dã Nghi tự nhiên nở nụ cười, mỉm cười một hồi lại cảm thấy mình quá kỳ quái, đành nhìn xuống, lại khéo léo trên đường trước khi đến phụ lâu một làm cho hai cánh tay duy trì “Cự ly không”.

Đi trước qua khu thủy sản, Tô Dã Nghi thật sự rất muốn ăn cá, không nhịn được hỏi Dịch Tự bên cạnh: “Tại sao anh lại không thích ăn cá? Ăn cá tốt như vậy mà.”

Dịch Tự nghe vậy hơi nhíu nhíu mày, ánh mắt của anh giống như là xuyên thấu những con cá sống này, chỉ trong chốc lát, anh đáp: “Nhiều xương.”

Tô Dã Nghi chưa từ bỏ ý định nhìn anh, nói: “Ăn cá có thể sáng mắt, có thể trở nên thông minh.”

Bị ánh mắt chờ mong của Tô Dã Nghi nhìn chăm chăm, mặt Dịch Tự không chút thay đổi đáp một câu: “Vậy à.”

Tô Dã Nghi: Anh đây là xuất phát từ sự lễ phép mà đáp lại sao?

Lúc đi tới khu rau dưa, Tô Dã Nghi cực kỳ vui, bởi vì rau dưa là Dịch Tự thích nhất. Đưa tay cầm lấy hai hộp nấm đen Latarius đóng gói tươi mới từ trên kệ hàng, cô hưng phấn quơ quơ trước mặt Dịch Tự, nói: “Anh thích ăn nấm đen Latarius.”

Nói xong, Tô Dã Nghi lại nhìn mấy loại rau khác, Dịch Tự lại trầm ngâm nhìn cô.

Trong lòng chứa một đồng đồ đặc lớn lộn xộn linh tinh, Tô Dã Nghi nhớ tới mình cần một giỏ mua đồ. Nếu như không phải mang theo một Dịch Tự bên cạnh, chuyện đầu tiên cô làm khi vào siêu thị là lấy giỏ mua đồ. Nhưng mà bây giờ...

Cô quay đầu chung quanh trong chốc lát, trùng hợp thấy khu hoa quả cách đó không xa có đặt một xe mua đồ trống không, mắt sáng lên, cô ôm một nắm nấm đen Latarius rau chân vịt củ cải các loại chạy tới chỗ xe mua đồ kia.

Dịch Tự đứng tại chỗ, yên lặng nhìn Tô Dã Nghi rất nhanh đã đẩy xe mua đồ đi tới.

Cô cười hì hì giải thích với anh: “Muốn mua gì đó hơi nhiều.”

Dịch Tự giống như là vừa mới từ trong sững sờ lấy lại tinh thần, nhận lấy xe mua đồ từ tay cô nói: “Tôi tới đây cho.”

Tô Dã Nghi gật đầu. Ánh mắt hướng đến trước khu sân xuất thịt, cô hỏi: “Anh thích ăn sườn sao?”

Dịch Tự không trả lời, hỏi ngược lại: “Cô thích ăn cá sao?”

Tô Dã Nghi đang nhớ lại cách làm mấy loại sườn, đáp không chút suy nghĩ: “Đương nhiên thích rồi.” Lại tự nhiên chìm vào hồi ức, Dịch Tự không thích ăn đồ ngọt, vậy thì làm kho tàu cho anh thôi... Nhưng từ trước đến giờ Dịch Tự không thích ăn món ăn có khẩu vị rất nặng, sườn kho... Vị rất nặng không?

Thôi, hay là bỏ đi.

Sau khi tất cả nguyên liệu nấu ăn đều đã mua xong, Tô Dã Nghi biết rất rõ mục đích Dịch Tự ra ngoài lần này là để trả tiền. Vì thế cũng không rời rắm ở phương diện này, bởi vì trên danh sách vẫn còn một hàng đồ dùng cá nhân, nghĩ đến Dịch Tự mới vừa rồi đã từng nhìn thấy, Tô Dã Nghi cũng rất xấu hổ nhắc lại, liền trực tiếp nói với anh lên lầu mua vài thứ, sau đó biến mất giống như bay.

Sợ Dịch Tự đợi quá lâu, Tô Dã Nghi mua thật sự rất nhanh, khi trở lại lối ra ở tầng một, Dịch Tự quả nhiên đã thanh toán xong mang theo hai túi lớn đứng ở một chỗ lẳng lẳng chờ cô. Tô Dã Nghi xa xa nhìn anh, cũng nhìn thấy người bên cạnh anh không ngừng đi qua không ngừng quay đầu lại nhìn anh... Lại đi nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy, cho dù tại siêu thị ồn ào như vậy, trong đám người huyền ảo như vậy, Dịch Tự xem ra vẫn lưu lại một loại cảm giác độc lập lẻ loi.

Ánh mắt của anh rất xa xôi rất hư vô, không hòa cùng bóng dáng của bất kỳ kẻ nào.

Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy anh giống như một chùm sáng, thấy anh lấp lánh, phát sáng, nhưng sờ không được, cảm không được...

Chợt lắc lắc đầu, Tô Dã Nghi mạnh mẽ quăng những cái về u sầu này ra ngoài. Bước nhỏ chạy tới trước mặt Dịch Tự, nói: “Đi thôi.”

Dịch Tự hơi hơi gật đầu, xoay người cùng cô sóng vai đi ra khỏi siêu thị.

Trời đã sập tối, đèn đường đều đã sáng, Tô Dã Nghi nhìn không được phát ra câu cảm khái: “Chỉ mong có thể ăn được Tết Nguyên Tiêu trước chín giờ...” Giọng nói chợt ngừng lại, sắc mặt của Tô Dã Nghi biến đổi lớn, cả kinh nói: “A! Tôi quên mua bánh trôi rồi! Tết Nguyên Tiêu phải ăn bánh trôi mới có thể đoàn đoàn viên viên được!”

Dịch Tự không nói gì nhìn cô.

Tô Dã Nghi ảo não giậm chân, nói: “Tôi quay lại siêu thị một chuyến! Trời lạnh như thế, anh về nhà trước đi! Tôi sẽ về ngay!” Lời nói dừng lại, cả người cô đã xoay lại xách túi mua hàng nhỏ lên chạy như bay tới siêu thị...

Cái âm thanh “Tô Dã Nghi” kia cực kỳ nhẹ cực kỳ dịu dàng bị cơn gió cô rời đi thổi tan vào không khí.

Bánh trôi là hàng rất dễ bán ở siêu thị, Tô Dã Nghi chưa đi đến siêu thị, trực tiếp vào thùng đựng hàng ở cửa ra vào chọn mấy túi, thanh toán, nhanh chân chạy về nhà.

Đến gần mới nhìn thấy --- ở nơi mà cô vừa mới dừng lại --- Dịch Tự vẫn đang đứng tại chỗ chờ cô. Không biết vì cái gì, thấy bóng dáng kiên cường của anh, trong lòng Tô Dã Nghi nảy sinh một cỗ chua xót mãnh liệt, hướng thẳng đến chớp mũi, bóp nghẹt khiến cô nhìn không được muốn rơi lệ. Cũng may nhìn được, cô cố gắng hồi phục tâm tình, nhỏ giọng nói: “Trách tôi trách tôi, kiểm tra nhiều lần, mà không phát hiện thiếu bánh trôi.”

Giọng điệu của Dịch Tự không thấp xuống theo nhiệt độ: “Về nhà thôi.”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, sau khi thấy trên mặt Dịch Tự không có bất kỳ không vui và trách móc nào, cô mới yên tâm mà gật đầu nói: “Ừ.”

Hai người lại xách lên túi mua hàng của mình, sóng vai đi về nhà.

Đến nhà, Tô Dã Nghi mở cửa, sau khi cô vào nhà trước, vừa mới định mở miệng nói với Dịch Tự cái gì, bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói phần nộ: “... Anh muốn kết hôn với em hay là muốn kết hôn với mẹ em?”

Tô Dã Nghi đứng ở cửa, bị âm thanh này làm sợ, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp đó là giọng nói của chị Mạt Mạt. Nhưng mà, vẫn chưa kịp thăm dò rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, giọng nói của Tạ Bân ngay sau đó truyền đến: “Mẹ em không đồng ý, em cho rằng chúng ta vẫn còn đùa giỡn sao?”

Tiểu Mạt Mạt càng thêm phần nộ: “Anh quan tâm bà ấy làm cái gì?!”

Tạ Bân: “Bà ấy là mẹ em!”

Tiểu Mạt Mạt: “Anh cũng biết bà ấy là mẹ em?”

Một hồi lâu, Tạ Bân nặng nề nói: “Bà ấy không đồng ý, chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ.”

Trong chốc lát phòng ngủ chính không có tiếng động.

Tô Dã Nghi cực kỳ lo lắng, nhắc chân liền muốn đi tới “Nơi khởi nguồn”, đúng lúc bị một cổ mạnh mẽ truyền đến từ trên mũ kéo lại. Tô Dã Nghi khó hiểu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ánh mắt của Dịch Tự mới vừa thu lại từ phòng ngủ chính, chân mày của anh cau lại, thấp giọng nói: “Không cần xen vào việc của người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Tô Dã Nghi lúng ta lúng túng chỉ phòng ngủ chính, nói với Dịch Tự: “Nhưng... Bọn họ cãi nhau.”

“Chuyện của bọn họ thì tự bọn họ có thể giải quyết, nếu như ngay cả bọn họ cũng không giải quyết được, cô cũng giúp không nổi bất kỳ việc gì.”

Giọng điệu của Dịch Tự thật bình tĩnh, Tô Dã Nghi nghe lại có loại cảm giác nói năng có khí phách. Yên lặng cúi đầu suy nghĩ một lát, lại ngẩng đầu, Dịch Tự đã xách túi mua hàng đi vào phòng bếp.

Âm thanh cãi vã trong phòng ngủ chính không tiếp tục nữa.

Có lẽ hai người đều đã bình tĩnh lại rồi, Tô Dã Nghi nghĩ. Lắc đầu thờ dài, cô xách túi mua hàng lên lầu, sau khi đặt xuống một túi đồ dùng cá nhân, cô lại rất nhanh xuống lầu, nhét bánh trôi vào tủ lạnh.

Trên bàn trong phòng bếp đặt đầy hai túi vật phẩm lớn. Tô Dã Nghi lấy ra từng loại từng loại, cực kỳ bất ngờ phát hiện một con cá. Sững sốt một lát, cô đi ra khỏi phòng bếp, rất không chắc chắn hỏi Dịch Tự đang ngồi trên ghế sa lon cúi đầu xem báo: “Dịch Tự?”

Dịch Tự vẫn duy trì tư thế xem báo, đáp lời: “Hả?”

“Lúc anh tính tiền đã lấy phải cá của người khác hả?”

“...”

Thấy Dịch Tự không trả lời, Tô Dã Nghi lại bổ sung một câu: “Tôi phát hiện trong đồ đạc của chúng ta có một con cá, chúng ta không có mua cá mà...”

“Là tôi mua.”

Tô Dã Nghi kinh sợ, không thể tin nhìn cái người vẫn đang nghiêm túc xem báo đó, nói: “Vậy sao? Anh mua cá trích...” Cá trích nhiều xương nhất đó.

“Ừ.”

Tô Dã Nghi: Không phải anh không thích nhiều xương sao!

Tô Dã Nghi vừa bận rộn ở phòng bếp, vừa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài phòng bếp.

Lúc món ăn thứ nhất làm xong, Tạ Bân từ phòng ngủ chính đi ra, nói chuyện một chút với Dịch Tự ở phòng khách, sau đó lại không có âm thanh. Lúc món ăn thứ ba làm xong, Tiểu Mạt Mạt từ phòng ngủ ra ngoài, đến lấy hộp sữa chua trong tủ lạnh, dừng một chút, đi tới phòng bếp.

Tô Dã Nghi đang cắt thịt buồng dao xuống chào hỏi với Tiểu Mạt Mạt: “Chị Mạt Mạt.”

Giờ phút này Tiểu Mạt Mạt mỉm cười, Tô Dã Nghi lại nhìn ra được đây là vì cô mà kiên cường treo lên nụ cười, trong ánh mắt chị Mạt Mạt rõ ràng lộ ra bi thương. Nhìn cô, trong lòng Tô Dã Nghi không nhịn được có chút chua xót, giọng nói không tự chủ trở nên rất nhẹ: “... Hôm nay Tết Nguyên Tiêu, em muốn nói, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên đi.”

“Chị không...”

“Chị Mạt Mạt không được không cảm kích nha, em cực cực khổ khổ làm một bàn lớn, nếu như các người không ăn, em sẽ rất buồn.”

Tiểu Mạt Mạt ngơ ngác, lại bỗng nhiên cười dịu dàng với Tô Dã Nghi, đưa tay giúp Tô Dã Nghi gạt sợi tóc cạnh má ra sau tai, nói: “Cần giúp một tay không?”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Đều là các món ăn cực kỳ đơn giản, không có gì cần đặc biệt chuẩn bị.”

Tiểu Mạt Mạt: “Vậy em bận rộn rồi.”

Tô Dã Nghi gật đầu cười.

Đưa mắt nhìn Tiểu Mạt Mạt rời khỏi phòng bếp, vẻ chua xót này trong lòng còn chưa rút đi.

Bữa cơm đoàn viên ăn thật sự rất ngọt ngào.

Tiểu Mạt Mạt chỉ lấy mấy viên bánh trôi, dùng bữa cũng chỉ nuốt một ngụm nhỏ, ăn rất chậm. Tạ Bân còn cầm dĩa một chai rượu Erguotou, không ngừng thêm rượu vào trong chén...

Tô Dã Nghi nhìn đồ ăn đầy bàn, gấp phải không khí ngọt ngào như vậy, cũng không có khẩu vị gì cả.

Chỉ có một mình Dịch Tự ăn rất an nhàn.

Tô Dã Nghi rơi vào rối rắm, một mặt nghĩ đến Dịch Tự ăn được an nhàn như thế là bởi vì chính cô làm đồ ăn thật ngon mà cảm thấy vui mừng, mặt khác nhìn Dịch Tự ăn đến không coi ai ra gì cô lại cảm thấy không thoải mái.

Dù sao cũng ở cùng chị Mạt Mạt và anh Tạ Bân lâu như vậy, bây giờ bọn họ rối rắm như vậy, Dịch Tự không phải nên khó nuốt trôi mới đúng sao?

Trong lòng âm thầm quyết định, Tô Dã Nghi cuối cùng bắt đầu đại diện “Không khí sôi nổi”, cô quay đầu hỏi Tạ Bân trước: “Anh Tạ Bân, ăn tết có vui về không?”

Tạ Bân ngẩn người, quay đầu nhìn cô cười khò: “Rất vui về.”

Tô Dã Nghi tiếp tục cố gắng: “Anh Tạ Bân ở Cáp Nhĩ Tân, mùa đông ở Cáp Nhĩ Tân rất đẹp hả?”

Tạ Bân vẫn đang treo nụ cười khò: “Ừ, rất lạnh, tuyết rất lớn, rất dày.”

Tô Dã Nghi: “Nam Phương rất ít tuyết rơi, em cũng là sau khi tới Bắc Kinh mới nhìn qua tuyết lớn như vậy,”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tô Dã Nghi phản ứng một lúc lâu mới phát hiện ra hai chân mình đang đứng ở nơi là phòng của Dịch Tự, cô có chút không thể tin nhìn cái người vừa mới thu tay lại từ trên người cô, đang đứng trước mặt cô nhìn cô không chớp mắt.

Cô xấu hổ cúi đầu, nghiễm nhiên đã quên vừa rồi chính mình còn hùng hồn muốn phản bác anh, rất nhỏ giọng hỏi: “Anh... Anh dẫn tôi đến... Đến đây làm gì?”

Dịch Tự không để ý đến câu hỏi của cô, hỏi ngược lại: “Cô định an ủi Tiểu Mạt Mạt thế nào?”

Nghe đến “Tiểu Mạt Mạt”, Tô Dã Nghi mới xem là hồi phục lại trong trạng thái nhanh nhạy thích hợp, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dịch Tự, nói: “Chị ấy vừa mới tranh cãi kịch liệt với anh Tạ Bân như thế, lại khóc nữa, là lúc cần an ủi nhất...”

“Tôi hỏi cô định an ủi cô ấy thế nào?”

Trong ấn tượng, Tô Dã Nghi chưa từng nghe thấy Dịch Tự nói chuyện lớn tiếng. Thực ra thì, vừa rồi giọng nói của anh cũng rất bình tĩnh, chẳng qua, biểu cảm cắt ngang lời nói của Tô Dã Nghi của anh khiến cho Tô Dã Nghi cảm thấy bản thân bị gào lên.

Cô là người cực kỳ không thích bị gào.

Cho nên, ánh mắt của cô trở nên cực kỳ kiên quyết, giọng nói của cô cũng trở nên rất vang dội: “Tôi sẽ nói với chị ấy, mọi chuyện đều có thể trở nên tốt đẹp, có chuyện gì có thể từ ngồi xuống bàn bạc thật tốt, không có vấn đề gì là không thể giải quyết được, phải tin tưởng sức mạnh của tình yêu.”

Dịch Tự: “...”

Tô Dã Nghi nắm tay nói: “Cho nên, bây giờ tôi muốn đi an ủi chị ấy, tôi sẽ không trơ mắt nhìn chị ấy khóc.” Sau khi tuyên bố xong, Tô Dã Nghi xoay người muốn đi.

Bị một bàn tay dễ dàng xách mũ áo quay trở lại.

Cùng lúc đó, bàn tay kia của Dịch Tự liền ấn vào trên khóa cửa xoay tròn, Tô Dã Nghi hoàn toàn bị khóa chết trong phạm vi nhỏ giữa mặt sau của cửa

và Dịch Tự.

Vẫn là cùng lúc đó, giọng nói của Dịch Tự “Vang” lên ngay trước mắt cô: “Cô biết những đạo lý này, Tiểu Mạt Mạt còn rõ ràng hơn cô.”

Nhịp tim của Tô Dã Nghi đột ngột tăng, mặt đỏ đến khó tin: “Vậy tôi... Tôi...”

Dịch Tự lạnh nhạt nhìn cô.

Tô Dã Nghi rũ đầu xuống, đưa tay vỗ vỗ mặt mình, tổ chức mạch suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Anh cũng không phải con gái, anh sẽ không biết, con gái đều cực kỳ yếu đuối, họ thực ra không thường rơi nước mắt, một khi họ khóc, chính là lúc bọn họ yếu thế, lúc này, họ đều sẽ hi vọng... Có người an ủi.”

Dịch Tự lặng im một lúc, khi mở miệng trở lại, giọng điệu vẫn là lạnh lùng không dao động như vậy: “Cô chắc chắn là Tiểu Mạt Mạt nghĩ như vậy? Cô chắc chắn đây không phải là cô đơn phương tự cho là đúng?”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, vừa vặn đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Dịch Tự, cô mơ hồ nói câu: “Tôi...”

“Nếu như cô ấy thật sự cần an ủi, cô ấy càng cần là Tạ Bàn an ủi.

Nếu như cô đi, cô ấy còn phải vì để cô không lo lắng mà giả vờ chính mình ổn, dùng lòng tốt của người ta đối với cô làm hiệu quả an ủi của cô... Đây chính là điều cô muốn?”

Dịch Tự nói không chậm, nhưng từng chữ đều cực kỳ rõ ràng, giọng nói của anh luôn trầm thấp, giống như một d'đ/l@q^đ dòng suối nhỏ, chậm rãi mà qua, lạnh lẽo chảy xuôi. Tô Dã Nghi nghe anh nói như vậy, cảm thấy cực kỳ uất ức, cảm giác những gì từ trước tới nay cô làm, muốn làm... Điều là việc ngu ngốc.

“Tôi chỉ là... Tôi thấy chị ấy khổ sở, tôi cũng không chịu nổi, tôi chỉ là đơn giản mong muốn chị ấy không phải khổ sở nữa.”

“Đổi lại loại lý giải, cô đi an ủi cô ấy chính là vì cô không dễ chịu?”

Tô Dã Nghi nghe thấy những lời này rất kỳ quái, lại đoán không ra kỳ quái ở đâu, đành phải gật đầu.

Lúc mở miệng trở lại, giọng nói của Dịch Tự có thêm chút trong trẻo mà lạnh lùng: “Nói cách khác, tất cả những gì cô làm cũng chỉ là để cho bản thân dễ chịu hơn.”

Tô Dã Nghi nghe thấy đầu mình vang lên một tiếng “Vo ve” đần độn...

Tại sao anh phải nghĩ cô như vậy?

Nhưng mà, biết rất rõ đây là hiểu lầm, cô lại giống như không thể nào phản bác. Chỉ là, thấy anh thông suốt như vậy, cũng làm cho cô hiểu biết đối với anh hơn một chút, cũng không lâu lắm, cô nhỏ giọng nói: “Trên thế giới này... Có người anh quan tâm sao? Có loại người... Dù cho anh biết mình an ủi cũng vô dụng, anh cũng không nhẫn tâm bỏ mặc người đó sao?”

Nói tới đây, Tô Dã Nghi ngẩng đầu, trong mắt cô bởi vì hơi nước tràn đầy, đang tỏa sáng lấp lánh: “Anh có người yêu từ trong lòng sao?”

Dịch Tự khẽ cau mày, ánh mắt trong thời gian ngắn ngời trở nên

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 1

Một tuần trước, Chúc Ly cùng bạn trai đi Hoài Nhu một chuyến, sau khi trở về cô liền trắng trợn làm quảng cáo ở văn phòng cho một quán lẩu.

“Cái này nói với các người đi, tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn lẩu hợp tiêu chuẩn như thế, mùi vị thật... Rất cho lực!”

Chúc Ly tuyên truyền và tự thuật đúng chỗ đẩy lên sự nhiệt tình ăn uống của tất cả tổ điện ảnh, vì thế mọi người liên nhau nhau trưng hỏi Chúc Ly địa chỉ quán, Chúc Ly liền phát địa chỉ quán cho mọi người.

Tô Dã Nghi đặc biệt thích ăn lẩu, cho nên, đối với chuyện đi tìm quán lẩu Hoài Nhu này, cô từ đầu đến cuối đều rất nhiệt tình, cô thậm chí còn hỏi rõ Chúc Ly các tòa nhà trong vòng trăm mét xung quanh quán lẩu kia.

Buổi chiều chủ nhật một tuần sau, Tô Dã Nghi lôi kéo Dịch Tự, vui vẻ bước lên hành trình tìm kiếm quán lẩu.

“Đi phía trái đi...” Tô Dã Nghi ngồi cạnh ghế lái, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, lại xoay đầu nhìn người bên cạnh, sau đó, cực kỳ sáng suốt co mình lại trong ghế ngồi.

Sắc mặt Dịch Tự không thay đổi, rất nghiêm túc nhìn đường, rất nghiêm túc lái xe...

“Hay là đi bên phải đi, đi bên trái... Hình như không đúng.”

Dịch Tự rất nghiêm túc đánh tay lái, qeo xe...

Sắc trời càng ngày càng tối.

Sắc mặt của Dịch Tự cũng càng ngày càng đen.

Bị áp suất thấp mạnh mẽ ảnh hưởng, Tô Dã Nghi cảm giác mình sắp không nhìn rõ con đường phía trước, vì thế cực kỳ dũng cảm đề nghị: “Em... Em cảm thấy em nên, có lẽ em nên ngồi phía sau đi... Biết đâu có thể thấy rõ.”

Dịch Tự không nói một lời, dừng xe.

Tô Dã Nghi vội vàng tháo dây an toàn, phi chân bước xuống xe.

Ngồi phía sau, quả nhiên áp lực nhỏ rất nhiều.

Sau đó, Tô Dã Nghi cuối cùng có thể mang theo một khối tâm tình bình tĩnh tìm đường, vì thế, cô chỉ đường cũng chỉ rất vui: “Đúng đúng, anh lái lên phía trước, Chúc Ly nói chỗ đó là ngõ nhỏ!”

“A, không phải chỗ này, vẫn là đi phía trái đi... Đúng, hướng đông.”

“Tây hay là đông?”

“Phía trước biển báo giao thông chỉ không đúng rồi... Đông đi?”

“...”

Mười lăm phút sau...

Tô Dã Nghi nhìn thấy cột mốc đường ở phía trước, run rẩy hỏi một câu: “Bây giờ ở chỗ này... Là Bắc ngủ hoàn sao?”

“Đúng.”

“Cửa tiệm kia không ra ngủ hoàn mà.”

“...”

Dịch Tự không nói gì tiếp, anh lái xe đến ven đường, rất trầm rất trầm nói ra mấy chữ: “Tô Dã Nghi, em lên ngồi phía trước.”

Tô Dã Nghi: “Em cảm thấy...”

Dịch Tự thông thả quay đầu lại nhìn cô, dùng một loại ánh mắt “Dịch Tự tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng” nhìn cô.

Tô Dã Nghi gật gật đầu: “Được rồi.” Lại nói lảm nhảm một câu, “Em phải chỉ đường thế nào hả...”

Sau nửa giờ không có manh mối khai thác, Tô Dã Nghi cuối cùng bấm điện thoại cho Chúc Ly. d'đ/l/q#đ

Gọi xong một cuộc điện thoại, Tô Dã Nghi chỉ lấy được một tin tức có giá trị, cô rất vui vẻ nói tin tức này cho Dịch Tự: “Chúc Ly nói, bên trái quán lẩu kia có một nhà số 8, bên phải 200 mét có một trạm xăng.”

Nhìn chằm chằm gò má của Dịch Tự hồi lâu, thấy Dịch Tự không nói gì tiếp, Tô Dã Nghi không thể làm gì khác hơn là quay đầu trở lại, biết điều mắt nhìn phía trước.

Tô Dã Nghi kích động kéo cánh tay của Dịch Tự hô to: “Đúng là chỗ này, đúng là chỗ này.”

Đang lái xe Dịch Tự yên lặng để trống tay phải, để mặc cô lôi kéo, tay trái một tay lái xe.

Mãi đến khi xe chạy đến tận cùng của ngõ nhỏ, Tô Dã Nghi cũng không tìm được cửa tiệm kia mà Chúc Ly nói.

Vì thế cô rất có triết lý nói ra câu: “Số 8 thường có, mà quán lẩu không thường có.”

Dịch Tịch quay đầu nhìn cô.

Đèn trong xe rất sáng, Tô Dã Nghi bị ép tiếp nhận ánh mắt của anh, mắt thấy mắt sắc của anh càng ngày càng sâu, mà chính cô đang ở trong con người sâu và đen của anh càng không ngừng xoay tròn xoay tròn...

Mười phút trôi qua...

Trong xe im lặng đến đáng sợ, Tô Dã Nghi nuốt nước miếng một cái, rất không xác định rất nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh... Có phải đói bụng rồi hay không?”

Dịch Tịch hé mắt.

Tô Dã Nghi theo bản năng rụt rụt vào trong một cái: “Bằng không... Hay là chúng ta lái trở về? Hoặc là, tùy tiện tìm cửa tiệm ăn?”

Dịch Tịch không nói chuyện.

Tô Dã Nghi: “Thật ra thì... Chúng ta có thể ăn khác một chút, không nhất định phải là ăn lẩu, nếu anh cảm thấy rất đáng tiếc, lần sau em làm một chút...”

Dịch Tịch rút cuộc thu hồi tầm mắt từ trên người cô, đưa tay bắt đầu tháo dây an toàn của chính mình ra.

Tô Dã Nghi tiếp tục nói: “... Em làm khẳng định là ăn ngon hơn bọn họ, hơn nữa, chính mình làm ở nhà mà nói...”

Tháo xong dây an toàn Dịch Tịch đột nhiên ngoảnh mặt nghiêng tới phía Tô Dã Nghi...

Tô Dã Nghi một bộ dáng vẻ liều chết: “... Không liên quan tới em, Chúc Ly... Chúc Ly cho địa chỉ...” Dịch Tịch mang theo bàn tay lạnh lẽo mà sát cầm của cô, cô càng sợ hơn, nói thẳng: “Anh đừng làm em sợ mà... Anh đừng giận... Anh bình tĩnh đi... Anh đừng...”

“Tách” --- là âm thanh còi ra dây an toàn, Tô Dã Nghi đang trong cảm giác sợ hãi và khó hiểu bị Dịch Tịch một tay kéo qua từ ghế lái phụ.

Động tác từ ghế lái phụ đến trên đùi Dịch Tịch hoàn thành cực kỳ mau lẹ, nhanh đến mức khiến đầu óc Tô Dã Nghi trống rỗng...

Lúc này, trong cái ngõ nhỏ không một bóng người này hoàn toàn tối đen, xung quanh chỉ có đèn xe chiếu sáng. Khi đó đúng là cuối thu, trong ngõ hẻm sâu xa có chút tiếng gió...

Tô Dã Nghi nghe thấy những tiếng gió kia, cũng thấy được đèn xe rải rác trong đêm tối, chỉ là, trong đầu cô đã không có thính giác, thị giác suy nghĩ phân biệt những cái mới mẻ này...

Gáy của cô bị Dịch Tịch nắm vào trong tay, nụ hôn của anh sau đó mà đến.

Không gian có thể di chuyển ở ghế lái quá nhỏ, Tô Dã Nghi vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, chỉ có thể theo bản năng, hết sức phối hợp... Đáp lại nụ hôn sâu của anh.

Mãi đến khi tuyến áo khoác cởi ra còn lại tay áo kẻ tiếp, Dịch Tịch đang kiên nhẫn “Chỉ đạo” cô thả lỏng cánh tay cởi được ống tay áo cuối cùng, Tô Dã Nghi mới kịp thời khôi phục lại tinh thần trong trạng thái từ thời gian dài.

Cô không thể tin tưởng lớn con mắt, lùi khỏi lồng ngực cùng môi của anh, ánh mắt mê ly nhìn anh, dùng giọng điệu cực kỳ mờ ám hỏi câu: “Anh muốn... muốn ở trong xe? Àch... Há?”

Thừa cơ hội này, Dịch Tịch rất dứt khoát chặn ngang kéo áo khoác của cô xuống --- cởi ra áo khoác trên người Tô Dã Nghi chỉ còn mặc chiếc áo lót tay áo rộng rãi.

Dịch Tịch nhìn thẳng cô, khoe miệng bên phải chột cong lên, trong mắt như chứa đựng các vì sao.

Nụ cười kia khiến cho Tô Dã Nghi nhìn, chỉ cảm thấy đầu nóng lên, mặt nóng lên, ngực nóng lên, toàn thân nóng lên...

Thật mê người, thật say lòng người, làm cho người muốn kích động phạm tội...

Tới đây, bạn học Tô Dã Nghi rất vất vả khôi phục thần trí lại mất thần trí lần nữa.

Mất thần trí, năng lực những phương diện khác của Tô Dã Nghi ngược lại trong nháy mắt lớn mạnh rất nhiều.

Loại lớn mạnh này chủ yếu thể hiện ở đây, nếu là quá khứ, đều là Dịch Tịch chủ đạo chuyện này, ra sức nhất, chịu đựng nhất, giàu có sức sáng tạo nhất, có lực hấp dẫn nhất... Cũng vẫn là Dịch Tịch.

Nhưng mà lúc này ---

Tô Dã Nghi trở nên cực kỳ có tinh thần thăm dò và nghiên cứu, khiến cho Dịch Tịch cảm thấy cực kỳ mất hứng chính là, cô mấy lần cắt ngang hành động của anh, ban đầu cô nói: “Không cần như vậy, em muốn như thế này.”

Dịch Tự dễ tính nói: “Được, em tới.”

Một lát sau, Tô Dã Nghi thở hồng hộc: “Như vậy mệt quá, lại vẫn như thế này đi.”

Dịch Tự nhần nại nói: “Được.”

Một khoảng thời gian trôi qua, Tô Dã Nghi rất thông cảm cắt ngang: “Anh như vậy sẽ không thoải mái chứ, không bằng...”

Lúc này Dịch Tự không cho cô cơ hội nói xong, quả quyết kéo xuống cái đầu hiệu động của cô, bắt lấy cái tay luôn làm loạn xung quanh của cô, đè lại thất lung không ngừng giãy giụa của cô...

Sau đó, toàn bộ thế giới đều đã hài hòa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 25

Liên hoan chào đón lãnh đạo mới vốn là một bữa cơm thường lệ. Đới Duy hình như rất vui với việc tạo dựng một bầu không khí ở toàn trung tâm, vì thế sau bữa cơm, anh ta vẫn cố chấp khuyến khích mọi người đi hát karaoke.

Ngại vì là đích thân lãnh đạo mời, toàn trung tâm từ trên xuống dưới năm mươi người, trái lại đều ngay ngắn chỉnh tề theo kịp Đới Duy bước vào một KTV gần công ty.

Tô Dã Nghi là “Tiểu Ca Thần” ở tổ điện ảnh, vừa mới ngồi xuống, Chúc Ly đã khuyến khích cô đứng ra thể hiện, còn nói đùa giống như đề nghị: “Nếu như cô hát giành được sự yêu thích của lãnh đạo, không chừng có hi vọng chuyển thành nhân viên chính thức rồi.”

Phạm Giai uống nước trái cây không mặn không nhạt nói một câu: “Không phải cô ấy chỉ biết hát Mạc Văn Úy thôi sao?”

Tô Dã Nghi lườm cô: “Tôi còn biết hát Tôn Yến Tư.”

Phạm Giai gật đầu: “Vậy sao?”

Tô Dã Nghi cúi đầu: “Những người khác... Tôi chưa từng nghe.” Mạc Văn Úy và Tôn Yến Tư đều là ca sĩ Tô Dã Nghi vẫn cực kỳ thích từ cấp 2 đến cấp 3, ở phương diện hứng thú yêu thích, cô là một người dốc lòng nhất. Sau khi lên đại học, cô biết Dịch Tự, nghe anh đàn dương cầm, cô bắt đầu thích nghe nhạc piano, đối với các ca khúc quen thuộc lại ít để ý tới...

Ý nghĩ kéo dài đến Dịch Tự, tinh thần Tô Dã Nghi lại dao động rồi.

Tinh thần Tô Dã Nghi dao động chỉ một chút, đề tài của Chúc Ly bọn họ đã thay đổi rầm rộ đến khả năng thực tế mua nhà cưới rồi. Lục Tiểu Mẫn buồn lo nói: “Tuần trước tôi cùng chồng đi Mã Gia Bảo xem căn hộ, nhà ở tầng năm cũ kỹ, đoán chừng là xây vào cuối những năm 80, sáu mươi mét vuông, chỉ một giá --- 150 vạn.”

Chúc Ly cười: “Cho nên dạo này, loại người có nhà như chị ra ngoài bị chặt ngang rồi.”

Phạm Giai: “Mỗi tháng còn bốn ngàn tiền thuê nhà, cô cảm thấy tôi hạnh phúc hơn các cô à? Tại thời điểm các người đi dạo tìm các loại đồ vật quý giá tích trữ, tôi hình như chỉ có thể trơ mắt nhìn các người thôi?”

Lục Tiểu Mẫn: “Vẫn là chị Ly kiêu ngạo hơn nha... Phụ nữ Bắc Kinh, ở nhà ba mẹ, ăn cơm ba mẹ, tùy tiện tìm một người môn đăng hộ đối, cái gì cũng không buồn, cãi nhau với chồng, còn có thể chạy về nhà mẹ.”

Chúc Ly than thở: “Thời gian đó quả thực rất đẹp, nhưng quan trọng là, em phải cho chị người đàn ông môn đăng hộ đối nha, dạo này, tìm đàn ông còn khó hơn cả kiếm tiền nữa?”

Vì vậy ba người cùng nhau than thở.

Tô Dã Nghi tốt bụng an ủi: “Nào có khó khăn như vậy chứ!”

Sau khi lời này qua đi, sau con mắt đồng loạt nhìn về phía cô, Chúc Ly mở miệng trước: “Không khó? Vậy cô giúp tôi làm cho Dịch Tự đến đây đi?”

Lục Tiểu Mẫn: “Không khó? Vậy cô giúp tôi mua một căn hộ ở Tứ Hoàn dưới một trăm vạn đi?”

Phạm Giai giả bộ người tốt: “Được rồi được rồi, bắt nạt một kẻ lâu như thế chưa chuyển thành nhân viên chính thức lại chưa từng nói yêu đương... Các người không biết xấu hổ à?”

Tô Dã Nghi buồn bực nói tiếp: “Đúng vậy, tôi không có được giống như các cô.”

Bốn người lại đồng thời rơi vào im lặng. Chúc Ly mắt tỉnh, thấy người ở bàn trà kế tiếp bàn thứ nhất, vội cười nói: “Chào tổng giám.”

Ba người còn lại nhao nhao đòi mắt, nghiêm mặt nói: “Chào tổng giám.”

Đới Duy tay rút trong túi quần, đứng ở chỗ khuất sáng một lúc lâu, cười nói: “Sao đều câu nệ như vậy?” Vừa nói xong, anh ta liền đi tới ghế sa lon, ngồi xuống ngay bên cạnh Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi không để lại dấu vết dịch sang bên cạnh một chút khoảng cách, quay đầu đi nhìn Phạm Giai, Phạm Giai nháy mắt với cô --- Tô Dã Nghi nhìn không hiểu đó là ý tứ gì.d/đl'qđ

“Cô gọi là?”

“Tôi tên là Tô Dã Nghi.”

Đới Duy gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

“Dã Nghi.” Tiểu Mạt Mạt ôm sách đi về phía Tô Dã Nghi, dùng vẻ mặt nói chuyện phiếm thường ngày nhắc tới, “Buổi tối đi chơi vui vẻ không?”

Tô Dã Nghi gật đầu, ngo ngác đứng tại chỗ không nói chuyện.

Tiểu Mạt Mạt nghiêng người, để sách trong ngực vào trong xe, sau khi đứng vững, khoác tay lên vai Tô Dã Nghi, giúp cô gạt qua một sợi tóc, mang theo ý cười dịu dàng nói: “Thật kỳ lạ, lần đầu tiên em đến đã lập tức thích em, có thể là rất hợp nhau nhỉ, luôn luôn xem em là em gái, về sau chung đụng với em, thực sự không khiến chị thất vọng, tính cách của em chị cũng rất thích.

“Tạ Bân cũng nói rất kỳ lạ, sao chị lại có thể đối xử tốt với một người xa lạ như thế chứ.”

Lòng ngực Tô Dã Nghi đầy đắng chát, ánh mắt lấp lánh nhìn Tiểu Mạt Mạt.

Tiểu Mạt Mạt lại cười, nụ cười kia rất chân thành yêu mến: “Em là một cô bé làm cho chị vô cùng dễ chịu.”

Tô Dã Nghi hít mũi một cái: “Chị... Mạt Mạt, chị... Muốn chuyển đi sao?”

Tiểu Mạt Mạt chạm vào mặt cô, gật đầu cười: “Ừ.”

“Vi sao thế? Ở đây không tốt sao?” Nói tới đây, Tô Dã Nghi nhớ tới lời nói của Dịch Tự ngày đó nói với cô, không chắc chắn hỏi, “Là em có chỗ nào làm cho chị không thoải mái hả?”

“Dĩ nhiên không phải, chuyện này không liên quan tới em. Chị là...” Nói tới chỗ này, Tiểu Mạt Mạt khẽ quay đầu đi, nhìn trời đêm vô tận, tiếp tục nói, “Nơi này có quá nhiều kỷ niệm giữa chị và anh ấy, ở nơi này... cực kỳ giày vò. Ngồi cũng ngồi không yên ổn, ngủ cũng ngủ không yên tâm, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cách xa anh ấy, cho nên trước giờ không biết cuộc sống một mình là chuyện làm cho người ta khổ sở như thế này.”

Bị ánh mắt nghiêm túc mà tò mò của Tô Dã Nghi nhìn, sau cùng Tiểu Mạt Mạt không nhiều lời, lại quay đầu lại, cười với cô: “Yên tâm, nếu có một ngày chị và Tạ Bân hòa thuận, nhất định sẽ trở lại nơi này.” Nói xong, Tiểu Mạt Mạt dang hai cánh tay ra, cho Tô Dã Nghi một cái ôm tạm biệt to lớn.

Mùi nước hoa trên người Tiểu Mạt Mạt rất dễ chịu, Tô Dã Nghi úp mặt trên vai cô, nghe giọng nói rất nhỏ của cô gần bên tai mình nói: “Cô bé ngoan, buông bỏ Dịch Tự đi.”

Tô Dã Nghi cứng đờ.

Tiểu Mạt Mạt lại vỗ vỗ lưng cô, khẽ nói: “Cứ tiếp tục như vậy sẽ cực kỳ khổ sở.”

Nói xong câu này, Tiểu Mạt Mạt đứng vững lần nữa, quay lưng lại cực nhanh, nhanh chóng mở cửa xe bước lên. Tô Dã Nghi từ sững sờ lấy lại tinh thần, thấy Tiểu Mạt Mạt từ trong xe vẫy tay với cô: “Rất nhanh sẽ gặp lại.” Sau đó, cô quay đầu nhìn người bên cạnh nói một tiếng, “Lái xe đi.”

Sau đó, Tô Dã Nghi cũng chỉ nhìn thấy đuôi xe.

Cô chợt nhớ tới cô còn chưa nói “Tạm biệt”, vì thế theo bản năng đứng tại chỗ kêu to: “Chị Mạt Mạt, tạm biệt.”

Xa cách hình như là một sự việc vô cùng đơn giản, cẩn thận tính toán ra, hiểu biết một người hơn nửa năm, vậy mà xa cách lại là một chuyện không tới một giây đồng hồ, cũng không biết ngày tháng năm nào sẽ gặp lại. Người rời đi có thể tự nhiên xoay người, kẻ ở lại phải một mình đối mặt với cảnh còn người mất.

Tô Dã Nghi lập tức muốn khóc.

Đứng nguyên tại chỗ giữa trời, sau khi đợi cho trận khóc kia lui xuống, Tô Dã Nghi mới di chuyển chân, xoay người đi đến hành lang.

Ngẩng đầu, đã nhìn thấy Dịch Tự đứng dựa vào tường ở cửa cầu thang, anh đang nhìn cô.

Trái tim Tô Dã Nghi “đột ngột” nhảy dựng lên, đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi Tiểu Mạt Mạt nói với cô. Cũng không biết là sức mạnh kia gọi lên tác dụng thế nào, Tô Dã Nghi lập tức dừng cảm nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27

Triệu Duyệt thần bí xuất hiện ở công ty lần nữa.

Lần này anh xuất hiện khiến cho mọi người mạnh mẽ gắng sức vây xem nguyên nhân sáng sớm anh đã sử dụng phương tiện đi xe tới công ty.

Chúc Ly giống như trở thành một ông lão kể chuyện, hình dung sống động như thật: “... Đáng tiếc đôi mắt tôi mọc trên mặt tôi, bằng không, nếu bản thân tôi có thể thấy được vẻ mặt của tôi ngay lúc đó, tôi nhất định sẽ ăn tượng sâu sắc cả đời.”

“Vị này chính là nhân viên tai to mắt lớn nhất kênh của chúng ta, thậm chí là lớn nhất toàn bộ công ty, năng lực ngài Tổng giám đốc mạng Phi Cấp đều không thể so được với xuất thân của anh ta, đúng là, tôi lại có thể thấy anh ta ở trên tàu điện ngầm, tôi lại có thể thấy Triệu Duyệt ở trên tàu điện ngầm!”

Triệu Duyệt ném cái gối ôm qua đánh cô, Chúc Ly đón được, quảng đi, tiếp tục nói: “Các người chưa chắc đã chân thật nhìn thấy, vẻ mặt bé nhỏ của Triệu công tử khi bị chen lấn trên tàu điện ngầm kia, đủ mọi màu sắc trẻ con chân thật...”

Tô Dã Nghi dùng ánh mắt thông cảm nhìn Triệu Duyệt.

Triệu Duyệt nhận thấy ánh mắt của cô, trên mặt càng khổ não, chuyển ghé dựa lướt qua phía cô, tạm thời rời xa trung tâm câu chuyện.

Tô Dã Nghi cẩn thận dè dặt hỏi: “Anh thật sự... Bị người nhà anh đuổi ra khỏi nhà rồi hả?”

Triệu Duyệt bĩu môi, uất ức gật đầu: “Xe của tôi bị tịch thu, nhiều căn hộ ở Nhị Tam Hoàn cũng bị tịch thu rồi.”

“Anh... Vậy bây giờ anh ở chỗ nào?”

“Theo ba mẹ ở nhà của bọn họ.”

Tô Dã Nghi: “Vậy cũng không tệ nha, không tính là bị đuổi khỏi nhà.”

Triệu Duyệt: “Cô có thể hiểu được sự đau khổ của một người đàn ông không nhà không xe không?”

Tô Dã Nghi lườm anh: “Có cái gì đau khổ? Anh sống vui vẻ như vậy!”

Triệu Duyệt chìa ra ngón trỏ, lắc lắc, nói: “Ồ Bắc Kinh, đàn ông không nhà không xe có thể xem như không có năng lực lại còn không được chào đón.”

Sau khi nghe thấy “Không có năng lực”, Tô Dã Nghi che mặt.

Triệu Duyệt: “Sao cô đỏ mặt rồi hả? Chưa từng nghe qua không có năng lực à?”

Tô Dã Nghi: “...” Không phải cô không thể tiếp nhận đề tài “Không có năng lực” này, chỉ là cho tới bây giờ cô còn chưa từng thảo luận đề tài này với đàn ông...

Triệu Duyệt bị vẻ mặt ngưng ngững của Tô Dã Nghi chọc đến cười nhẹ, đang muốn vươn tay ra sờ đầu Tô Dã Nghi, đột nhiên nghe thấy một hồi âm thanh “Khụ khụ” quái dị. Hình như ngay lúc này, Triệu Duyệt mới ý thức được Chúc Ly nói chuyện phiếm bên kia đã sớm kết thúc. Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, trước tiên nhìn thấy một bóng dáng cao ngất đứng ở trước mặt mình.d;d'!;q'd

Tô Dã Nghi phản ứng nhanh hơn kêu lên: “Tổng giám, chào buổi sáng.”

Đới Duy không có biểu cảm liếc mắt nhìn qua Triệu Duyệt một cái: “Sáng sớm đi làm, cực kỳ rảnh rồi sao? Chuyên đề đổi mới chưa? Trang đầu đổi mới chưa? Tin tức phát ra chưa? Phòng văn làm chưa?”

Tô Dã Nghi nhanh chóng xoay người, lại dùng lực đẩy Triệu Duyệt một phen, Triệu Duyệt cả người cả ghé theo đó bị đẩy ra khỏi ô vuông của Tô Dã Nghi.

Đới Duy lại không rời đi nhanh, mà khụ khụ lần thứ hai, nghiêm mặt nói: “Tô Dã Nghi, tới văn phòng của tôi một chuyến.”

Tô Dã Nghi khó tin xoay người, chỉ nhìn thấy bóng lưng Đới Duy xoay người rời đi.

Văn phòng của Đới Duy và Hàn Kha rõ ràng là cùng một cái, nhưng phong cách bài trí văn phòng của hai người lại khác xa nhau. Lúc trước Hàn Kha ở đây, văn phòng còn có thể đặt một vài thú nhồi bông, các loại đồ trang sức nhẹ nhàng, mà bây giờ, gần như trong văn phòng của Đới Duy tất cả đều là các loại tạp chí, ngoại trừ bàn làm việc, trên giá sách đều xếp một chồng thật dày, ngay cả trên bàn trà tiếp khách cũng tầng tầng lớp lớp tạp chí thời trang.

Tô Dã Nghi không khỏi nghĩ, nói cho cùng Đới Duy vẫn có thật nhiều yêu thương đối với cái ngành nghề “Thời trang” này nha.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sát đất rất tốt, tỏa sáng vào trong phòng, nhìn rất ấm áp. Giọng điệu của Đới Duy lại tùy ý trái ngược với tối hôm đó: “Quá trình chuyển thành nhân viên chính thức của cô bị gián đoạn như thế nào?”

Cũng may Tô Dã Nghi không phải □

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 28

Lúc nắm Lactarius sắp được cho vào nồi, di động trong túi tạp dề bắt đầu vang lên, Tô Dã Nghi một tay cầm thìa, một tay nâng một rổ nắm Lactarius, bị âm thanh kia dọa đến nhảy dựng lên, nhất thời quên mất làm như thế nào, ngay lập tức hét to hai tiếng “A a” trong phòng bếp.

Sau khi kêu “A a” xong, Tô Dã Nghi vẫn không nghĩ ra cách đối phó, mắt thấy dầu trong nồi càng lúc càng sôi sùng sục, miếng thịt xào trước cũng sắp cháy xém, cô nhớ tới một người duy nhất sống trong căn nhà này: “Dịch Tự! Dịch Tự!”

Dịch Tự nghe tiếng thì đến.

Cuối cùng Tô Dã Nghi đồ nắm Lactarius vào trong nồi, lật chuyển xào vài cái rồi nhanh chóng đưa thìa vào trong tay Dịch Tự.

“Tôi nghe điện thoại.” Tô Dã Nghi vừa nói xong lập tức ra ngoài, “Đây là món ăn cuối cùng, trước đó đã bỏ muối vào thịt, còn lại cái gì cũng chưa bỏ, khi anh xào nắm được một lúc nhớ bỏ thêm ít muối, bỏ chút nước cốt nắm vào, những cái khác, tùy ý bỏ vào đi...” Nói tới đây, Tô Dã Nghi đã đi ra khỏi phòng bếp, lần cuối cùng đóng cửa lại liếc mắt một cái, cô mơ hồ cảm nhận được biểu cảm của Dịch Tự...

Tại sao dáng vẻ của anh lại cực kỳ vô tội cực kỳ mù mịt thế kia?

Người gọi điện thoại cực kỳ cố chấp. Tô Dã Nghi lau khô tay, đi đến trước cửa sổ lớn ở phòng khách mới lấy điện thoại di động ra bắt máy, lúc này cô nhanh như chớp nghĩ đến, thật ra thì cô hoàn toàn có khả năng vừa nghe điện thoại vừa xào rau...

Chẳng trách Dịch Tự vô tội như thế.

Nhận điện thoại, giọng nói dịu dàng của mẹ Tô truyền đến từ bên kia: “Buổi trưa gọi điện thoại cho mẹ hả?”

Tô Dã Nghi phản ứng một hồi mới nhớ tới buổi trưa lúc buồn rầu gọi điện thoại cho mẹ Tô, vội vàng nói: “A, vâng ạ.”

“Làm sao vậy? Công việc có chuyện gì à? Cả ngày mẹ không mang điện thoại, vừa mới thấy.”

Tô Dã Nghi “Vâng” một tiếng, nói hết một lần lời Đới Duy nói với cô và cả những rắc rối của cô. Mẹ Tô cực kỳ kiên nhẫn nghe cô kể khổ, sau đó hai mẹ con lại tâm sự về cái đề tài này thật lâu, nhưng mà, đến tận khi tắt điện thoại, rắc rối của Tô Dã Nghi cũng không được giải quyết, bởi vì mẹ Tô luôn tiếp xúc với trẻ con ở nhà trẻ cũng hoàn toàn không biết xử lý loại vấn đề kinh doanh này như thế nào.

Cô ủ rũ trở về phòng bếp...

Đẩy cửa phòng bếp ra, trước tiên Tô Dã Nghi bị một mùi hương kỳ lạ làm cho kinh sợ rồi. Ngẩng đầu nhìn, biểu cảm của Dịch Tự đang thật sự nghiêm túc nhìn một nồi đồ ăn đen thui.

Tô Dã Nghi không thể tin chạy tới, nhìn vào trong nồi, lại nhìn Dịch Tự lắp bắp hỏi: “Đây... Đây là... Đây là cái gì?”

“Nấm Lactarius xào thịt.”

Mặc dù có được đáp án, Tô Dã Nghi vẫn còn không tin, tới gần bên cạnh nồi ngửi ngửi, cô có phản chuyên nghiệp hỏi: “Anh bỏ xì dầu vào?”

Dịch Tự ho khan: “Xì dầu là cái gì?”

Tô Dã Nghi dời mắt về phía bàn gia vị, đưa tay chỉ chỉ cái bình xì dầu đáng thương: “Là cái kia kia.”

Dịch Tự rất dứt khoát nói: “Bỏ vào rồi.”

Tô Dã Nghi: “Anh còn bỏ cái gì vào nữa?” Nồi thức ăn kia không ngừng đen đi, còn □

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

Sau khi một đám người ăn com xong, Tô Dã Nghi giữ chặt Triệu Duyệt, lén lút nói: “Chúng ta đi uống cà phê đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Triệu Duyệt vốn ngờ vực, tiếp đó thần bí gật đầu: “Tôi hiểu.”

Hai người ngồi xuống trong một quán cà phê gần công ty, Triệu Duyệt chọn ghế sofa cạnh cửa sổ, sau đó dùng một tư thế cực kỳ táo bạo dựa vào phía trên, ánh mặt trời xuyên qua đường cái và cửa kính chiếu vào mặt anh, từ đáy lòng Tô Dã Nghi cảm thấy đáng về của anh thực sự không tệ.

Thu ánh mắt của Tô Dã Nghi vào trong mắt, Triệu Duyệt hí mắt: “Cô thật sự muốn chọn chỗ này thổ lộ với tôi sao?”

Tô Dã Nghi lườm anh, bắt đầu công tác chuẩn bị như thế nào bắt đầu mấy câu giải thích của cô.

Lúc người phục vụ mang cà phê lên, Tô Dã Nghi ấp úng hỏi: “Triệu Duyệt, bây giờ công việc này, ý tôi nói là công việc ở Phi Cấp, rất quan trọng đối với anh hả?”

Triệu Duyệt uống một ngụm cà phê, qua một lát mới nói chậm như rùa: “Gần đây, có lẽ rất quan trọng.”

“Hả? Gần đây làm sao thế?”

Triệu Duyệt cười tự giễu: “Chuyện tôi theo đuổi phụ nữ chán động đến nhà tôi, ba mẹ tôi cảm thấy mất mặt, dùng hết các cách ngăn cản tôi...” Thấy vẻ mặt có vẻ lo lắng của Tô Dã Nghi, Triệu Duyệt khần trương sửa đổi biểu cảm cực kỳ không đứng đắn tiếp tục nói, “Ai bảo tôi là loại người si tình như thế cơ chứ, tôi thật sự là thâm tình đến ngay cả bản thân tôi cũng cảm động rồi.”

Tô Dã Nghi có vẻ suy tư cúi đầu.

Triệu Duyệt thành thoi nằm trên sofa, lười biếng gác chân lên hỏi: “Sao đột nhiên hỏi tôi cái này? Nghe thấy tôi kiên định tuyên bố tình yêu thâm tình như vậy, có phải cô tan nát cõi lòng rồi không?”

Tô Dã Nghi “Xuy” anh: “Đừng nói đùa được không, ai quản tuyên bố tình yêu của anh chứ.”

Triệu Duyệt cười “Ha ha”: “Cô hao tổn tâm tư quanh co lòng vòng như vậy... Chẳng lẽ thật sự chỉ là mời tôi uống cà phê?”

Tô Dã Nghi hừ nhẹ một tiếng, lại giống như tình cờ hỏi: “Vậy anh... Về sau còn thường xuyên nghĩ làm nữa không?”

Trong mắt Triệu Duyệt lóe lên ánh sáng, trong thời gian rất ngắn, anh chỉ cong khóe môi cười nhẹ. Mãi đến khi Tô Dã Nghi ngẩng đầu nhìn anh, anh mới bất chợt đứng thẳng dậy tiến đến trước mặt Tô Dã Nghi, cười kỳ lạ: “Đời Duy tìm cô rồi hả?”

Trong lòng Tô Dã Nghi “lộp bộp” một cái, theo bản năng lùi về phía sau một chút.

Triệu Duyệt tiến lại càng gần, Tô Dã Nghi lùi lại trên ghế sofa, sắp không thể lùi được nữa, Triệu Duyệt lại cứ áp bức nói rất mạnh: “Ba tôi đi tìm Đới Duy, ông ấy hi vọng thông qua bàn tay của Đới Duy đuổi tôi ra khỏi Phi Cấp để cho tôi cùng đường.”

Nói xong, Triệu Duyệt thờ dãi trở lại chỗ ngồi vừa rồi, kéo ống tay áo nói: “Rất cuộc Đới Duy nói với cô thế nào?”

Điểm Tô Dã Nghi chú ý không phải chỗ này, mà là: “Tại sao ba anh muốn bức anh tới đường cùng?”

Triệu Duyệt cười thoải mái: “Bởi vì tôi yêu Trần Bách Mộng muốn chết, có lẽ bọn họ không hi vọng tôi chết.”

Nghe thấy lời nói của anh như vậy, nhìn anh cổ ý tươi cười như vậy, Tô Dã Nghi bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ đau lòng. Triệu Duyệt là một người như thế này, bình thường không chút đứng đắn, người khác mãi mãi không biết rốt cuộc anh để ý tới chuyện gì, nếu không phải ngẫu nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của anh và Trần Bách Mộng trong bóng tối ở bãi đỗ xe, Tô Dã Nghi sẽ cho rằng tình cảm của Triệu Duyệt với Trần Bách Mộng chỉ là công tử nhà giàu được dịp vui chơi.

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi cười xán lạn: “Tổng giám không tìm tôi, anh suy nghĩ nhiều quá.” Nói xong lại cảm giác không đủ, bổ sung thêm một câu, “Là tôi thấy bình thường công việc của anh quá nhẹ nhàng mà tôi lại vất vả như vậy, trong lòng bất bình mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Sau khi dừng xe, Đới Duy cũng không vội nói “Tạm biệt”, mà dựa trên tay lái quan sát Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi tháo dây an toàn ra, run bần bật di chuyển một khoảng cách nhỏ ra bên ngoài, bàn tay đưa tới cửa xe...

Đới Duy vẫn nhìn cô như cũ, dùng giọng nói ngà ngón không nhanh không chậm nói: “Cô rất sợ tôi?”

“Hả?”

Tô Dã Nghi chậm chạp phản ứng khiến Đới Duy bất đắc dĩ lắc đầu, thu lại ánh mắt, anh ta thay đổi giọng điệu nói: “Tôi nhìn xem khuôn mặt cô, xác định lộ trình một chút.”

Tô Dã Nghi không hiểu: “Lộ trình cái gì?”

Đới Duy cười thần bí: “Bí mật.” Lại nói tiếp, “Mau về nhà đi.”

Tô Dã Nghi như trút được gánh nặng, vươn tay mở cửa xe xuống mới vẫy tay với Đới Duy: “Tạm biệt Tổng giám.”

Đới Duy vẫn cười với cô, im lặng không nói khởi động xe rồi đi.

Tô Dã Nghi thờ dãi nhìn hướng xe rồi đi, trong con mắt rối bòng bong vừa lúc thấy bóng dáng màu đen quen thuộc kia đang đi tới cách đó không xa. Cái bóng này ngày một rõ ràng, trái tim Tô Dã Nghi vừa mới thả lỏng lập tức nổi dậy, cô cứ như vậy nhìn thẳng vào bóng dáng đang đi tới phía mình.

Lúc đi qua Tô Dã Nghi, Dịch Tự tùy ý lướt qua Tô Dã Nghi như nhìn cảnh vật ven đường vậy. Tô Dã Nghi buồn bực đi theo, ân cần hỏi han sau lưng anh: “Ồ, anh làm sao vậy?”

Dịch Tự móc thẻ mở cửa ra, lúc quẹt thẻ nhìn cô một cái, vào cửa không nói một câu.

Nhớ tới vừa rồi ở trong thang máy, dáng vẻ của Dịch Tự cứ như không quen biết cô, Tô Dã Nghi không khỏi nhớ lại, cô có chỗ nào đắc tội anh à?

Bởi vì nghĩ quá tập trung, Tô Dã Nghi không đi cùng một chuyến thang máy với Dịch Tự. Mãi đến khi cửa thang máy khép lại, Tô Dã Nghi mới hậu tri hậu giác hô to với bên trong: “A này, tại sao không nhắc nhở tôi một chút chứ.”

Tô Dã Nghi đành phải bước lên chuyến thang máy tiếp theo về nhà.

Trong nhà tối đen như mực, nếu không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy Dịch Tự về nhà trước cô, Tô Dã Nghi sẽ thật sự nghĩ không có ai trong này. Mở đèn, ánh mắt của Tô Dã Nghi không tự giác do dự ở trong nhà, sau khi tìm hồi lâu không thấy bóng người, ánh mắt của cô lập tức dừng lại ở cửa phòng ngủ thứ hai.

Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?

Gặp phải điều gì không hài lòng trong công việc sao?

Chẳng lẽ là người ngồi cùng bàn cấp ba kết hôn gì gì đó?

Suy nghĩ của đàn ông, thật là kim dưới đáy biển mà.

Thứ bảy lúc Tô Dã Nghi và Chu Nhất Nặc gặp gỡ, trong lúc ngẫu nhiên Tô Dã Nghi nhắc tới chuyện của Dịch Tự với Chu Nhất Nặc, khi nói đến “Người trong lòng” của Dịch Tự, phản ứng của Chu Nhất Nặc chỉ có một --- nắm đôi đũa trong tay, đôi mắt mở lớn, há miệng kêu lên: “Cùng, bàn, cấp, ba?!”

Tô Dã Nghi buồn bực gật đầu.

Chu Nhất Nặc vẫn đang duy trì vẻ mặt hoảng sợ: “Ai da má ơi, đánh chết tôi rồi!”

Tô Dã Nghi: “Sao lại đánh chết rồi?”

Chu Nhất Nặc: “Mặt người chết kia ngây thơ như vậy đánh chết tớ rồi. . . Nào nào nào, cậu kể lại một lần, anh ta hình dung mối tình đầu của anh ta như thế nào?”

Tô Dã Nghi chống đầu suy nghĩ một lượt: “Anh ấy nói, lúc tốt nghiệp nữ sinh kia đưa thư tình cho anh ấy, làm cho anh ấy ấn tượng rất sâu sắc... Ừ, nói như vậy đây.”

Chu Nhất Nặc: “Ha ha ha ha!”

Tô Dã Nghi: “...”

Sau mấy phút đồng hồ, Chu Nhất Nặc cuối cùng cười đủ, nghiêm túc nói: “Xem ra, mặt người chết chưa từng yêu. Ồi, đầu năm nay những người đàn ông chưa từng yêu thật đúng là ít đi...” Nói tới đây, Chu Nhất Nặc dừng lại đúng lúc, quay đầu bắt gặp vẻ mặt vui sướng của Tô Dã Nghi, cô nhún mày nói: “Cậu vẫn còn thích anh ta à?”

Giống như có bí mật lớn nào đó bị vạch trần, Tô Dã Nghi lập tức thu hồi biểu cảm vui sướng, giống như xù lông phủ nhận: “Làm gì có!”

Chu Nhất Nặc lắc đầu thờ dãi, cũng không muốn tiếp tục đề tài này, ngược lại nói: “Này, sinh nhật của cậu định trải qua như thế nào?”

“Hả?”

Chu Nhất Nặc không giải thích, nhìn cô xem thường.

Tô Dã Nghi suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hiểu ra: “Đúng rồi, sắp tới sinh nhật tớ.”

Tô Dã Nghi ra đời trong tháng ba, ngày hôm sau sau khi ra đời, trận mưa xuân đầu tiên năm đó rơi xuống ở quê nhà.

Lúc ấy mẹ Tô cực kỳ trữ tình đặt tên cho cô là “Tô Báo Xuân”, ba Tô cảm thấy “Báo Xuân” quá nam tính, đành bàn bạc có đổi thành “Tô Xuân Hiểu” hay không, mẹ Tô không đồng ý, về sau vẫn là ông nội Tô gõ nhịp đặt tên, tặng cho Tô Dã Nghi cái tên bây giờ, ý là “Cái gì cũng tốt”.

Mỗi khi đến sinh nhật Tô Dã Nghi sẽ tự kiểm điểm lại mình, hình như cô không xứng với một cái tên hay, bởi vì tình hình hiện nay của cô luôn luôn trái với mong đợi của ông nội --- cái gì cũng không tốt. d'đ!q@đ

Gần ba mươi tuổi, sự nghiệp – không, tình yêu – không.

Bởi vì hiện thực tàn khốc mà cảm thấy bi thương, Tô Dã Nghi âm thầm quyết định trong lòng, sinh nhật năm nay chỉ cùng Chu Nhất Nặc hai người lặng lẽ trải qua.

Buổi sáng chủ nhật tăng ca cùng Chúc Ly chạy đua với một cuộc họp báo, sau đó, bởi vì ở gần công ty, một mình Tô Dã Nghi vội vàng về công ty làm cập nhật ngay lập tức.

Hơn một giờ chiều mới cùng đồng nghiệp cập nhật tin tức xong, Tô Dã Nghi đang định đi ăn cơm thì nhận được tin nhắn của Đới Duy, mời cô đi ra ngoài một chuyến. Tô Dã Nghi còn tưởng Tổng giám đốc cô có việc gì gấp, cơm cũng chưa kịp ăn lập tức chạy tới mục tiêu.

Đới đến nơi đã hẹn, những gì Tô Dã Nghi chứng kiến lại hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Tạo hình Tang là nhãn hiệu tạo hình nổi tiếng trong nước.

Bởi vì trước đó từng tiếp xúc với bài báo có liên quan, Tô Dã Nghi không hề lạ tai đối với nhãn hiệu này, nhưng mà, đây là lần đầu tiên cô tới một tiệm Tang thực sự. Khiến cho cô kinh ngạc chính là, Đới Duy lại là thầy giảng chính của trường học nghệ thuật nhãn hiệu Tang cấp dưới.

“Sao vậy? Không quen tôi làm thầy sao?” Thân phận của Đới Duy trở thành “Thầy giáo”, trên sống mũi gài một gọng kính đen, ngược lại chinh đốn cả người anh ta nghiêm chỉnh một chút.

Tô Dã Nghi rất thành thật gật đầu nói: “Không quen, rất không quen.”

Đới Duy cười: “Trước kia có nghe qua khóa học về tạo hình chưa?”

Tô Dã Nghi thành thật lắc đầu.

Đới Duy gật đầu, dẫn Tô Dã Nghi từ phòng chuẩn bị tới giảng đường lớn, vừa đi ra khỏi phòng chuẩn bị Tô Dã Nghi lập tức ngây dại, trong phòng học lớn thiết kế độc đáo, dùng màu trắng ngà làm màu lót, học sinh đoan đoan chính chính ngồi đầy phòng.

Đới Duy ở bên cạnh mỉm cười với cô, sau đó rất lịch sự đưa tay chỉ chỗ ngồi cho cô, nói: “Hôm nay làm học sinh của tôi, nghe một tiết học, tôi nghĩ, cô rất cần.”

Tô Dã Nghi rất muốn từ chối, lại nghĩ đến học sinh chật đầy phòng, đành từ bỏ, bụng rỗng an phận đi đến chỗ Đới Duy chỉ, ngồi xuống.

Sau đó tìm một góc độ tốt, hiếm khi nhanh trí gửi cho Chu Nhất Nặc một tin nhắn, để cô ấy tới đây mang cô đi.

Nhưng mà, Chu Nhất Nặc cũng không trả lời tin nhắn kịp thời.

Bài học của Đới Duy cực kỳ thú vị --- ngoại trừ Tô Dã Nghi, có lẽ tất cả học sinh nghe giảng đều cho là vậy.

Bắt đầu từ hơn bốn giờ chiều, dạ dày của Tô Dã Nghi cực kỳ âm ỉ liên tục kêu mãi không dứt. Bình thường cho dù là ở văn phòng hay ở nhà, giờ này đều thời điểm cô đói bụng bắt đầu ăn đồ ăn vặt, mà hôm nay cô lại còn không ăn cơm trưa, vì thế cả tiết học kia, Tô Dã Nghi đều ra sức che đậy tiếng kêu của dạ dày, hoàn toàn không nghe Đới Duy nói một câu.

Hiển nhiên cũng không nhận thấy bất kỳ ánh mắt nào đưa qua của Đới Duy.

Điều này không thể không làm cho Đới Duy rút ngắn thời gian của tiết học, tránh né mấy những học sinh nữ vây quanh hỏi chuyện, đi thẳng đến chỗ Tô Dã Nghi đang đói sắp không còn sức lực.

“Không thoải mái sao?”

Tô Dã Nghi vội vàng phủ nhận: “Không phải.” Lại lấy một cái cố tự nhận là không tệ, “Lâu lắm rồi tôi không ở trong phòng học, không quen bầu không khí trong phòng học thôi.”

Đới Duy sáng tỏ cười một cái, rất dứt khoát nói: “Được rồi, tiết học hôm nay đến đây thôi, đi, tôi đưa cô đi ăn gì đó.”

Tô Dã Nghi kích động: “Được!” Lại ý thức được mình quá luống cuống, để lộ chuyện cô thật sự rất đói, vì thế vội vàng nói: “Tổng giám, hôm nay tình trạng tôi không tốt, hôm khác nhất định gọi Chúc Ly bọn họ cùng tới cô vũ.”

“Nói sau đi.” Đới Duy lấp liếm “Ý tốt” của Tô Dã Nghi cho qua, ngược lại dặn dò: “Cô ở đây chờ tôi trước, tôi đi giao phó một chút là được.”

Tô Dã Nghi rất muốn nói “Không cần đâu, Tổng giám”, cuối cùng cô lại chưa nói.

Trong thời gian chờ đợi kia, Tô Dã Nghi bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian này cô và Đới Duy gặp gỡ...

Hình như thân thiết một chút?

Tại sao Tổng giám đối xử tốt với cô như vậy? Thậm chí... Tốt đến mức có chút đột ngột và kỳ quái như vậy? Kỳ quái đến mức làm cho người ta nghi ngờ tính chân thực trên thế giới này...

Chẳng lẽ, Tổng giám đang theo đuổi cô?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, trong nháy mắt Tô Dã Nghi nổi da gà toàn thân.

Nhưng mà, tại sao muốn theo đuổi cô?

Sau khi ném ra vấn đề này, Tô Dã Nghi bắt đầu tìm đủ loại lý do để phủ định ý nghĩ lúc trước. Thực ra cô cũng không phải một người tự ti, nhưng đối với phương diện duyên phận với người khác phái của mình, cho tới bây giờ cô vẫn cực kỳ tự ti. Từ nhỏ đến lớn, Tô Dã Nghi cô không phải nữ sinh có duyên tốt với người khác phái. Cô thường nghĩ, dù cho chính cô là đàn ông, chắc chắn cô cũng sẽ thích loại phụ nữ như Mạc Ninh và Trần Bách Mộng, thông minh, độc lập, có tư tưởng, có khả năng... Vui tai vui mắt.

Mà cô...

Hình như đều luôn là vai phụ trong câu chuyện của người khác.

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi lập tức trở lại bình thường.

Tổng giám không thể nào coi trọng loại người như cô.

Vốn dĩ Đới Duy đề nghị đi ăn cơm Âu, Tô Dã Nghi liều chết “Không theo”, cuối cùng Đới Duy đành phải dờ khóc dờ cười mang cô đến một quán mì cạnh đó.

Sau khi ăn uống no nê, Tô Dã Nghi ngẩng đầu chỉ thấy Đới Duy ngồi đối diện mỉm cười với cô, nụ cười kia so với Tô Dã Nghi vừa mới ăn no xem ra còn thỏa mãn hơn. Lòng Tô Dã Nghi căng thẳng, lau miệng hỏi: “Tổng giám... Anh cười cái gì?”

Đới Duy lắc đầu: “Không có gì.”

Ánh mắt Tô Dã Nghi chỉ chỉ mặt bát không hề nhúc nhích trước bàn Đới Duy, nói: “Anh không đói bụng sao?”

“Tôi vốn không đói bụng.”

Tô Dã Nghi hậu tri hậu giác nghĩ, chẳng lẽ Tổng giám chỉ là mang cô đi ăn thôi?

Nghĩ tới đây, toàn bộ da gà trên người Tô Dã Nghi lại nổi lên. Lại nhìn ánh mắt của Đới Duy thật giống cô bé quảng khăn đỏ gặp được sói xám lớn. Bưng nước trên bàn lên, uống mạnh một hớp, Tô Dã Nghi rất không chắc chắn nhưng cũng rất kiên định hỏi: “Tổng giám, anh... Anh không phải là... Đang theo đuổi tôi chứ?”

Nghe xong câu hỏi của Tô Dã Nghi, vẻ mặt của Đới Duy trở nên có chút cười như không cười, giống thật mà thực ra là giả “Ừ” một câu, sau đó mới nói: “Cô cảm nhận được ư?”

Da gà trên người Tô Dã Nghi lại dày hơn một chút, cô mở to mắt giống như thỏ con nói: “Tổng giám không có khả năng theo đuổi loại người như tôi đấy chứ!”

Thấy lý của Tô Dã Nghi trống rỗng, Đới Duy cẩn thận giúp cô đổ đầy một chén lần nữa, nói: “Tại sao lại không?”

Tô Dã Nghi giật mình một cái: “Công ty không cho phép tình yêu văn phòng...”

Đới Duy cắt ngang cô: “Công ty không có loại quy định đó.”

Tô Dã Nghi: “Tổng giám không nên thích học giả thành thực xinh đẹp...”

Đới Duy tiếp tục cắt ngang cô: “Tổng giám không thích.”

Tô Dã Nghi: “...”

Thấy đáng vẻ chịu đựng khiếp sợ cực độ của Tô Dã Nghi, Đới Duy đột nhiên cười to “Ha ha”, nâng chén với cô nói: “Tổng giám đang nói đùa với cô, sao cô lại không chịu được hù dọa như vậy?”

Tô Dã Nghi khó khăn giật giật cổ phun ra một chữ: “Hả?”

Tô Dã Nghi trình độ không đủ, không phân biệt được trong lời nói của Đới Duy câu nào thật câu nào giả. Nhưng mà cho dù như thế nào, lần trò chuyện này với Đới Duy làm cho Tô Dã Nghi đột nhiên ý thức được rất nhiều chuyện.

Nhiều chuyện như vậy rất cần tế bào não tới nghiên cứu, thế nên dọc đường Đới Duy đưa cô về nhà, Tô Dã Nghi một câu cũng không nói.

Xe ở trên đường lớn phía Tây Tam Hoàn gặp tắc đường, Đới Duy rất rảnh rỗi lái xe, quay đầu bắt gặp vẻ mặt rối rắm của Tô Dã Nghi, không khỏi buồn cười. Giống như đùa giỡn nói với cô: “Sao vậy, vẫn còn đang suy nghĩ có phải Tổng giám đang theo đuổi cô hay không à?”

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, Tô Dã Nghi phản ứng có điều kiện đáp một câu: “Ừ.”

Đới Duy cười ra tiếng: “Cô thật sự là kẻ dờ hơi.”

Tô Dã Nghi không biết nên trả lời như thế nào, cô lén lút xây dựng tâm lý ở trong lòng, cho dù Tổng giám dizendan/le@quy#don có hứng thú với cô hay không, trước khi cô xuống xe sẽ nói cho Tổng giám trong lòng cô có người rất yêu thích --- Không phải, là cực kỳ thích, thích đến mức không thể không có người đó.

Đới Duy châm một điếu thuốc, quay đầu hỏi Tô Dã Nghi: “Đề ý sao?”

Trong lòng Tô Dã Nghi cực kỳ đề ý, ngại người sắp hút thuốc là Tổng giám --- người lãnh đạo trực tiếp của cô, cô đành phải trái với lòng lúc đầu: “Không đề ý.”

Đới Duy mở cửa xe ra, đặt ngang bàn tay cầm điếu thuốc ở ngoài cửa kính xe, nói: “Cô đoán tôi tới Bắc Kinh đã bao lâu?”

Tô Dã Nghi còn đang làm xây dựng tâm lý, nói qua loa: “Năm sáu năm hả.”

“Tôi tới Bắc Kinh năm 1999.”

Tô Dã Nghi quen năm 2000 vừa nghe “1999” lập tức kinh ngạc, quay đầu nhìn Đới Duy, cả người anh ta bị sương khói bao quanh, trong xe không bật đèn, Tô Dã Nghi chỉ thấy môi Đới Duy chuyển động: “Thật ra khi vừa tới Bắc Kinh cũng như cô, đủ loại mù mờ, đủ loại không biết...”

Đúng rồi, lúc vừa tới ngay cả Đông Tây Nam Bắc tôi cũng không phân biệt rõ. Ai có thể ngờ đến bây giờ hiểu biết của tôi đối với thành phố Bắc Kinh gần ngang bằng tài xế taxi rồi.

Nhiều năm như vậy, Tổng giám tôi từng thay đổi tám công việc, lúc làm thầy giáo dạy học, lúc làm thành viên kiểm tra phần mềm, lúc làm nhân viên đầy mạnh tiêu thụ, từng bán vi-sa, một thời gian còn từng làm chuyện không hợp pháp... Đương nhiên, tôi nói không hợp pháp không phải ý là trái pháp luật, đừng quay về tố cáo tôi đấy.

Thời điểm năm 2005, tôi bắt đầu tiếp xúc với thời trang, sau đó một khoảng thời gian làm nhà tạo hình, cá nhân tôi không thích không khí của Làng Giải Trí, lại rời khỏi, dần dần, làm trang web.

Thật ra cảm thấy hứng thú nhất vẫn là tạo hình, tôi chỉ là cực kỳ thích cảm giác xem một người thay da đổi thịt, cực kỳ thích cực kỳ thích. Làm một nhà tạo hình tốt, có thể giống như một nhà ảo thuật, tạo ra kỳ tích... Kỳ tích về con người.” Nói tới đây, Đới Duy quay đầu lại nhìn Tô Dã Nghi, thấy cô đang nghiêm túc nghe, liền đưa tay sờ sờ đầu cô.

Nghe chuyện chuyển tới Bắc Kinh quá say mê, Tô Dã Nghi nhất thời quên rút lại.

Có lẽ là bị sắc khói thuốc, Đới Duy ho khụ khụ, lại nói tiếp: “Trong mấy năm nay, tôi quen ba người bạn gái. Hai người sau đều là yêu đương cực kỳ tùy ý không chịu trách nhiệm... Có lẽ đó cũng không tính là yêu.

Người thứ nhất, tôi quen cô ấy tám năm. Cô ấy là phụ nữ Bắc Kinh, lớn hơn tôi một tuổi, trong khoảng thời gian do dự nhất đời tôi, cô ấy vẫn giúp tôi đổi mặt, mấy năm đó lúc giá phòng Bắc Kinh không cao như vậy, tôi mua nhà ở Nhị Hoàn... Tôi vốn định kết hôn với cô ấy.”

Lúc nói tới đây, phía trước xe đột nhiên thông, điều thuốc trên tay Đới Duy cũng chỉ còn một mẩu, anh ta cũng không nói nữa.

Tô Dã Nghi không tiện truy hỏi, vì vậy cứ thế ngồi lẳng lặng ở một bên, trong đầu rối loạn, nặng nề.

Tổng giám đột nhiên trở nên... Rất đáng thương.

Xe thuận lợi chạy một mạch tới dưới nhà Tô Dã Nghi.

Trước khi xuống xe, Đới Duy làm một cái tổng kết về những việc trải qua ngày hôm nay: “Về mặt của cô không cần khổ đại cừu thâm (đau khổ như có mối thù sâu nặng)... Không hợp với cô đâu. Bây giờ điều kiện rất tốt, chỉ cần cô muốn, cô có thể lựa chọn cuộc sống như tôi vậy.”

Tô Dã Nghi không nghĩ kỹ lại ý tứ trong lời nói của Đới Duy, chỉ khéo léo gạt đầu, cực kỳ chân thành nói: “Cảm ơn Tổng giám”

Đới Duy cười với cô: “Mau trở về đi.”

Lúc này Tô Dã Nghi mới gạt đầu về nhà.

Khi đến cửa nhà, Chu Nhất Nặc gọi điện thoại tới, mở miệng đã nói: “A này, tớ gặp tai nạn xe, ở bệnh viện, mau tới đây.”

Tô Dã Nghi bị dọa nhảy dựng lên: “Gặp tai nạn xe? Bị thương chỗ nào không? Nghiêm trọng không?”

Chu Nhất Nặc cười hi hi trong điện thoại: “Cậu thật giỏi diễn. Thế nào, rốt cuộc là tình huống gì đấy...”

Tô Dã Nghi buồn bực: “Tình huống cái gì?”

“Không phải cậu bảo tớ nghĩ lý do mang cậu đi sao?”

Tô Dã Nghi: “...”

“Này, rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Nghĩ đến buổi chiều vì tin nhắn được gửi kia, Chu Nhất Nặc mới nói bị tai nạn xe, Tô Dã Nghi nhất thời buông khẩu khí lớn xuống. Nhéo tay, Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn mở hôi trong lòng bàn tay, tiếp tục móc chìa khóa, thuận lợi mở cửa, cô mới nói: “Không sao cả, buổi chiều gặp chút chuyện.”

“Chuyện gì? Bị người khác quấy rối hả?”

Cái từ “Quấy rối” này khiến Tô Dã Nghi cực kỳ không thoải mái, vì thế cô sửa lại một chút: “Không phải quấy rối! Là khiến tớ... Cực kỳ khó xử.”

Chu Nhất Nặc: “Khó xử cái gì? Cậu can đảm nói rõ ràng đi?”

Bên này Tô Dã Nghi vào nhà, phát hiện trong nhà một màn tối đen, nghĩ đến Dịch Tự có khả năng chưa về nhà, mới yên tâm miêu tả một lần chuyện đã

xảy ra buổi chiều cho Chu Nhất Nặc.

Chu Nhất Nặc vừa nghe xong lập tức hưng phấn: “Chú nha! Chú nha! Cô có biết tôi là ông chú mất thăng bằng không? Trời ạ, anh ta đối xử với cậu thật là tốt, loại đàn ông chăm sóc chu đáo này quả thực bởi vì cậu mà suy nghĩ làm theo yêu cầu đó!”

Tô Dã Nghi ném túi xách trên ghế sofa, lại ném mình lên ghế sofa, nói: “Nghiêm túc mà nói... Cậu nói, Tổng giám của chúng tôi... Đang theo đuổi tôi sao?”

Chu Nhất Nặc cười ha ha không ngừng ở đầu dây bên kia, hồi lâu cũng chưa nói ra câu có tính xây dựng.

Liên tục nghe tiếng cười của cô, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy thận trọng cực kỳ, cau mày dịch chuyển điện thoại...

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bước chân bất ngờ.

Tô Dã Nghi dường như ngay lập tức giật mình từ ghế sofa quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa thì cho rằng ma quỷ lộng hành ở trong nhà...

Vừa quay đầu lại đã thấy Dịch Tự đang mang theo mấy bộ quần áo từ nhà vệ sinh đi tới...

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 31

Tô Dã Nghi cảm thấy mình làm chuyện xấu đương nhiên là gần như cúp điện thoại ngay lập tức, nhanh chóng đứng lên từ ghế sofa, xoa lòng bàn tay nói: “Anh, anh anh, anh ở nhà sao?”

Dịch Tự lẩm bẩm mấy tiếng không thể nghe thấy, mang theo quần áo nhấc chân muốn đi về phòng. Lại bỗng nhiên ý thức được cái gì, lại xoay người đi đến phòng vệ sinh...

Không tới nửa phút, anh lại từ phòng vệ sinh đi tới, trong tay vẫn mang theo mấy bộ quần áo kia...

Tô Dã Nghi tốt bụng đưa tay chỉ chỉ ban công, nhẹ giọng nói: “Anh muốn đi phơi quần áo sao?”

Dịch Tự dừng lại, lại quyết đoán cắt bước hướng về phía ban công.

Xây dựng tâm lý một chút, Tô Dã Nghi nhìn không được hỏi: “Tâm tình của anh vẫn còn rất kém sao?” Sau ngày hôm đó để lỡ mất trong thang máy, Tô Dã Nghi liên tục mấy ngày rồi gặp anh, hôm nay anh lại lạnh lùng như thế, Tô Dã Nghi đương nhiên cảm thấy được, tâm tình xấu của anh có lẽ vẫn chưa tốt lên.

Chẳng lẽ thật sự là bạn học cấp 3 cùng bàn truyền đến tin tức kết hôn?

Nghĩ đến khả năng này, Tô Dã Nghi ngoài buồn phiền lại có chút đồng tình, ngoài đồng tình lại có chút vui sướng.

Câu hỏi này của Tô Dã Nghi, Dịch Tự trầm mặc rất lâu mới trả lời: “Không.”

Khoảng cách từ phòng khách đến ban công, giống như rất sợ Dịch Tự không nghe được, Tô Dã Nghi lại kêu lên nói: “Tại sao thế? Là gặp phải chuyện không hài lòng trong công việc sao?” Nhớ đến lần đó khi cô gặp chuyện khó xử anh đã khuyên cô kiên nhẫn, Tô Dã Nghi nhìn không được bổ sung một câu, “Mặc dù với anh tôi phải phân tích, nhưng tôi rất hiểu lắng nghe, anh có cái gì không vui, đều có thể nói với tôi.”

Dịch Tự quay đầu lại nhìn cô, đọc rõ từng chữ nói: “Không cần.”

Tô Dã Nghi: “Vậy anh ăn cơm tôi chưa? Mặc dù tôi đã ăn xong, nếu anh chưa ăn, tôi có thể tiếp...”

Dịch Tự cắt ngang cô: “Không cần.”

“Tôi...”

“Tô Dã Nghi, cô có phiền hay không?”

Giọng nói của Dịch Tự không lớn, một chút cũng không lớn. Tô Dã Nghi không hiểu sao lại cảm thấy uất ức, cô cần rằng muốn giải thích: “Ngày đó tâm tình tôi không tốt, anh cũng tới an ủi anh, đề xuất của anh rất có ích với tôi... Tôi chỉ cảm thấy, tôi nên cảm ơn anh.”

Dịch Tự không nhìn cô, giọng điệu cực kỳ nhạt nói một câu: “Dừng ở đây đi.”

Tô Dã Nghi nghi hoặc nhìn bóng lưng của anh.

Giống như là đoán được về mặt của Tô Dã Nghi, Dịch Tự bổ sung thêm: “Về sau chuyện của cô không cần nói với tôi, tốt nhất cô cũng đừng động đến chuyện của tôi.”

Sau khi biểu đạt ý tứ của mình cực kỳ lưu loát, Dịch Tự không nói nhiều một lời nào nữa.

Bởi vì những lời này của Dịch Tự, tâm tình của Tô Dã Nghi rơi xuống đáy cốc xưa nay chưa từng có.

Cô chưa từng cảm thấy, một câu đơn giản như vậy của anh có thể làm thay đổi bản thân cô.

Chúc Ly nói: “Sao cô hồn bay phách lạc thế?”

Phạm Giai nói: “Đứa nhỏ này, mấy ngày nay không cười rồi.”

Lục Tiểu Mẫn nói: “Cô chắc sẽ không bị áp lực chuyển thành nhân viên chính thức làm uất ức đấy chứ!”

Triệu Duyệt lại vẫn pha trò chọc cười cô: “Cô yêu tôi đến trái tim vỡ vụn sao?”

Cũng không có ích, một chút cũng không có ích. Tô Dã Nghi vẫn cảm thấy mình là sinh vật đơn bào, những thứ có thể sắp xếp trong đầu không nhiều lắm. Đến lúc này cô mới hối hận, nếu trong đầu cô có thể có nhiều đồ trang điểm, cô có thể suy nghĩ nhiều chuyện khác nhiều người khác...

Cũng sẽ không luôn nghĩ về anh và lời anh nói.

Tại sao lần này lại khó như vậy? So với việc anh từ chối cô, khinh thường cô, có người khác trong lòng còn đau khổ hơn.

Đơn giản là anh chán ghét cô.

Ngày 28 tháng 3.

Sinh nhật của Tô Dã Nghi cứ như vậy lặng yên không một tiếng động đã đến rồi.

Hôm nay là ngày thứ bảy, phòng hành chính tự động gửi đến tin nhắn chúc mừng đầu tiên thông báo ngày này đã đến. Sau đó mẹ Tô, ba Tô cũng liên tiếp điện thoại đến.d.đ/l/q/đ

Thứ năm đã hẹn với Chu Nhất Nặc nơi đi ăn mừng, trong một cái ngõ tại cửa phố Đông Trực (Dongzhimen), nơi đó có quán món ăn gia đình không tệ, làm đồ ăn thành phố N chân chính, Chu Nhất Nặc đặc biệt khai quật được chỗ này, hai người hẹn nhau không say không về.

Giữa trưa rồi giường, dạ dày đã sớm đói bụng, đói đến đau dạ dày, Tô Dã Nghi hoàn toàn không để ý tới. Vừa mệt mỏi, cô vừa nghe thấy dưới lầu có tiếng động, đoán là Dịch Tự ra ngoài, không dám ra ngoài nhìn anh.

Hôm nay là sinh nhật 23 tuổi của cô, thật ra cô cực kỳ thích có thể được Dịch Tự nói với cô “Sinh nhật vui vẻ”, nhưng cũng chỉ là nằm mơ mà nghĩ thôi.

Lại buồn bực một hồi, trong lòng Tô Dã Nghi yên lặng vì một chai rượu vang buổi tối.

Ba giờ chiều mới gọi điện thoại cho Chu Nhất Nặc, vẫn không ai nhận.

Hơn bốn giờ chiều khi Tô Dã Nghi ra ngoài Chu Nhất Nặc gửi tin nhắn đến, bảo cô tới chỗ kia trước.

Thời gian hẹn với Chu Nhất Nặc là năm rưỡi, mặc dù Tô Dã Nghi ra khỏi nhà sớm, nhưng cô tìm một hồi lâu, đến hơn sáu giờ, cô còn tưởng Chu Nhất Nặc đã sớm đến, kết quả khi người phục vụ dẫn cô đi tới phòng, cô chỉ thấy một cái bàn nhỏ trống trơn.

Tô Dã Nghi thất vọng vô cùng, liên tục gọi điện thoại cho Chu Nhất Nặc.

Không ai nhận.

Mãi đến đúng bảy giờ mang thức ăn lên...

Mãi đến bảy giờ ba mươi sau khi Tô Dã Nghi đã xem xong tất cả tin nhắn trong điện thoại...

Điện thoại của Chu Nhất Nặc vẫn còn gọi không được.

Ngay lúc Tô Dã Nghi sắp tuyệt vọng, điện thoại di động vang lên. Cô hưng phấn nhận, mở miệng liền nói: “Cậu đến rồi?”

Bên kia truyền đến một giọng nam: “Đến chỗ nào?”

Tô Dã Nghi giật cả mình, lấy điện thoại xuống nhìn tên người gọi tới, thật lâu mới ấp a ấp úng nói: “Tổng... Tổng giám?”

Đới Duy cười nhẹ: “Cô không nghe lầm, là tôi.”

“Có... Có chuyện gì sao, Tổng giám?”

Đới Duy: “Bây giờ cô đang ở đâu?”

Tô Dã Nghi nói dối: “Ở nhà.”

Đới Duy im lặng một lúc, hỏi: “Nhà cô ở quán com sao?”

Tô Dã Nghi lại bị giật mình, nhìn khắp nơi xung quanh, sau khi chắc chắn trong phòng chỉ có một mình cô, cô lắp bắp hỏi: “Tổng... Tổng giám...”

Đới Duy: “Chuẩn bị xong chưa? Tôi đi vào.”

Tô Dã Nghi rất muốn nói “Chưa chuẩn bị xong”. Nhưng mà, sau khi kèm theo một câu tiếng người “Đằng đẳng”, Đới Duy quả thật xuất hiện sò sò trước mắt Tô Dã Nghi.

Điện thoại của cô cũng chưa kịp tắt.

Trong tay Đới Duy còn mang theo một cái bánh ngọt lớn.

Anh ta nhanh nhẹn chuyển đồ ăn trên bàn đi, mang bánh ngọt lên mặt bàn, lại ngồi xuống đối diện Tô Dã Nghi, nói: “ SINH nhật thế nào mà bánh ngọt cũng không có, vậy còn gọi là sinh nhật sao?”

Tô Dã Nghi cúi đầu: “Tôi...”

Đới Duy lấy nến trong hộp ra, cắm từng cây lên, cười nói: “Thư ký nói cho tôi biết hôm nay là sinh nhật cô.”

Tô Dã Nghi: “Cái này chị thư ký cũng nói cho anh sao?” Vừa nói xong, Tô Dã Nghi bỗng nhiên cảm thấy cắm nến thú vị, cũng học theo cắm nến vào.

Đới Duy cười cười: “Thư ký dĩ nhiên sẽ không chủ động nói cho tôi biết.”

Tô Dã Nghi hiển nhiên không nghe rõ tầng hàm ý cần khai thác trong lời nói kia của Đới Duy, mà tò mò hỏi: “Vậy sao Tổng giám biết tôi ở chỗ này?”

“Có một lần lúc cô gọi điện thoại ngẫu nhiên nghe thấy.”

Tô Dã Nghi tán thưởng từ đáy lòng: “Trí nhớ Tổng giám thật tốt.”

Đới Duy bắt đầu đi lắc đầu, ánh mắt nhìn Tô Dã Nghi mang theo chút cưng chiều: “Cô thật sự là cô bé ngốc.”

Sau khi cắm đầy nến, Đới Duy để cho Tô Dã Nghi cầu nguyện, còn cổ vũ cô: “Có thể cố gắng cầu nhiều một chút, cầu những điều bình thường chưa đạt được.”

Tô Dã Nghi gật đầu, nhắm mắt, hai tay chắp trước ngực, thành kính cầu nguyện.

Nguyện vọng thứ nhất: Ba mẹ khỏe mạnh, luôn luôn hạnh phúc.

Nguyện vọng thứ hai: Công việc sớm được chuyển thành nhân viên chính thức, ổn định lại.

Nguyện vọng thứ ba: Dịch Tụ... Đừng chán ghét cô.

Nguyện vọng thứ tư: Dịch Tụ có thể có chút chút... Thích cô.

Nguyện vọng thứ năm...

Tô Dã Nghi mở mắt ra, mộng ban ngày theo đó mất tăm mất tích. Cô cười đến có chút cô đơn, “Phốc” một hơi thổi tắt ngọn nến.

Đới Duy hát bài hát mừng sinh nhật cho cô.

Nhìn đến bàn đầy chai rượu, Đới Duy mỉm cười nói: “Cô vốn định một mình uống nhiều rượu như vậy?”

Tô Dã Nghi lắc đầu phủ nhận: “Không phải, tôi vốn định cùng một người chị em tốt.”

“Sau đó, chị em tốt của cô đâu?”

“Cô ấy bỏ tôi ở đây rồi.”

Đới Duy thở dài, lấy một chai rượu qua, nói: “Tôi tiếp cô uống, thế nào?”

Tô Dã Nghi cười chua xót: “Không cần đâu Tổng giám, tôi muốn về nhà.”

Tổng giám là một người lịch sự, lịch sự cực kỳ đạt tiêu chuẩn. Tô Dã Nghi nghĩ. Ở đây trong thời gian này bị người ta vứt bỏ, hoàn hảo có Tổng giám. Ban đêm Bắc Kinh không phải loại sầm uất đèn đóm sáng trưng, mà là lốm đốm lốm đốm, ngọn đèn kia lúc trước Tô Dã Nghi nhìn cảm thấy đáng yêu, hôm nay lại cảm thấy trong lòng rất buồn.

Đới Duy đột nhiên nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Trong lòng Tô Dã Nghi nhảy dựng, quay đầu nhìn anh, khóe miệng Tổng giám đang phác lên nụ cười, nói: “Lại kẹt xe rồi.”

Ánh mắt Tô Dã Nghi xuyên qua tấm kính chắn gió, quả nhiên chỉ nhìn thấy đuôi xe của xe phía trước. Cô thở dài rất nhiều, bản thân cũng không biết.

“Đạo này cô gặp phải chuyện gì sao?” Đới Duy trầm giọng hỏi.

Tô Dã Nghi không lấy lại tinh thần, đã định dùng một tiếng “A” làm phản ứng.

“Tôi tính, có hơn nửa tháng, cô có về vẫn luôn như vậy... Nếu tôi nhớ không nhầm, cô không có bạn trai mà?”

Tô Dã Nghi cúi đầu: “Có sao?” Khổ sở của cô rõ ràng như thế sao, gần đây cô rõ ràng cố gắng né tránh Tổng giám mà...

Đới Duy: “Hơn nữa cô cũng không có chuyện vay mượn, trong nhà hẳn là không có chuyện gì chứ?”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Không có việc gì.”

Đới Duy: “Vậy là làm sao?”

Tô Dã Nghi không muốn đáp lại, ngẩng đầu miễn cưỡng cười với Đới Duy, suy nghĩ chuyển tới đề tài: “Lại kẹt xe rồi... Tổng giám còn nhớ rõ không? Câu chuyện lần trước của anh còn chưa kể xong đấy!”

Sau khi nói xong câu này, ánh mắt Đới Duy lóe lên một chút, giống như là thứ gì đó tuột ra từ trong mắt. Tô Dã Nghi thật sự thấy, biết bản thân mình nói sang chuyện khác đã thành công một nửa, nhanh chóng bổ sung câu: “Về sau tại sao các người lại chia tay?”

Đới Duy cười khổ: “Kết quả cực kỳ què mùa, cô ấy đã chết.”

Tô Dã Nghi khiếp sợ không kiềm chế được: “Chết... Đã chết?”

“Tai nạn xe. Lúc ấy tôi đang đi công tác ở Thượng Hải, không kịp trở về.”

Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy có cảm giác lạnh lạnh nảy sinh từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng mình, thổi đến người cô lạnh lẽo.

“Kỳ thật tình yêu là một thứ cực kỳ ngắn ngủi, cũng cực kỳ nhẹ nhàng. Rất nhiều người cho rằng nắm được đã là cả đời, cũng có rất nhiều người cảm thấy không nắm được cũng là cả đời, khác biệt chính là, người nắm được cho rằng mình chiếm được cả đời, người không nắm được cho rằng mình mất đi cả đời...”

Không phức tạp như thế. Tình yêu chỉ đơn giản như này, tôi thích em, tôi và em ở cùng nhau. Tôi không thích em, tôi cách em xa một chút.

Không có thứ gì là không thay đổi, cũng không có chuyện gì đáng để bị thương như thế.” Đới Duy hé mắt, cảm xúc yên bình một chút mới nói, “Đến bây giờ, tôi cực kỳ hối hận chính là, tôi chưa cùng cô ấy làm chuyện tôi muốn làm cùng cô ấy nhất.”

Như là sợ phá hỏng không khí yên tĩnh như vậy, giọng nói của Tô Dã Nghi hạ xuống thấp nhất: “Chuyện gì?”

“Cô ấy từng nói, muốn cùng tôi đi cửa thành cổ ngắm trời chiều một lúc.”

Tô Dã Nghi rơi vào lặng im lần thứ hai.

Sự im lặng này kéo dài liên tục cho đến cửa nhà.

Tô Dã Nghi cảm thấy trên đường đi cô suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, nhưng mà, cụ thể muốn cô nắm lấy thứ gì, cô lại không nắm được.

Đới Duy dừng xe, lại không sốt ruột một chút nào, ngay tại buổi tối này, ở trong xe, anh ta cực kỳ nghiêm túc nói: “Dã Nghi, tuổi đó tôi còn không hiểu được trách nhiệm là gì, tôi bỏ lỡ một người con gái tốt.

Hiện tại tôi đã hiểu, biết trách nhiệm trên vai, tôi cũng có năng lực có ý chí bao dung một người con gái. Cô tin không?”

Tô Dã Nghi gật đầu: “Tôi tin.”

Đới Duy quay đầu nhìn cô: “Cô tin tôi có thể mang lại hạnh phúc cho người con gái khác sao?”

Rất sợ Tổng giám không tin cô, Tô Dã Nghi kiên định gật đầu lần thứ hai: “Tôi tin tưởng!”

Đới Duy nhìn Tô Dã Nghi không chớp mắt: “Vậy em bằng lòng làm người con gái kia để tôi bao dung và chiều chuộng không?”

Tô Dã Nghi hoàn toàn ngây dại.

Vào lúc Tô Dã Nghi vẫn còn ngẩn người, Đới Duy đã đến gần cô, dùng một giọng điệu mê hoặc hỏi từng chữ từng chữ: “Dã Nghi, em biết hôn môi không?”

Tô Dã Nghi ngơ ngác lắc đầu.

Khóe miệng Đới Duy nở nụ cười: “Tôi dạy cho em, được không?”

Tô Dã Nghi ngơ ngác nhìn người trước mắt, chỉ cảm thấy khuôn mặt anh ta đang không ngừng phóng đại, cô cũng không nhớ ra được anh ta muốn làm gì.

Mãi đến khi xe bị cái gì đâm trúng phát sinh còi báo động, Tô Dã Nghi mới nhanh như chớp ý thức được Tổng giám đang làm gì, sau khi hoàn hồn cô tức giận chặn ngang đầu anh ta ra, hét chói tai giống như gặp quỷ mở cửa xe chạy xuống...

Đến lượt Đới Duy không thể tin nhìn hướng Tô Dã Nghi chạy nhanh, về mặt góc nghề...

Tô Dã Nghi một đường chạy về nhà, chạy lên gác xép nhỏ.

Quấn mình vào trong chăn, kêu loạn “gào khóc”...

Quá khó tin rồi...

Suýt chút nữa là bị Tổng giám hôn...

Tổng giám thiếu chút nữa là hôn cô rồi...

Tô Dã Nghi nghĩ lại mà sợ, nếu không phải hỏi còi báo động kia, nếu cô bị Tổng giám hôn, cô phải đi khâu miệng hoặc là cắt đi mất...

“Tô Dã Nghi!”

Dưới lầu có người gọi cô, cô nghe thấy, cũng không muốn trả lời. Cô đang rơi vào sự chán ghét chưa từng có đối với bản thân mình, ghét mình phản ứng chậm, ghét mình lòng phồng bị yếu, ghét mình giống như con ngốc bị người ta thương thức...

“Tô Dã Nghi, cô xuống đây.”

Người nọ ở trên lầu cực kỳ bướng bỉnh, lại kêu một câu. Tô Dã Nghi theo bản năng trả lời: “Tôi không xong không xong không xong rồi! Tôi muốn đi chết đi chết đi chết!”

Sau khi lại quán chăn lân vài vòng, Tô Dã Nghi nghe thấy giọng nói kia vang lên lần thứ hai: “Tô Dã Nghi, cô đứng dậy.”

Lúc này cô nghe cẩn thận, là giọng nói của Dịch Tự, cách cô rất gần... Giống như là, nói ngay bên cạnh cô.

Tại sao anh lại ở chỗ này?

Hoài nghi vén lên một góc chăn...

A!!!

Quả nhiên là anh!

Tô Dã Nghi kéo chăn một lần nữa quấn mình thật chặt thật chặt, giọng nói phát ra từ trong chăn: “Anh tới làm gì!”

Dịch Tự: “Cô đứng lên nói chuyện.”

Tô Dã Nghi quấn chăn rất chặt: “Tôi không đứng!”

Sau một hồi yên tĩnh như nhau, Dịch Tự trầm giọng nói: “Ồ trên xe loại người như vậy, đầu óc cô bị nước vào sao?”

Tô Dã Nghi quấn chăn, nghe cẩn thận, chưa nói một lời.

“Cô có thương thức hay không? Cô có hiểu tự bảo vệ mình hay không?”

Tô Dã Nghi xúc chấn lên, đứng lên “Xoạt” một tiếng, nước mắt óng ánh trong mắt: “Tôi không thương thức, đầu tôi bị nước vào, tôi ở trên xe người nào, mắc mớ gì đến anh!”

Tô Dã Nghi đứng trước mắt Dịch Tự, hai người mặt đối mặt, cô rất dễ dàng thấy rõ tức giận trong mắt anh, sau đó anh nói: “Tùy cô thôi!” Sau đó quả quyết xoay người định đi.

Tô Dã Nghi tức giận đến mức nói năng lộn xộn: “Tôi và Tổng giám hai người cùng nhau vui vẻ! Đúng vậy, tôi ngốc đó! Tôi muốn anh ta dạy tôi hôn môi, thì làm sao! Có quan hệ gì đến anh! Anh cũng không biết hôn môi...” Nói tới đây, bản thân Tô Dã Nghi cũng buồn bực, sao cô lại nói ra lời như thế này, vì thế khẩn trương sửa lại: “Tôi ngốc đấy! Đầu óc tôi bị nước vào đấy, anh cũng không khá hơn chút nào đâu, có bản lĩnh anh dạy tôi đi, anh biết sao...”

Tô Dã Nghi thực sự không biết cãi nhau. Lúc học đại học chiếm phòng thi nghiên cứu, bởi vì chỗ ngồi Tô Dã Nghi vất vả chiếm được bị bạn học khoa khác chiếm đoạt, lòng cô đầy căm phẫn lao tới tranh chấp với người khác, lúc Chu Nhất Nặc và Mạc Ninh chạy tới, Tô Dã Nghi đang cùng hai nữ sinh chiếm chỗ ngồi của cô làm cho dứ dỗi, nhưng mà, Tô Dã Nghi vừa mở miệng đều có thể khiến cho người xem cười ầm lên, đến cuối cùng, rõ ràng người bị cướp chỗ ngồi là Tô Dã Nghi, cô ngược lại thật sự trở thành trò cười. Tại lúc đó, Chu Nhất Nặc từng kết luận một cái đối với Tô Dã Nghi, cãi nhau với Tô Dã Nghi giống như là đàn gảy tai trâu vậy.

Lúc Tô Dã Nghi cao hứng cãi nhau nghĩ đến lời của Chu Nhất Nặc, kịp thời ngậm miệng, lạnh run đứng tại chỗ, ngón chân trái cọ xát ngón chân phải, hi vọng Dịch Tự cứ như vậy rồi đi không quay đầu lại, cô đóng cửa lại một mình liếm miệng vết thương.

Nhưng mà, Dịch Tự không thể như ước nguyện của cô, ước chừng trong khoảng ba mươi mấy giây, gác xếp nhỏ chỉ có tiếng tí tách của đồng hồ báo thức, nhưng mà sau ba mươi mấy giây, âm thanh bởi vì Dịch Tự xoay người ma sát với sàn nhà trước tiên lọt vào tai, sau đó là giọng nói trầm mà mạnh mẽ của anh: “Tô Dã Nghi, cô lặp lại lần nữa.”

Bởi vì hai người cách gần nhau, Dịch Tự lại cao hơn Tô Dã Nghi, gác xếp nhỏ lại cực kỳ hẹp, nghe giọng nói này, Tô Dã Nghi dù sao cũng có cảm giác ngửi mùi oanh đỉnh (bị sét đánh), cô bực bội cực kỳ, lẩm bẩm nói một câu: “Anh biết sao...”

Một giây, không... Có thể là hai giây, trong thời gian ngắn như vậy, Tô Dã Nghi chỉ nhìn thấy một cái bóng đen vút qua phía mình, sau đó, trên môi lạnh lạnh, có một thứ gì đó mát lạnh dán lên cô.

Sau khi khôi phục cảm giác, Tô Dã Nghi ý thức được đó là một đôi môi, còn có chóp mũi thẳng của Dịch Tự, đang chống đỡ trên chóp mũi cô, cô nghe được hơi thở của anh... Có mùi bạc hà nhàn nhạt.

Tô Dã Nghi dờ dẩn, không dám nhúc nhích.

Anh chỉ an phận chốc lát trên môi cô, chỉ là chốc lát, anh giống như gió lớn di chuyển qua càn quét môi cô mấy lần.

Tô Dã Nghi chỉ biết là, nhịp tim của cô đã đập không đúng nữa rồi...

Toàn thân giống như truyền điện run lên...

“Không phải bảo tôi dạy cho cô sao?” Trên môi truyền đến một trận hô hấp ấm áp nho nhỏ, là giọng nói của Dịch Tự, môi của anh vẫn dán lên môi của cô.

Nghe xong những lời này, Tô Dã Nghi vốn định nghi hoặc “Hả” một tiếng, thế nhưng đôi môi bị phủ kín, âm thanh cô phát ra liền trở thành “Ừm”.

“Hả miệng.” Dịch Tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Editor: Lam Anh

Suy nghĩ của Tô Dã Nghi vào lúc Dịch Tự qua đây đã ngưng trệ rồi.

Phản ứng của cô lúc đó trở nên nhanh nhạy kỳ lạ, dường như chỉ một giây ngay sau khi Dịch Tự truyền “mệnh lệnh”, cô lập tức ngoan ngoãn mở miệng ra.

Con mắt của cô mở thật lớn, rõ ràng thấy hai tròng mắt sáng trong của Dịch Tự khép lại trong nháy mắt, sau đó, anh hôn sâu rồi.

Khác với cảnh điên cuồng trên môi lúc trước, động tác tiếp theo của Dịch Tự hòa hoãn lại.

Vừa bắt đầu, thân mật gần gũi như vậy khiến Tô Dã Nghi cảm thấy rất xa lạ, thậm chí cô theo bản năng muốn khép miệng “Bảo vệ lãnh thổ”, thế nhưng “Đột tấn công” của Dịch Tự quá dụ dỗ, không cần chốc lát, Tô Dã Nghi lập tức mở rộng cửa chính mặc cho anh từng bước đang thăm dò tiến lên, tiến lên, tiến lên tiến vào...

Trong hoảng hốt, Tô Dã Nghi cảm thấy mình đang bị hòa tan thành hồ nước, sau khi bị Dịch Tự đun nóng từng chút từng chút, lại bị anh từ từ bốc hơi lên...

Hậu quả không ngừng bị “Bốc hơi lên” chính là – Tô Dã Nghi cảm thấy khát, cái khát này sâu tận đáy lòng, lúc này cô đã không còn tư duy đi suy nghĩ tại sao cô khát, chỉ là phản ứng xuất phát từ sinh lý, cố gắng hấp thu một chút nước từ Dịch Tự nơi đó để giảm bớt cơn khát của mình.

Cô vì muốn giải khát mà khởi xướng hành động thăm dò vốn là bản năng, lại ngoài ý muốn khiến cho Dịch Tự đang mài miết trong nghiên cứu dừng động tác lại.

Tô Dã Nghi vẫn cảm thấy khát. Điều này làm cho cô không rảnh đi suy nghĩ tại sao Dịch Tự dừng động tác lại và cả tại sao toàn thân anh đột nhiên cứng ngắc. Cô theo bản năng đuổi theo ngọn nguồn của dòng mát rượi kia...

Dịch Tự kịp thời rời khỏi cô.

Lần rời khỏi này ngoài dự đoán của Tô Dã Nghi, cô không còn sức lực, cũng không có ý thức, cho nên khi cô ngã xuống một chút vùng vẫy cũng không có...

Có lẽ là thấm trái đủ đầy, khi Tô Dã Nghi ngã xuống thậm chí không cảm thấy đau.

Trái lại đầu choáng váng hôn mê, ngọn đèn nhỏ nhỏ không mở ra trên trần nhà kia chuyển động không ngừng trước mắt cô, chuyển động, cô nuốt từng ngụm nước bọt, mơ mơ màng màng nói: “Khát quá.”

Thời điểm Tô Dã Nghi nhớ lại cô cùng Dịch Tự tiếp nhận nụ hôn đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ nghiêng nhỏ chiếu rọi trên mặt cô, cô dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện trên người cô vậy mà lại không đắp chăn, chờ khi cô đứng dậy từ trên giường mới phát hiện tư thế ngủ của mình rất kỳ quái, đèn bàn nhỏ trong phòng còn sáng, toàn bộ đều bình yên...

Bình yên?

Sau đó, cô thuận lợi, giống như bị tiếng sấm liên tục đánh trúng nhớ lại chuyện xảy ra tối qua...

Dịch Tự nói muốn dạy cô hôn môi, sau đó bảo cô “Hả miệng”, lại sau đó...

Dịch Tự làm cho cô trở nên cực kỳ khát...

Lại sau đó...

Tô Dã Nghi nằm lại trên giường lần nữa, dùng gối che mặt mình, không ngừng lăn không ngừng gào thét trên sàn nhà.

“Hôn môi rồi?? Hôn môi rồi!!!”

“A a a a!”

“A a a a!”

Lúc Tô Dã Nghi ở trên lầu xuống chần chừ thật lâu, sau khi chắc chắn và khẳng định Dịch Tự không có ở đây, cô mới lén lút đi xuống, rất nhanh nhảy vào phòng vệ sinh.

Việc sáng sớm tắm này, Tô Dã Nghi tắm cực kỳ lâu...

Trải qua tối hôm qua, hồi ức sáng tỏ làm cô hết hồn...

Khiến cho cô khó xử khó có thể mở miệng, chỉ có thể ngấm lại trong đầu chính là, lúc ấy hình như cảm thấy cực kỳ khát, cực kỳ khát cực kỳ khát.

Tô Dã Nghi ôm mặt then thùng nghĩ, lúc ấy anh hôn cô bao lâu? Mười phút? Hai mươi phút?

Hình như không nhớ rõ.

Về sau hình như là cô chủ động mút...

Tô Dã Nghi che kín mặt mình càng nhanh.

Có phải cô đã nhớ quá rõ ràng rồi không...

Chờ đến lúc cô vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh, suýt chút nữa thì cô bị bóng dáng ngồi dưới ánh mặt trời ở nhà ăn kia hù chết.

Dịch Tự đang cúi đầu xem báo, một bàn tay cực kỳ thông thả cực kỳ tự nhiên khuấy đảo chén sũa, có vẻ như hoàn toàn không phát hiện Tô Dã Nghi một mực tính toán tìm nơi né tránh.

Sau một lúc lâu Tô Dã Nghi ở chỗ mình trốn, rốt cuộc cảm thấy mình cực kỳ ngốc. Sau đó, cô cắn chặt răng, bước ra đi tới cầu thang, thuận tiện chào một tiếng: “Chào buổi sáng!”

Dịch Tự rất tự nhiên ngược mắt lên nhìn cô, trên mặt không có chút biểu cảm dư thừa: “Chào buổi sáng.”

Phản ứng của anh thật lạnh nhạt... Giống như người không có việc gì vậy...

Nghĩ tới đây, trái tim nhỏ bé của Tô Dã Nghi như bị một tảng đá lớn đánh trúng, chậm chạp đau, cũng không kịp suy nghĩ nhiều chuyện khác, cô phi chân chạy lên trên lầu.

Dịch Tự nhìn bóng lưng chạy nhanh của cô, yên lặng bụng sũa lên, ngay trước khi đưa vào một một khắc thì dừng lại, anh nhú nhẹ mày, lần thứ hai nhìn hướng gác xếp nhỏ, cuối cùng hoàn toàn trút sũa tươi xuống.

Sau đó, Tô Dã Nghi một mặt tiến hành chiến tranh lạnh với Dịch Tự. Đây chủ yếu là cô thật sự không biết ngoại trừ chiến tranh lạnh bên ngoài cô có thể áp dụng biện pháp gì với Dịch Tự.

Áp dụng chiến tranh lạnh với Dịch Tự, đồng thời, Tô Dã Nghi còn cách ly với một người khác.

Đới Duy.

Chuyện của cô và Đới Duy lúc đó, cô không nói với bất kỳ ai. Vài lần Đới Duy muốn tìm Tô Dã Nghi, đều bị cô mượn cớ tránh được. Ban đầu, Tô Dã Nghi còn cảm thấy mình quá tàn nhẫn quá tuyệt tình, mãi cho đến ngày đó Lục Tiểu Mẫn bị đồng nghiệp tố truyền hình liên lụy mà phải nghe giáo huấn...

“Đồng tính chết tiệt! Mắc mớ gì tới tôi chứ? Người giáo huấn kia một chút thể diện cũng không để lại, thật sự là một điểm so ra cũng kém Hàn Kha. Vậy mà tôi lại có thể xem anh ta là lãnh đạo sở tốt hơn! Tôi nhờ vào!” Vì chuyện Đới Duy giáo huấn cô, Lục Tiểu Mẫn oán hận cho tới trưa, cho tới tận khi mọi người ăn cơm trưa xong, cô lại lôi kéo mọi người nghe cô kể nỗi khổ chất chứa lớn.

Chúc Ly nhú mày sửa chữa: “Anh ta cũng không phải đồng tính.”

Lục Tiểu Mẫn gian không kiềm chế được: “Mỗi ngày ăn mặc đều giống biến thái, không phải đồng tính chẳng lẽ là diễn viên hài kịch à?”

Phạm Giai bị lời nói của cô làm cho cười không đứng thẳng lên được.

Tô Dã Nghi không thích tham gia hành vi phản nộ quy mô lớn như vậy, cũng không có hứng thú gì nghe chuyện của Đới Duy, liền liên tục đi vào cõi thần tiên cao xa, suy nghĩ tới nay Dịch Tự có thể tặng ca gì đó hay không, cô được về nhà vài giờ mới có thể hoàn toàn tránh anh...

Lục Tiểu Mẫn cũng không quan phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: “Ôi, tôi nói, rốt cuộc là dây thần kinh kia của anh ta không bình thường rồi sao? Vợ treo tường là như thế nào? Còn là bạn trai đi tìm người khác?”

Chúc Ly tiếp tục sửa chữa cô: “Anh ta thực sự không phải gay, cũng không kết hôn.”

Phạm Giai không cười, nghiêm túc nói: “Lần trước nhìn tài liệu của anh ta, sinh năm 72, gần 40 rồi mà? Không kết hôn sao?”

Lục Tiểu Mẫn: “Sẽ không có bệnh chứ? Bắt lực gì gì đó, xem ra có vẻ giống.”

Chúc Ly uống hớp trà, nhàn nhả thoải mái nhìn hai người Lục, Phạm nói: “Cầu xin rồi đi, cầu xin tôi nói cho nhóm người các cô một tay tin tức.”

Lục Tiểu Mẫn “Cắt” một tiếng.

Phạm Giai có vẻ bình tĩnh, sâu xa đáp lại: “A... Quên không nói cho cô, trong lúc tình cờ tôi biết được chỗ ở mới của Dịch Tự. Có lẽ chúng ta có thể cùng hưởng tài nguyên một chút rồi...”

Nghe thấy Dịch Tự, Tô Dã Nghi lập tức lấy lại tinh thần, lại nghe Phạm Giai nói biết chỗ ở mới của anh, trái tim Tô Dã Nghi trong nháy mắt nâng lên cỡ hòng, giống như rất sợ bỏ qua cái gì, cô dựng lỗ tai lên.

Chúc Ly cười thần bí: “Biết Tất Sát Kỹ (kỹ năng tiêu diệt kẻ thù) của Đới Duy không?”

Lục Tiểu Mẫn: “Gào thét?”

Chúc Ly lắc đầu, ánh mắt chuyển tới chỗ Phạm Giai, Phạm Giai đáp lại một câu: “Biến thái?”

Chúc Ly liếc cô ấy một cái, ngay sau đó nói: “Các cô có thể đứng đắn một chút được không! Nghe tôi nói đây, anh ta am hiểu nhất... Là dụ dỗ thiếu nữ

ngây thơ.” Dừng một chút, cô nói tiếp, “Tinh báo của tôi tiết lộ ‘Ba chiều tán gái’ của Đới Duy, chiều thứ nhất – ‘Tôi và cô tiện đường, tôi đưa cô về nhà nhà’.”

Lục Tiểu Mẫn run lấy bầy nổi da gà trên người: “Quá ghê tởm rồi!”

Phạm Giai: “Chiều thứ hai?”

Chúc Ly: “Chiều thứ hai – ‘Tôi nghe một tiết tôi giảng bài đi, về tạo hình, tôi nghĩ cô cần’.”

Phạm Giai rung mình một cái: “Quá vô si rồi!”

Chúc Ly: “Vô si nhất chính là chiều thứ ba – ‘Tôi tới Bắc Kinh năm 1999, lúc vừa tới lạ nước lạ cái, có một người con gái đối xử với tôi rất tốt, làm bạn gái tôi thật lâu, dạy bảo tôi rất nhiều, nhưng mà hiện tại, cô ấy đã chết.’”

Tô Dã Nghi nghe đoạn trò chuyện này, trong lòng lạnh thật lạnh.

Loại cảm giác lạnh thật lạnh này vẫn kéo dài đến khi tan tầm.

Ban đêm mùa xuân Bắc Kinh cực kỳ thoải mái, nhiệt độ không hề thấp, Tô Dã Nghi đi từ từ trên đường, cũng không cảm thấy lạnh, vì thế cứ càng đi càng chậm.

Trong đầu liên tục thay đổi rất nhiều chuyện, mới đầu là về Tổng giám, về sau từ từ lại chuyển tới trên người Dịch Tự, tiếp đó là tất cả tình hình khiến người ta bức dọc rối rắm trong thời gian này...

Trước kia không làm sao dùng được đầu óc, bây giờ trong lúc này lại giống như dùng đặc biệt nhiều.

Từ công ty về đến nhà, con đường hơn mười phút Tô Dã Nghi đi tới hơn nửa tiếng.

Khi xoay người tiến vào thang máy, Dịch Tự theo sau tiến vào.

Tránh cũng không thể tránh, Tô Dã Nghi miễn cưỡng kéo nụ cười: “Hi!”

Dịch Tự gật đầu với cô, nghiêng người nhấn tầng trệt.

Tô Dã Nghi ngửa mặt nhìn lên con số màu đỏ không ngừng nhảy lên trên thang máy, không nói nữa. Mãi đến khi đi ra khỏi thang máy, đi vào trong nhà, về mặt của bọn họ là một bộ không hài lòng.

Ngay lúc cô cời giày, vừa tháo túi xuống vừa đi lên gác xép nhỏ, Dịch Tự gọi cô dừng chân: “Tô Dã Nghi.”

Tô Dã Nghi quay đầu mờ mịt nhìn anh.

Dịch Tự nhìn thẳng cô, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, giọng nói cũng cực kỳ nghiêm túc: “Tôi hôm đó... Thật xin lỗi!”

Lòng Tô Dã Nghi tối sầm lại, trên mặt còn hào phóng cười cười: “Tôi biết, tôi sẽ không cho là thật, tôi sẽ quên, tôi... hi hi, thật ra tôi không nhớ rõ lắm...” Nói tới đây, Tô Dã Nghi đã không nói ra lời nữa, vì thế nhanh chóng cúi đầu.

Dịch Tự cứ như vậy cúi đầu nhìn cô, nếu lúc này Tô Dã Nghi ngẩng đầu...

Đáng tiếc không có nếu, cho nên cô vĩnh viễn không biết được biểu cảm lúc này của Dịch Tự.

“Tôi nói giải thích vì lời nói ngày đó nói với cô.”

“Nói cái gì?” Cảm xúc của Tô Dã Nghi đa cảm còn không qua đi, nói chuyện vẫn còn cúi đầu.

“...”

Thấy Dịch Tự thật lâu không trả lời, Tô Dã Nghi lại nói câu: “Hình như ngày đó anh không nói lời nào.”

“...”

“Đúng rồi, hình như anh nói tôi...” Tô Dã Nghi đột nhiên ngẩng đầu, như là nghĩ tới cái gì đó, nói: “Anh biết Tổng giám?”

Dịch Tự nhú mày: “Đới Duy?”

Tô Dã Nghi gật đầu, trong đầu không ngừng quay lại câu nói của Dịch Tự đêm đó: “Ồ trên xe loại người này, đầu óc cô bị nước vào sao?”

Xe loại người này...

Loại người này...

Loại người như vậy?

“Anh sớm biết Tổng giám không phải là người tốt sao?”

Lam Anh: Rất xin lỗi mọi người vì tuần này chỉ post 1 chương. Dạo này mình hơi bận, mong mọi người thông cảm nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Editor: Lam Anh.

Lần đầu tiên Tô Dã Nghi nói chuyện với Dịch Tự rất nghiêm túc, rất trang trọng như vậy.

Ngược lại Dịch Tự, dáng vẻ ngược lại cực kỳ lạnh nhạt: “Tôi không biết.”

Lòng Tô Dã Nghi đang thấp thòm buồn xuống, vừa rồi khí thế còn rất mạnh mẽ lập tức yếu ớt đi: “Vậy anh còn...”

“Người này không có gì đáng nói.” Dịch Tự cắt ngang cô, bỗng nhiên ném tới một câu hỏi khác, “Tại sao gần đây cô trốn tránh tôi?”

Lòng Tô Dã Nghi vừa mới buồn xuống lập tức lại đề cập, cô ấp úng hồi lâu, trong đầu rối loạn một nùi, cuối cùng không trả lời nguyên nhân vì sao.

“Nếu hành động tôi hôm đó của tôi tạo thành tổn thương với cô, tôi có thể xin lỗi, hoặc là cô cảm thấy xin lỗi quá nhẹ nhàng không có cách nào đền bù tổn thương cho cô...” Dịch Tự dừng lại, nghiêm túc nhìn về phía Tô Dã Nghi, “Muốn làm thế nào, cô có thể nói ra đây, trốn tránh tôi... Không cần thiết.”

Tô Dã Nghi khó xử nhìn anh, một lúc lâu mới kìm nén ra một câu: “Tôi cũng có trách nhiệm.”

“...”

“Tôi từng tìm tài liệu liên quan, a, không phải không phải, ý tôi là, tôi lên mạng tìm kiếm vấn đề liên quan... Dưới tình huống đó, làm ra chuyện kia là phản ứng sinh lý cực kỳ tự nhiên, tôi đều có thể lý giải.” Tô Dã Nghi vừa nói vừa nhìn phản ứng của Dịch Tự, sau khi phát hiện sắc mặt anh trở nên kém hơn, cô kịp thời dừng câu chuyện lại, ngược lại dịu dàng nói: “Tôi biết anh có người trong lòng, tôi sẽ không nghĩ nhiều. Thật ra tôi hôm đó Tổng giám làm cho tôi cực kỳ phiền muộn, cụ thể giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì tôi cũng nhớ không rõ lắm...”

Tô Dã Nghi không nói được nữa...

Trái cà chua Dịch Tự mới nhìn giống như chỉ tức giận, muốn cô nói tiếp thế nào đây...

Trên thực tế, Dịch Tự lại vẫn rất phong độ, anh hỏi trước Tô Dã Nghi một câu: “Nói xong rồi?”

Sau khi chờ Tô Dã Nghi gật đầu xong, anh mới không mang bất cứ cảm xúc gì nói ra câu cuối cùng của tối nay: “Ngủ ngon.”

Nhìn thấy anh rời đi trước tầm mắt mình, Tô Dã Nghi mới cảm thấy an tâm. Giống như vậy mới là cách thức bọn họ ở chung, một chút khác thường của Dịch Tự đều khiến cô chân tay luống cuống, sau đó là suy nghĩ lung tung.

Không ngừng suy nghĩ lung tung lại không ngăn chặn được suy nghĩ lung tung của mình lại, Tô Dã Nghi cảm thấy rất khổ cực. Một nụ hôn tùy tiện đối với Dịch Tự thì không sao, có lẽ anh hoàn toàn không thèm để ý, nhưng cô thật sự đã mất ngủ liên tục nhiều đêm.

Đơn giản là cái vấn đề này khiến cô nhớ lại đều cảm thấy khó mở miệng, anh hôn cô, có khả năng có một chút, một mét nguyên nhân nào khác hay không?

Nhưng mỗi lần vấn đề này lên cao là lúc, Tô Dã Nghi sẽ tìm ra một trăm thậm chí một nghìn lí do phù định nó.

Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi thở dài: “Thật mệt mỏi.”

Chu Nhất Nặc đột nhiên biến mất khỏi thế giới. Ban đầu điện thoại của cô ấy chỉ là không có người nghe, về sau chính là tắt điện thoại. Hơn nữa, vẫn chưa mở lại máy. Nhắc tới việc này với Mạc Ninh, Mạc Ninh bảo cô đi tới trường học của Chu Nhất Nặc hỏi thăm một chút, nếu như không tìm được Chu Nhất Nặc, cũng có thể thông qua thầy Chu tâm tâm niệm niệm của cô ấy tìm ra đầu mối. Vì thế, Tô Dã Nghi đặc biệt chọn thời gian cuối tuần đi tới Đại học P, không tìm được thầy Chu, ngược lại tìm được bạn cùng phòng với Chu Nhất Nặc ở Đại học P. Bạn học kia cực kỳ tốt bụng nói cho Tô Dã

Nghi, Chu Nhất Nặc đã ra nước ngoài hai tuần trước rồi.

Về nguyên nhân Chu Nhất Nặc đột nhiên ra nước ngoài, người bạn học kia nói cực kỳ đầy đủ, Tô Dã Nghi nghe lại mất hết ý chí.

Buổi tối đề cập với Mạc Ninh, Mạc Ninh chỉ nói: “Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Tô Dã Nghi không rõ ý tứ trong lời nói của Mạc Ninh, hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Giọng điệu của Mạc Ninh cảm giác cực kỳ xa xôi: “Một phần tình cảm tự biên tự diễn, một ngày nào đó là phải kết thúc.”

Tô Dã Nghi vẫn không hiểu: “Cái gì tự biên tự diễn?”

Mạc Ninh thở dài, kiên nhẫn giải thích một lần: “Chu Nhất Nặc vẫn cho là thầy Chu với cậu ấy sẽ không có khác biệt, có lẽ cậu ấy không đề cập với cậu... Đương nhiên, cậu ấy cũng không đề cập với tớ. Có lẽ nghe loại giọng điệu cậu ấy nói về Chu Xung, từ khi mới bắt đầu cậu ấy đã hiểu lắm mối quan hệ này. lamanh/ddlqđ

Mọi người nguyện ý tin tưởng người mình nguyện ý tin tưởng, đặc biệt là phụ nữ. Cho nên, trái ngược với thầy Chu đối với cậu ấy chỉ là tình cảm thầy trò, cậu ấy càng nguyện ý tin tưởng mình sẽ là người cuối cùng trong trò chơi tình yêu của Chu Xung.”

Tô Dã Nghi có vẻ suy tư “À...” một câu.

“Không nói cái này nữa, rất thương tâm. Chu Nhất Nặc thật vô tình, ngay cả chào hỏi chúng ta cũng không có đã vác bao quần áo rồi đi rồi...” Nói tới đây, Mạc Ninh dừng lại, đột nhiên thay đổi đề tài, “Gần đây cậu với Dịch Tự... Có khỏe không?”

Giống như bị bắt được bí mật không thể để ai biết, trái tim Tô Dã Nghi đập nhanh hơn rất nhiều, thật lâu sau mới ngấp ngừng nói: “Không tệ.”

“Bây giờ chủ cho thuê nhà của hai người đã chuyển đi rồi, hai người cô nam quả nữ ở trong một căn nhà nhỏ, cậu lại nhớ mãi không quên với anh ta, theo tớ thấy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.”

Đã xảy ra chuyện rồi, Tô Dã Nghi ở trong lòng bồi thêm một câu, sợ Mạc Ninh trách mắng mình, cô chỉ một mực phủ định: “Sẽ không, tớ sẽ không nghĩ nhiều, sẽ không giống Chu Nhất Nặc hiểu lắm thái độ của anh ta với tớ như vậy.”

Mạc Ninh tổng kết: “Đó là đương nhiên. Người như Dịch Tự, cậu cũng không có gì hay đáng để hiểu lắm. Tình huống của cậu và Chu Nhất Nặc cũng cực kỳ khác nhau, ít nhất, Dịch Tự cũng không giống Chu Xung nửa đêm một mình hẹn Chu Nhất Nặc ra ngoài gặp mặt, hành vi này, là phụ nữ đều sẽ hiểu lắm”

Tô Dã Nghi không nói. Cô yên lặng nghĩ trong lòng, hành vi hơn nửa đêm hôn cô của Dịch Tự... So với nửa đêm hẹn gặp mặt còn nghiêm trọng hơn chứ?

Mạc Ninh còn nói: “Cậu nên tìm một người bạn trai, hoặc là từ nơi nào chuyển ra đi, cảm giác nhìn mà ăn không được cực kỳ hành hạ, làm sao cậu chịu được đây?”

Tô Dã Nghi im lặng. Vào ngay lúc này, cô đột nhiên xót xa nghĩ đến, có một số việc dù cho với bạn thân cũng không có cách nào chia sẻ.

Triệu Duyệt đi làm càng ngày càng chăm chỉ, nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng thói công tử của anh vẫn còn tồn tại, mọi người không đến mức cho rằng anh tìm một người thay thế. Giữa trưa hôm nay, Phạm Giai đột nhiên hỏi anh: “Nhà anh phá sản rồi à?”

Triệu Duyệt vẫn cười hi hi nói: “Tôi lại hi vọng.” Sau đó đề tài này bị anh nói qua loa cho qua.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tô Dã Nghi muốn đi siêu thị mua đồ, Triệu Duyệt cũng nói có gì đó muốn mua, nhân tiện lôi kéo Tô Dã Nghi cùng đi luôn. Lúc ấy Chúc Ly vẫn nói đùa một câu: “Đây là cậu công tử nhà giàu có mới nói cũ.”

Từ khi ra khỏi siêu thị, trong tay Tô Dã Nghi xách rất nhiều đồ ăn vặt, trái lại Triệu Duyệt thì cái gì cũng không mua. Tô Dã Nghi không khỏi kỳ quái, hỏi: “Rốt cuộc anh mua cái gì thế?”

Triệu Duyệt cười nói: “Vật nhỏ.”

“Vật nhỏ cái gì? Không thấy?”

Triệu Duyệt cười xấu xa: “Durex, cô muốn xem sao?”

Trên mặt Tô Dã Nghi ửng hồng, lập tức quay đầu đi chỗ khác nhìn đường cái, đồng thời nói: “Anh có thể đừng như vậy hay không cái kia...”

Triệu Duyệt vẫn không buông tha cô, giả bộ ngây thơ hỏi: “Cái nào?”

Tô Dã Nghi quay đầu lại trừng mắt nhìn anh.

Lại qua một lúc lâu sau, Tô Dã Nghi nhìn không được hỏi: “Anh thật sự không mua đồ đặc gì? Có phải anh không thích đứng ở công ty nên kiếm có ra ngoài gì đó hay không?”

Khóe môi Triệu Duyệt cong lên một lúc: “Cô không ngốc ha.”

Tô Dã Nghi phản nộ: “Tôi vốn không ngốc!”

Triệu Duyệt đưa tay vỗ vào đầu cô: “Cô yên tĩnh một chút tôi sẽ nói cô không ngốc.”

Tô Dã Nghi gạt tay anh ra: “Anh biến thái!”

Triệu Duyệt chỉ cười.

Khi sắp đến công ty, Triệu Duyệt đột nhiên giữ chặt cánh tay Tô Dã Nghi kéo cô sang một hướng khác, vừa nói: “Đi theo tôi một chút, công ty quá nhàm chán rồi.”

Tô Dã Nghi còn chút việc chưa làm xong, như thế nào cũng không chịu rời đi cùng anh.d/đ.l.q.đ

Hai người “Mỗi nhà qua lại” như lôi kéo một hồi, Triệu Duyệt đột nhiên rầu rĩ nói: “Cả thế giới đều đã vứt bỏ tôi, tôi quyết định đi chết.”

Tô Dã Nghi bị lời nói và giọng điệu này làm hoảng sợ, nghi hoặc nói: “Anh... Anh làm sao vậy?”

Triệu Duyệt nhú mày nhìn cô: “Không phải cô muốn về công ty sao? Trở về đi, không cần quan tâm tôi, tôi là một người mẹ không cần ba không nuôi...”

Tô Dã Nghi tức giận nói: “Triệu Duyệt! Anh nghiêm túc một chút!”

Triệu Duyệt lại cười: “Vậy cô theo tôi đi tản bộ đi?”

Lại vòng quanh bên ngoài quảng trường mua sắm một vòng, Triệu Duyệt vẫn luôn im lặng. Tô Dã Nghi lo lắng nhìn anh, anh lại một chút phản ứng cũng không có. Cuối cùng, Tô Dã Nghi thật sự không chịu nổi, trực tiếp hỏi: “Rốt cuộc anh bị làm sao vậy? Không nói tôi trở về thật đấy!”

Triệu Duyệt: “Tôi và trong nhà trở mặt hoàn toàn rồi.”

Tô Dã Nghi kinh ngạc: “Sao cơ? Lại trở mặt rồi? Lần trước không phải...”

Triệu Duyệt sửa chữa cô: “Lúc này là hoàn toàn, hoàn toàn trở mặt.”

Tô Dã Nghi đen mặt: “Anh thật ấu trĩ.”

Triệu Duyệt cười ha ha: “Cô không hỏi tôi vì cái gì à?”

Tô Dã Nghi: “Trần Bách Mộng, còn có thể là vì cái gì.”

Triệu Duyệt lại vỗ đầu cô: “Thông minh!”

“...” Sau khi yên lặng gạt tay anh ra, Tô Dã Nghi thân thiết hỏi, “Vậy bây giờ anh, sống có tốt không?”

Triệu Duyệt lắc đầu: “Đương nhiên không tốt. Loại Phú Nhị Đại* giống tôi sinh ra đã có thìa vàng, thời gian sống trước kia đều tiêu tiền như nước... Vung tiền như rác gì gì đó, hiện tại muốn tôi từng tháng nhận mấy ngàn để sống, cô cảm thấy tôi sẽ sống tốt sao?”

(*) Phú Nhị Đại: là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm “vui lòng” bố mẹ.

Tô Dã Nghi lờm anh: “Vậy anh nên quay về làm Phú Nhị Đại đi.”

Triệu Duyệt cười đến cực kỳ thê lương: “Tôi cũng rất muốn, nếu như tôi có thể không thích cô ấy, nếu như tôi có thể có chút khí thế tranh giành...” Nói tới đây, Triệu Duyệt cũng không nói thêm gì nữa.

Tô Dã Nghi nhìn anh, nỗi đau lòng quen thuộc kia lại xuất hiện. Không biết tại sao, Tô Dã Nghi cảm thấy cô và anh đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ thì thông cảm lẫn nhau). Nhìn quen đáng về bình thường hi hi ha ha của anh, từ nội tâm Tô Dã Nghi cảm thấy hình dáng này của anh cực kỳ làm người ta đau lòng.

Nhìn ra trên mặt Tô Dã Nghi có sự đồng cảm nhân nhật, Triệu Duyệt bấu môi, rất bất mãn nói: “Đừng thương xót tôi, nếu cô dám thương xót tôi lần sau tôi sẽ không tìm cô tâm sự nữa.”

Tô Dã Nghi mạnh mẽ... ném đi lòng đồng cảm trong lòng mình, kéo ra một nụ cười rục rờ: “Anh có cái gì đáng thương xót! Có nhiều đồng bào vật lộn

giữa ranh giới sống chết đáng thương xót như vậy, tôi cũng không có thời gian rảnh thương xót anh!”

Triệu Duyệt cười hài lòng, tự nói thầm: “Nếu không tôi làm sao thích mang cô ra ngoài chứ!” Dứt lời, lại xoay người nói: “Đúng rồi, gần nhà cô có nhà cửa có thể cho thuê không? Cứ ở khách sạn tôi sẽ phá sản mất.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 34

Edit: Lam Anh

Nghे xong câu hỏi của Triệu Duyệt, phản ứng đầu tiên trong đầu Tô Dã Nghi chính là nhà cô có phòng trống.

Nhưng mà phản ứng thứ hai của cô là: “Gần đây không biết có hay không, nhưng mà, tôi sẽ đề ý giúp anh, có phòng nguyên tốt sẽ mau chóng nói cho anh.” Khi Tô Dã Nghi nói những lời này chợt dạ cúi đầu.

Tình trạng không muốn bắt cứ ai phá cô và Dịch Tự ở cùng một chỗ là chuyện gì thế này?

Có lẽ cái quyết định trọng sắc khinh bạn này đã mạo phạm thiên thần, Tô Dã Nghi vẫn cảm thấy có một lực lượng thần bí nào đó ở trong u tối chỉ phối nhân loại, cô quy lại chủ thể tâm thường của lực lượng thần bí này cho thiên thần. Hôm sau, Tô Dã Nghi liền bị “báo ứng”.

Rạng sáng khoảng hai giờ cô bắt đầu đau dạ dày, run rẩy đau đớn, cứ thế liên tục làm Tô Dã Nghi vốn đang trong giấc mộng đẹp thức dậy. Cô khó khăn đứng lên uống cốc nước, ngồi ngay ngắn trong gác xép nhỏ yên tĩnh một lúc rồi lại nằm xuống, vậy mà đau đớn một chút cũng không giảm xuống, ngược lại còn nảy sinh một loại mong muốn mãnh liệt muốn ói **...

Tô Dã Nghi đi xuống lầu, chạy vội vào phòng vệ sinh, ngồi dưới đất ôm bồn cầu nôn một trận.

Trong bụng dòi sống lấp biển, loại khó chịu này Tô Dã Nghi lớn như vậy chưa từng trải qua, tối qua bởi vì một buổi không ăn cơm một chút, vì thế, lúc này cô chỉ có thể nôn ra “hước đắng”.

Người không có bệnh dạ dày là hạnh phúc. Tô Dã Nghi ôm bồn cầu hồi hận nghĩ, nếu lúc trước cô biết có một ngày cô đau đến như vậy, nhất định ngay từ tối đã ăn cơm thật ngon, đối xử tử tế thật tốt với dạ dày của mình.

Đáng tiếc, trên thế giới này không thiếu nhất cũng thiếu nhất chính là “nếu như”.

Trong thực tế, Tô Dã Nghi chỉ có thể tiếp tục ôm bồn cầu lệ rơi đầy mặt.

Sau nửa đêm, Tô Dã Nghi không làm sao ngủ được, cô không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, mong đợi đau đớn này có thể biến mất trong nháy mắt. Thậm chí cô bắt đầu nói chuyện với dạ dày của mình: “Ngoan, về sau chủ nhân sẽ thật tốt với mày, đừng đau nữa.”

“Lúc đi cả tôi chủ nhân cũng không đau, mày chỉ là một khối dạ dày nho nhỏ... Sao có thể đau như vậy chứ?”

“Hu hu hu, tao nhất định sẽ ăn cơm đúng giờ.”

“Cầu xin mày, đừng giầy vò tao được không?”

“Hu hu hu, mày lại nháo tao! Lại nháo tao có tin tao đi làm phẫu thuật bỏ mày đi không...”

“...”

Mãi đến sáng sớm hơn bảy giờ, cơn đau dạ dày của Tô Dã Nghi vẫn không có chút chuyển biến tốt đẹp nào, ngược lại có xu hướng càng lúc càng nghiêm trọng. Cô vật lộn đứng lên, vịn cầu thang xuống lầu, đi vào phòng vệ sinh, đánh răng, dự định ra ngoài mua chút đồ ăn sáng đối phó tạm.

Trời không chiều lòng người, Tô Dã Nghi rằng còn chưa đánh xong, một cơn đau dạ dày kịch liệt lại tập kích trên người cô, khiến cô chỉ có thể ném cốc đánh răng đi, trở lại bồn cầu tiếp tục ôm “Vô cùng đau khổ”.

Khi Tô Dã Nghi từ phòng vệ sinh ra ngoài toàn thân như nhũn ra, một đường từ phòng vệ sinh đến cửa cầu thang cô đều vịn tường, đến lúc cô nhìn xung quanh cửa hành lang sau các bậc thang nhỏ, cô tạm thời từ bỏ việc nghĩ cách lên lầu, mà ngồi xuống bậc thang nghỉ chân.

“Làm sao vậy?”

Làm tôi sợ muốn chết! Những lời này là trong lòng Tô Dã Nghi nói, không nói ra từ miệng chẳng qua là vì phản ứng kích động đáp lại của cô đã mất tác

dụng rồi. Nhưng cô vẫn bị Dịch Tự ngồi trên ghế sofa dọa.

Tô Dã Nghi im lặng quá khác thường, Dịch Tự từ trên ghế sofa quay đầu lại.

Tô Dã Nghi đoán bộ dạng lúc này của mình chắc chắn vừa nhếch nhác vừa đáng thương, sợ bị Dịch Tự thấy, cô khổ sở quay mặt đi, lẩm bẩm nói: “Không có việc gì, chỉ là hơi... mệt mỏi.”

Tô Dã Nghi đương nhiên nghĩ rằng Dịch Tự hẳn là sẽ không còn đoạn dưới. Đến khi từ khoeo mắt cô chiếu vào một đôi chân dài, cô mới phát hiện, Dịch Tự đã tới trước mặt cô. Cô ôm cột cầu thang, di chuyển từ trên chân anh, chống lại ánh mắt rũ xuống của anh, về mặt đang thương tội nghiệp.

Dịch Tự hơi khom lưng, bàn tay sờ sờ trên trán cô...

Không có phản ứng kích động đáp lại Tô Dã Nghi chỉ có thể ngây người...

Sau khi dò xét trên trán cô một lúc, anh lại từ từ ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn cô, cho kết luận: “Không phát sốt.”

Tô Dã Nghi nhìn hai mắt nhìn chăm chăm mình của anh, thấy được ở bên trong sự quan tâm và khó có được sự... Có lẽ nên định nghĩa là dịu dàng?

“Cô không thoải mái chỗ nào?” Dịch Tự lại hỏi.

Tô Dã Nghi vốn là người rất dễ bị cảm động, mà cái người khiến cô cảm động này lại là Dịch Tự, vì thế chút cảm động nho nhỏ trong nháy mắt tăng lên đến thật lớn. Tô Dã Nghi thiếu chút nữa không có nước mắt khóc liên tục, trên mặt lại vẫn cố gắng làm ra vẻ như thoải mái: “Còn ổn.”

Dịch Tự nhíu mày, dịu dàng trong mắt cũng lập tức biến mất. Quá say đắm sự dịu dàng hiếm có của anh, Tô Dã Nghi hối hận không thôi, vội vàng nói: “Đau dạ dày, tôi đau dạ dày.”

Sau khi đoán trước cô thành thật khai báo, Dịch Tự nhíu mày chặt hơn, đôi mắt sáng trong kia nhìn thẳng Tô Dã Nghi, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy mình đã làm chuyện sai trái to lớn, lại cúi đầu.

“Uống thuốc chưa?”

Quả nhiên, anh sẽ không dịu dàng mãi như thế, giọng điệu đã thay đổi. Tô Dã Nghi khổ sở nghĩ. Đồng thời rầu rĩ trả lời: “Tôi không có thuốc dạ dày.”

“Đứng lên, đi bệnh viện.”

“Ừ, đợi lát nữa tôi sẽ tự đi, sắp đến giờ đi làm, anh đi...”

Dịch Tự cắt ngang cô: “Cô không đứng dậy được?”

Tô Dã Nghi đúng là không đứng dậy nổi, dạ dày vẫn còn đang quặn đau trong cơ thể cô, cô quả thật là kiên cường chống đỡ mới không dứt khoát nằm trên đất ăn vạ. Dịch Tự hỏi như vậy, Tô Dã Nghi vốn muốn bịa ra cách nói thật tốt, nhưng mà lúc này tế bào não không đủ dùng, cô nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra cách nói tốt, chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Tôi... dậy, dậy, dậy không nổi.” Nói xong lời này, Tô Dã Nghi ngẩng lên, cảm thấy mình thật sự mất mặt, vì thế dứt khoát đưa tay che mặt mình, còn cảm thấy không đủ, lại bắt đầu tính vùi mình vào trong đầu gối.

Có một bàn tay nhanh hơn túm được cổ tay cô, nhờ sức lực của mình khéo léo kéo tay cô từ trên mặt xuống. Tô Dã Nghi tránh cũng không thể tránh, đành phải sững sờ nhìn về phía Dịch Tự, về mặt mờ mịt.

Cô thật sự hoàn toàn không biết Dịch Tự muốn làm gì.

Nhưng mà, một giây sau Dịch Tự liền giải đáp nghi vấn của cô.

Anh kéo tay cô đến vai mình trước, nhẹ giọng dặn dò: “Bám chắc.”

Tô Dã Nghi: “Hả?”

Một cánh tay kia của Dịch Tự đi xuyên qua từ dưới đầu gối cong lên của cô, ngay lúc Tô Dã Nghi vẫn trở mặt cứ như vậy ôm lấy cô.

Thân thể đột nhiên nhẹ bẫng, Tô Dã Nghi hoảng sợ, theo bản năng túm lấy bả vai của Dịch Tự, thế nhưng thật trên vai anh quá ít, cô nắm lấy không nắm được, dưới tình thế cấp bách cô cứ thế biến “túm” thành “bám”, đặt trọng tâm nửa người trên trên người Dịch Tự.

Cô cứ như vậy dựa vào ngực Dịch Tự.

Có thời gian vài giây như thế, Tô Dã Nghi lại cảm thấy toàn bộ thế giới đều im lặng, cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập – phốc phốc.

Tô Dã Nghi không biết là, người “yên lặng” trong một khắc kia, không chỉ có mình cô.

Vào bệnh viện đăng ký khám gấp.

Nữ bác sĩ trung niên vẫn rất hoàn thành trách nhiệm nói: "... Viêm dạ dày cấp tính có lớn có nhỏ, các người là người trẻ tuổi, bình thường không để ý, lúc này biết đau rồi à? Biết đau sớm để làm gì?

Kê đơn cho cô một ít thuốc, trở về nhớ ăn đúng giờ. Cũng đừng giày vò dạ dày nữa, chủ nhân kia đúng là đắc tội không dậy nổi."

Đau một đêm sao? Ừm ừm, nhìn một chút, khuôn mặt này đều trắng như giấy. Nói với cô nha, hồi trước có một chàng trai, cũng là viêm dạ dày, đau... Đến bệnh viện, còn lăn lộn trên giường bệnh đó! d.đ.l.q.đ

Cô cũng đừng không tin, về sau nếu lại ăn không có quy luật, ăn bất cái gì đó... Lần sau tới bệnh viện lăn lộn chính là cô đấy."

Lời của nữ bác sĩ Tô Dã Nghi nghe được thì vô cùng lo sợ, chờ đến khi bác ấy kiểm tra xong từ phòng khám đi ngoài, cả người vẫn còn đắm chìm trong sợ hãi đối với mức độ bệnh tật.

Dịch Tự yên tĩnh ngồi ở cửa chờ cô, thấy cô ra ngoài, đứng dậy đi tới phía cô.

"Dạ dày còn đau không?"

Tô Dã Nghi lắc đầu.

"Cần truyền dịch không?"

Tô Dã Nghi tiếp tục lắc đầu.

"Đưa tôi giấy chẩn đoán bệnh."

Tô Dã Nghi gật đầu, đưa hết tất cả mọi thứ bác sĩ đưa cho cô cho Dịch Tự, nhìn anh rút ra một trang giấy bên trong, ngưng mắt nhìn lướt qua nội dung trên tờ giấy kia, ngừng đầu nói với cô: "Ồ đây chờ tôi, tôi đi lấy thuốc."

Tô Dã Nghi gật đầu. Sau đó cô ngồi yên trên ghế, trong mắt tràn đầy một loại cảm giác hạnh phúc thỏa mãn, đi theo bóng lưng Dịch Tự...

Thật hi vọng hình ảnh này mười năm, hai mươi năm, sáu mươi năm về sau đều xuất hiện.

Khi Dịch Tự trở về, trong tay lại xách một túi thuốc lớn. Tô Dã Nghi nhìn chăm chăm túi đồ kia, nuốt vào miệng lớn một ngụm nước miếng hoảng sợ, hỏi: "Này... Này, đây đều là muốn cho tôi ăn?"

"Lo trước khỏi họa."

Lo trước khỏi họa cái gì... Thật đáng ghét! Chẳng lẽ anh đang nguyên rửa cô lần sau còn phát bệnh đau dạ dày sao?

"Có thể đi bộ không?" Dịch Tự nhẹ giọng hỏi.

Tô Dã Nghi: "Hả?"

Dịch Tự mặt không chút thay đổi nhìn cô, lặp lại một câu: "Có thể tự đi bộ không?"

Câu hỏi này, Tô Dã Nghi suy nghĩ một lúc. Trên thực tế, đáp án câu hỏi này rất đơn giản – có thể. Nhưng mà, trước đó từng hưởng thụ "Ôm công chúa" Tô Dã Nghi không muốn trả lời như vậy, vì thế cô ra vẻ khó khăn đáp: "Hình như... Không có thể lắm"

"Dạ dày vẫn đau à?"

Tô Dã Nghi ôm dạ dày, có vẻ như đau đến xoắn xuýt: "Đau! Có đau có đau!"

Dịch Tự nhún mày, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng... Hoài nghi?

Hoài nghi!

Tô Dã Nghi chột dạ quay mặt đi,

Dịch Tự vẫn là công cô lên.

Vì sao anh đột nhiên đối tốt với cô như vậy?

Nghĩ đến vấn đề này, vừa mới an tâm nằm sấp trên lưng anh Tô Dã Nghi lập tức dâng lên lo lắng. Lo lắng như vậy khiến cho cô không rảnh đi suy nghĩ rất nhiều vấn đề khác.lamanh.ddlqđ

Lúc Dịch Tự dừng chân, tư duy của Tô Dã Nghi mới trở lại, ngừng đầu mắt nhìn bốn phía, cô nghi hoặc hỏi: "A, đi về như thế nào? Không gọi xe sao?"

"Đói bụng không?"

Tô Dã Nghi rất nhanh đã quên mình mới là người hỏi, vui vẻ đáp: “Bác sĩ nhấn cho tôi vài cái, có lẽ bác ấy nhấn đúng chỗ, dạ dày không đau nữa, bây giờ thì... Hơi đói!”

Tô Dã Nghi nằm sấp trên lưng anh, không nhìn thấy giờ phút này khóe miệng Dịch Tự đột nhiên tràn ra tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35:

Edit: Lam Anh

Gần chung cư Tô Dã Nghi ở có một tiệm cháo dây chuyền. Mặc dù cách nhà gần, Tô Dã Nghi lại chưa bao giờ vào quán. Lúc này được Dịch Tự công vào quán, trong lòng cô ngoài mới mẻ còn có chút hưng phấn, giống như con khi nhỏ ở trên lưng Dịch Tự vừa nhìn đông nhìn tây vừa nói: “Quán này rất có hương vị gia đình tôi bên kia nha!”

“Lại còn có súp bánh mì thịt! Tối Bắc Kinh lâu như vậy tôi chưa uống qua súp bánh mì thịt một lần.”

Dịch Tự đặt cô xuống.

Nhân viên cửa hàng đứng lúc cầm thực đơn đi qua, Dịch Tự sau khi nhận lấy đưa cho Tô Dã Nghi, nói: “Cô chọn đi.”

Tô Dã Nghi cười tít mắt nhận lấy, giơ tay vẽ vẽ gạch gạch trên thực đơn, gạch xong cô đưa thực đơn cho Dịch Tự: “Đến anh rồi!”

Dịch Tự cũng cúi đầu gạch một cái, trả lại thực đơn đã chọn xong cho nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng làm tròn bốn phần tiếp nhận thực đơn, sau khi liếc qua một lần mở miệng báo tên đồ ăn: “Hai phần cháo gà xé sợi...”

“Không cần báo nữa.” Dịch Tự lạnh giọng ngắt lời nhân viên cửa hàng, “Đặt đơn đi.”

Nữ nhân viên cửa hàng vốn còn không ngừng liếc trộm Dịch Tự sau khi nghe giọng nói như thế, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng, lại không biết nên nói cái gì, đành phải mang thực đơn buồn bực đi đặt đơn.

Tô Dã Nghi cực kỳ đồng cảm với người nhân viên cửa hàng kia. Trái lại Dịch Tự, người phía sau đang cúi đầu nghiêm túc xem điện thoại, ngón tay trên bàn phím điện thoại gõ cái gì rất nhanh. Sợ nhìn anh chăm chăm có vẻ quá vô lễ, Tô Dã Nghi xoay đầu, bụng trà lúa mạch lên bắt đầu nghiêm túc tự mình đánh giá cửa tiệm này.

“Xem ra, nơi này thực sự là tiệm cháo hương vị phương Nam rồi.” Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, Tô Dã Nghi nhin không được hỏi, “Trước kia anh cũng học đại học N, anh từng đi uống súp bánh mì thịt của hai cantin chưa?”

Dịch Tự gật đầu: “Uống rồi.”

Cảm giác “Xa quê gặp bạn cũ” đánh trúng Tô Dã Nghi, cô nhin không được lại hỏi, “Vậy bánh nướng mơ ở cantin số 3 anh từng ăn chưa?”

Dịch Tự lắc đầu: “Chưa.”

Mặt Tô Dã Nghi lộ vẻ tiếc nuối, lại chưa từ bỏ ý định giới thiệu một lần: “Bánh nướng ở đó ăn khá ngon, nhân bánh là mơ, thỉnh thoảng sẽ có thịt băm, nướng độ lửa tốt, vừa giòn vừa thơm, rất nhiều bạn học chúng tôi đều thích ăn nha!”

“...”

Thấy Dịch Tự không có hứng thú, Tô Dã Nghi cảm thấy mình hình như có phần ồn ào, vì thế yên tĩnh lại, ngoan ngoãn cúi đầu uống trà, không nói một lời.

“Tôi không thường đi cantin ăn cơm, cho nên cantin có cái gì ngon tôi không rõ lắm.” Sau khi im lặng thật lâu, đột nhiên Dịch Tự nói một câu như vậy.

Tô Dã Nghi kinh ngạc không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, sau khi không nhìn ra cái gì khác lạ trên mặt anh, cô nói tiếp: “Vậy trước kia anh ăn cơm thế nào?”

“Ngoài trường có mấy cửa tiệm đưa đồ ăn mua ngoài.”

“À...” Thì ra anh là trạch nam*, Tô Dã Nghi nói trong lòng. Lại hỏi, “Bài tập chuyên ngành của các anh rất nhiều sao?”

(*) Trách nam: phái nam chỉ thích ở nhà.

“Không nhiều lắm.”

Đề tài nói tới đây, Tô Dã Nghi không biết dừng khí ở đâu ra, đột nhiên nói câu: “Thực ra trước kia tôi từng gặp anh rồi.”

Lúc này Dịch Tự không nói tiếp thật nhanh, yên lặng một lúc, anh nâng mắt nhìn về phía Tô Dã Nghi, nói: “Sau đó?”

Tô Dã Nghi không hiểu: “Sau đó cái gì?”

“Cô nói từng gặp tôi.”

Tô Dã Nghi giống như tỉnh ngộ “À...” một câu, nói: “Không có sau đó.”

“...”

Tô Dã Nghi chợt dạ bụng cái ily không lên che lại khuôn mặt đã nóng đến đỏ hồng của mình. Thực ra còn có sau đó...

Sau đó cô thích anh, thích nhiều năm như vậy.

Sau đó cô gọi điện thoại bày tỏ rõ với anh, anh nói “Cảm ơn.”

Sau đó...

Nhưng mà những thứ này đều không thể nói.

Khi nhân viên cửa hàng mang cháo đến, Dịch Tự đứng lúc nhận một cuộc điện thoại.

Tô Dã Nghi đã sớm đói bụng mừng khắp khỏi chờ, nhưng mà, chờ khi cô nhìn thấy rõ ràng trên mâm chỉ đặt hai bát cháo lè loi cùng với một cái lồng hấp bánh bao nhỏ và một phần súp bánh mì thịt, ngoài ra không còn cái khác phía sau anh, mừng khắp khỏi của cô biến mất trong nháy mắt.

Cô chưa từ bỏ ý định nhìn nhân viên cửa hàng đưa đồ ăn một lúc lâu, tò mò hỏi cô ấy: “Gyoza và bánh rán gì đó phải chờ một lúc mới có sao?”

Nhân viên cửa hàng không hiểu buồn bực hỏi: “Gyoza bánh rán?”

Tô Dã Nghi: “Đúng vậy, không phải tôi còn chọn Gyoza bánh rán sao?”

Lúc này, Dịch Tự đang gọi điện thoại đột nhiên chuyển điện thoại đi nghe long mày nói với cô: “Những cái đó tôi xóa bỏ rồi.” Nói xong lại tiếp tục nghe điện thoại.

Nghe xong lời anh nói, Tô Dã Nghi kinh ngạc nói: “Hả?... Anh, tại sao anh xóa bỏ chứ?”

Dịch Tự rất nhanh cúp điện thoại, cực kỳ lạnh nhạt nói với Tô Dã Nghi đang xoắn xuýt đầy mặt: “Cô đang bị bệnh.”

Tô Dã Nghi: “Tôi...”

Cô “Tôi” hồi lâu không “Tôi” ra nguyên nhân gì, nhân viên cửa hàng đứng ở một bên cũng không chịu nổi yên lặng lui xuống.

Sau đó Tô Dã Nghi vừa ăn cháo vừa nghĩ rất nhiều, nghĩ đi nghĩ lại, cô không tự giác cao hứng trở lại, vì việc Dịch Tự xóa bỏ Gyoza và bánh rán của cô.

Sau khi ăn cháo xong, Dịch Tự lại nhận được điện thoại, lúc này Tô Dã Nghi nghe thấy rõ ràng, hình như đ.đ.l.q;đ công ty có chút vấn đề cần giải quyết, mà vấn đề này lại ngoài Dịch Tự những người khác có cách giải quyết...

Sau khi nhận điện thoại, Dịch Tự không mở miệng nhắc tới, Tô Dã Nghi tự lo nói trước: “Có việc bận anh đi trước đi, tôi ăn uống no rồi, có thể tự mình trở về!” Nói xong cười xán lạn với Dịch Tự.

Sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Dịch Tự gật đầu rồi đi.

May mà tiệm cháo cách công ty và nhà cũng không tính là rất xa, Dịch Tự đi rồi, Tô Dã Nghi một mình đi trên lối đi bộ. Bởi vì ra ngoài gấp, Tô Dã Nghi chỉ mặc một chiếc áo khoác ở nhà và một cái quần ngủ. May mà nhiệt độ không thấp, cô không đến mức cảm thấy lạnh.

Ngược lại bởi vì nghĩ đến buổi sáng Dịch Tự đối tốt với cô, trong lòng ấm áp.

Mang theo một túi thuốc lớn từ từ thong thả bước đến cửa chung cư, khi theo thói quen móc chìa khóa và thẻ mở cửa từ trong túi áo, Tô Dã Nghi mới ý thức được mình hoàn toàn không mang mấy thứ này. Quýnh lên, trong bụng đánh tới một trận đau đốn, cô nhất thời không ngăn lại, đỡ cửa chậm rãi ngồi xồm xuống.

Lờ mờ nghe được một hồi tiếng bước chân dồn dập, từ xa lại gần, giọng nói còn mang theo chút gấp gáp: “Làm sao vậy?”

Tô Dã Nghi ngồi xổm trên mặt đất ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy Dịch Tự, cô kinh ngạc vô cùng, hỏi thẳng: “Sao anh trở lại đây?”

Dịch Tự ngưng mắt nói: “Quên mất cô không mang chìa khóa.” Dứt lời, “Đình linh” một tiếng, ngón tay anh liền có một chuỗi chìa khóa.

Cái chìa khóa kia chợt hiện, vọt đến khiến cổ nhiệt nóng trong lòng Tô Dã Nghi vẫn thiêu đốt muốn phun trào, cay ánh mắt cô. Cô ngồi xổm ở nơi đó, hồi lâu không nói được ra lời.

“Rất đau sao?”

Tô Dã Nghi vội vàng lắc đầu: “Không đau.” Lại đứng lên rất nhanh, cực kỳ chân thành nói một tiếng “Cảm ơn”. Đưa tay tiếp nhận chìa khóa trong tay anh.

Vì chứng minh mình thật sự không sao, Tô Dã Nghi trước mặt Dịch Tự quẹt thẻ mở cửa, đi vào, cũng không quay đầu lại nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi nghỉ ngơi rồi! Anh trở về đi!”

Sau khi tiến vào thang máy nhấn tầng trệt, một khắc kia cửa thang máy đóng lại, nước mắt của Tô Dã Nghi cuối cùng chảy ra.

Chuyện liên quan đến Dịch Tự, Tô Dã Nghi lúc nào cũng nhạy cảm như thế này. Có thể đột nhiên mặt trời rực rỡ, cũng có thể đột nhiên âm u nhiều mây. Cô khóc không phải vì đau dạ dày, mà chỉ là cảm thấy sợ hãi.

Anh đối tốt với cô quá mức cô có thể chấp nhận nhất, cô sợ sự tốt bụng này đột nhiên biến mất, cũng sợ sau này ngoài anh ra cô sẽ không thích người nào khác nữa...

Sau đó Tô Dã Nghi tuyệt vọng nghĩ, nếu về sau cô thật sự không có cách nào thích người khác, vậy cô cả đời không lấy chồng là được.

Thân thể Tô Dã Nghi hồi phục rất nhanh.

Trải qua căn bệnh này, hình thức sống chung của cô và Dịch Tự trong lúc đó trở nên tự nhiên lên. Tối hôm nay vừa mới com nước xong, Dịch Tự ngồi ở phòng khách xem tờ báo sáng chưa kịp xem, đây là cơ hội Dịch Tự hoạt động ở phòng khách khó có được, Tô Dã Nghi bắt lấy cơ hội cắt chút cam xuất hiện trước mặt Dịch Tự.

Dịch Tự liếc nhìn quả cam, lắc đầu nói: “Không ăn, cảm ơn.”

Tô Dã Nghi thích ăn cam đến tột đỉnh thất bại lắm bả: “Đây là cam có hàm lượng nước dồi dào đấy!”

Dịch Tự quay đầu, cảm hắt hắt về phía tủ lạnh: “Nước cam càng thuận tiện hơn.”

Tô Dã Nghi dứt khoát đặt quả cam xuống, ngồi xuống bên cạnh Dịch Tự một mình trên ghế sofa, lệp lại túm chặt góc áo mình, khó xử nói: “Cái kia...”

Dịch Tự không chút để ý: “Cái nào?”

“Tôi...”

“Ừ.”

“Anh...”

Tô Dã Nghi áp a áp ứng khiến Dịch Tự bất đắc dĩ đặt báo xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Cô muốn nói gì?”

Mặt Tô Dã Nghi lập tức đỏ lên, vốn tưởng là mình sẽ khản trương không nói được ra lời, không ngờ đến khi chính thức nói ra miệng, giọng điệu của cô đột nhiên trở nên cực kỳ lưu loát: “Tôi muốn hỏi anh bình thường ngoài đàn dương cầm còn có hứng thú yêu thích cái gì khác không?”

Dịch Tự một lần nữa giữ phẳng tờ báo, tiếp tục không chút để ý: “Làm sao?”

Tô Dã Nghi hệ thống lời nói một hồi, chọn sử dụng câu hỏi lựa chọn: “Thích xem bóng đá không?”

“Cũng có thể.”

“Thích leo núi không?”

“Bình thường.”

“Thích... Cái kia, thích đi công viên giải trí không?”

“Không thích.”

“Vậy anh thích trượt tuyết không?”

Dịch Tự liên tiếp bị cắt ngang ném tờ báo đi nhìn cô, lần này về mặt của anh hơi mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

Biết ngay anh sẽ xù lông. Trong lòng Tô Dã Nghi nói. Nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cô vẫn thành thật khai báo: “Mấy ngày trước tôi bị bệnh, anh chăm sóc tôi, mà anh còn giúp tôi trả tiền khám bệnh, tôi biết trả tiền cho anh chắc chắn anh sẽ không cần, cho nên tôi nghĩ, tôi có thể thông qua các con đường khác để báo đáp anh hay không thôi.”

Dịch Tự kiên nhẫn nghe cô nói xong, sau đó trả lời cực kỳ ngắn gọn dứt khoát: “Không cần.”

Tô Dã Nghi liên tiếp nói không được, buồn bực nhìn Dịch Tự, giống như lằm bằm nói: “Vậy tôi trả tiền mặt lại cho anh đi...”

Dịch Tự nheo lông mày, sau đó bắt đầu nói: “Nói một chút còn có mục lựa chọn nào.”

Mắt Tô Dã Nghi sáng lên, hỏi: “Mời anh ăn cơm?”

“Có thể.”

Tô Dã Nghi tự mình bác bỏ: “Không được! Quá mộc mạc rồi! Mời anh hát karaoke?”

“Tùy ý.”

“Một mình hát karaoke sẽ nhàm chán chứ?”

“...”

Ngay lúc Dịch Tự bên cạnh gần như muốn quay mặt rời đi, Tô Dã Nghi kịp thời nghĩ đến một điểm quan trọng: “Đi xem phim thì thế nào? Tôi mời anh đi xem phim nhé! Gần đây có bộ phim gọi là “Toa xe hạng ba” rất nổi đấy!”

Thân là nhân viên tổ điện ảnh, chỉ số chờ mong của Tô Dã Nghi đối với “Toa xe hạng ba” là cực kỳ cao. Theo số liệu thực mà cô biết, từ khi “Toa xe hạng ba” được luân phiên chiếu tại các rạp chiếu phim lớn, phòng bán vé có xu hướng tăng vọt liên tục, hơn nữa, thảo luận bộ phim tại các trang web xã khu và diễn đàn đều đã dâng lên tương đối rộng rãi. Vì thế, cuối tuần Chúc Lỵ còn đặc biệt tổ chức nhóm đi xem, nói thẳng đó là một bộ phim rất hùng mạnh. Giữa sự đề cử của cô ấy, Lục Tiểu Mẫn và Phạm Giai cũng nhao nhao mang người nhà tới rạp chiếu phim xem, ngoài việc Lục Tiểu Mẫn nói “Có mấy tình tiết xem không hiểu” ra, khen ngợi như nước, ngay cả Triệu Duyệt cũng nói hôm khác hẹn mấy người hồ bằng câu hữu (bạn xấu) đi xem.

Nói thật, Tô Dã Nghi muốn đi xem bộ phim này lâu rồi.

Dịch Tự luôn duy trì trả lời nhanh ngắn gọn lần này không lập tức trả lời, thậm chí anh im lặng một lúc, mới nói: “Được.”

Một chữ “Được”, Tô Dã Nghi như là nhận được sự đồng ý thật lớn, như là ở trong sương mù thấy được đường đi trước mặt, nói thẳng: “Anh cảm thấy được là được, anh cảm thấy được là được.” Một giây sau, cô lại hơi lo âu, “Nhưng mà, nói thật ra, vé rất khó mua.”

Dịch Tự từ chối cho ý kiến liếc nhìn cô một cái, tiếp tục cúi đầu xem báo.

Chỉ được Dịch Tự đồng ý đề xuất, trong lòng Tô Dã Nghi cực kỳ phản chấn, giống như bảo đảm nói: “Yên tâm, tôi chắc chắn sẽ cố gắng chuẩn bị vé, tranh thủ trước thứ sáu đưa cho anh.”

Tiếp đó mãi đến thứ sáu, Tô Dã Nghi đều đã cực kỳ cố gắng kiểm vé, tuy nhiên kết quả cực kỳ đáng thương, tất cả mọi người có thể giúp đỡ nói cho cô: “Gần đây vé quá thật eo hẹp, rất khó kiếm, chờ qua khoảng thời gian này rồi nói sau.”

Tô Dã Nghi cực kỳ chán nản. Thật ra bản thân cô cũng không ngại đi xem vào lúc phim sắp hết, cô cũng không phải gấp rút như thế, nhưng mà, trước đó đã đảm bảo trước mặt Dịch Tự khiến cô cực kỳ khó xử.

Buổi tối thứ sáu, Dịch Tự về nhà rất muộn.

Tô Dã Nghi ngồi ở phòng khách chuẩn bị tâm lý sau cùng, Dịch Tự tắm rửa xong đi ra từ phòng vệ sinh, cô kịp thời gọi anh lại ở cửa: “Dịch Tự.”

Nhà vệ sinh đến phòng của Dịch Tự có một lối rẽ nhỏ, một ngọn đèn ở đó sáng lên yếu ớt, Dịch Tự có lẽ đang định vào phòng, nghe thấy Tô Dã Nghi gọi anh, anh cứ như vậy vừa lúc đứng dưới ngọn đèn kia, Tô Dã Nghi từ phòng khách đi đến chỗ anh, cảm thấy mình đang diễn dịch một câu thành ngữ - Thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đứng trước mặt anh, Tô Dã Nghi cổ vũ dũng khí cực lớn mới nói: “Cái kia, tôi không tìm được vé xem phim, vé rất eo hẹp.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Thật sự xin lỗi, tôi không nên nói quá.”

“Không có việc gì.”

Dịch Tự “Không để ý” nằm trong dự đoán của Tô Dã Nghi, cô vẫn cảm thấy tự trách, chột dạ quyết định rời đi, vì thế nói: “VẬY... NGỦ NGON.”

“Tôi có hai tấm vé.” Dịch Tự đột nhiên nói.

Tô Dã Nghi ngẩng đầu nhìn anh, có loại ảo giác cảm thấy Dịch Tự như vậy không giống bình thường... Nói thế nào nhỉ, hình như anh có hơi khác lạ. Nhưng mà cô vẫn nghi hoặc hỏi: “Hả?”

Ánh mắt Dịch Tự bị ngọn đèn bao phủ tràn ngập đủ loại màu sắc, giọng điệu của anh trở nên cực kỳ nhẹ nhàng: “Vé xem phim “Toa xe hạng ba”, tôi có hai tấm.”

Tô Dã Nghi kinh ngạc: “Anh mua được?”

Dịch Tự không trả lời, chỉ nói: “Tối mai.”

Tô Dã Nghi cười: “Ha ha, vậy là tốt rồi, xem ra anh cũng rất thích bộ phim kia, tối mai xem vừa lúc nha,” Nói tới đây, Tô Dã Nghi nhớ đến anh nói “hai tấm”, sau đó hỏi: “Anh có hai tấm, vậy tấm kia... Anh đi cùng đồng nghiệp sao?”

Dịch Tự thản nhiên nói: “Không.”

Tô Dã Nghi lại ha ha hai tiếng, thật ra cô còn muốn hỏi anh là đi cùng nam hay nữ... Nhưng mà, vấn đề này cô sẽ không bao giờ hỏi ra miệng. Sợ mình ở lại sẽ ghen tị, cô lại chuyển câu nói vừa rồi ra: “VẬY... NGỦ NGON.” Dứt lời xoay người định đi.

“Nếu cô rất muốn xem, ngày mai cùng đi đi.”

Tô Dã Nghi đã xoay người sau khi nghe thấy câu này, biểu cảm có thể nói là kinh ngạc, sau đó là kinh hi (ngạc nhiên mừng rỡ), sau đó... Cô quay người lại, không chắc chắn hỏi: “VẬY, VẬY, VẬY BẠN CỦA ANH THÌ LÀM THẾ NÀO?”

Dịch Tự không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

Rất đáng tiếc là, Tô Dã Nghi cũng không đọc hiểu ý tứ truyền đạt trong ánh mắt của Dịch Tự, nhin không được tự mình mơ mộng: “A..., thì ra bạn anh có việc tạm thời. Vậy không sao, ngày mai tôi không có việc gì, cùng đi đi.”

“...”

Ngày thứ bảy này Tô Dã Nghi tự nhận là ngày hạnh phúc nhất sau khi tới Bắc Kinh, có thể cùng Dịch Tự tới rạp xem phim vẫn là cảnh tượng trong mơ của cô, trước kia cô chưa từng hi vọng xa vời có một ngày giấc mơ này có thể thành hiện thực. Nhưng mà, hiện thực còn mộng ảo hơn giấc mơ, luôn luôn xảy ra bất thành linh khiến cô kinh hi như vậy.

Tô Dã Nghi nhin không được ở trong lòng cảm ơn ông trời.

Tiếp đó cả ngày nay, Tô Dã Nghi đều dùng loại tâm tình hên hò quyết định mặc quần áo nào ra ngoài trải qua. Đợi sau khi mặt trời lặn phía Tây, cô mới đột nhiên nhớ tới, nếu cách ăn mặc của cô thật sự đặc biệt, Dịch Tự có thể hiểu lầm hay không?

Anh vốn là đi cùng với bạn bè, bạn không đi mới miễn cưỡng đi với cô, nếu cô quá chú trọng, có phải có vẻ vô cùng...

Đột chút! Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi đột nhiên dừng lại lối suy nghĩ trước đó, ngược lại nghĩ, tại sao Dịch Tự lại có vé?

Quan trọng nhất là, trước đó Tô Dã Nghi bằng lòng muốn đưa vé cho anh mà, tại sao anh vẫn tự mình đi mua vé?

Có phải anh đã chắc chắn cô sẽ không tìm được vé không...

Bởi vì sáng sớm thứ bảy Dịch Tự có việc ra ngoài, mãi đến khi Tô Dã Nghi ra ngoài anh cũng chưa trở lại. Tô Dã Nghi buộc lòng phải tự mình tới rạp chiếu phim.d./đlq/đ

Chuẩn bị tâm lý phải đợi người ta thật tốt, không ngờ rằng, còn chưa được mục đích đó, Dịch Tự đã gọi điện cho Tô Dã Nghi trước nói anh đã đến nơi.

Giống như chính là từ cuộc điện thoại này bắt đầu, trong lòng Tô Dã Nghi giống như bọc một con chim nhỏ, liên tục nhảy nhót không ngừng, cô làm sao cũng không kìm nén được.

Làm sao lại cứ có cảm giác đi hên hò thế này!

Bởi vì rạp chiếu phim cách đại học rất gần, học sinh tới xem phim rất nhiều, lúc Tô Dã Nghi tìm được Dịch Tự ở khu chờ, anh đang một mình ngồi một chỗ uống nước, mấy bàn xung quanh anh đều đã ngồi đầy người, các tiếng ồn ào, tiếng nói chuyện...

Sự yên tĩnh này của Dịch Tự cảm giác thật giống như anh là một thế giới khác. Tô Dã Nghi trực tiếp đi tới chỗ anh, chào một tiếng: “Hi!”

Dịch Tự quay đầu nhìn cô, gạt đầu lên tiếng, lập tức đứng dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nói: “Đi thôi.”

Tô Dã Nghi: “Hả?”

Dịch Tự đưa túi đồ trên chiếc bàn tròn nhỏ cho cô, giải thích một câu: “7:30 chiều.”

Tô Dã Nghi tiếp nhận đồ trong tay anh, nhìn bóng lưng anh trước cô một bước trầm nghĩ, chẳng lẽ cô đến muộn?

Anh không nói cho cô 7:30 chiều mà!

Tô Dã Nghi buồn bực cúi đầu, buồn bực nhìn túi đồ lớn mang trên tay, buồn bực mở ra...

Popcorn?

Trà sữa?

Tô Dã Nghi trong nháy mắt tạm biệt buồn bực, vẽ mặt cảnh xuân rực rỡ.

Bộ phim cực kỳ đặc sắc, Tô Dã Nghi vốn là loại người thích xem phim, cho nên xem toàn bộ bộ phim, cô hầu như không có bất kỳ thời điểm thất thần nào, dù cho người ngồi bên cạnh là Dịch Tự.

Lúc đi ra khỏi phòng chiếu phim, suy nghĩ của Tô Dã Nghi vẫn nằm trong tình tiết bộ phim, có rất nhiều tình tiết, cô đều không thể lý giải. Ví dụ như: “Tại sao phim lại gọi là “Toa xe hạng ba”? Trong phim không nói tới đầu mối này mà?” Thực ra khi cô hỏi vấn đề này không mong nhận được đáp án, chỉ là cô quen lắm bấm lẫu bẫu, cho dù là “Đùa giỡn trong đáy lòng”, cô cũng sẽ dùng ngôn ngữ truyền đạt ra thôi.

Nhưng mà, Dịch Tự nghe thấy rõ ràng, lại đáp nghiêm túc: “Toa xe hạng ba là một bức tranh của họa sĩ Daumier nước Pháp thế kỷ 19. Bộ phim này mượn ý nghĩa biểu tượng của bức tranh gốc đó.”

Tô Dã Nghi đắm chìm trong tình tiết bộ phim sáng tỏ “À...” một tiếng, lại hỏi: “Ý nghĩa biểu tượng của bức tranh gốc là gì?”

Khi nói chuyện, hai người đã đi ra khỏi rạp chiếu phim, giọng nói của Dịch Tự trên đường phố ban đêm có vẻ mát lạnh sạch sẽ: “Chế độ đẳng cấp.”

Tô Dã Nghi ngừng vực nói: “Trong phim nhắc tới chế độ đẳng cấp sao?”

“Nhắc tới rất mờ mịt.”

“Mờ mịt ở chỗ nào?”

“Nhớ cách xưng hô của nam chính với nghị viên quốc hội mập mạp kia không? Anh ta xưng anh ta là “Công Tước tôn kính”, cái này tính là một chỗ.”

“Vậy sao... Anh xem thật cẩn thận!”

“...”

Dọc đường đi từ rạp chiếu phim về nhà sau đó, hai người tiếp tục tiến hành thảo luận về tình tiết bộ phim, đương nhiên, hình thức thảo luận là Tô Dã Nghi lôi kéo Dịch Tự liên tục hỏi đồng hồ hỏi tây, Dịch Tự lại kiên nhẫn đáp lại từng câu.

Có mấy màn như thế, Tô Dã Nghi sau khi nghe Dịch Tự giải thích rõ ràng, nghiêng đầu nói “À...” Cảnh tượng hài hòa trên đường phố Bắc Kinh đêm khuya có vẻ ngọt ngào và tốt đẹp khác thường.

Đáng tiếc, đường về nhà không dài như thế, đi không được dài dằng dặc.

Ngay lúc hai người về đến nhà, chuẩn bị ai về phòng nấy, nói ngủ ngon với nhau, Tô Dã Nghi lúng túng nói một câu: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến rạp chiếu phim sau khi tới Bắc Kinh, là ngày vui vẻ nhất trong khoảng thời gian này của tôi, cảm ơn.” Thật ra cô còn muốn nói, cô là lần đầu tiên đi xem phim với con trai, cảm thấy lời này quá ái muội, cô không dám nói.

Dịch Tự nói: “Tôi cũng vậy.”

Tô Dã Nghi nghi hoặc: “Anh cũng vậy cái gì?”

Dịch Tự mỉm cười với cô: “Ngủ ngon.”

Tô Dã Nghi phát điên tại chỗ.

A a a a a!

Anh “cũng vậy” là cái gì thế! Là lần đầu tiên đi xem phim hay là ngày vui vẻ nhất hả!!

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36:

Edít: Lam Anh

Buổi tối khi trở về nhà, Tô Dã Nghi bực phát nhớ lại tấm ảnh của Dịch Tự trên diễn đàn của đại học N kinh điểm toàn bộ trường học. Sau đó, cô đột nhiên nảy lòng tham nho nhỏ “Thật ngầu” Dịch Tự một chút, cô nhớ rất rõ, bài viết về Dịch Tự năm đó bị xếp quá nổi bật, từng bị rất nhiều người chú ý.

Ảnh chụp Dịch Tự trong bài viết kia, Tô Dã Nghi rất muốn đào nó ra lần nữa, sau đó so sánh một chút, rốt cuộc là tấm hình kia đẹp hay là đáng vẽ Dịch Tự cười với cô đẹp hơn, cuối cùng, cô sẽ giấu tấm ảnh kia đi làm kỷ niệm, dù cho về sau cô và anh sẽ cách xa, cô cũng có thể giữ lại chút nhớ nhung.

Trên thực tế, cái bài viết kia tìm không thấy nữa. Hơn nữa, toàn bộ bài viết có liên quan đến Dịch Tự trên diễn đàn đều không thấy nữa.

Tô Dã Nghi chưa từ bỏ ý định đưa tên Dịch Tự vào các hệ thống tìm kiếm ý muốn tìm dấu vết để lại, không có kết quả.

Thấy cô online, Mạc Ninh bật video với cô, Tô Dã Nghi nhận.

“Chu Nhất Nặc trả lời bưu kiện cho tớ, cậu ấy bảo tớ nhân tiện báo với cậu, chúng ta có thể coi như cậu ấy chết rồi.”

Tô Dã Nghi trừng lớn mắt: “Cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy...”

Mạc Ninh học bộ dáng của cô lắp bắp nói: “Cậu ấy, cậu ấy, cậu ấy... Cậu ấy không tệ, đến môi trường mới cố gắng không chịu thua kém, có lẽ đây là chuyện tốt với cậu ấy.”

Tô Dã Nghi thở dài: “Ồi, hỏi thế gian tình là gì.”

Mạc Ninh: “Cậu gặp thầy Chu chưa?”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Chu Nhất Nặc không để cho tớ gặp, về sau tớ tới trường học tìm cậu ấy, cũng không gặp.”

Mạc Ninh có vẻ dăm chiêu gật đầu.

Sau đó hai người lại hàn huyên một chút chuyện của anh ta, trong lúc vô tình nhắc tới Dịch Tự, Tô Dã Nghi đã nghĩ đến tấm hình kia, thuận miệng hỏi: “Tấm hình năm đó trên diễn đàn trường học, cậu còn có thể tìm được không?”

Mạc Ninh: “Muốn tấm hình kia làm gì? Không phải cậu với anh ta mỗi ngày đều ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy sao?”

Tô Dã Nghi qua loa: “Chỉ... Chỉ nhìn xem thôi.”

Mạc Ninh lườm cô: “Tớ không có.”

Tô Dã Nghi: “Cậu giúp tớ tìm xem có không? Tớ nhớ rõ lúc đó cậu có mà.”

Nhìn dáng vẻ mong chờ của Tô Dã Nghi, con người Mạc Ninh bỗng nhiên xoay chuyển một cái, cười trừ nói: “Cậu định ôm ảnh của anh ta đi ngủ hay là thế nào?”

Tô Dã Nghi chỉ một mực phủ nhận.

Sáng sớm hôm sau, Tô Dã Nghi đang trong giấc mộng ngọt ngào bị một hồi âm thanh rất lớn đánh thức. Quay đầu nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường mới chưa đến tám giờ. Xoay người lại, Tô Dã Nghi d.đ/l/q/đ định tiếp tục mộng đẹp, ai ngờ âm thanh dưới lầu lại cứ như đối nghịch với cô, một chút ý định dừng lại cũng không có. Tô Dã Nghi vật lộn ở trên giường một hồi, rốt cuộc không chịu nổi đứng dậy ra khỏi ổ nhỏ.

Từ trên lầu nhìn xuống, Tô Dã Nghi mới phát hiện nơi phát ra âm thanh kia – Ti vi đang mở.

Tô Dã Nghi đi xuống cầu thang nhìn lướt qua phòng khách, không một bóng người.

Màn hình ti vi rõ ràng còn đang chuyển động...

Chẳng lẽ có ma?

Tô Dã Nghi nhớ lại thời điểm trước khi thuê phòng có xem qua một bài viết nhỏ trên Douban, nói là trong phòng có âm khí nặng thường sẽ xảy ra một số

chuyện kỳ dị như vậy, mà ti vi mở chính là một trong số đó...

“A!!!” Tô Dã Nghi ôm mặt thét chói tai tại chỗ.

Cửa phòng khách đối diện cầu thang, âm thanh mở cửa kính động Tô Dã Nghi, trợn mắt, Dịch Tụ vừa vặn từ ngoài tiến vào.

Tô Dã Nghi xông tới chỗ anh, thần kinh như bị tàn phá nói: “Ti vi... Ti vi... Đột nhiên tự mở.” Hoàn toàn quên giờ phút này mình đang mặc áo ngủ, cổ áo ngủ tròn còn hơi... thấp một chút.

Dịch Tụ lấy lại bình tĩnh, lúc này mới theo ngụ ý ánh mắt của cô nhìn về phía ti vi, lúc này, trên ti vi đang chiếu một quảng cáo. Anh mở mắt, từ bên cạnh Tô Dã Nghi đi lên một bước, hơi nghiêng mặt qua nói với cô: “Buổi sáng khi tôi ra ngoài có mở.”

Tô Dã Nghi: “Hả?”

Dịch Tụ giờ tay xem đồng hồ, thuận tiện hỏi: “Cô vừa mới ngủ dậy?”

Tô Dã Nghi: “Hả.”

Dịch Tụ lạnh lùng nói: “Ti vi đã mở nửa tiếng rồi.”

Tô Dã Nghi: “Hả...” Sau khi đáp xong, Tô Dã Nghi nhìn thấy Dịch Tụ mang theo hai túi lớn, tức thì hỏi, “Anh ra ngoài mua đồ à?”

Dịch Tụ thay giày xong trực tiếp đi đến nhà ăn, giọng nói từ nơi đó truyền đến: “Ừ, bữa sáng.”

Tô Dã Nghi “À...” một tiếng, đi đến phòng khách tắt ti vi, thăm nghĩ, Dịch Tụ bắt đầu xem ti vi buổi sáng từ khi nào? Mà còn mở lớn tiếng như vậy! Mà còn ra ngoài cũng không tắt!

Ti vi kia cực kỳ tốn điện có được không hả!

Quan trọng nhất chính là, lại còn đánh thức cô.

Sau khi tắt ti vi, Tô Dã Nghi mới rõ ràng nghe thấy trong nhà ăn truyền đến tiếng túi đóng gói sột soạt. Cô ngáp một cái, xoay người đi đến cầu thang, xuất phát từ tính lễ phép nhẹ nhàng nói: “Tôi lên ngủ một lát.”

“Cô là heo sao?” Dịch Tụ trả lời cực kỳ nhanh, bước chân Tô Dã Nghi rất nhanh bị lời này cản lại.

Cô chậm chạp quay người, không thể tin nhìn về phía nhà ăn, Dịch Tụ đang vừa cởi áo khoác vừa đi về phía phòng ngủ, có lẽ biết Tô Dã Nghi đang nhìn mình, anh dừng chân, cũng không quay đầu, giọng điệu nghe ra có chút kỳ quái: “Tôi mua rất nhiều, đánh răng xong... Tôi đây ăn.” Sau đó, cũng không quay đầu lại đi vào phòng.

Tô Dã Nghi sững sờ tại chỗ, sau khi hiểu ra lời nói của Dịch Tụ, mặt cô đột nhiên hồng hồng nói nhỏ: “Anh... Anh ấy đang xấu hổ sao?”

Lại sau đó, người nói người ta xấu hổ ôm mặt chạy lên lầu thay quần áo.

Đánh răng rửa mặt xong ra ngoài, vừa lúc Dịch Tụ bung sữa nóng từ lò vi ba ra, Tô Dã Nghi biết điều ngồi ở góc bàn dài, sắc mặt vẫn còn hơi ửng hồng, khóe miệng lại là ý cười mềm mại.

Dịch Tụ bung sữa nhều nhều nhìn cô, mở miệng nói: “Tôi đây ngồi.”

Tô Dã Nghi nghe lời “Hả...” một câu, lại dè dặt di chuyển đến vị trí đối diện Dịch Tụ, trong lòng giống như rót đầy mật ngọt. Dịch Tụ chuyển một ly sữa trong đó tới, lại mở từ túi đóng gói mang ra một hộp com, cũng chuyển qua trước mặt Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi càng vui vẻ, gần như phải cắn môi mới có thể khiến cho tiếng cười lớn của mình không bật ra.

Nhưng mà, chờ đến khi cô cúi đầu thấy rõ hộp com trước mặt cô, cô khép hàm không chặt một chút, ý cười từ trong miệng lộ ra ngoài...

Đây là tiệm cháo kia – tiệm khi cô bị đau dạ dày đã cùng Dịch Tụ tới.

Cô nhớ rất rõ, mỗi ngày Dịch Tụ đều đã ăn sáng, nhưng mà, bữa sáng của anh từ trước đến nay đều là sữa và bánh mì. Nhưng hôm nay, anh đặc biệt đi mua bữa sáng...

Không chế không được ý muốn cười của mình, Tô Dã Nghi đành cố gắng đè nén âm thanh của mình, lại cúi đầu, ý đồ để nụ cười này từ từ rút đi.

Đối với nụ cười của cô, Dịch Tụ dường như không thấy, thậm chí anh không hỏi nhiều một câu, chỉ tự nhiên ăn bữa sáng của mình, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra, khóe miệng anh cũng cong lên nhàn nhạt.

Ánh mặt trời sáng sớm theo cửa sổ để mở tiến vào trong nhà ăn, chiếu lên một khung cảnh sáng lạn nơi này.

Dịch Tự ăn xong bữa sáng thì ra ngoài.

Anh vừa đi, Tô Dã Nghi đã hưng phấn chạy nhanh vào phòng, cô lớn tiếng kêu “Anh ấy mua cháo mua cháo mua cháo cho mình rồi” sau đó, cả ngày cô đều duy trì trạng thái vui sướng cực hạn này.

Cho đến hơn năm giờ chiều một cuộc điện thoại gọi tới.

Gọi điện thoại cho cô là Tiểu Mạt Mạt, trong điện thoại Tiểu Mạt Mạt cực kỳ chân thành hỏi: “Chị có một người bạn, gần đây không có chỗ ở, chị nghĩ phòng chị trống, anh ta có thể chuyển vào. Nhưng chị sợ em đề ý, bởi vì anh ta là nam. Chị không nói với Dịch Tự, chị nghĩ trước hết nghe ý kiến của em, nếu em thật sự không có cách nào chấp nhận, chị sẽ từ chối luôn.”

Tô Dã Nghi nói: “Không có việc gì, em không đề ý đâu.”

Thật ra trong lòng cô có chút đề ý, nguyên nhân cô còn chưa kịp chỉ điểm phân tích, nhưng cô biết mình hoàn toàn không có tư cách. Phòng chị Mạt Mạt trống, nhưng từng tháng cô vẫn trả tiền thuê phòng như thường, cho dù chị Mạt Mạt không phải là người tính toán chi li, nhưng chuyện này đối với chị ấy quả thật cực kỳ không công bằng. Cho nên, chị ấy muốn dẫn người vào ở, Tô Dã Nghi hoàn toàn không từ chối.ddl/qđ

Cuối cùng Tiểu Mạt Mạt còn nói: “Dã Nghi em yên tâm, bây giờ chị và Tạ Bân còn chưa cắt đứt, chờ khi bọn chị làm hòa, chị sẽ đuổi anh ta đi.”

Tô Dã Nghi thông cảm nói: “Không có việc gì.”

“Khách trọ mới không tệ, là em trai một người bạn của chị, trong nhà rất nhiều tiền, gần đây hình như có chút hiểu lầm với người nhà mới tự mình chuyển ra ngoài ở, cũng là người ở không lâu, nếu anh ta dám bắt nạt em hoặc có chỗ nào khiến em không thoải mái, em nhớ nói với chị, chị lập tức bảo anh ta chuyển đi.”

Tô Dã Nghi chỉ nói được.

Nhưng mà, cúp điện thoại xong cô có hơi mắt mỏi, giống như có thứ gì đó đang nhẹ nhàng rời xa mình.

Hơn tám giờ tối, chuông cửa vang lên.

Tô Dã Nghi tưởng là Dịch Tự không mang chìa khóa, lại vẫn ngượng ngùng đi mở cửa. Vừa mở cửa ra, Tiểu Mạt Mạt mỉm cười đi tới, ôm cô một cái, nói: “Đã lâu không gặp, thật nhớ em quá.”

Tiểu Mạt Mạt cao hơn Tô Dã Nghi, ôm như vậy, Tô Dã Nghi bất buộc ngẩng đầu, sau đó cô nghe thấy trong hành lang truyền đến hai giọng nói.

Giọng nữ: “... Ba vạn? Căn nhà này ba vạn mua được chị mua cho cậu!”

Giọng nữ: “Tốt lắm tốt lắm! Chị hai, chị mua cho em phòng nhỏ, chị hẳn tâm nhìn em trai nhỏ nhất của mình lưu lạc dưới mái hiên nhà người khác sao...”

Sau đó, giọng nam này dừng lại, bởi vì anh ta thấy Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi đương nhiên cũng thấy anh - ở trên vai Tiểu Mạt Mạt thấy anh.

Khiếp sợ, cổ của cô bị ép nâng lên, thiếu chút nữa là thở không được rồi, dưới tình thế cấp bách cô đẩy Tiểu Mạt Mạt ra một chút, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Giọng nói hưng phấn của Triệu Duyệt vang lên: “Hóa ra khách trọ nữ ngốc nghếch ở đây chính là cô! Ha ha ha ha ha!”

Tô Dã Nghi ôm ngực ngẩng đầu: “Anh... Anh... Anh là khách trọ mới?”

Mắt Triệu Duyệt sáng lên: “Đúng vậy.”

Tiếp theo, ánh mắt của người con gái cao gầy xinh đẹp lạnh lùng bên cạnh Triệu Duyệt cũng sáng lên, Tô Dã Nghi nghe thấy cô ấy nói: “Các người quen nhau?”

Tiểu Mạt Mạt cũng kinh ngạc nói: “Đúng vậy, các người quen nhau hả?”

Triệu Duyệt gầy cũng không cười, tiêu sái từ cửa vòm đi vào phòng khách, ngả gối khoác vai Tô Dã Nghi, cười nói với Tiểu Mạt Mạt và người con gái xinh đẹp lạnh lùng: “Đây là đồng nghiệp ở công ty của em, cô ấy thăm mền em rất lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37:

Người con gái xinh đẹp lạnh lùng là chị hai của Triệu Duyệt, gọi là Triệu Nhạc. Tô Dã Nghi thể mới biết Triệu Duyệt không phải con độc nhất, ngoại trừ Triệu Nhạc, anh còn có một chị cả. Sau khi biết qua quan hệ gia đình của anh, Tô Dã Nghi rốt cục biết tại sao Triệu Duyệt lại táo bạo đánh đòn như vậy.

Hóa ra từ nhỏ đã được cưng chiều...

Thông thường, người sinh ra trong gia đình giàu có hẳn là không thể nào chăm sóc; thông thường, người con gái bộ dáng xinh đẹp ăn mặc tinh tế hẳn là không thể nào thích dọn dẹp...

Nhưng Triệu Nhạc khác biệt, Tô Dã Nghi ngồi trong phòng khách, mắt thấy Triệu Duyệt (Lam Anh: đáng ra phải là Triệu Nhạc chứ nhỉ -.-) chỉ huy công nhân chuyển nhà vào vào ra ra, ngay cả Tiểu Mạt Mạt cũng chưa sắp xếp công việc giúp cô một tay. Triệu Duyệt càng không cần phải nói, không coi ai ra gì đi đi lại lại trong phòng đánh giá, khi thì phàn nàn đèn bàn quá nhỏ quá mờ, khi thì phàn nàn đồ dùng trong nhà quá cũ quá nát, khi thì phàn nàn gian phòng quá tối quá hẹp...

Tô Dã Nghi coi như không có anh, tự ý chìm sâu vào trong lo lắng...

Bị Triệu Duyệt thấy Dịch Tự thì phải làm sao? Bị Dịch Tự thấy Triệu Duyệt thì phải làm sao?

Chờ Triệu Nhạc giúp Triệu Duyệt dọn dẹp phòng xong đã là hơn chín giờ. Lúc cô ấy rửa tay xong từ toilet ra ngoài, ngoảnh mặt về phía Tiểu Mạt Mạt kêu: “Ăn cơm đi.”

Thật ra Tô Dã Nghi sớm đã đói bụng, cô vốn định chờ buổi tối Dịch Tự trở về cùng ăn cơm, ai ngờ Triệu Duyệt bọn họ nửa nói nửa làm dọn dẹp lâu như vậy cũng không xong. Lúc này Triệu Nhạc nói đi ăn cơm, Tô Dã Nghi vui vẻ trong lòng, đứng dậy tiễn khách.

Ai ngờ Tô Dã Nghi còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Mạt Mạt đã nắm giữ bả vai cô, xoay người cô lại, mặt đối mặt nói với Tô Dã Nghi: “Cùng đi đi, làm quen làm quen.”

Tô Dã Nghi từ chối: “Không được, mọi người đi đi, em còn có việc...”

Tiểu Mạt Mạt biến sắc: “Có phải em đang trách chị Mạt Mạt không? Có phải không thích chị mang Triệu Duyệt tới không? Nếu vậy, bây giờ chị dứt khoát dẫn cậu ta đi, không cho cậu ta vào đây ở.”

Tô Dã Nghi không lay chuyển được, đành phải nói: “Không phải, không phải.”

Bốn người ăn cơm tại một quán đồ cay Tứ Xuyên gần đó.

Toàn bộ bữa cơm Tô Dã Nghi đều rất yên lặng. Một mặt bởi vì cô rất muốn nhanh ăn cơm xong về nhà, mặt khác, đề tài của bọn họ luôn dừng lại ở vấn đề tình cảm của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi cũng không muốn nói chen vào.

Hành động không nói một lời chỉ lo vui đầu ăn cơm này cuối cùng bị Triệu Duyệt tóm lấy kiểm soát nói sang chuyện khác: “Đúng rồi Tô Dã Nghi, từ nhà chúng ta tới công ty mất bao lâu thế?”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mờ: “Nhà chúng ta?”

“Đúng vậy, cô quên rồi à? Bây giờ chúng ta là người một nhà rồi!” Triệu Duyệt cười tí mắt, giống như đóa hoa.

Tô Dã Nghi sáng tỏ, sau khi uể oải “À...” một tiếng, cúi đầu đáp: “Khoảng mười lăm phút.”

Triệu Duyệt lại hỏi: “Người ở phòng ngủ thứ hai là ai thế, cô quen không? Chị Mạt Mạt nói đó là một người ở công ty chúng ta, tại sao chưa từng nghe cô nhắc tới vậy!”

Trái tim Tô Dã Nghi đập mạnh, vừa định trả lời, một giọng nói khác đã tiếp nhận câu chuyện: “Quên mất không dặn dò em, ở phòng ngủ thứ hai là một chàng trai...” Nói tới đây, Tiểu Mạt Mạt có ý vô ý liếc nhìn Tô Dã Nghi, “Chúng sống không dễ lắm.”

Triệu Duyệt vẻ mặt hoảng sợ: “Anh ta có khuynh hướng bạo lực?”

Tô Dã Nghi phản ứng nhanh nhạy: “Không có.”

Tiểu Mạt Mạt cười “ha ha”, quay đầu nói với Triệu Nhạc: “Em trai cậu vẫn không chịu lớn, cứ như vậy làm sao theo đuổi được con gái!”

Triệu Duyệt một lòng muốn nói sang chuyện khác, lại chưa từ bỏ ý định hỏi: “Vậy rốt cuộc ở chung không dễ lắm là như thế nào?”

Tiểu Mạt Mạt có phần nghiêm túc nói: “Không phải như em nghĩ, dù sao cậu ta cũng không giống em không đứng đắn như vậy, em đừng suốt ngày hi hi ha ha với người nhà tránh dọa người ta chạy mất.”

Triệu Duyệt nghe nói xong thì có vẻ đâm chiêu cười cười, Tô Dã Nghi nhìn bộ mặt tươi cười của anh, nhìn không được giải thích: “Thật ra anh ấy không khó ở chung như thế, chỉ cần anh đối tốt với anh ấy, anh ấy sẽ đối tốt với anh.”

Tiểu Mạt Mạt lại nói: “Thật không?”

Tô Dã Nghi kiên định nói: “Đương nhiên rồi.”

Tiểu Mạt Mạt nhìn cô, Tô Dã Nghi cũng quay lại nhìn cô ấy, thật lâu sau, Tiểu Mạt Mạt không chớp mắt, thờ dài, cuối cùng không nói đề tài này nữa. d, đ, l, q, đ

Sau khi com no rượu say, Triệu Nhạc lái xe đưa Triệu Duyệt và Tô Dã Nghi đến dưới lầu, trước khi đi, Triệu Nhạc hạ kính xe xuống, rất nghiêm khắc nói với Triệu Duyệt: “Cảnh cáo cậu, lại đến tìm chị chị đánh gãy chân cậu!”

Triệu Duyệt ra vẻ cực kỳ uất ức: “Rất sợ đó!”

Tô Dã Nghi nhìn bộ dạng kia của anh, nhìn không được che miệng cười trộm.

Hai người cùng nhìn xe rời đi. Triệu Duyệt đột nhiên vui mừng hô to “Tự do muôn năm”, kính động không hề ít gia đình trên lầu mở cửa sổ nhìn xuống.

Tô Dã Nghi bỏ lại Triệu Duyệt, che mặt chạy vào trong nhà.

Triệu Duyệt theo vào đến nơi, cùng cô đón một thang máy, sau khi Tô Dã Nghi nhấn d/đ.l.q.đ tầng trệt, chủ động cách Triệu Duyệt ba bước. Triệu Duyệt kỳ quái nhìn cô, khó hiểu hỏi: “Cô làm gì vậy?”

“Không làm sao cả!”

“Cách tôi xa như thế làm gì?”

Tô Dã Nghi tròn tròn mắt lên: “Cách anh gần như thế làm gì!”

Triệu Duyệt cười hi hi đến gần cô: “Cô rời xa tôi, tôi liền kề sát cô! Chúng ta là hàng xóm tốt đồng nghiệp tốt tương thân tương ái nha, cô ghét bỏ tôi như vậy tôi sẽ đau lòng!”

Toàn thân Tô Dã Nghi nổi da gà, vươn tay đẩy anh ra, cực kỳ nghiêm túc lớn tiếng quát anh: “Triệu Duyệt!”

Giọng nói này vang vọng trong thang máy nho nhỏ, Triệu Duyệt giật nảy mình, vẻ bình tĩnh nói: “Làm sao?”

Thang máy vừa lúc tới nơi, Tô Dã Nghi đi ra ngoài trước, vừa móc chìa khóa vừa nói lời đánh thép: “Hàng xóm là hàng xóm...” Tìm được chìa khóa nhả ngay cửa chống trộm, Tô Dã Nghi lại quay đầu nhìn Triệu Duyệt nói, “Đồng nghiệp là đồng nghiệp.”

Triệu Duyệt đồng ý gật đầu: “Ừ, sau đó?”

Tô Dã Nghi vừa cổ sức nhắm đứng ở khóa, vừa tận tình khuyên bảo nói: “Nhưng mà, anh là nam tôi là nữ, đây là chuyện kinh thiên động địa không thể biến chuyển.”

Triệu Duyệt nghi hoặc: “Cho nên?”

Tô Dã Nghi: “Cho nên về sau những hành động mờ ám này của anh, còn cả những hành động làm người khác hiểu lầm nữa, hãy nói ít làm ít đi!”

Triệu Duyệt im lặng.

Tô Dã Nghi thấy hồi lâu anh không đáp lời, không khỏi quay đầu nhìn anh, đối diện Triệu Duyệt đang nghiêm túc đánh giá biểu hiện của cô. Anh nói: “Tô Dã Nghi, cô đột nhiên phân rõ giới hạn với tôi, là muốn tỏ rõ cho người nào xem sao?”

Lời này vừa dứt, cực kỳ đúng lúc, “rắc rắc” một tiếng, cửa được mở ra.

Nhưng mà, không phải chìa khóa Tô Dã Nghi mở ra cánh cửa này, mà là có người mở ra từ bên trong.

Tay Tô Dã Nghi trên ổ khóa cố gắng buông thõng xuống, cô muốn thấy rõ ràng biểu cảm của người bên trong kia, thế nhưng ngăn cách song sắt của cửa chống trộm, Dịch Tự bị chia nhỏ thành vài khối, mỗi khối đều không có cùng bộ dáng. Tô Dã Nghi thấy không rõ, vì thế chỉ có thể sững sờ về ra một nụ cười, nói: “Hi.”

Dịch Tự nghiêng người mở cửa chống trộm cho cô, lại không chờ cô vào rồi đóng cửa giống thường ngày, mà một giây cũng không chờ lâu, xoay người trực tiếp đi vào phòng khách. lamanh/DDLQĐ

Tô Dã Nghi nghe thấy Triệu Duyệt sau lưng cô nói: “Nhìn thật quen mắt nha.”

Dịch Tự đi đến sofa, cầm điều khiển trên bàn trà tắt ti vi. Khi Tô Dã Nghi cời giày vào nhà ngang đầu nhìn đồng hồ trước mắt, đã hơn mười một giờ, cô quan tâm đi đến bên cạnh Dịch Tự nói: “Trễ như vậy còn xem tivi à?”

Giọng nói của Dịch Tự cực kỳ nhạt: “Ừ.”

Triệu Duyệt ở cửa vòm kêu to: “Này, Tô Dã Nghi, nhất định phải cời giày đi vào sao?”

Tô Dã Nghi giống như lúc này mới ý thức được sự tồn tại của Triệu Duyệt, quay đầu nhìn anh, thấy anh đang đáng thương tội nghiệp đứng ở đó không nhúc nhích. Tô Dã Nghi cảm thấy không đành lòng, nói thẳng: “Anh cứ như vậy vào đi, dù sao vừa rồi lúc chuyển nhà các anh cũng chưa cời giày, ngày mai tôi lại quét là được.”

Triệu Duyệt hưng phấn đi tới, cũng trực tiếp đi tới trước người Dịch Tự và Tô Dã Nghi.

Dịch Tự cao hơn Triệu Duyệt, sau khi Triệu Duyệt đến gần, Tô Dã Nghi mới phát hiện. Cô cố gắng làm ra vẻ tự nhiên giới thiệu với Dịch Tự trước tiên: “Dịch Tự, đây là Triệu Duyệt, khách trọ mới chuyển vào.” Lại nói với Triệu Duyệt, “Đây là Dịch Tự, ách... khách trọ... ở phòng ngủ thứ hai.”

Xuất phát từ sự lễ phép, lúc Tô Dã Nghi nói chuyện với Triệu Duyệt, ánh mắt đặt trên người Triệu Duyệt, cũng bởi vì như vậy, cô tận mắt nhìn thấy ánh mắt Triệu Duyệt mờ to đến vĩ đại, sau đó anh dùng một giọng điệu khiếp sợ nói: “Dịch Tự?!! Là Chúc Ly...”

Lúc này đến lượt ánh mắt Tô Dã Nghi mờ to đến vĩ đại, cô không đợi Triệu Duyệt nói xong, trực tiếp chặn ngang kéo anh đi, vừa kéo vừa nói: “Tạm thời tôi có chuyện cần nhờ anh giúp đỡ!”

Tô Dã Nghi kéo Triệu Duyệt vào phòng bếp, rất nhanh đóng cửa lại, dùng khẩu hình nhỏ giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không được nhắc đến Chúc Ly với anh ấy! Cũng không được nhắc đến anh ấy với Chúc Ly!”

Triệu Duyệt cũng không giấu giếm giống cô, trực tiếp mở miệng: “Anh ấy là ai?”

Tô Dã Nghi sợ tới mức giậm chân: “Anh nói nhỏ chút đi!”

Triệu Duyệt cười hi hi nói: “Cô nói là Dịch Tự sao?”

Tô Dã Nghi tròn trĩnh mắt: “Trong căn nhà này còn có người khác sao!”

Triệu Duyệt ôm cánh tay đứng thẳng người: “Nói vì cái gì?”

Tô Dã Nghi: “Cái gì vì cái gì?”

“Vì cái gì không cho tôi nhắc đến?”

Tô Dã Nghi: “Tôi, dù sao vẫn...” Nói úp úp mở mở hồi lâu, cuối cùng cô không trả lời được nguyên nhân vì sao, ngược lại trên mặt ửng hồng một mảnh.

Triệu Duyệt nhìn thẳng mặt Tô Dã Nghi, anh híp mắt, không đứng đắn cong khóe môi, thần bí nói: “Không nói tôi cũng biết rõ.”

Tô Dã Nghi chán kinh nhìn anh.

Triệu Duyệt đột nhiên cười to “Ha ha”, cười đến vô cùng lớn tiếng. Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy tất cả phòng bếp đều theo tiếng cười của anh mà rung động, cô thật muốn vươn tay che cái miệng của anh...

Tốt nhất che ngạt chết anh.

Cuối cùng, Triệu Duyệt ngược lại trở nên đứng đắn, “Muốn tôi đồng ý rất đơn giản, về sau đối tốt với tôi một chút.”

Tô Dã Nghi buồn bực: “Tốt... Một chút?”

Triệu Duyệt nhiệt tình gật đầu.

Tô Dã Nghi tiếp tục buồn bực: “Làm thế nào... Tốt một chút?”

“Đổi bụng nấu cơm cho tôi ăn, không biết làm thì ra ngoài mua giúp tôi hoặc giúp tôi gọi đồ ăn bên ngoài, tâm tình tôi không tốt cô phải an ủi tôi, tôi muốn nghe cô hát thì cô hát cho tôi...”

Tô Dã Nghi lập tức quay đầu đi.

Triệu Duyệt cười hi hi giữ chặt cô, sửa lại nói: “Vây thỉnh thoảng làm cơm, thỉnh thoảng an ủi tôi, thỉnh thoảng hát một bài... Được không?”

Tô Dã Nghi oán giận nói: “Anh muốn nói thì nói đi! Tôi không phải osin của anh đâu!” Tiếp tục quay đầu đi.

Lúc này Triệu Duyệt không chặn cô nữa, Tô Dã Nghi một mình thở hồng hộc ra khỏi cửa phòng bếp đi tới phòng khách, trong lòng còn lúng túng giải thích cho Dịch Tự như thế nào, chờ đến khi cô đi đến phòng khách ngẩng đầu nhìn thì thấy...

Đâu còn bóng dáng Dịch Tự nữa?

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38

Edit: Lam Anh

Triệu Duyệt thật là một người không đáng tin.

Tô Dã Nghi vốn cho là đã dặn dò anh đừng tiết lộ chuyện cô và Dịch Tự ở cùng một chỗ anh sẽ giữ bí mật theo như giao hẹn, tuy là Triệu Duyệt quả thực chưa nói ra tin tức này, nhưng quả thật anh cũng khiến Tô Dã Nghi lo lắng quá chừng.

Giữa trưa hôm nay, Chúc Ly bọn họ giống như thường ngày bàn luận về Dịch Tự, khiến cho Tô Dã Nghi cảm thấy đặc biệt kỳ quái mà cực kỳ buồn bực chính là, trọng tâm đề tài của bọn họ từ năm trước đến năm nay vẫn đều không thay đổi.

Chúc Ly luôn luôn khởi xướng vấn đề cũ này: “Dịch Tự... Rốt cuộc anh ấy sống ở đâu vậy?”

Phạm Giai cũng là thái độ cũ, nói thẳng: “Tôi không nói anh ta được không?”

Lục Tiểu Mẫn lại cùng Chúc Ly gìn giữ cùng một trận chiến tuyến: “Đừng mà, tìm đề tài nói chuyện không dễ đâu, cũng đừng dễ dàng buông bỏ như vậy chứ.”

Chúc Ly thở dài một tiếng: “Ôi, tình yêu à... Luôn luôn đến không kịp...”

Triệu Duyệt đang uống canh đột nhiên nhắc tay, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi biết câu trả lời.”

Lòng ngực Tô Dã Nghi căng thẳng, oán giận nhìn về phía Triệu Duyệt, mãnh liệt quăng dao mắt về phía anh. Triệu Duyệt giật mình không thấy, nói thẳng: “Tôi biết Triệu Duyệt sống ở chỗ nào đấy.”

Lục Tiểu Mẫn vội vàng nói: “Sống ở đâu sống ở đâu?”

Lúc này Triệu Duyệt mới quay đầu nhìn về phía Tô Dã Nghi, sau khi thành công thấy được hoảng sợ, lo lắng, van xin vân vân trong mắt cô, anh lại quay đầu nhìn về phía mọi người nhếch môi cười to: “Lừa các người!”

“...”

Tô Dã Nghi một mình tìm Triệu Duyệt, cực kỳ nghiêm túc nói rõ: “Đừng làm cho Dịch Tự tăng thêm phiền não, anh ấy sẽ không vui.”

Lúc ấy hai người đang đứng tại phòng hút thuốc không người, Triệu Duyệt châm thuốc, vừa phun ra vòng khói vừa nói: “Cô thích anh ta khi nào?”

“Hả?”

Triệu Duyệt nhìn cô chăm chăm, nói: “Cô thích Dịch Tự bao lâu rồi?”

Tô Dã Nghi im lặng, bỗng nhiên cảm thấy mình nguy trang cực kỳ thất bại. Cô tự cho là che giấu rất tốt, nhưng mà... Chị Mạt Mạt phát hiện, ngay cả Triệu Duyệt cũng phát hiện rồi. Cô hơi chán nản, cũng không có tâm tình nào phản bác, chỉ nói: “Không muốn nói cho anh.”

Triệu Duyệt dụi tắt đầu lọc, vươn tay ra...

Tô Dã Nghi phản xạ có điều kiện né tránh, bàn tay che miệng mũi rút cuộc buông ra, cô thật sự ghét mùi thuốc lá.

Bàn tay Triệu Duyệt nâng lên tự nhiên buông xuống. Ánh sáng trong phòng hút thuốc cực kỳ tối, đậm mùi thuốc lá, giọng nói của Triệu Duyệt xen lẫn hơi thở khói thuốc: “Lưu luyến một đoạn tình cảm không hề có kết quả là chuyện vô cùng đau khổ, vốn tưởng rằng trên đời này chỉ có tôi có vẻ ngốc, nào ngờ có người còn ngốc hơn tôi.”

Tô Dã Nghi không ngốc, ít nhất cô nghe được đoạn hội thoại này hiện lên rất chân thành. Cô có chút cảm kích lại có chút thương hại ngẩng đầu nhìn Triệu Duyệt, thấy anh đang mỉm cười với mình, cô bỗng nhiên tiêu tan mất rồi. Điều chỉnh giọng nói, cô nói: “Anh sẽ không nói chuyện chỗ ở của Dịch Tự

cho Chúc Ly bọn họ chứ?”

Triệu Duyệt nghe vậy nhú mày, giống như nghiêm túc nói: “Không chắc nha...!”

Bởi vì hoàn thành công việc tương đối nhanh, hôm nay Tô Dã Nghi về nhà rất sớm, mua đồ ăn xong từ siêu thị về nhà mới chỉ hơn sáu giờ. Cô ngậm nga ca khúc bỏ đồ đạc đều đã phân loại vào tủ lạnh. Kéo tay áo cầm máy hút bụi từ trên ban công vào trong nhà, sau đó bắt đầu dọn dẹp. d.đ/l@q/đ

Dịch Tự trở về ngay lúc cô làm xong vệ sinh lần thứ nhất, lúc ấy Tô Dã Nghi đang ở trong nhà vệ sinh rửa cây lau nhà, mới vừa mang theo lược chải đầu ra ngoài thì thấy Dịch Tự từ cửa đi tới. Cô cố gắng để mình có nụ cười tự nhiên, vẫy tay chào anh một tiếng: “Hi.”

Dịch Tự buông mắt nhìn đồ trong tay cô, lại giờ tay nhìn đồng hồ, nói với Tô Dã Nghi: “Tôi tới đây.”

Tô Dã Nghi: “À?”

Đưa tay kéo khóa áo khoác ra, Dịch Tự cởi ra chỉ còn một chiếc áo sơ mi ca rô, sau khi tay trái tháo khuy tay áo cho tay phải, tay phải của anh lại không có khả năng tháo nhanh khuy tay áo trái. Tô Dã Nghi ma xui quỷ khiến bỏ cây lau nhà, hai tay bay thẳng đến trên tay áo của Dịch Tự chăm sóc, nói: “Tôi tới đây.”

Dịch Tự dừng động tác, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hiển nhiên, Dịch Tự không hề giỏi dọn dẹp.

Lúc anh tiếp nhận máy hút bụi nói với Tô Dã Nghi câu: “Đi bận cái khác đi.”

Tô Dã Nghi không đi bận cái khác, trên thực tế cô cũng không có gì rất bận. Trong thời gian kế tiếp, cô ôm đầu gối ngồi ở trên cầu thang của gác xép nhỏ, nhìn Dịch Tự sử dụng máy hút bụi cực kỳ không thông thạo, cứ như vậy liên tục cười ngây ngốc, mỗi lần muốn cười lên là lúc sẽ vui khuôn mặt tươi cười vào đầu gối.

Cô thật sự chưa từng nghĩ tới Dịch Tự sẽ chủ động mở miệng làm loại chuyện này, trước hôm nay, Tô Dã Nghi thậm chí không tưởng tượng đến cảnh Dịch Tự dọn dẹp vệ sinh chính là cảnh tượng gì, anh sẽ là biểu cảm gì. Nhưng hôm nay chính mắt nhìn như vậy, trong lòng Tô Dã Nghi chỉ có một ý nghĩ – nhìn không đủ, như thế nào cũng nhìn không đủ.

Nhìn không đủ anh theo cây lau nhà lau sạch cọ xát với mặt đất mà chuyển động ánh mắt, nhìn không đủ đáng vẻ ngưng mi đối phó với góc khuất nhỏ, nhìn không đủ anh lung tung, không hề có trình tự, lại làm sạch nơi cô vừa làm sạch lần thứ hai lần thứ ba, mà những nơi chưa từng làm sạch anh lại bộ dáng ngây thơ không biết...

Tô Dã Nghi chống mặt hạnh phúc nghĩ, nếu về sau anh có thể trở thành chồng của mình thì thật tốt...

Sẽ thật tốt...

Sau khi Dịch Tự quét dọn xong Tô Dã Nghi mới bắt đầu làm bữa tối, anh vốn có việc, cho nên từ sau khi anh dọn dẹp sạch sẽ, Tô Dã Nghi lại không thấy anh ra khỏi phòng.

Mãi đến khi đồ ăn chuẩn bị xong, Tô Dã Nghi đi gõ cửa phòng anh: “Ăn cơm thôi.”

Dịch Tự từ trong phòng trả lời cô: “Cô ăn trước đi.”

Tô Dã Nghi lại không làm theo lời anh, chỉ nói: “Nếu anh bận, vậy thì tôi chờ anh.” Nói xong, cô quả thật ngồi ở phòng khách, mở tivi, gọt táo bắt đầu ăn.

Không quá nửa phút, tiếng mở cửa phòng ngủ thứ hai vang lên, Tô Dã Nghi hưng phấn quay đầu nhìn, quả nhiên Dịch Tự đi tới, lập tức đi nhà ăn.

Lúc này Tô Dã Nghi mới từ trên sofa xuống dưới, cũng bước nhanh đến phòng khách, ngồi xuống ngay đối diện Dịch Tự.

“Không biết tối nay anh cũng ăn cơm ở nhà, nên mua cá.” Tô Dã Nghi giải thích một câu, mặc dù hoàn toàn không cần thiết, nhưng cô vẫn cảm thấy, một con cá đặt ở trên bàn như thế, dù sao cô cũng phải nói rõ ràng phần này một chút.

Dịch Tự biểu cảm lạnh nhạt: “Ừ.” Cầm đũa bắt đầu ăn cơm.

Hai người vẫn không nói chuyện với nhau.

Triệu Duyệt trở về thật sự thích hợp. Vô cùng khách quan mà nói, Triệu Duyệt là người thích ứng cuộc sống ba người ở chung nhất, bởi vì anh chưa bao giờ cảm thấy hành vi của mình có bất kỳ chỗ gì không ổn. Chẳng hạn như lúc này, anh vừa vào nhà đã kêu một tiếng lớn: “Thơm quá đi!”

Tô Dã Nghi mạnh mẽ bị câu kêu la này của anh làm giật nảy mình, quay đầu nhìn anh, vui mừng nghĩ, hoàn hảo anh cởi giày rồi.

Triệu Duyệt đi nhà vệ sinh rửa tay trước, sau đó trực tiếp giẫm dép lê nhào tới nhà ăn, cả người thiếu chút nữa co quắp trên bàn ăn.

Tô Dã Nghi thấy Dịch Tự nhứ mày lại rất chặt, biểu cảm trên mặt cũng đen lại.

Cô thật cảm thấy lo lắng cho Triệu Duyệt.

“Cá, hồng, kho!” Triệu Duyệt làm động tác khoa trương đối với con cá thật dài trên bàn kia, vẻ mặt vui sướng phơi phới, “Tôi thích ăn cá nhất!”

Một giây sau, anh đã nhảy lên phòng bếp, cầm đũa và bát xông về phòng khách, sau khi lam anh/DĐLQĐ ngồi xuống bên cạnh Tô Dã Nghi, ánh mắt của anh lại không rời khỏi con cá kia, trực tiếp dưới một chiếc đũa, kẹp lên một mảng thịt cá lớn trên bụng ít xương, cực kỳ hưởng thụ đưa vào trong miệng.

Tô Dã Nghi cực kỳ lo lắng nhìn anh, thật không biết phú gia tử đệ (con nhà giàu) này có thể nói ra lời gì đã kích cô.

Triệu Duyệt ăn cá ăn cá đến một đôi mắt mở vô cùng tròn, sau khi nuốt cá vào trong bụng, anh dùng một giọng nói kỳ quái nói: “Thực sự là...”

Thấy anh mắc nghẹn hồi lâu, Tô Dã Nghi càng thêm lo lắng hỏi: “Thực sự là làm sao?”

Bàn tay không cầm đũa kia của Triệu Duyệt khoác trên vai cô, cười đến cảnh xuân tươi đẹp: “Ăn ngon quá anh đại gia rồi!”

Tô Dã Nghi: “...”

Thừa dịp lúc Triệu Duyệt ăn cá vui vẻ, Tô Dã Nghi lén nhìn thoáng qua Dịch Tự, thấy anh đang yên tĩnh ăn cơm chưa chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, không khỏi yên lòng.

Lại đột nhiên cảm thấy có chút quái dị, anh như thế nào lại giống người của một thế giới khác?

Cả một bữa cơm Triệu Duyệt ăn thật sự huyền ảo. Anh vốn là nói cá kho của Tô Dã Nghi rất ngon, còn nói rau chân vịt của cô xào rất ngon, ngay cả cô nấu cơm, Triệu Duyệt cũng hình dung như vậy: “Tôi lớn thế này chưa từng ăn cơm ngon như vậy, cô gái làm vợ người nào người đó hạnh phúc cả đời nha!”

Như là cảm thấy bản thân khen ngợi thế này chưa đủ sức thuyết phục, Triệu Duyệt lại nói với Dịch Tự đối diện: “Anh cảm thấy phải không?”

Dịch Tự tự mình ăn cơm, rất tao nhã rất bình tĩnh.

Triệu Duyệt cho rằng anh không nghe thấy, chỉ mặt gọi tên hỏi một câu: “Này, Dịch Tự, anh cảm thấy tôi nói có đúng không?”

Dịch Tự cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh.

Tô Dã Nghi ở phía sau cũng ngẩng đầu nhìn thẳng Dịch Tự, thực ra trong lòng cô cũng rất tò mò, không, là cực kỳ tò mò câu trả lời của Dịch Tự.

“Tôi không nghe thấy anh nói cái gì.” Dịch Tự nói.

Tô Dã Nghi có chút buồn bực. Cùng buồn bực còn có Triệu Duyệt, anh không mất hy vọng giải thích: “Tôi nói, Tô Dã Nghi...”

Dịch Tự không nhìn thấy Triệu Duyệt, chỉ lẳng lặng buông đũa xuống đứng dậy rời đi, ngay cả thời gian để Triệu Duyệt nói xong cũng không cho.

Triệu Duyệt bị nghẹn tại chỗ hồi lâu không nói được ra lời, trong lòng Tô Dã Nghi cũng không thoải mái, không lo lắng an ủi anh, cách thật lâu mới nghe thấy Triệu Duyệt tức giận nói: “Người này sao lại không lễ phép như vậy?”

Tô Dã Nghi nhìn cửa phòng Dịch Tự, lúng ta lúng túng đáp: “Không biết.”

Sao cô có cảm giác Dịch Tự tức giận, mà còn là cực kỳ tức giận? Rõ ràng ban đầu lúc lau nhà giúp cô còn rất tốt mà?d.đ/l@q;đ

Chẳng lẽ bởi vì anh vô cùng ghét Triệu Duyệt? Nghĩ tới đây, Tô Dã Nghi không khỏi quay đầu nhìn Triệu Duyệt, thấy anh còn đang hùng hùng hổ hổ, nhin không được tha thiết khuyên nhủ anh: “Về sau anh có thể yên tĩnh một chút hay không? Không phải ai cũng thích người có tính cách như anh!”

Quả nhiên Triệu Duyệt dùng tức giận, quay đầu về phía Tô Dã Nghi, đột nhiên khoe miệng nhứ lại, nở nụ cười: “Ý của cô là, cô yêu thích tôi?”

Bốn chữ “Cô yêu thích tôi” này được Triệu Duyệt nói rất lớn tiếng, lớn tiếng đến độ Tô Dã Nghi cảm thấy anh có ý nói cho người nào đó nghe.

Tô Dã Nghi suy nghĩ đương nhiên cảm thấy mất mặt, nhin không được đưa chân giẫm lên một chân Triệu Duyệt, giẫm lên đến sau khi anh “gào khóc”, cô phồng má tức giận nói với anh: “Về sau còn nói hươu nói vượn tôi không cho anh ăn cơm nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39:

Edit: Lam Anh

Khi cùng Dịch Tự hai người sống trong căn nhà nhỏ, ở phương diện nam nữ khác biệt Tô Dã Nghi cũng không đặc biệt chú ý cái gì. Một mặt biết Dịch Tự không có khả năng có ý với mình, cho nên cho dù cô mặc cái gì, Dịch Tự cũng sẽ không đặc biệt biểu hiện và phản ứng, mặt khác Dịch Tự cũng không thường xuyên trong phạm vi hoạt động ở cộng đồng, cho dù hoạt động, cũng rất ít chú ý trên người Tô Dã Nghi. Vậy nên, cùng Dịch Tự “ở chung” mấy tháng tới nay, cho đến bây giờ Tô Dã Nghi chưa từng cảm thấy không được tự nhiên.

Mà từ khi Triệu Duyệt vào sống, đối với phương diện này, Tô Dã Nghi rõ ràng chú ý rất nhiều. Trước kia Triệu Duyệt chưa đến, cô mặc áo ngủ ở nhà cực kỳ tùy ý, hơn nữa có một số áo ngủ cổ áo còn hơi thấp.

Sau khi anh đến, Tô Dã Nghi vẫn mặc mấy bộ đồ ngủ kia như cũ, nhưng thường thường là đồ ngủ cộng thêm một cái áo khoác.

Ngăn phòng vụn phòng*, tình huống xấu hổ vẫn xảy ra.

(*) Phòng ở đây là phòng bị.

Phòng Triệu Duyệt có phòng vệ sinh độc lập, anh vốn dĩ không cần dùng chung một cái toilet với Dịch Tự và Tô Dã Nghi bọn họ. Nhưng mà hôm nay, bình nước nóng trong phòng vệ sinh độc lập tạm thời xuất hiện điểm khác thường, nhân viên giữ gìn và tu sửa tới kiểm tra hồi lâu, cuối cùng mang tất cả bình nước nóng đi cũng không tìm ra vấn đề. Thế là, hai ngày ngắn ngủi như thế, Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi và Dịch Tự dùng chung một phòng vệ sinh.

Tối hôm đó, sợ thời gian tắm quá muộn sẽ có mâu thuẫn, Tô Dã Nghi trước mặt người khác tranh tắm trước. Trước khi tắm Triệu Duyệt dặn cô tắm xong thì gọi anh, Tô Dã Nghi không nghĩ nhiều đồng ý. Cùng lúc sau khi Tô Dã Nghi tắm xong bao bọc nghiêm chỉnh đi tới cửa phòng Triệu Duyệt gọi anh, Triệu Duyệt từ trong phòng đi tới dọa Tô Dã Nghi mạnh mẽ giặt mình.

“A!!!!!!!!!!!!”

Lúc ấy, gần như cả căn lầu đều vang vọng tiếng hét chói tai ấy, phát ra tiếng nhại lại, sau khi hét xong một giây trực tiếp “Đang đang đang” chạy lên lầu.

Còn lại một mình Triệu Duyệt đứng sững sờ tại chỗ, cúi đầu đánh giá bản thân một chút, nghi hoặc nhắm vào bắp thịt trên cánh tay mình, lẩm bẩm: “Là đáng người của mình thật sự quá tốt sao?”

Suốt cả hai ngày Tô Dã Nghi không nói chuyện với Triệu Duyệt, cho dù ở công ty hay ở nhà, cô đều tìm mọi cách tránh anh. Mãi đến một ngày trên đường về nhà, Triệu Duyệt giữ chặt cô, hỏi thẳng: “Rốt cuộc tại sao cô trốn tránh tôi thế?”

Tô Dã Nghi nhìn gương mặt ngũ quan cân đối của Triệu Duyệt, tầm mắt không tự chủ dòi xuống, anh mặc quần áo. Nhưng cô vẫn không nhận được nhớ đến bộ dáng anh chỉ mặc quần lót tam giác ngày đó.

Cô che kín mặt mình chặt chẽ, bước chân nhanh hơn đi về phía trước.

Triệu Duyệt bước nhanh lên phía trước ngăn cô lại, vẻ mặt xấu xa hỏi: “Chẳng lẽ cô chưa từng thấy đàn ông không mặc quần áo?”

Tô Dã Nghi vượt qua anh, đi nhanh lên phía trước.

Triệu Duyệt trêu chọc cô ngay ở phía sau: “Cô sẽ không thuần khiết như vậy chứ? Chẳng lẽ một hai bộ phận người lớn ****, phim giáo dục gì gì đó, cũng chưa từng xem à?”

Tô Dã Nghi lập tức vùng lên bỏ chạy.

Triệu Duyệt sau lưng cô được trận cười to “Ha ha”.

Tâm tình vui vẻ của Triệu Duyệt cũng không kéo dài bao lâu.

Mười một giờ rưỡi giữa trưa thứ Sáu, sau khi một tiếng “Trời ơi” cực kỳ thú vị truyền ra từ trên d;đ/l;q.đ chỗ ngồi dẫn đầu của Chúc Ly, tất cả tổ Điện Ảnh sôi sục, sau đó là tất cả trung tâm giải trí, sau đó gần như là cả công ty...

Tất cả mọi người sôi sục, có một dạng đồ vật từ diễn đàn công ty nhanh chóng truyền tới tất cả đoàn nhân viên trao đổi của công ty, sau đó truyền ra ngoài...

Nguyên nhân khiến cho Chúc Ly cùng với tổ Điện Ảnh và toàn bộ công ty trên dưới sôi sục rất đơn giản, một bức ảnh nóng được làm nhòe.

Chuyện ảnh nóng được làm nhòe vốn không phải chuyện gì lớn, trong thời đại ngày nay thì tin tức này rất phát triển, đến video cảnh nóng cũng rất bình thường. Nếu chỉ là ảnh nóng lộ mặt, lộ ngực, lộ chân... chỉ làm nhòe bộ phận nhạy cảm, cũng không phải chuyện lớn lắm, nhưng nếu người phát tán bức ảnh nóng chính là nhân vật chính của bức ảnh, vậy chuyện này sẽ vô cùng trầm trọng.

Triệu Duyệt là người thứ hai đếm ngược của tổ Điện Ảnh thấy tấm ảnh nóng của chính mình, lúc ấy anh còn kinh ngạc đi tới, vẻ mặt mờ mịt ngê ngẩn đón

ánh mắt thương tiếc của mọi người, cực kỳ buồn bực sờ sờ mặt mình hỏi: “Tôi... Tôi hủy dung (hủy hoại nhan sắc) sao?”

Lục Tiểu Mẫn lắc lắc đầu: “Không, anh đó rồi.”

Phạm Giai khoanh tay nói tiếp: “Không, anh cả giận rồi.”

Chúc Ly lại ánh mắt sáng ngời liếc nhìn dáng người trên dưới của anh, vuốt cằm nói: “Dáng người thật không tệ.”

Nghe thấy lời khen, Triệu Duyệt còn cười hi hi đáp lại: “Đúng vậy.”

Chúc Ly lườm anh một cái, ánh mắt ra hiệu Phạm Giai và Lục Tiểu Mẫn, hai người sau khi nhận được ra hiệu nhao nhao rời khỏi vị trí. Chúc Ly nói: “Mời xem màn hình lớn.”

Trên màn hình máy tính đặt ảnh nóng phóng đại của Triệu Duyệt.

“A!!!!!!!!!!!!”

Buổi trưa này, tiếng hét liên tục không quanh co trong phòng làm việc trung tâm giải trí, thật lâu không tiêu tan.

Tô Dã Nghi là người cuối cùng thấy ảnh nóng của Triệu Duyệt, khi đó thời gian đã gần tới giờ tan tầm, đồng nghiệp trong văn phòng cũng đã đi không còn nhiều.

Bởi vì cô vẫn không thể chuyển thành nhân viên chính thức, không thể vào nội bộ diễn đàn công ty. Buổi chiều cô lại vì bị Tả Đan gọi đi làm việc mà bỏ lỡ thời gian xem tốt nhất, cho nên khi cô nhìn thấy tấm ảnh này, phản ứng đầu tiên của cô là: “Triệu Duyệt! Anh quá không biết xấu hổ rồi!”

Triệu Duyệt ngồi ở trên ghế khó chịu cả một buổi chiều, nhất định trở về cùng Tô Dã Nghi hỏi nguyên do. Lúc này nghe Tô Dã Nghi nói anh như vậy, anh thật sự buồn bực, trực tiếp cả giận nói: “Đó không phải tôi!”

Tô Dã Nghi vội vàng đóng cửa sổ tán gẫu có ảnh nóng của Triệu Duyệt, nói: “Không phải anh thì là ai!”

“Có phải cô chụp ảnh tôi không, sau đó lên dùng ID của tôi phát ra?”

Tô Dã Nghi bị oan uống vè mặt vô tội, vội vàng giải thích: “Hừ! Tôi mới không nhảm chán như thế!”

“Chỉ có cô có cơ hội chụp được ảnh riêng tư của tôi như vậy, Tô Dã Nghi?”

Tô Dã Nghi cực kỳ tức giận: “Tôi cũng không biến thái như thế! Bức ảnh này vừa nhìn là biết anh phát ra, chỉ có anh làm ra được loại chuyện này!”

Nắm tay của Triệu Duyệt nắm lại càng lúc càng chặt, giọng điệu cũng đầy nặng nề: “Cô cảm thấy tôi là loại người này sao?”

Tô Dã Nghi quyết định không để ý tới anh, xoay người tự mình thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, giọng điệu cho qua nói: “Ai biết được!” Ở trong nhà thuê chung d.đ.l.q.đ với khách trọ khác Triệu Duyệt cũng có thể không kiêng dè như vậy, chuyện tự mình phát ra bức ảnh tào bạo này... Anh cũng tuyệt đối làm ra được!

Ra khỏi cao ốc công ty, Tô Dã Nghi bắt đầu bước nhanh đi về nhà. Khi chờ đèn đỏ, đột nhiên nghe thấy một người sau lưng mình âm trầm nói: “Chắc chắn là mặt cục đá kia làm! Không ngờ anh ta nói không nhiều lắm, ý nghĩ xấu xa lại đầy mình!”

Tô Dã Nghi sợ giật nảy mình, quay đầu nhìn bộ dáng oán hận của Triệu Duyệt, nhìn không được nói: “Sao chuyện gì anh cũng trách móc lên đầu Dịch Tự thế!”

“Tôi không nghĩ ra còn người nào làm được ra chuyện như vậy!”

Tô Dã Nghi: “Anh ấy cũng không có thời gian quản chuyện của anh!”

Đèn đỏ dừng, đèn xanh sáng. Tô Dã Nghi nhấc chân đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy Triệu Duyệt sau lưng cô nói: “Không có thời gian quản chuyện của tôi, nhưng anh ta có thời gian quản chuyện của cô!”

Tô Dã Nghi nghi hoặc dừng chân, quay đầu nhìn anh.

Triệu Duyệt về mặt buồn bực đi tới phía cô, một phát kéo cánh tay của cô tới, sau khi đi qua đường, anh buông Tô Dã Nghi ra, về mặt ghét bỏ nhìn cô: “Cô nhìn tấm ảnh kia không cảm thấy nhìn quen mắt sao?”

Tô Dã Nghi đương nhiên muốn hỏi lại tấm ảnh kia, chẳng qua vẫn chưa kịp hỏi, cô đã ý thức được tấm ảnh Triệu Duyệt chỉ là cái gì. Cô khó xử cúi đầu, tức tối nói: “Không phải là ngày đó anh tắm rửa...”

Hoàn toàn không để ý Tô Dã Nghi lăm bầm lâu bầu, Triệu Duyệt tự nói: “Tôi còn thật sự không nghĩ tới, núi băng thối tha kia nói được thì làm được đây.”

Tô Dã Nghi kinh ngạc ngẩng đầu, nghi hoặc nói: “Cái gì nói được thì làm được?”

Triệu Duyệt cúi đầu nhìn cô, trong mắt đã không còn phần nộ và buồn bực vừa rồi, trở thành một loại chiều sâu nghiên cứu và đánh giá, Tô Dã Nghi bị anh nhìn thẳng nôi cả da gà, duỗi khuỷu tay đánh anh một cái, lớn tiếng nói: “Mau trả lời tôi đi!”

Cuối cùng Triệu Duyệt dời ánh mắt, hai tay khoác qua gáy, cười đến vẻ mặt bùng tình, lăm bằm lâu bầu nói: “Thằng nhóc này... Thật là có ý tứ nha.” Cuối cùng anh lại không trả lời câu hỏi của Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi vừa mới nhận xong ảnh chụp của cô Mạc Ninh gửi, còn chưa mở ra xác nhận có phải tấm hình năm đó ở diễn đàn trường học không, liền nghe thấy dưới lầu truyền đến giọng nói lớn của Triệu Duyệt: “Tên tiểu nhân này!”

Tô Dã Nghi đương nhiên sẽ không cho rằng Triệu Duyệt đang luyện giọng, lúc này cô đã nghĩ đến, Triệu Duyệt và Dịch Tự cãi nhau. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, Tô Dã Nghi cời giày cũng không kịp, chạy ra khỏi tổ nhỏ, nằm sấp trên hành lang, túm lấy lan can nhìn về phòng khách.

Dịch Tự đang ngồi trên sofa xem báo giấy, đây là thói quen của anh, hoặc là vào thứ Sáu, hoặc là vào thứ Năm, báo chí thứ Hai đưa đến sẽ xem mấy lần. Nhưng mà, báo chí anh xem không phải là nhật báo và báo chiều, mà là báo chí một phần tên là “kỹ xảo lập trình máy tính” chuyên nghiệp.

Triệu Duyệt lại đứng bên cạnh sofa của anh, khí thế cực kỳ mạnh, mang theo chút thích thú từ trên cao nhìn xuống, ít nhất theo góc độ Tô Dã Nghi nhìn xuống là như vậy.

Tô Dã Nghi siết chặt nắm tay, rất sợ hai người dưới lầu đánh nhau, nhưng cô lại không dám xuống.

Vốn tưởng rằng Dịch Tự im lặng làm cho Triệu Duyệt tức giận, không ngờ tới khi Triệu Duyệt nói tiếp, trong giọng nói vậy mà chỉ còn lại một loại thành kính nghi hoặc: “Này, rốt cuộc anh trộm tài khoản của tôi thế nào thế? Tại sao cái gì liên quan tới tôi đều xóa bỏ không hết?”

“...” Dịch Tự dời tầm mắt, tiếp tục xem báo giấy.

“Không thì anh lên nói cho tôi biết, anh làm thế nào trộm được số hiệu của tôi, dùng ID của tôi phát ảnh chụp như thế nào, tôi cũng có thể chơi đùa ID của người khác gì gì đó, tôi có thể không tính toán chuyện này với anh...”

“Tôi hoàn toàn không rõ anh đang nói cái gì.” Dịch Tự đứng lên, ngay cả ánh mắt cũng không liếc tới Triệu Duyệt một cái, xoay người sát qua phía sau anh, trong chớp mắt anh xoay người, ánh mắt cực kỳ tự nhiên di chuyển vị trí...

Cực kỳ tự nhiên bắt đến Tô Dã Nghi đang nằm úp sấp trên lầu túm lan can rình coi.

Sau đó ánh mắt của anh tạm dừng một chút, sau đó mới xoay người rời đi.

Tô Dã Nghi ngẩn người tại chỗ, đầu choáng váng, luôn luôn cảm giác bị điện giật, nhớ lại vài giây vừa rồi qua đi, cô cảm thấy anh đang nói chuyện với cô...

Ánh mắt kia...

Giống như đang nói với cô “Ngủ ngon”.

“Anh cũng ngủ ngon.” Tô Dã Nghi mấp máy môi, rất nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40

Edit: Lam Anh

Bị Đới Duy điều động, sau khi “Vua muộn” Triệu Duyệt không đếm nổi số lần đi muộn, Tả Đan tới tìm anh. Nói chung cực kỳ nghiêm túc cực kỳ nghiêm túc nói chuyện với anh một chút, tóm lại, khi Triệu Duyệt trở lại bàn làm việc, khí thế cả người đều đã thay đổi.

Tô Dã Nghi chính là “người bị hại” của sự thay đổi tầng tầng lớp lớp của anh.

Lúc này Triệu Duyệt kéo cô đến gian phòng hút thuốc, vô cùng chân thành tha thiết nói: “Nếu mỗi ngày cô có thể gọi tôi rời giường mà nói...”

Tô Dã Nghi cũng không ngẩng đầu, trực tiếp cắt ngang anh: “Mơ tưởng.” Sau đó xoay người muốn ra khỏi phòng hút thuốc.

Triệu Duyệt kịp thời nói sau lưng cô: “Chúc Ly thật sự muốn biết rốt cuộc Dịch Tự sống ở chỗ nào.”

Tô Dã Nghi dừng bước chân, quay lại trừng anh: “Anh!”

“Chỉ là mỗi ngày khi cô rời giường thuận tiện gọi tôi dậy mà thôi.” Nói tới đây, biểu cảm của Triệu Duyệt nháy mắt trở nên đáng thương: “Cô phải thông cảm một chút, tôi vốn là một Phú Nhị Đại, tôi vì theo đuổi tình yêu vĩ đại mới lưu lạc đến mức này...”

Trước khi da gà nổi trên tay Tô Dã Nghi lan tràn đến toàn thân, cô kịp thời ngắt lời anh: “Được, được, được!”

Sáng sớm hôm sau, Tô Dã Nghi quả thực làm hết phận sự làm một cái “đồng hồ báo thức”.

Buổi sáng mỗi ngày Dịch Tự bảy giờ rưỡi rời giường, vì bắt đầu cùng anh dùng chung toilet, bình thường Tô Dã Nghi sẽ muộn tới gần tám giờ mới thức dậy. Hôm nay, để trông ra một khoảng thời gian gọi Triệu Duyệt rời giường, Tô Dã Nghi cố ý rời giường vào lúc bảy giờ bốn mươi, sau đó xuống lầu, gõ vang cửa phòng ngủ chính.

Gỡ một lúc lâu, bên trong đều không có động tĩnh. Tô Dã Nghi tức giận trong lòng, kêu to ngay tại cửa: “Triệu Duyệt, rời giường đi!”

Gọi xong, Tô Dã Nghi lẳng lặng chờ đợi một lúc để xác định động tĩnh bên trong. Không biết, động tĩnh thì có, lại không phải truyền đến từ phòng ngủ chính. Tô Dã Nghi theo tiếng động nhìn về phía nhà vệ sinh, Dịch Tự đang đứng ở cửa nhìn cô, rõ ràng là vừa lúc rửa mặt xong, vẻ mặt tinh thần khoan khoái.

Tô Dã Nghi vẫy tay về phía anh chào một tiếng: “Buổi sáng tốt lành.”

Dịch Tự nhíu mày hỏi: “Cô đang làm gì?”

Ánh mắt lúc đó của Tô Dã Nghi ở phòng ngủ chính và Dịch Tự bắn khoanh một lần, đột nhiên cảm thấy áp án có chút không nói lên lời, nhưng cô lại không tiện không trả lời, vì thế cúi đầu ngập ngừng nói: “Gọi Triệu Duyệt... rời giường!”

Có một lúc lâu, Tô Dã Nghi và Dịch Tự đều im lặng.

Tô Dã Nghi im lặng là vì đang chờ phản ứng của Dịch Tự, Dịch Tự im lặng... Tô Dã Nghi không biết là vì cái gì. Cho đến khi cô vẫn tập trung tinh thần chú ý phương hướng tiếng bước chân truyền đến, cô mới chậm rãi ngẩng đầu, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng Dịch Tự đi vào phòng.

Sau đó liên tục vài ngày, Tô Dã Nghi cứ theo lẽ thường gọi Triệu Duyệt rời giường, cô lại không gặp được Dịch Tự. Đoán rằng có thể anh công tác bận rộn, ra ngoài quá sớm, về nhà quá muộn gì gì đó... Tô Dã Nghi cũng không đặt chuyện này trong lòng, dù sao trước kia anh cũng thường xuyên như vậy.

Cô trái lại nhớ, thứ Sáu mua chút đồ ăn ngon, cho anh bồi bổ thân thể gì đó.

Buổi chiều thứ Sáu, Tô Dã Nghi trước tiên hoàn thành công việc, khi thu thập túi sách chuẩn bị đi siêu thị lớn mua sắm một chút, Triệu Duyệt đột nhiên lộ đầu tới, thần bí nói như này: “Cô muốn đi siêu thị?”

Tô Dã Nghi đã thu thập xong “Ừ” một tiếng, nhấc túi lên liền đi.

Triệu Duyệt đột nhiên bước nhanh vượt qua.

Trong thang máy, Tô Dã Nghi buồn bực hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Triệu Duyệt cười hi hi: “Đi siêu thị! Mỗi lần cô nấu cơm nhất định phải làm nắm Lactarius xào thịt à, rau chân vịt gì đó, không thể đổi món cá sao?”

Từ sau khi Triệu Duyệt đến cùng sống chung, Tô Dã Nghi vẫn bị anh lấy Dịch Tự làm lý do uy hiếp các loại, rất không dễ dàng chịu đựng được đến Chủ nhật, cô không cần lo lắng Triệu Duyệt có thể giúp Chúc Ly mặt báo bất cứ lúc nào, vì thế lo lắng cũng miễn cưỡng vài phần, lờm anh một cái, Tô Dã Nghi tức giận nói: “Tôi cũng không phải bảo mẫu của anh, tôi muốn nấu đồ ăn gì thì nấu đồ ăn đó!”

Hai người sống vai đi ra khỏi thang máy, Triệu Duyệt bị giọng điệu của Tô Dã Nghi làm cho cười to “Ha ha”: “Cô đây là nông nô xoay người khuyến khích đủ sao?”

Tô Dã Nghi không để ý anh, chỉ “hừ hừ” hai tiếng, lại bước nhanh hơn ra khỏi cao ốc.

Triệu Duyệt đuổi kịp cô, giọng điệu vẫn không chút đứng đắn như cũ: “Nếu cô ở trước mặt Dịch Tự đáy lòng cũng cứng rắn như vậy, tôi đã nói cô lợi hại.”

“Ai cần anh nói tôi lợi hại!”

“Cô phải nói chuyện hòa thuận với tôi, tôi dạy cho cô theo đuổi Dịch Tự thế nào.”

“Ai cần anh...” Suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi đứng lúc dừng lại lời muốn nói ra, quay đầu nhìn anh: “Anh... Anh có ý gì?”

Triệu Duyệt cười thần bí: “Giúp cô theo đuổi Dịch Tự nha.”

Tô Dã Nghi bĩu môi, buồn bực nói: “Không phải ngay từ đầu anh đã nói tình yêu của tôi không có khả năng sao?”

Triệu Duyệt cười thoải mái: “Đó là ngay từ đầu.”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, nghi hoặc hỏi: “Có ý gì?”

Triệu Duyệt vỗ vỗ đầu cô, cực kỳ chân thành cười nói: “Theo đuổi phụ nữ tôi vốn cũng rất am hiểu, huống chi theo đuổi đàn ông?” Rất nhanh nhận thấy lời nói của mình có nghĩa khác, Triệu Duyệt vội sửa đứng trước khi Tô Dã Nghi hiểu: “Ý của tôi là, tôi là đàn ông, đàn ông luôn hiểu đàn ông hơn.”

Tô Dã Nghi vẫn không nâng nổi tinh thần nghĩa sĩ: “Tôi, anh hiểu anh ấy có ích lợi gì, anh ấy không thích tôi, anh ấy có người trong lòng.”

“Có người trong lòng?” Chẳng lẽ anh nhìn nhầm rồi? Trên mặt Triệu Duyệt thoáng chốc gấn đầy sự nghi ngờ.

Tô Dã Nghi gật đầu: “Đúng vậy, bắt đầu từ trung học đều cực kỳ thích.”

Triệu Duyệt vừa nghe đáp án này liền vui vẻ, ban đầu vẫn chỉ là cười yếu ớt, về sau gần như nghĩ đến chuyện đùa giỡn gì, dần dần càng cười càng lớn, sau cùng lại cười đến vui vẻ, chỉ kém cười khom lưng thôi.

Khi đến siêu thị, Tô Dã Nghi đã từng tính bỏ qua đồ ăn mình thích ăn, lập tức tới khu rau dưa, bị Triệu Duyệt giữ chặt một phát, anh dùng một giọng cực kỳ nghiêm túc nói: “Không cần đối quá tốt với người đàn ông cô thích, lúc này làm cho họ cảm thấy lòng tốt của cô là lẽ đương nhiên, sẽ làm hư bọn họ.”

Tô Dã Nghi nghe xong, lại choáng váng một khoảng thời gian tiêu hóa xong, cuối cùng trịnh trọng gật đầu.

“Vẫn là chọn một chút đồ ăn tôi thích đi!” Triệu Duyệt đạt được dường như cười, kéo Tô Dã Nghi tới khu thịt tươi, sau khi mua hai cân xương sườn, lại lôi kéo cô đi khu thủy sản mua hai con cá lớn, Triệu Duyệt vốn định mua mấy con cua, Tô Dã Nghi thật sự không biết làm, vì thế cuối cùng anh rất không nỡ bỏ qua.

Sau đó hai người lại mua chút đồ ăn khác, lúc trả tiền Tô Dã Nghi mới phát hiện, hình như lần này một loại đồ ăn Dịch Tự thích cũng chưa mua.

Anh có tức giận không nhỉ?

Đáp án vấn đề này... Tô Dã Nghi biết rất nhanh.

Hai người Tô Dã Nghi và Triệu Duyệt đang vì người nào xách cái nào từ siêu thị xuất hiện mà vẫn vui vẻ tranh chấp cả đến khi vào trong nhà, tiếng tivi trong phòng khách và người ngồi ngay ngắn trên ghế sofa nghiêng tay nhìn bọn họ khiến Tô Dã Nghi lập tức ngậm miệng.

Tivi mở ra, phát một bộ phim truyền hình không biết tên, một tay Dịch Tự đang ở trên tay vịn ghế sofa, một tay nắm một góc báo chí trên đùi, cứ như vậy nghiêng mặt lạnh lùng tới nhìn bọn họ, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng.

Triệu Duyệt rùng mình một cái, giống như vui đùa nói: “Trong phòng mở điều hòa sao?”

Dịch Tự đương nhiên không để ý anh, Tô Dã Nghi trơ mắt nhìn anh quay đầu trở lại, tiếp tục xem báo giấy. Rõ ràng không có bất kỳ biểu cảm và động tác tay chân gì, thậm chí anh chưa nói một câu nào, Tô Dã Nghi lại cảm nhận được quanh người anh bao phủ một loại hơi thở - hơi thở phẫn nộ.

Tô Dã Nghi cũng rùng mình một cái.

Bởi vì thời gian đã không còn sớm, Tô Dã Nghi liền mang theo đồ đặc trực tiếp đi vào phòng bếp. Triệu Duyệt cời giầy xong vốn còn muốn chạy tới chỗ sofa, mắt nhìn người đã ngồi ở chỗ kia, anh lại cười dừng bước chân, xoay người, ân cần mà lại hung phẫn hô to: “Tôi tới giúp cô nha, Dã Nghi!” Dứt lời, cũng bước vào phòng bếp.

Tô Dã Nghi mang từng cái đồ ăn ra rửa sạch, mở nước bồn rửa rau, bỏ con cá đã mổ bụng vào, có chút không đành lòng nhìn Triệu Duyệt nói: “Nếu là tới giúp tôi, vậy anh giúp tôi rửa cá nhé!”

Triệu Duyệt kéo tay áo, cười tít mắt nói: “Được.”

Tô Dã Nghi từ phía sau anh đi qua, định đóng cửa phòng bếp, Triệu Duyệt vội vàng giữ chặt cô, nói: “Sao lại đóng cửa, không khí nhiều không lưu thông đâu!”

Tô Dã Nghi: “Như thế này xào rau lại có rất nhiều mùi dầu mỡ.”

Triệu Duyệt suy nghĩ một lúc lâu: “Khi nào xào rau thì đóng đi.” Dừng một chút, đáng vẻ giống như ngại ngần lại rất có chuyện riêng, “Tôi có chứng sợ không gian chật hẹp.”

Tô Dã Nghi: “Hả?”

Triệu Duyệt xắn tay áo đến nửa cánh tay vuốt cằm, cực kỳ nghiêm túc nhìn con cá chết trong bồn nước kia, hơi mờ mịt nói: “Nó sạch sẽ như vậy, phải rửa như thế nào?”

Tô Dã Nghi vừa sắp xếp xương sườn xong quay đầu lại thấy bộ dáng anh vẫn không nhúc nhích, nhìn không được trừng anh: “Nhìn xem, tôi dạy cho anh!” Sau đó xoay người kề vai cùng Triệu Duyệt, một đôi bàn tay lườn vào trong bồn nước, đụng đến đầu cá, nói, “Mẹ tôi dạy tôi, rửa cá phải rửa đầu trước, trong đầu nó còn có mang cá.” Vừa nói xong, Tô Dã Nghi vừa điềm đậm tách đầu cá ra, lòi từ bên trong ra một mang cá màu đỏ...

“Chắc chắc...” Bộ dáng Triệu Duyệt một mặt ghét bỏ, “Cô thật tàn nhẫn đấy, Tô Dã Nghi.”

“Vốn là như vậy mà, chẳng lẽ anh muốn ăn mang cá?” Đang nói, con cá trong bồn nước kia đột nhiên mạnh mẽ vẩy đuôi cá, thoát ra từ trong tay Tô Dã Nghi. Tô Dã Nghi bị dọa giật nảy mình, theo bản năng hét lên một tiếng “A”.

Triệu Duyệt cũng bị tiếng động kia hù dọa nhảy về sau một bước, còn ân cần kéo Tô Dã Nghi đến một bên, hỏi thẳng: “Không làm sao chứ?”

Tô Dã Nghi thở hổn hển, bình tĩnh một hồi lâu mới nói: “Con cá này, con cá này...”

Triệu Duyệt cách rất xa nhìn, còn có chút nghi mà sợ: “Là vẫn chưa chết hẳn hả! Sẽ không cắn người chứ?”

Nghe xong lời của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi “phốc” một tiếng, nhìn không được cười ra tiếng, nói thẳng: “Lần đầu tiên tôi nghe nói cá sẽ cắn người, anh còn bình thường hay không thế!”

Triệu Duyệt không cam lòng yếu thế: “Lần đầu tiên nghe? Cô chưa từng nghe qua cá mập sẽ cắn người? Cô chưa từng nghe qua cá kình sẽ cắn người? Cô chưa từng nghe qua cá sấu sẽ cắn người? Những con này đều là cá đấy!”

Tô Dã Nghi phản bác: “Này, cá sấu không phải cá mà!”

“Dù sao thì, cá sẽ cắn người, đây mới là bình thường.”

“...”

Hai người ở phòng bếp trao đổi quá say sưa, không ai chú ý đến cái người trong phòng khách kia bỗng nhiên đứng lên cuối cùng lại ngồi trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 41:

Edit: Lam Anh

Khi đồ ăn ở trên bàn, Dịch Tự đã không thấy nữa.

Tô Dã Nghi ở nhà anh gọi anh hồi lâu, vẫn không có động tĩnh gì như cũ. Thấy tình hình như vậy, Tô Dã Nghi có chút lo lắng nói với Triệu Duyệt: “Anh ấy... Anh ấy sẽ không thật sự tức giận chứ?”

Triệu Duyệt ngồi xuống ở nhà ăn, ngẩng đầu nhìn về mặt của Tô Dã Nghi, mặt mang ý cười hỏi: “Tại sao anh ta tức giận chứ?”

“Bởi vì, bởi vì...” Lời nói của Tô Dã Nghi哽 ở trong này rốt cuộc không tiếp tục nói hết.

Sự thật là, ở chung cùng Dịch Tự lâu như vậy, Tô Dã Nghi chỉ dựa vào cảm giác đã có thể biết được tâm tình anh không tốt. Nhưng cô thật sự không biết tại sao tâm tình anh không tốt. Không biết rằng nguyên nhân rất đơn giản, anh chưa bao giờ nhắc đến với cô, dù cho cô đã từng hỏi...

Thật ra cô cũng từng đoán, nhưng mà mỗi lần đều đoán sai.

“Cô không biết tại sao anh ta phải tức giận, thì không cần đi quan tâm anh ta đâu.” Sợ cô không hiểu ý tứ của mình, Triệu Duyệt tiếp tục điềm đậm giải thích: “Ý của tôi là, không biết tại sao anh ta tức giận, tự nhiên cô cũng không biết an ủi anh ta như thế nào, đúng không?”

Ánh mắt Tô Dã Nghi cuối cùng tạm thời rời khỏi phương hướng của phòng ngủ thứ hai.

Bữa cơm này có cá có xương sườn, thật ra đều là đồ Tô Dã Nghi thích ăn, cô lại không ăn bao nhiêu. Chờ ăn xong cơm tối, lực chú ý của Tô Dã Nghi vẫn không thể nào thu lại từ phòng ngủ thứ hai bên kia.

Sau khi Triệu Duyệt ăn uống no say, thờ dãi một hồi nói: “Cô có thể không chịu thua kém không nhìn anh ta một chút hay không?”

Tô Dã Nghi uất ức nói: “Anh ấy không ra khỏi phòng đã thật lâu rồi.”

Triệu Duyệt vỗ đầu cô: “Anh ta không ra khỏi phòng có quan hệ gì với cô?”

Tô Dã Nghi cúi đầu, yếu ớt nói: “Anh ấy không ăn cơm tối.”

Triệu Duyệt bắt đầu nói: “Anh ta sẽ không dúi chết bản thân.”

Cho dù Triệu Duyệt nói không sai, Tô Dã Nghi vẫn không có cách nào yên tâm, còn nói: “Tôi lại đi gọi anh ấy?”

Triệu Duyệt trừng cô, cô không phát hiện, bởi vì tầm mắt của cô ngoại trừ đồng cứng trên mặt đất, còn lại là nhắm chặt trên cửa phòng ngủ thứ hai kia. Anh có chút tức giận, mở miệng nói: “Anh ta đã hoàn toàn không thích cô không để ý đến cô, cô để ý anh ta như vậy, không biết là cô cực kỳ ngốc cực kỳ ngu xuẩn cực kỳ tự mình đa tình sao?”

Tô Dã Nghi đột nhiên quay đầu nhìn Triệu Duyệt. Cô cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Triệu Duyệt, thật ra chỉ nói cho cô nghe con người khác biệt, ý tứ bọn họ hiểu rõ.

Thật ra anh định nói dễ nghe chút... Bản thân Tô Dã Nghi bình thường đều đã cảm thấy chính mình cực kỳ bị coi thường. Nhưng mà không có biện pháp, tình cảm đối với Dịch Tự chính cô đã tự mình phân tích, lúc ban đầu là mê luyến, giống như từng dạng phụ nữ của Thiếu Nữ Thời Đại đã từng trải qua, bởi vì anh xuất sắc, bởi vì anh ưu tú. Loại mê luyến này trước khi cô từ biệt Thiếu Nữ Thời Đại thì sẽ không biến mất, cho nên, trước khi gặp được người đàn ông kế tiếp khiến cô rung động, cô vẫn chưa từng quên anh, mãi đến khi gặp lại anh ở Bắc Kinh. d'đ/l.q;đ

Nhưng mà, Thiếu Nữ Thời Đại của Tô Dã Nghi hình như liên tục có hơi dài.

Gặp anh, ở chung một chỗ với anh, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, mỗi ngày cẩn thận di chuyển, chút lo lắng, chút vui mừng, chút ảm áp, từ từ tích lũy trong lòng cô, trong lúc vô tình, sự yêu thích của cô đối với anh đã tích góp được thật dày, thích thu thập về mặt của anh như thế, thích cùng với anh như thế...

Hơn nữa càng về sau, anh coi cô như bạn tốt, luôn luôn bắt ngờ hành động tốt với cô...

Hơn nữa anh còn từng hôn cô...

Có loại cảm xúc không hiểu tràn đầy xuất hiện, phình ra cả trái tim cô, chát chát, Tô Dã Nghi nhịn không được muốn khóc.

Thấy nước mắt long lánh trong mắt cô, cuối cùng giọng nói của Triệu Duyệt không tiếp tục cứng rắn như vừa rồi nữa, mà là dừng dừng qua loa một câu: “Này, cô đừng yếu ớt như vậy chứ! Tôi nói sai có thể phản bác tôi mà!” Dội hỏi lâu Tô Dã Nghi không hề phản ứng, Triệu Duyệt lại bắt đầu tự giễu, “Không phải tôi cũng bị người phụ nữ gọi là Trần Bách Mộng kia ghét bỏ về nhà, ngay cả cha mẹ tôi đều không cần tôi nữa tôi vẫn đang bám riết không tha sao? Hai chúng ta kẻ tầm thường người nửa cân, cùng là người lưu lạc chân trời đây.”

Tô Dã Nghi không để ý đến anh nữa, đứng dậy đi lên gác xếp, khi đi đến cửa gác xếp, vẫn còn không quên quay đầu dặn dò Triệu Duyệt: “Anh rửa bát!”

Triệu Duyệt đau buồn: “Này, sao là tôi rửa bát chứ?”

Hơn mười một giờ nửa đêm, Tô Dã Nghi ở trên lầu hòa hoãn cảm xúc thời gian thật lâu mới thu thập đồ đạc xuống lầu tắm rửa, trong lúc cô vẫn tập trung nghe động tĩnh dưới lầu, ngoại trừ thỉnh thoảng Triệu Duyệt ra phòng khách lấy đồ ăn uống, không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Dịch Tự vẫn không ra khỏi phòng.

Khi tắm, suy nghĩ của Tô Dã Nghi bay rất xa, ví dụ như, cô liên tưởng đến nguyên nhân đến bây giờ Dịch Tự cũng chưa ra ngoài cực kỳ có thể là bởi vì anh đối bụng, sau đó đối đến chóng mặt, toàn thân mệt mỏi, cuối cùng ngất ở trong phòng, không ai biết...

Cho dù xối ở trên người là nước ấm, Tô Dã Nghi vẫn rung mình một cái.

Sau khi rung mình cái này, Tô Dã Nghi lo lắng càng sâu, vội vàng tắm rửa xong, ra khỏi phòng vệ sinh, thẳng đến phòng ngủ thứ hai. Cũng không cầu nệ, một chút cũng không cảm thấy mất tự nhiên, mạnh mẽ gõ cửa liên tục.

Thật lâu sau, không có người trả lời.

Tô Dã Nghi lập tức mơ mộng loại tình hình này là tình cảnh vừa rồi mình tưởng tượng trong lúc tắm, cũng trong loại tình cảnh tự mình mơ mộng này mà trở nên lo lắng, đi tới đi lui hồi lâu, cuối cùng cô “Đang đang đang” xông lên gác xếp, tìm điện thoại ra, gọi cho Dịch Tự.

Mỗi khi bên trong “tút” một tiếng, trái tim Tô Dã Nghi đập cũng sắp chia ra một cái, ngay khi cô cảm thấy tần suất trái tim kia đập nhanh không chịu nổi, trong di động đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo: “A lô?”

Tô Dã Nghi dùng giọng nói kinh thần “Ách” một tiếng dài, nghe qua giống như ợ một cái no nê.

Người bên kia điện thoại cực kỳ kiên nhẫn chờ đợi trận cảm xúc này của cô qua đi. Sau một lúc lâu, Tô Dã Nghi rốt cuộc mở miệng lần thứ hai: “Dịch, Dịch Tự?”

Trong điện thoại truyền ra âm thanh cực kỳ rõ ràng: “Ừ.”

“Anh ở... Anh còn ở trong phòng?”

“Tôi ở Thiên Tân.”

Tô Dã Nghi trừng lớn đôi mắt: “Hả? Thiên Tân?”

“Đi công tác.”

Tô Dã Nghi: “Hả? Đi công tác?”

“...”

“Tôi còn tưởng rằng, tôi còn tưởng rằng...”

Giọng nói trong di động lặng im phút chốc, sau đó nói: “Tưởng rằng cái gì?”

Tô Dã Nghi tiến vào nằm trong chăn đệm nằm dưới đất, thành thật trả lời: “Tưởng anh không ăn cơm tối, đói ngất xỉu.” Đáp xong, Tô Dã Nghi đưa tay kéo chăn qua, che phủ đầu vào trong chăn.lam,anh

“Sau đó thì sao?”

Không nghĩ tới Dịch Tự còn có thể tiếp tục hỏi, cũng không nghĩ tới anh vậy mà vẫn có tâm tình nghe. Nhưng Tô Dã Nghi là người thành thật, mặc dù giọng nói rầu rĩ tròn ở trong chăn, cô vẫn đáp: “Tôi đi gõ cửa phòng anh, anh không ở đó, tôi sợ anh...” Nói tới đây, Tô Dã Nghi không nói được nữa, một mặt phản ứng được mình thật sự vô cùng ngốc, mặt khác, nội dung trong lời của cô hình như cực kỳ mờ ám.

Dịch Tự đọc rõ từng chữ cực kỳ chậm: “Cô sợ cái gì?”

Bốn chữ này nói quá chậm, Tô Dã Nghi nghe không hiểu là câu hỏi hay câu trần thuật. Nhưng mà, không biết tại sao, cô có thể rõ ràng cảm giác được, bốn chữ này xuyên qua từ trong điện thoại, chui vào lỗ tai cô, sau đó nhảy lên khắp cả toàn thân cô...

Không biết cảm thấy toàn thân nóng lên là chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng Tô Dã Nghi không dám nói tiếp, mà là khẩn trương nói: “Anh đi công tác khi nào trở về?”

“Buổi tối chủ nhật.”

“À...”

“Còn có việc gì sao?”

Tô Dã Nghi vội vàng đáp: “Không có.”

“Thời gian không còn sớm, ngủ ngon.”

Tô Dã Nghi: “Ngủ ngon.”

“Sữa trong tủ lạnh.”

Đề tài đột nhiên chuyển đến đồ ăn, Tô Dã Nghi có chút không phản ứng kịp, theo bản năng thốt ra câu giọng điệu hỏi lại: “Hả?”

“Nhớ ăn bữa sáng.”

Tô Dã Nghi tiếp tục hỏi lại: “Sao?”

“Cúp đây.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại xong, Tô Dã Nghi để lộ chân, cầm điện thoại nằm ngửa ở sàn, mở to hai con mắt nhìn trần nhà rất lâu. Mãi đến khi trần nhà mờ mờ ảo ảo chiếu ra hình dáng của Dịch Tự, cô mới mỉm cười, ngọt ngào tiến vào giấc mơ.

Hóa ra là dặn dò cô ăn bữa sáng đúng giờ...

Ngày thứ Bảy đó, Triệu Duyệt thức dậy đã khuya. Tô Dã Nghi nghe lời Dịch Tự, thức dậy rất sớm ăn bữa sáng, lại đi ra ngoài đi dạo mới về nhà. Giữa trưa hơn mười một giờ Triệu Duyệt mới rời giường, không ăn sáng, anh thu thập lập tức chào hỏi Tô Dã Nghi rồi rời khỏi nhà

Tối ngày thứ Bảy, Triệu Duyệt không về nhà, cũng không điện thoại về. Tô Dã Nghi tự mình nghĩ lại một chút, Triệu Duyệt đêm không trở về ngủ cô tuyệt đối không lo lắng, sau đó cô cho ra một kết luận sâu sắc, Dịch Tự đối với cô mà nói là đặc biệt quan trọng.

Triệu Duyệt không có ở đây, Tô Dã Nghi cũng vui vẻ đến nhàn rỗi, mãi đến buổi tối Chủ Nhật, Tô Dã Nghi đang phơi quần áo, nghe tiếng mở cửa còn tưởng rằng Triệu Duyệt trở lại, cũng không để tâm quay đầu nhìn, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa vang dội truyền đến từ phía phòng ngủ thứ hai cô mới giật mình kinh ngạc mang theo một cái quần bông dày xoay người nhìn lại...

Dịch, Dịch Tự trở về rồi?

Tô Dã Nghi không hiểu sao cảm thấy khăn trương trong lòng.

Trên thực tế, Tô Dã Nghi nhìn thấy Dịch Tự cũng là sáng thứ Hai.

Cô cứ theo lẽ thường rời giường, cứ theo lẽ thường đi tới trước cửa phòng Triệu Duyệt, ngay khi cô xoa mắt lim dim buồn ngủ muốn gõ cửa, một giọng nói trong phòng khách ngắt lời cô: “Tô Dã Nghi.”

Tô Dã Nghi mê mang nhìn lại hướng giọng nói kia, thuận tiện ngáp một cái.

Trong朦胧 lung nhìn thấy có một bóng dáng đi về phía mình, cô lấy lại bình tĩnh, thấy rõ ràng là Dịch Tự, vội vàng giơ tay chào một tiếng: “Hi!”

Dịch Tự đi đến trước mặt cô, giơ tay lên, một cái đồng hồ báo thức sáng long lanh chiếu vào mắt Tô Dã Nghi, cô tập trung nhìn, kinh ngạc nói: “Ồ?”

Dịch Tự mang theo chính là đồng hồ báo thức lớn, đến nỗi lớn quá mức... Dù sao Tô Dã Nghi cũng chưa thấy qua loại kiểu mẫu này.

Cô lơ mơ nhìn Dịch Tự rũ mắt nhìn đồng hồ báo thức, một tay điều chỉnh đúng thời gian, cực kỳ tùy ý treo trên cửa khóa kéo của Triệu Duyệt, cười thoải mái với Tô Dã Nghi: “Về sau dùng cái này.”

Tô Dã Nghi sững sờ nhìn Dịch Tự xoay người trước mặt cô, sau đó lại sững sờ chuyển dời tầm mắt nhìn lại cái đồng hồ báo thức kia treo một bên trên cửa phòng Triệu Duyệt.

“Đỉnh linh linh!”

“Đỉnh linh linh!”

Tô Dã Nghi đột nhiên bị âm thanh của đồng hồ báo thức vĩ đại này dọa sợ tới mức nhảy bật ra ngoài, ngay cả phản ứng kêu lên “A” đáp lại kích động của cô cũng bị âm thanh này bao phủ rồi.

Chỉ phúc chốc, người ngủ say trong phòng ngủ chính cũng bị âm thanh của chuông đồng hồ báo thức này làm kinh sợ, Tô Dã Nghi chạy tới cửa phòng vệ sinh đồng thời xác định âm thanh của đồng hồ báo thức dừng lại, cũng thuận đường nghe thấy đầu kia truyền đến một tiếng hét thảm.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 42:

Edit: Lam Anh

Có đồng hồ báo thức loại siêu lớn của Dịch Tự, Triệu Duyệt rốt cuộc không tới trễ nữa.

Khi tới gần ngày nghỉ dài hạn mừng Một tháng Năm, anh lại xuất hiện một chuyện khác – về sớm.

Chuyện về sớm này theo lý mà nói cũng không nghiêm trọng lắm, thỉnh thoảng một hai lần, Tô Dã Nghi, Chúc Ly các cô đều có thể giúp anh làm lấy lệ cho qua. Nhưng mà, số lần càng nhiều, tiếp tục làm lấy lệ nữa thì có ý biến người lãnh đạo thành kẻ ngốc rồi.

Dù sao, Chúc Ly bọn họ bỏ qua che giấu giúp Triệu Duyệt, chỉ có Tô Dã Nghi vẫn kiên trì.

Hôm nay, Đới Duy đã rất lâu chưa từng “triệu kiến” (hẹn gặp) Tô Dã Nghi đột nhiên gọi một mình Tô Dã Nghi đến văn phòng của anh ta. Sau một lúc lâu đầu tranh, cuối cùng Tô Dã Nghi ôm một khối thấp thỏm lo lắng vào văn phòng chờ sai khiến, nhưng mà, đứng ở trong văn phòng Tổng giám, nghe Đới Duy nói chuyện như gió thoảng bên tai, trong đầu Tô Dã Nghi lại không ngừng hiện lên chuyện chưa thực hiện được xảy ra trong xe anh ta buổi tối ngày hôm đó...

Sau đó, cô lại cực kỳ tự nhiên liên tưởng đến chuyện phía sau chưa thực hiện được – chuyện xảy ra với Dịch Tự...

Suy nghĩ rồi rạc thật lâu thật lâu, nhưng cuối cùng cô vẫn nghe rõ, từ đầu tới cuối Đới Duy nói với cô chỉ là về chuyện tại sao Triệu Duyệt về sớm.

Từ phòng làm việc của Tổng giám ra ngoài, Tô Dã Nghi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng nhận không được tò mò, tên nhóc Triệu Duyệt kia mỗi ngày tan tầm sớm như vậy, lại về nhà trễ như thế, rốt cuộc là đi làm gì?

Đáp án vấn đề này, mãi đến khi kì nghỉ dài hạn ngày mừng Một tháng Năm đã đến, Tô Dã Nghi cũng chưa biết được.

Kì nghỉ dài hạn ngày mừng Một tháng Năm, từng người tổ Điện ảnh có từng cách trải qua, phương án nghỉ dài hạn của Tô Dã Nghi chính là - ở nhà.

Cô vốn tưởng rằng Dịch Tự mỗi ngày bận rộn đến thời kì nghỉ dài hạn nên nghỉ ngơi một chút, lại không nghĩ rằng, ba ngày đầu kì nghỉ dài hạn mừng Một tháng Năm, anh còn bận rộn hơn đi làm, ba ngày liền Tô Dã Nghi không thấy anh.

Triệu Duyệt cũng vô cùng kỳ lạ, Dịch Tự dù thế nào vẫn về nhà ở, nhưng Triệu Duyệt là liền ba ngày không về nhà.

Gần mười một giờ buổi tối ngày thứ ba, Tô Dã Nghi nằm trên mặt đất xem phim, xem bộ hài kịch Ấn Độ, cô vừa ăn kem vừa cười to “hồ hồ”, lúc cười đến lợi hại nhất, cô phun một ngụm kem trên bàn phím...

Vì thế cực nhanh tìm khăn tay lau đi, lau một lúc lâu mới sạch sẽ, ngẩng đầu vừa nhìn, màn hình đã biến thành màu xanh, màu xanh đậm.

Tô Dã Nghi buồn bực mở lại máy tính, đợi một lúc lâu, bên trong chỉ truyền ra âm thanh “tí tách” kỳ quái, màn hình vẫn đen...

Tô Dã Nghi lại cắt nguồn điện, vẫn là màn đen như cũ...

Cấn chặt răng, làm lại một lần...

Mãi đến khi máy tính nhỏ bé đáng thương ngay cả âm thanh “tí tách” cũng không phát ra, Tô Dã Nghi mới dừng lại sự “hung bạo” của mình.

Mười một giờ đêm khuya, sau khi máy tính sập, Tô Dã Nghi đứng ngồi không yên.

Trước kia khi học đại học, máy tính bị học có thể trực tiếp mang đến cửa hàng nhỏ sửa chữa máy tính của nhà trường, dù cho không nghiêm trọng như thế, cũng có thể hỏi mượn bạn học đĩa hệ thống cài đặt lại hệ thống gì đó, nhưng mà bây giờ...

Không có cửa hàng sửa chữa máy tính...

Không thể mượn bạn học đĩa hệ thống cho mình...

Tô Dã Nghi đau buồn nằm ngã xuống thảm, kéo “Đôi chim bồ câu” qua đau buồn nói: “Làm sao bây giờ? Tao phải mất ngủ rồi!”

Hơn mười hai giờ đêm Dịch Tự mới về nhà.

Tô Dã Nghi vừa nghe tiếng cửa nhà mở lập tức mở cửa xông tới cửa cầu thang gọi anh lại: “Dịch Tự!”

Dịch Tự ngẩng đầu nhìn cô.

Tô Dã Nghi đứng ở trên lầu hỏi: “Anh có đĩa hệ thống không?”

Dịch Tự ngưng mi: “Cái gì?”

“Cài đặt lại đĩa hệ thống.”

Dịch Tự nói: “Không có.”

Tô Dã Nghi khó tin nói: “Hà? Vậy máy tính anh hỏng... Anh dùng cái gì để sửa?”

Dịch Tự không hề dừng chân nhìn cô, mà đi thẳng tới chỗ tủ lạnh, sau khi cầm một lọ trà xanh lại đi về phòng khách, sau khi ngồi xuống ghế sofa mới quay đầu hỏi: “Máy tính hỏng?”

Tô Dã Nghi gật đầu.

Dịch Tự uống một ngụm trà xanh, nói: “Mang xuống đây, tôi nhìn xem.”

Tô Dã Nghi không muốn làm phiền Dịch Tự, mượn như vậy tìm anh hỏi đĩa hệ thống kì thực là sợ buổi sáng ngày mai anh rời nhà quá sớm cô lại dậy quá muộn không kịp gì đó...

Dịch Tự lập tức ở trong phòng khách thuận tiện giúp Tô Dã Nghi kiểm tra máy tính của cô một lần đơn giản, thao tác của anh trên bàn phím của cô quá nhanh, Tô Dã Nghi mở to hai con mắt không lồ, ngoại trừ thấy máy tính của mình từ màn hình đen biến thành màu xanh, cái khác, cái gì cô cũng không kịp thấy rõ.

Mãi đến khi Dịch Tụ mang máy tính của cô đứng dậy từ trên ghế sofa, Tô Dã Nghi mới thu hồi tầm mắt từ chữ cái ngay ngắn trên màn hình kia.

Trước khi xoay người, Dịch Tụ nói với cô: “Cô đi nghỉ ngơi trước đi.”

Tô Dã Nghi có chút lo lắng hỏi: “Hà? Phải sửa rất lâu sao? Hồng rất nặng à?” Không có máy tính, kì nghỉ dài hạn vài ngày của cô phải trải qua thế nào đây!

Dịch Tụ quay đầu hỏi thêm một câu: “Cô cần dùng gấp?”

Tô Dã Nghi che giấu lòng tâm gật gật đầu.

Dịch Tụ thân nhiên nói: “Biết rồi, cô xem tivi trước đi, xong thì tôi gọi cô.”

Lúc này Tô Dã Nghi mới vui vẻ “Ừ” một câu.

Bản thân Tô Dã Nghi cũng không phát hiện, thật ra cô cực kỳ buồn ngủ.

Sau hơn mười phút trôi qua, người vừa rồi còn nói mình cần dùng máy tính gấp trong chớp mắt liền híp mắt ngủ thiếp đi trong phòng khách, sofa dù sao cũng là sofa, cô ngủ cũng không thoải mái, theo bản năng xoay người, lật người một cái đã lật đến tay vịn cứng rắn, sau đó, cô thức dậy.

Người vừa tỉnh, ý thức cũng từ từ trở về. Quay đầu chung quanh, một lúc lâu mới tìm được vị trí phòng Dịch Tụ, sau một lúc lâu tập trung nghe động tĩnh, nghe thấy phòng tắm có tiếng nước, nghĩ Dịch Tụ đang tắm, cô cũng tiếp tục kiên nhẫn chờ.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng vệ sinh, Tô Dã Nghi lập tức đứng dậy, trong mắt chờ mong hỏi: “Có thể sửa xong chưa?”

Dịch Tụ đang dùng khăn mặt lau tóc, xa xa nhìn cô, gật đầu nói: “Vào đây xem.” Sau đó xoay người thẳng vào gian phòng.

Tô Dã Nghi hưng phấn mà theo sau.

Ngon đèn trong phòng Dịch Tụ sáng trưng, Tô Dã Nghi vừa vào đã thấy hai chiếc máy tính đặt hài hòa cùng một chỗ, trong đó một máy là của cô, một cái máy khác...

Tô Dã Nghi liên tưởng đến cái từ “gắn bó kề cận bên nhau” này, thế là ngượng ngùng cúi đầu.

Dịch Tụ nhún nhún chuột, có lẽ là do mới tắm rửa xong, giọng nói của anh ấm áp dịu dàng: “Không phải vấn đề rất lớn, sửa cho cô rồi,” Nói tới đây, ngón tay thon dài d.đ/l/qđ của Dịch Tụ nhấn trên một phím, nói, “Cô nhớ kỹ, về sau phím này không thể tùy tiện ấn linh tinh.”

Tô Dã Nghi nghiêm túc “À...” một cái, nghi hoặc lắm bảm: “Kỳ lạ, tôi không đụng đến chỗ này mà.” Vừa nói xong, cô vừa ma xui quý khiến đưa tay đi ấn cái phím kia, ngay khi ngón trỏ của cô sắp động đến trên phím kia...

“Bụp” một tiếng, căn phòng vừa rồi còn sáng sủa chỉ trong nháy mắt trở nên tối om.

Tình huống đột nhiên xảy ra dọa Tô Dã Nghi giật nảy mình, theo bản năng kéo chặt cánh tay người bên cạnh, cô vội vàng nói: “Làm sao vậy làm sao vậy?”

Dịch Tụ ngẩng đầu mắt nhìn trong phòng ngoài phòng, lại đi thử công tắc, vô cùng bình tĩnh nói: “Mất điện rồi.”

Tô Dã Nghi: “Hà?”

“Hóa đơn tiền điện của Tiểu Mạt Mạt ở chỗ của cô?”

“Ừ.”

“Ngày mai đưa cho tôi, tôi đi mua điện.”

“Được.”

“... Tiếp tục nói về máy tính.” Mặc dù mất điện, hai bệ cầm bút lại vẫn sáng, Dịch Tụ chính là nhờ ánh sáng trên màn hình ánh mắt nghiêm nghị nhìn Tô Dã Nghi, nhều mảy nói: “Cô giãy vò máy tính của mình như thế nào mà ngay cả tín hiệu báo nguy hiểm cũng không kêu?”

Tô Dã Nghi úp úp mở mở hồi lâu mới đáp: “Không cẩn thận, kem rơi vào.”

Lông mày của Dịch Tụ nhăn lại như trong dự đoán của Tô Dã Nghi, anh nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi... Khởi động lại vài lần.”

“Cắt nguồn điện?”

Tô Dã Nghi gật đầu.

“Cô cắt vài lần nữa là có thể cân nhắc đổi máy tính được rồi.”

Nghe ra ý tứ châm chọc trong lời nói, Tô Dã Nghi càng cảm thấy xấu hổ thêm, giọng nói càng lúc càng nhỏ: “Cảm ơn.”

Hai người im lặng một lúc, một lúc này, ngoại trừ tiếng hít thở và âm thanh vận hành rất nhỏ của máy tính, trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Cảm thấy im lặng như vậy rất kỳ quái, Tô Dã Nghi đang định ôm máy tính rồi đi, Dịch Tự đột nhiên bình tĩnh nói: “Nói một việc khác.”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

Dịch Tự hơi nghiêng người ngó mặt về phía máy tính của Tô Dã Nghi, vươn tay nắm lấy chuột, quay đầu nói với cô: “Đóng cửa lại trước.”

“Hà...” Chẳng lẽ anh có chuyện gì bí mật muốn nói? Cho dù cô cảm thấy hiện tại đang mất điện, khắp nơi đều tối đen, lại là rạng sáng, đóng cửa gì đó thật sự không cần thiết...

Tô Dã Nghi vẫn nghe lời đóng cửa lại.

“Cô lại đây.” Dịch Tự đưa lưng về phía cô nói.

Tô Dã Nghi đi tới, cũng giống d;đ.lqđ như anh, nghiêng người nhìn về phía màn hình máy tính màu xanh biếc của mình, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

Dịch Tự rành rang nhìn cô một cái, mở ra trước mặt cô một tài liệu jpg tên là “Dịch Tự” cô đặt ở màn hình máy tính.

Tô Dã Nghi hít vào một hơi.

Ngay khi tấm hình kia bị mở ra, sau đó phóng đại lấp kín tất cả màn hình máy của cô, Tô Dã Nghi lại hít vào một hơi.

Khi Dịch Tự từ máy tính quay đầu lại nhìn cô, Tô Dã Nghi phản xạ có điều kiện lui về sau hai bước.

“Có thể nói cho tôi biết, tại sao trong máy tính của cô lại có ảnh của tôi không?” Giọng nói của Dịch Tự trong căn phòng yên tĩnh mất điện này, lộ ra một cỗ áp lực rất lớn.

Tô Dã Nghi cứ thế vô tội nhìn anh, cô đã không còn tể bào nào đi suy nghĩ trả lời vấn đề này như thế nào, chỉ lắp bắp nói: “Tôi, tôi...”

Dịch Tự đứng thẳng người, từ mặt đến chân, hình dáng bên trái của anh được ánh sáng màn hình tân trang cực kỳ rõ ràng, anh mặc áo thể thao màu xám, tóc còn chưa khô hết, lúc này đang biết điều dãn ở trên trán...

Chống lại ánh mắt của anh, Tô Dã Nghi lại lùi một bước, sau lưng dán lên cửa, cổ tay đụng tới khóa cửa, cô cái khó ló cái khôn vặn một cái, chỉ là còn chưa hoàn toàn tới ổ khóa vặn tiếp, cổ tay dùng lực kia của cô đã bị một cỗ sức lực nắm lấy, sau đó bị nâng lên.

Tô Dã Nghi không thể tin nhìn Dịch Tự đã đứng trước mặt cô, đang nắm một cổ tay cô, trong mắt anh hiện lên đốm lửa nhỏ, Tô Dã Nghi tưởng rằng anh đang tức giận, biểu cảm trên mặt càng lộ vẻ vô tội, há miệng nói: “Không phải tôi cố ý...”

Dịch Tự cúi đầu, hôn cô chuẩn xác.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 43:

Edit: Lam Anh

Giờ này khắc này, trong phòng Dịch Tự yên tĩnh lạ thường, ánh sáng trên laptop bị bóng tối hòa tan, biến thành ánh sáng nhạt, nhuộm thành một loại không khí ái muội.

Lúc này Tô Dã Nghi cực kỳ tỉnh táo, cho nên, cảm giác bị người ta hôn môi tình tế cô nhận thức thật sự rõ ràng, dòng kia từ trong kẽ môi vượt qua hơi thở tươi mát khiến cô không uống rượu cũng tự say mê, cô thoải mái lại hạnh phúc nhắm hai mắt lại. Lúc bắt đầu tay phải bị đè thật cao lên tường, dần dần, vì để cho mình có tư thế thăng bằng và cân đối, cô cực kỳ tự giác dán tay trái của mình lên tường, biết điều như con mèo nhỏ.

Tô Dã Nghi phối hợp khiến cho Dịch Tự buông lỏng bàn tay nắm tay phải cô, ngược lại chuyển qua dưới cằm cô, thoải mái không chế cái đầu động đậy không hề trình tự của cô, tại thời điểm cô mê say, quyết đoán xâm nhập môi cô.

Tô Dã Nghi bị cảm giác xa lạ mà lại hưng phấn làm kinh sợ đến mở to hai mắt. Song song tầm mắt của cô chỉ có trán của Dịch Tự, cô rũ mắt cố gắng muốn thấy rõ hiện tại chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà, con mắt thấp nhìn thấy lại là lông mi của Dịch Tự...

Mỗi khi anh chuyển một hướng, lông mi của anh sẽ rung động một chút...

Tại sao bộ dáng lông mi rung động của anh mê người như thế?

Trước kia khi Chu Nhất Nặc và Lộ Điều ở cùng một chỗ đã từng nói với cô: “Hôn môi là chuyện rất hạnh phúc, nhất là cùng người đàn ông mình thích sâu sắc. Nhưng mà, nếu là cậu, vậy còn phải xem kỹ thuật của người đàn ông kia như thế nào.” Khi đó Tô Dã Nghi vẫn say mê đọc tiểu thuyết ngôn tình, chỉ cảm thấy hôn môi gì đó, luôn luôn là chuyện của người khác, cách cô rất xa rất xa.

Nhưng mà hiện tại, cô cảm nhận được Dịch Tự cực kỳ rõ ràng, cô chưa từng trải qua việc hôn môi, không biết kỹ thuật của anh có được hay không, cô chỉ biết là, bị anh hôn một chút một chút như vậy, một chút sức lực cô cũng không có, toàn thân mềm nhũn, bàn tay ban đầu còn nghe lời đặt trên tường trong lúc không có ý thức buông xuống, về sau, lại lo lắng mình sẽ yếu ớt ngã xuống, vì thế cô giờ tay ôm lấy eo anh...

Bị động tác của cô chạm đến, Dịch Tự dừng lại.

Sự mát lạnh ngọt ngào kia lui đi, Tô Dã Nghi mở to mắt, sức lực của cô còn chưa khôi phục, ý nghĩ cũng còn đang rối loạn, lúc này giương mắt nhìn anh, ánh mắt và vẻ mặt đều mê ly, bàn tay cô lại cứ ôm eo anh chặt như thế...

Nụ hôn mang theo bão táp của Dịch Tự lại lần nữa kéo tới, gây Tô Dã Nghi bị sức lực này bắt buộc chống đỡ lên cửa, vừa rồi cô còn có thể theo tiết tấu của Dịch Tự từ từ hôn trả anh, nhưng đến lúc này, cô giống như chỉ kịp phối hợp anh, hoàn toàn không kịp tự chủ làm...

Bây giờ cảm nhận là hoàn toàn mới, bỗng nhiên lên, bỗng nhiên xuống, bỗng nhiên kịch liệt, bỗng nhiên dồn dập, Tô Dã Nghi cảm thấy cô d.đ;l.q;đ sẽ đột nhiên không thờ nổi ở một khác, nhưng mà, mỗi khi cô cảm thấy cô sắp hít thở không thông mà chết, Dịch Tự sẽ tạm thời buông cô ra, đợi cô thay đầy đủ không khí, lại tiếp tục hút đi tất cả không khí trong môi cô...

Giống như đang ngồi trên mây xanh, cực kỳ kích thích, cực kỳ kích thích.

“Muốn nói cho tôi đáp án chưa?”

Khi nghe thấy giọng nói như thế, Tô Dã Nghi mới tỉnh mở mắt ra, trong phòng vẫn là một mảnh tối đen, màn hình laptop đang lóe sáng hình vẽ bảo vệ, ngoại trừ tiếng hít thở nặng hơn vừa rồi, toàn bộ không có bất kỳ cái gì thay đổi.

Tô Dã Nghi thiếu chút nữa thì cho rằng vừa rồi cô nằm mơ, mãi đến khi cô cảm giác được vị trí đôi tay mình đang đặt, cô nhanh như chớp thu tay về, không thể tin nhìn chúng nó.

Rốt cuộc cô vén quần áo của anh lên khi nào thế?

“Tô Dã Nghi?”

Giọng nói của Dịch Tự mang theo một sức hấp dẫn mê người, người nghe được đứt khoát ngựa ngáy trong lòng. Tô Dã Nghi ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt nghi hoặc: “Cái gì?”

Ánh mắt của Dịch Tự sáng lấp lánh, giống như quả cầu pha lê đen vớt được từ trong nước, anh cứ thế nhìn cô, cực kỳ nghiêm túc hỏi: “Trong máy vi tính tại sao có ảnh chụp của tôi?”

Tô Dã Nghi còn đang nhớ lại cô lần mò trên thân thể Dịch Tự từ khi nào, lúc này nghe rõ ràng vấn đề này, toàn thân như lửa đốt, vội vàng vờn tay che mặt...

Bị Dịch Tự cắt ngang ngăn lại, ngay khi cô tránh cũng không thể tránh lại không biết đáp lại như thế nào, trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: “Ôi mẹ ơi! Đèn hồng sao?”

Là giọng của Triệu Duyệt, anh còn đang kêu: “Tô Dã Nghi! Tô Dã Nghi! Cô mau ra đây đi! Tôi rất sợ đó!”

Lông mày Dịch Tự lập tức đông cứng lại, ánh mắt lạnh xuống.

Tô Dã Nghi đang rối rắm đáp án vấn đề kia của Dịch Tự, lúc này nghe được Triệu Duyệt ở bên ngoài gọi cô, chỉ cảm thấy là cứu binh đến rồi, vội vàng đáp: “Tôi ở chỗ này, ở chỗ này!”

Dịch Tự buông cô ra, cô lập tức tự do, xoay khóa cửa, bước nhanh đi ra ngoài.

Lần này hôn môi cùng Dịch Tự, tất cả ký ức của Tô Dã Nghi đều rất rõ ràng, bao gồm anh bắt đầu hôn cô như thế nào, hôn cô như thế nào... Từng chi tiết, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Chính là vì rõ ràng, cô mới cảm thấy nghi hoặc.

Nếu nụ hôn lần trước là ngoài ý muốn, là bởi vì anh có chút nguyên nhân sinh lý...

Như thế lần này, Tô Dã Nghi lại làm sao cũng không có biện pháp coi nó đơn giản là ngoài ý muốn. Nhưng mà, ngoài ý muốn không thỏa đáng, cô có thể làm cái gì đây?

Tô Dã Nghi vươn ngón tay ra dán trên môi mình, cảm nhận được cái đó từng có nhiệt độ, nhắm mắt lại nghĩ, cô có thể... có thể cho rằng, anh là vì muốn hôn cô nên mới hôn cô không?

Nghĩ tới khả năng này, Tô Dã Nghi vốn là rung động, tiếp theo là đau lòng, một hồi một hồi.

Suy nghĩ đến đây, Tô Dã Nghi âm thầm hạ quyết tâm, nếu lần sau anh hôn cô, cô nhất định phải hỏi anh vì sao.

Trong thời gian còn lại của kì nghỉ dài hạn mừng Một tháng Năm, Triệu Duyệt trở về nhà, anh không d.đ. lqđ hành tung mơ hồ nữa, cũng không đêm không về ngủ nữa, mà là mỗi ngày lại ở nhà, kéo Tô Dã Nghi đi mua bữa sáng cho anh, làm đồ ăn Trung Quốc, làm bữa tối. Tô Dã Nghi nhìn một ngày, đến buổi tối rất cuộc nhện không được, tại thời điểm Triệu Duyệt chẻ com cô chưng không đủ hương vị cuối cùng bộc phát ra: “Anh có yên hay không! Tôi cũng không phải bảo mẫu của anh!”

Triệu Duyệt ngồi ở nhà ăn, trong tay vẫn còn cầm chiếc đũa, lần đầu tiên anh thấy Tô Dã Nghi nổi giận, có chút khiếp sợ, có chút buồn bực, từ từ, là cùng một loại với trẻ con uất ức bị mẹ răn dạy.

Tô Dã Nghi vốn là bởi vì suy nghĩ đến Dịch Tự mà suy nghĩ đến buồn phiền, cô không phải người tính tình hung bạo, vừa rồi gào lên với Triệu Duyệt, cô lập tức cũng hơi hối hận, lúc này nhìn thấy vẻ mặt này của Triệu Duyệt, cô nhìn không được giọng điệu chậm lại: “Lúc chưng com quên nhỏ hai giọt dầu, cho nên xem ra không có hương vị trước đây.”

Triệu Duyệt buông đũa xuống, lẳng lặng đứng dậy, cũng không nhìn Tô Dã Nghi, cứ như vậy một người yên lặng đi ra sofa.

Thấy bộ dạng này của anh, Tô Dã Nghi có chút áy náy, tưởng anh tức giận, lập tức cũng đứng dậy theo, cũng đi đến chỗ sofa, chỉ thấy Triệu Duyệt ôm một cái gối ôm bộ dáng mất hồn mất vía.

Tô Dã Nghi đứng ở bên cạnh anh, nhẹ giọng kêu cầu: “Này, tức giận rồi?”

Triệu Duyệt không nói chuyện, trong mắt, trên mặt đều là biểu cảm đau thương.

Tô Dã Nghi thấy anh không bình thường, ngồi xổm xuống nhìn mắt anh, nói: “Anh rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Triệu Duyệt chậm chạp di chuyển ánh mắt, cuối cùng đối diện với cô, sau đó anh nói: “Bạn trai cũ của cô ấy trở lại.”

Tô Dã Nghi không rõ chân tướng, lại hỏi một câu: “Bạn trai cũ của ai?”

Triệu Duyệt: “Trần Bách Mộng.”

Trong nháy mắt Tô Dã Nghi hiểu rõ rất nhiều chuyện, bao gồm gần đây anh mất tích thần bí, bao gồm loại phản ứng bây giờ của anh, hóa ra là bạn trai cũ của Trần Bách Mộng trở lại.

“Tôi vốn cho rằng, kiên trì và cố gắng là có thể hòa tan trái tim một người phụ nữ, dù cho cô ấy ý chí sắt đá. Tôi vì cô ấy cắt đứt với người nhà, vì cô ấy mỗi ngày đi làm tan tâm, vì cô ấy làm rất nhiều chuyện trước kia tôi tuyệt đối không thể làm, tôi nghĩ, tôi chăm chỉ như vậy, nữ chính của tôi một ngày nào đó sẽ cảm động thôi, nhưng mà kết quả là, lại đều là một mình tôi tự biên tự diễn, tôi, Triệu Duyệt,” Triệu Duyệt đưa tay chỉ vào chính mình, “Cho tới bây giờ cũng không phải là vai nam chính.”

Tô Dã Nghi bị giọng điệu không hề gọn sóng mà lại giống như đau đớn tâm can của anh cuốn hút, loại cô đơn có chiều sâu, Tô Dã Nghi chưa từng thấy người đàn ông kia cô, cô cực kỳ có thể hiểu được loại cảm giác này, cũng chính là hiểu như vậy, khiến cô không khỏi liên tưởng đến bản thân.

Tô Dã Nghi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, an ủi: “Cũng không chắc chắn mà, chỉ là bạn trai cũ trở lại thôi, anh cũng nói là bạn trai cũ, ai biết bọn họ có thể tách ra lần nữa hay không chứ?”

Triệu Duyệt mất hồn nhìn cửa sổ thủy tinh cách đó không xa, bên ngoài ánh mặt trời đang chiếu sáng. Anh chán nản cười cười, nói: “Cô sai rồi, tôi có thể chấp nhận cô ấy có bạn trai mới, hoặc là lại kết giao bạn trai khác, nhưng chỉ riêng bạn trai cũ, chỉ cần người này xuất hiện, tôi liền bị phán tử hình hoàn toàn.”

Lòng Tô Dã Nghi cả kinh, nói: “Có, có ý gì?”

Triệu Duyệt rũ mắt nhìn cô, thuận tay ném gối ôm đến một bên, tiến tới trước mặt cô, tình tứ nhìn mắt cô, nói: “Cái người bạn trai cũ này của Trần Bách Mộng... Là mối tình đầu của cô ấy, cũng là bạn trai duy nhất đến bây giờ.” Thấy Tô Dã Nghi vẫn là vẻ mặt ngây thơ, Triệu Duyệt đột nhiên nở nụ cười, ngồi thẳng người, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, nói với cô: “Tới đây, ngồi.”

Tô Dã Nghi đứng lên, nghe lời ngồi xuống.

Triệu Duyệt bỗng nhiên nói: “Từ nay về sau, tôi không muốn nhắc đến người phụ nữ kia nữa. Cô đồng ý với tôi, cũng không nhắc tới cô ấy có được

không?”

Tô Dã Nghi gật đầu, sau đó cô mơ hồ thấy trong mắt Triệu Duyệt có hơi nước.

Triệu Duyệt đứng lúc ngừng đầu lên, lại dừng dung cưỡi, dang hai cánh tay nói với Tô Dã Nghi: “Tôi đây, ôm tôi một cái!”

Tô Dã Nghi theo bản năng muốn quay người cự tuyệt, Triệu Duyệt bắt lấy cơ hội, đứng lúc trước khi cô chạy trốn ôm lấy cô.

“Cô động đây nữa tôi lập tức khóc cho cô xem.” Chỉ một câu như vậy, Triệu Duyệt đơn giản dùng sự vùng vẫy của Tô Dã Nghi lại. Nhưng cho dù anh nói như vậy, Tô Dã Nghi vẫn dần dần cảm giác được nơi bả vai anh ghé có hơi thấm ướt.

Tô Dã Nghi cực kỳ đau lòng, giờ tay vỗ lưng anh giống như đồ trẻ con, nói: “Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi.”

Triệu Duyệt ghé trên vai cô rầu rĩ nói: “Trên người cô có mùi vị cô gái nhỏ.”

Tô Dã Nghi cười: “Đó là mùi vị phụ nữ đấy!”

Triệu Duyệt bị lời nói của cô chọc cười: “Nếu cô không mặc đồ thì còn có chút mùi vị phụ nữ.”

Tô Dã Nghi nghe vậy giận dữ, mạnh mẽ muốn đẩy anh ra, bị Triệu Duyệt đè lại, anh uất ức nói: “Ôm một lát, ôm một lát.” Qua một lúc lâu sau, anh còn nói, “Sao tôi lại nói chuyện này cho cô chứ? Trước kia ai tôi cũng chưa nói cho đâu, chuyện uất ức mất mặt này tôi đều nói với cô, cô có biết đây chứng tỏ cái gì không?”

“Chúng tôi coi anh coi tôi như khuê mật*.” Nói xong, Tô Dã Nghi nhin không được phát ra một tiếng cười “Phốc”.

(*)Khuê mật: bạn thân cùng giới

Triệu Duyệt lẩm bẩm: “Cô hoài nghi giới tính đàn ông của tôi!”

Tô Dã Nghi cười ha ha, cũng tại thời điểm cô cười ha ha, chỗ cổng vòm vang lên tiếng mở cửa, người từ bên ngoài vào không một chút nghiêng, ánh mắt gọn gàng dứt khoát rơi vào trên người hai người đang ôm ấp cùng một chỗ trên sofa phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 44:

Edit: Lam Anh

Tô Dã Nghi theo bản năng định phản ứng, mạnh mẽ đẩy Triệu Duyệt đến góc khuất. Cô cũng không dám ngừng đầu nhìn phía Dịch Tự, giọng nói cũng không biết là giải thích với người nào: “Tôi, tôi còn có chút việc chưa xong.” Vừa nói xong, cô đã “Đặng đặng đặng” leo lên lầu.

Tô Dã Nghi thật sự không biết dùng cảm xúc và trạng thái gì đối mặt với Dịch Tự, cô rất sợ anh sẽ giữ chặt lấy cô, sau đó rất nghiêm túc rất chân thành nói, “Thật xin lỗi, tôi hôm đó... Tôi không phải cố ý.” Hoặc là anh có thể nói, “Chẳng qua là cô khiến tôi nhớ đến cô ấy.” Lại hoặc là, anh thẳng thắn hơn nói, “Mất điện, cái gì cũng thấy không rõ lắm, cho nên mới...”

Tô Dã Nghi cảm thấy mình cần phải bình tĩnh một chút, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra vậy.

Nhưng cô cũng chỉ nghĩ như vậy mà thôi. Vì tránh tiếp xúc trực tiếp với Dịch Tự, cô cứ thế chống đỡ tới nửa đêm mười hai giờ mới ôm một đồng quần áo nhỏ xuống lầu tắm rửa. Lúc xuống lầu ngay cả đèn cũng không dám mở, lợi dụng bóng đêm, một đường khom lưng lần mò tường đi đến phòng vệ sinh.

Ngay khi cô đi qua phòng ngủ chính, cửa phòng ngủ chính đột nhiên mở ra, ánh sáng đồng thời truyền tới, bóng dáng Triệu Duyệt cũng xuất hiện trước mắt Tô Dã Nghi. Cô mở to hai mắt, nuốt nước miếng hoảng sợ vào miệng, nói: “Anh, anh làm gì thế?”

Về mặt Triệu Duyệt mờ mịt nhìn cô, hỏi lại: “Cô làm gì thế?”

Giọng Triệu Duyệt rất lớn, Tô Dã Nghi sợ đánh thức Dịch Tự, ánh mắt vội vàng lướt qua hướng phòng ngủ thứ hai một chút, sau đó quay đầu làm động tác “Đừng có lên tiếng” với anh. Triệu Duyệt theo tầm mắt của cô nhìn thoáng qua phía phòng ngủ thứ hai, sau khi ánh mắt dừng lại ở phòng ngủ thứ hai một lúc, về mặt anh mới đầu mờ mờ ngay lập tức chuyển thành tỉnh táo, sau đó anh kéo Tô Dã Nghi một cái, lôi cô vào trong phòng xong, lại rất nhanh đóng cửa lại.

Lúc tiến vào phòng Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi thiếu chút nữa bởi vì mất trọng lượng mà ngã xuống đất. Triệu Duyệt đỡ lấy cô, về mặt xấu xa nói: “Đây là

cô cố ý nhảy vào ôm ấp sao?”

Tô Dã Nghi như bị điện giật đẩy anh ra, nghiêm mặt nói: “Anh làm gì thế!”

Triệu Duyệt bị cô mạnh mẽ đẩy lùi mấy bước, sau khi khoa trương ho khan, anh xoa bụng nói: “Cô muốn đánh tôi ngã chết sao?”

Tô Dã Nghi xoay người muốn rời đi, oán giận nói: “Anh đùa kiểu này nữa, lần tới tôi sẽ thật sự đánh anh ngã chết.” Triệu Duyệt sau lưng cô vội kêu lên: “Này, cô không muốn biết tại sao tôi kéo cô vào lãnh thổ riêng của tôi sao?” Tô Dã Nghi buồn bực nói: “Không muốn biết!”

“Bao gồm chuyện của Dịch Tự... Cô cũng hoàn toàn không muốn biết sao?”

Tô Dã Nghi dừng bước chân, xoay người để phòng mà lại hoài nghi nhìn anh.

Đều là đàn ông, phòng của Triệu Duyệt quả thật có thể dùng từ “long trời lở đất” này để hình dung, Tô Dã Nghi nhớ rõ, đồ đạc trong phòng Dịch Tự được sắp xếp rất ngay ngắn, cả căn phòng mặc dù không đến mức một hạt bụi nhỏ cũng không có, nhưng coi như cực kỳ sạch sẽ. Ngược lại phòng của Triệu Duyệt, quần áo ném mọi nơi, đồ đạc vứt xung quanh, Tô Dã Nghi nhìn cảnh tượng này, lông mày trong phút chốc không hề buông lỏng.

Ngược lại Triệu Duyệt hành động tự nhiên trong cái tổ lộn xộn của mình, thấy Tô Dã Nghi tiếp tục để ý, anh bới ra hai chiếc ghế sofa từ trong đống quần áo của anh, lại chuyển chúng nó qua trước mặt Tô Dã Nghi, vỗ vỗ tay nói với cô: “Ngồi trước, tiếp tục,” Nói tới đây, Triệu Duyệt dừng lại, thờ dài, nói tiếp: “Lời tôi muốn nói với cô... Ồi, nói ra lại rất dài.” Tô Dã Nghi nghi hoặc nhìn anh.d/l.q.đ

Giống như cực kỳ hài lòng biểu cảm của Tô Dã Nghi, Triệu Duyệt chậm rãi gật gật đầu, anh hắng giọng một cái, thần bí nói như này: “Dã Nghi, cô thành thật trả lời tôi, trong căn nhà nhỏ này, cô sợ nhất tình huống gì xuất hiện?”

Tô Dã Nghi khó hiểu: “Cái gì?”

Triệu Duyệt dẫn ra manh mối: “Có liên quan tới Dịch Tự.”

Tô Dã Nghi đi vào trong suy nghĩ.

Không đợi được Tô Dã Nghi đưa ra đáp án, Triệu Duyệt nói thẳng: “Cô sợ nhất, hẳn là bị Dịch Tự phát hiện cô thích anh ta, đúng không?”

Bị Triệu Duyệt đâm trúng suy nghĩ, lòng Tô Dã Nghi cả kinh, trừng lớn con mắt nhìn anh.

Về mặt Triệu Duyệt biểu cảm tiếc nuối: “Ồi, tôi biết mà.” Chán nản lắc đầu, Triệu Duyệt tiếp tục nói, “Thật ra tìm cô trẻ như vậy, là tôi muốn nói cho cô, tôi cảm thấy, chắc là Dịch Tự biết cô thích anh ta rồi.”

Ánh mắt Tô Dã Nghi mở to một vòng, tim đột nhiên đập nhanh hơn.

“Cô nên biết cái kết cục của cô nàng tomboy tên Dương của toàn công ty đi, ngoại trừ cô ấy, còn có rất nhiều cái tên đồng nghiệp cô chưa từng nghe qua, đều đã chết trong bàn tay vô tình lãnh khốc của Dịch Tự.” Nói tới đây, về mặt của Triệu Duyệt bỗng chốc trở nên hùng hồn, “Trước kia tôi vẫn cho là người đàn ông vô tình như vậy là GAY, mãi đến khi cô nói cho tôi biết anh ta có người bạn học cấp hai cực kỳ thích. Tôi mới biết, thì ra nguyên nhân anh ta vô tình là đã có đối tượng trong lòng... Ồi, làm đàn ông, tôi hiểu sâu sắc, loại đàn ông này mới là đáng sợ nhất trong các loại đàn ông, bởi vì cho dù cô tốt như thế nào, anh ta cũng sẽ cảm thấy không bằng người con gái trong lòng anh ta, loại đàn ông này thật sự vô cùng tuyệt tình đấy. Mượn Chúc Ly mà nói, cô nhóc đáng thương đến bây giờ cũng không biết rốt cuộc Dịch Tự ở nơi nào.”

Mất đẹp của Tô Dã Nghi từ từ âm ỉ đi, tình huống như lời Triệu Duyệt đúng là cô vẫn rất sợ. Trong lòng Dịch Tự có mối tình đầu hoàn mỹ, tính tình anh lại chuyện ta ta lăm, chưa bao giờ đi qua người khác sau cùng như thế nào. Nếu anh biết cô thích anh, mà anh lại không thích cô...

Tô Dã Nghi không dám nghĩ tiếp.

Cô không dám nghĩ tiếp, Triệu Duyệt lại tự nghĩ đến vui vẻ.

Trước đó không bao lâu, Dịch Tự vẫn một bộ dáng lạnh chết người nói với anh “Tốt nhất anh cách xa cô ấy một chút”, giống như anh làm chuyện gì vô cùng độc ác vậy.

Đây đã là lần thứ hai Triệu Duyệt nhận được cảnh cáo của anh kể từ khi vào sống trong nhà, lần trước Dịch Tự cũng không cho anh bất kỳ cơ hội cãi lại nào, bỏ lại câu “Tự gánh lấy hậu quả” rồi xoay người rời đi. Khi đó Triệu Duyệt vẫn cảm thấy lời nói ngoan độc này của Dịch Tự cực kỳ nhảm chán, không nghĩ tới anh xoay người lập tức cho anh (TD) tới “Hình đàn ông khiêu dâm”. Lần này Dịch Tự thật sự không nói lời mang tính chất uy hiếp gì thêm, Triệu Duyệt vẫn bị anh chọc giận quá mức. Trong khoảng thời gian này, anh (TD) vốn là bởi vì chuyện của Trần Bách Mộng mà tinh thần tổn thương, bị Dịch Tự bức như thế, tâm tình của anh càng tệ hơn, dưới tình trạng tâm tình biến thành hống bét, anh chỉ có thể lựa chọn thù cũ và thù mới cùng trả.

Tô Dã Nghi rối rắm cho Triệu Duyệt cơ hội tốt, cũng tại thời điểm cô vẫn để ý những chi tiết không thuận này, Triệu Duyệt vô cùng chân thành nói: “Hiện tại, chuyện này cũng không phải không có cơ hội cứu vãn.”d;l/q.đ

Tô Dã Nghi đang không biết làm thế nào về mặt mong đợi nhìn anh ta.

Triệu Duyệt dùng thêm biểu cảm chân thành nói: “Xem ra, chỉ có thể hi sinh tôi rồi.”

Tô Dã Nghi tắm rửa xong ra ngoài đã là rạng sáng rồi. Tô Dã Nghi vốn muốn tiếp tục mò tìm gác xép nhỏ, sao đoán được tay còn chưa sờ tới tường, trên bàn trà phòng khách truyền đến một tiếng “tí tách”, trong nháy mắt đèn bàn một bên sofa sáng lên.

Dịch Tự an vị trên ghế sofa, cũng không quay đầu lại: “Tô Dã Nghi.”

Tô Dã Nghi hoảng sợ, nhẹ giọng “ừ” một câu.

“Lại đây nói chuyện đi.”

“Hả? Nói, nói chuyện gì?” Sao tới nhanh như vậy?

Dịch Tự không nói tiếp nữa, chỉ vẫn ngồi tại chỗ, không nói câu nào.

Tô Dã Nghi tại chỗ không biết làm sao một hồi, sau cùng vẫn khẽ cắn môi, xoa tay mình đi tới. Đi tới bên cạnh anh, cũng không thấy anh ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái. Trong lòng Tô Dã Nghi cực kỳ lo lắng, chọn vị trí cách anh khá xa ngồi xuống.

Dịch Tự hơi cúi đầu, Tô Dã Nghi không dám nhìn anh, vì thế tầm mắt lệch hướng hỏi: “Chuyện, chuyện gì thế?”

“Chuyện của Triệu Duyệt cô biết rõ không?” Dịch Tự gọn gàng dứt khoát.

Trong lòng Tô Dã Nghi chấn động không thôi, trầm nghĩ, quả nhiên Triệu Duyệt đoán không sai. Cô ra về như bình tĩnh gặt đầu: “Tôi rõ ràng.”

“Cô rõ ràng cái gì?”

“Cái gì cũng rõ ràng.”

“...”

“Anh muốn hỏi cái gì?” Dịch Tự nâng mắt nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ chăm chú, giọng nói cũng cực kỳ nghiêm túc: “Trần Bách Mộng, cô cũng rõ ràng?”

Tô Dã Nghi gặt đầu.

Dịch Tự không thể tin nhìn cô, nói: “Vậy cô?”

Đầu Tô Dã Nghi cúi xuống càng thấp, dựa theo lời dạy của Triệu Duyệt đáp: “Tôi thích... Tôi thích... Tôi thích,” Nói tới đây, Tô Dã Nghi thật sự không có cách nào tiếp tục nói ra tên “Triệu Duyệt”, cho nên cô chuyển thành danh xưng “anh ấy”.

Dịch Tự thật lâu không nói chuyện, đến mức đã bao lâu, Tô Dã Nghi cũng không biết. Tô Dã Nghi không biết, Triệu Duyệt trốn ở sau cánh cửa phòng ngủ chính biết, trong lòng anh tính, Dịch Tự im lặng ít nhất 50 giây. Thời gian dài như vậy mặc dù ngăn cách một cánh cửa, anh ta cũng không khó đoán được loại biểu cảm lạnh giá lẫn lộn của Dịch Tự, vừa nghĩ tới đây anh ta lập tức hết giận, anh ta hận những người dễ dàng phá hủy tình cảm của người khác.

Thấy Dịch Tự rất lâu cũng chưa mở miệng, Tô Dã Nghi một mình đi tới “lời kịch”: “Anh yên tâm, tôi sẽ không tạo thành quấy rối cho anh ấy, anh ấy thích ai là chuyện của anh ấy, tôi chỉ muốn... yên lặng thích anh ấy là được rồi, dù sao tôi cũng quen yên lặng thích anh ấy.” Lời nói phía sau này là Tô Dã Nghi thành tâm muốn nói, cho nên, giọng điệu và nội dung đều có vẻ đặc biệt chân thành.

“Nếu anh ta vĩnh viễn sẽ không thích cô thì sao?” Lúc mở miệng tiếp, giọng Dịch Tự đã điểm thêm một tia bất đắc dĩ.

Tô Dã Nghi vẫn cúi đầu như cũ, giờ này khắc này, “anh ta” trong miệng Dịch Tự đã bị cô lý giải thành bản thân Dịch Tự, lời nói này cô nghe lại thấy khổ sở.

“Nếu anh ấy vĩnh viễn sẽ không thích tôi... Tôi cũng sẽ vẫn thích anh ấy, cho đến khi mình không thích anh ấy nữa mới thôi.”

“Tô Dã Nghi.”

“Ừ.”

“Cô ngẩng đầu lên.” Tô Dã Nghi nghe lời ngẩng đầu, sau đó, biểu cảm của cô rơi vào mắt anh không sót một tia. Dịch Tự nhìn thẳng cô, không chút khách khí nói: “Cô là kẻ ngốc sao?”

“Hả?” Dịch Tự không giải thích thắc mắc của cô, mà đứng lên không chút do dự, từ trên cao nhìn xuống nói: “Đã khuya rồi, nghỉ ngơi đi.” Sau đó quyết đoán xoay người rời đi.

Tô Dã Nghi chống mắt nhìn bóng lưng của anh, trong lòng có chút trống rỗng, cuối cùng lại yên lòng.

Không cần sợ anh biết suy nghĩ bé nhỏ của mình nữa, cũng không cần che giấu chính mình trước mặt anh nữa, cũng không cần...

Nhưng mà sao lại cảm thấy, hình như cô mất đi anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 45:

Edit: Lam Anh

Giác quan thứ sáu của Tô Dã Nghi luôn luôn không chính xác, nhưng lúc này, ngược lại linh nghiệm hiếm có rồi.

Hai tuần liền, Dịch Tự không nói một lời với cô.

Tô Dã Nghi cũng không biết nguyên nhân, nhưng cô cảm thấy trong lòng rất khổ sở. Rất nhiều chuyện xảy ra sau đó, cô giống như cũng không có biện pháp dùng che giấu cảm xúc để đi đối mặt với anh, đương nhiên, chủ yếu chính là, những cảm xúc này cô hoàn toàn không che giấu được. Xuất phát từ không muốn sợ hãi trước mặt anh, cô cũng không chủ động nói chuyện với anh một câu, thậm chí bắt chuyện một cái.

Dịch Tự chỉ là khôi phục về lạnh lùng trước kia, Tô Dã Nghi lại trở nên lạnh nhạt khác thường.

Chúc Ly rất lâu chưa nhắc tới Dịch Tự đột nhiên vào ngày thứ Sáu khi tụ họp uống rượu nhắc tới chuyện xưa: “Các người biết tình hình mới của Dịch Tự chưa?”

Phạm Giai nói: “Đây chẳng phải là cô muốn nói sao?”

Chúc Ly cười, mang theo một cổ ý tứ kỳ lạ, nói: “Anh ấy nghỉ việc rồi.”

Về mặt Lục Tiểu Mẫn kinh ngạc: “Chuyện từ khi nào?”

Chúc Ly quay đầu nhìn cô: “Đã được một lúc, cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ ràng lắm.”

Phạm Giai lắc đầu: “Thật đáng tiếc mà...”

Chúc Ly lại là một trận cười cô đơn: “Có cái gì đáng tiếc?”

Không đợi Phạm Giai trả lời, Lục Tiểu Mẫn nghi hoặc hỏi trước: “Chẳng lẽ cô còn muốn đi tìm anh ta?”

Chúc Ly: “Tìm anh ta? Bắc Kinh lớn như vậy, tôi đi chỗ nào tìm, cho dù tìm được, chưa chắc anh ta đã ở đó chờ tôi, anh ta thậm chí còn không nhớ rõ tôi là ai mà, tôi cần gì chứ.”

Lục Tiểu Mẫn lại hỏi: “Đây là anh ta tìm ông chủ mới muốn đổi nghề rồi?”

Chúc Ly: “Bàn Tử cũng chưa nói quá rõ ràng, cũng chỉ nói anh ta đi thương mại quốc tế bên kia.”

Lục Tiểu Mẫn sáng tỏ gật đầu, tiếp theo quay đầu khó hiểu hỏi Phạm Giai: “Nhưng mà... Cô đáng tiếc cái gì?”

Phạm Giai: “Về sau công ty lại thiếu soái ca để thưởng thức rồi. Quan trọng nhất chính là, hiện tại tư thảo của công ty hẳn là tên nhóc Triệu Duyệt kia, nói thật, tôi thật sự không thích khuôn mặt không chịu vào khuôn phép của công tử Triệu kia, tôi vẫn thích loại nho nhã trong sạch hơn.”

Mọi người: “= __ =”

So sánh với vẻ mặt cùng nhất trí của mọi người, Tô Dã Nghi khi đó hiển nhiên không trong nhất trí.

Đường về nhà không lâu, Tô Dã Nghi giống như đánh mất hồn. Khi đi qua lối cho người đi bộ vài lần đều dừng lại ở giữa đường, mãi đến khi đèn xe chói mắt chiếu rọi tới, cô mới giống như hoàn hồn đi về phía trước. Cuối cùng, đường đi 15 phút cô đi tới 1 giờ.

Trên một đường này, cô luôn suy nghĩ một vấn đề, Dịch Tự nghỉ việc rồi sao?

Bởi vì lúc trước mới cùng Chúc Ly bọn họ uống rượu, khi về đến nhà đã là hơn mười giờ. Tô Dã Nghi mở cửa, căn nhà to như vậy một mảnh tối đen. Cô không bật đèn, lần mò đi tới ghế sofa, dừng ở một điểm nào đấy trong bóng tối, nhìn thẳng tắp.

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Dã Nghi ở trên ghế sofa ngửa đầu nhìn phía phòng ngủ thứ hai, lén làm một quyết định trong lòng, sau đó, cô tiếp tục ngồi yên lặng như vậy.d;đ/l/q/đ

Khi tiếng mở cửa vang lên, Tô Dã Nghi thật bình tĩnh, quyết định vừa rồi của cô là, trong một khoảng thời gian cô chờ đợi, cho dù người vào cửa có phải là Dịch Tự hay không, cô muốn chủ động nói chuyện với anh, cô muốn hỏi anh tại sao từ chức muốn đi chỗ khác làm việc...

Thật ra trước đó, cô cho rằng khi thời khắc này chính thức đến cô sẽ khẩn trương đến nói không nên lời, nhưng cô vẫn nghe thấy mình không bị bất kỳ trở ngại nào thoát ra chữ: “Dịch Tự?”

Người vừa mới tiến vào nhà có lẽ bị Tô Dã Nghi dọa, hô hấp dồn dập một chút.

Tô Dã Nghi vội nói tiếp: “Đừng bật đèn, được không?”

Đợi một lúc lâu, “Dịch Tự” chỉ đóng cửa, lại rất phối hợp không bật đèn.

Tô Dã Nghi nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, cô nói: “Anh muốn đổi việc sao?”

Tiếng bước chân cách cô càng lúc càng gần, giọng điệu của cô ban đầu còn trôi chảy nhất thời ứ đọng lại, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh.

“Tách”, là tiếng đèn trên bàn bị mở lên, có người ngồi xổm xuống trước mặt Tô Dã Nghi, cho dù cô cúi đầu, vẫn thấy rõ ràng dáng vẻ của người đó – Triệu Duyệt.

Triệu Duyệt nhìn thấy một khuôn mặt chưa khô nước mắt, anh nhủ mày, có chút không thể tin đưa tay chạm trên mặt cô, tuy là cô tránh được, đầu ngón tay anh vẫn dính ẩm ướt.

“Làm sao vậy?” Triệu Duyệt lo lắng hỏi.

Ý thức được nguyên nhân động tác của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi giờ tay lau nước mắt, đáp: “Anh ấy muốn đổi việc, công việc mới ở Triều Dương.”

“Ừ, sau đó thì sao? Cô buồn vì cái gì?”

Tô Dã Nghi nhìn mặt Triệu Duyệt, một lúc lâu không phản ứng kịp vấn đề anh hỏi là có ý gì, cô cũng không muốn phản ứng, chỉ lúng ta lúng túng nói: “Anh nói, nếu anh ấy đổi việc, sẽ chuyển nhà hay không?”

“Cô lo lắng chính là cái này?”

“Nếu anh ấy chuyển nhà, Bắc Kinh lớn như vậy...” Nói tới đây, trong lòng Tô Dã Nghi đau xót dữ dội, chờ sự chua xót kia qua đi, cô mới tiếp tục nói, “Về sau có phải tôi, sẽ không còn được gặp lại anh ấy nữa hay không?”

Triệu Duyệt gật đầu khó xử.

Tô Dã Nghi dùng một ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn Triệu Duyệt, giống như đang tha thiết chờ đợi lời nói tiếp theo của anh.

“Về sau anh ta sẽ có cuộc sống mới, có lẽ có thể ở chung với người khác, có lẽ sẽ gặp được cô gái trong lòng, sẽ yêu đương với cô ta, kết hôn, sinh em bé.” Dừng một chút, ánh mắt Triệu Duyệt rời khỏi ánh mắt đối diện của Tô Dã Nghi, nói, “Cũng không chắc chắn, về sau có lẽ các người còn có thể gặp lại, chỉ là, cơ hội ít đi thôi.”

Con mắt Tô Dã Nghi âm thầm xuống, qua một lúc lâu, cô lại đột nhiên nói: “Tôi không muốn.”

Triệu Duyệt khó hiểu: “Hử? Không muốn cái gì?”

“Tôi không muốn anh ấy kết hôn sinh em bé với người khác.”

“Đây không phải chuyện nguyện vọng của cô có thể quyết định.”

Tô Dã Nghi lại nhìn Triệu Duyệt, lần đầu tiên anh phát hiện ánh mắt của Tô Dã Nghi kiên định như vậy, kiên định giống như một loại vũ khí.

Triệu Duyệt rơi vào trong hồi hận.

Mấy ngày nay, anh trở mặt nhìn thay đổi của Tô Dã Nghi, anh biết cô vì lời anh nói mà sợ hãi, sợ bị Dịch Tự phát hiện tình yêu của mình, sợ anh ta bỏ đi. Nhưng mà, anh lại không thể lý giải việc làm của Dịch Tự.

Trò đùa dai ngày đó, một mục đích của Triệu Duyệt trong đó quả thật là vì báo thù, áp chế thói kiêu ngạo của tên nhóc Dịch Tự kia, nhưng mà, hành động ngay hôm đó cũng không phải làm cần, thật ra anh vẫn còn có một mục đích khác, chẳng qua, mục đích thâm sâu này có thể nói là cực kỳ mờ mịt.[dieznda.nle;quy.don](#)

Suy nghĩ của Triệu Duyệt là, với tính cách như vậy của Dịch Tự, không thể không nhìn ra tâm tư của Tô Dã Nghi đối với anh ta, nhưng mà, ngày đó anh bám khung cửa nghe lén giọng điệu của Dịch Tự, anh ta không có một chút nghi ngờ đối với lời nói của Tô Dã Nghi, ngược lại hoàn toàn tin tưởng.

Vốn đang trông cậy vào khối núi băng kia có thể vì phản ứng như vậy của Tô Dã Nghi mà tức giận tới đỉnh, nhân tiện làm ra chút chuyện hả hê lòng người, cuối cùng, Triệu Duyệt lại thất vọng rồi.

Sau đó, là hai tuần liền như rơi vào hầm băng, mỗi ngày hai người này ngẩng đầu không thấy cú đầu gặp, lại không nói một câu, ngay cả trao đổi lẫn nhau cũng không có, kẻ đứng xem Triệu Duyệt này đều đã cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Bởi vì không đoán ra tâm tư của Dịch Tự, Triệu Duyệt cảm thấy tuyệt vọng. Loại tuyệt vọng này khiến cho anh cảm thấy hối hận, hối hận mình dùng nhược điểm của Tô Dã Nghi tiến hành hành vi tẩy não khiến cô khổ sở lâu như vậy, lại hối hận phương thức đạt được nhân duyên của mình quá cong ròi.

Sau đó cuối cùng anh hiểu ra một đạo lý – với Tô Dã Nghi, vẫn nên trực tiếp rõ ràng một chút.

“Hoặc là, nếu anh ta thật sự phải đi, trước khi anh ta đi cô có thể nói hết suy nghĩ của cô đối với anh ta cho anh ta biết.” Triệu Duyệt nói.

Tô Dã Nghi vô hồn nhìn về phía anh, vẻ mặt như trẻ con mới sinh ngây thơ mờ mịt.

“Mặc kệ anh ta không chấp nhận, mặc kệ sau khi nghe xong anh ta sẽ như thế nào, đó đều là chuyện của anh ta, nhưng mà, tâm tư cô che giấu lâu như vậy, dù sao vẫn nên nói cho anh ta biết chứ?”

“Anh, anh không phải bảo tôi không cần...”

“Tình huống bây giờ khác biệt, nếu cô không nói, cả đời cũng không có cơ hội nói. Đi thôi Dã Nghi, nói cho anh ta, cô yêu anh ta.”

Tình cảnh này, lời đối thoại này, Tô Dã Nghi giật mình cảm thấy giống như đã từng quen biết, giống như không lâu trước đây, cô đã từng trải qua một tình cảnh như vậy. Cô lại nhìn Triệu Duyệt, cuối cùng nhớ lại, chính là vào hoàng hôn rực rỡ mấy năm trước, chính là Mạc Ninh nói với cô như vậy “Cậu không muốn cho anh ta biết trên đời này còn có một người như cậu tồn tại ư? Cậu cũng không muốn nghe xem, xem phản ứng của anh ta sau khi nghe cậu bày tỏ sao?” chính là vì cô ấy kích thích cô như vậy, cuối cùng Tô Dã Nghi bày tỏ với Dịch Tự.

Bây giờ, sự việc giống như quay lại lúc ban đầu, nhưng cô sợ, cô sợ Dịch Tự giống như lúc trước vậy, sau khi cô bày tỏ xong lại bình tĩnh và xa cách nói với cô “Cảm ơn”, loại sợ hãi này khiến cô không tiếp tục đề tài này với Triệu Duyệt nữa.

Tối hôm đó, Tô Dã Nghi một đêm không ngủ, bởi vì Dịch Tự một đêm không trở về nhà.

Cô chuyển giường nhỏ qua cửa sổ nhỏ phía dưới, nhìn một đêm sao, mặc dù đêm hôm nay Bắc Kinh hoàn toàn không có một vì sao. Mãi đến khi tấm màn đen che bầu trời từ từ phai màu, ánh dương đầu tiên xuất hiện, Tô Dã Nghi một chút cũng không buồn ngủ như cũ.

Sáng sớm, âm thanh “leng keng thùng thùng” dưới lầu kích thích thần kinh nhạy cảm của Tô Dã Nghi, cô bỗng chốc từ trên giường đứng dậy, hai ba bước bước ra khỏi phòng nhỏ, bấm lan can hành lang nhìn xuống.

Hôm nay Dịch Tự mặc một chiếc áo sơ mi đen nhánh, anh đang mang một thùng giấy to như vậy chuyển ra ngoài.

Không phải tối qua anh không trở về sao? Cô rõ ràng không nghe thấy âm thanh nhỏ tí tẹo nào dưới lầu. Nghi vấn này cũng không quá nhiều Tô Dã Nghi thật lâu, bởi vì vấn đề kẻ tiếp đã chiếm quá nhiều suy nghĩ của cô – Dịch Tự muốn chuyển đi sao?

Một sự hoảng sợ to lớn chiếm lấy Tô Dã Nghi, điều này khiến cô không nhận được phi chân chạy vội xuống lầu, cũng chẳng quan tâm hình dáng bộ dạng của mình giờ khác này, cô cứ như vậy lao xuống, giống như nóng lòng tự cứu người vậy, gắt gao đè lại thùng trong lòng Dịch Tự, vội vã nói: “Anh, anh muốn chuyển nhà?”

Dịch Tự từ phía sau thùng lớn cúi đầu nhìn cô, sau khi đánh giá trên dưới cô một chút, anh cau mày cực kỳ rõ ràng nói: “Buông cái thùng ra.”

Giờ này khắc này trong lòng trong mắt Tô Dã Nghi đều là cảnh tượng Dịch Tự muốn chuyển đi, cô liền cho rằng đây là Dịch Tự đang chuyển nhà, chẳng những không buông cái thùng ra, còn lặp lại câu hỏi một lần: “Bây giờ anh đang chuyển nhà sao?”

Sắc mặt Dịch Tự đen một vòng, trầm giọng nói: “Thùng rất nặng, cô buông tay ra trước.”

Tô Dã Nghi như bị điện giật buông tay ra, Dịch Tự cuối cùng không thấy cô, mang thùng vượt qua cô đi tới cửa, Tô Dã Nghi xoay người nhìn lại, thấy Dịch Tự nhấn thang máy, đồng thời tiến vào.

Nhân lúc Dịch Tự rời đi, Tô Dã Nghi bước nhanh chạy về phía phòng ngủ thứ hai, khi Dịch Tự rời đi đã quên không đóng cửa, Tô Dã Nghi liền đứng ở cửa vội vàng nhìn lướt qua phòng. Đây không quét hoàn hảo, trái tim Tô Dã Nghi nhất thời lạnh một nửa.

Đổi mắt nhìn lại, phòng Dịch Tự trước kia vẫn đặt đầy các loại thiết bị điện tử chỉ thoáng chốc trông trải rất nhiều, ngoại trừ một chút vật dụng cơ bản và máy tính đang ở đây, các thứ lớn khác...

Đều đã không thấy nữa?

Vừa rồi hoảng sợ vẫn chỉ là rất nhỏ, lúc này chứng kiến khiến cho trận lo lắng kia trong lòng Tô Dã Nghi nháy mắt to lên, tối hôm qua lời Triệu Duyệt nói cùng với lời Mạc Ninh nói với cô vài năm trước giống như Kim Cô Chú một lần một lần vang vọng trong đầu cô, cô bị những lời này làm kinh sợ, chôn chân ở cửa hồi lâu không nhúc nhích.

Lúc này, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ – cô thật sự không muốn Dịch Tự rời đi, cho dù anh khẳng khái phải rời đi, cô cũng muốn nói cho anh cô

thích anh, cực kỳ thích cực kỳ thích anh, từ rất sớm rất sớm đã bắt đầu thích anh, thích rất nhiều rất nhiều năm.

Những cảm xúc này vốn chôn sâu dưới đáy lòng giờ khắc này đột nhiên bị gian phòng trống trải của Dịch Tự đánh trúng, trong khoảnh khắc, những cái tràn đầy này liền muốn trút xuống ra ngoài, Tô Dã Nghi hoàn toàn không khống chế được, đương nhiên, đúng lúc này, Tô Dã Nghi hoàn toàn không nghĩ muốn khống chế chúng.

Lam Anh: Chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^ Love all!

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46:

Edit: Lam Anh

Khi Dịch Tự trở lại trong nhà lần nữa và đóng cửa lại, Tô Dã Nghi ngồi ở trên ghế sofa, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Nghe tiếng bước chân của anh tới gần, cô nhắm chặt mắt, lớn tiếng nói: “Dịch Tự.”

Tiếng bước chân dừng lại, tiếp theo chính là giọng nói trong trẻo của anh: “Ừ?”

Tô Dã Nghi ngồi trên ghế sofa như cũ, tay cũng không tự giác cầm lấy một góc sofa, cô chậm rãi chuyển động mình, quay đầu nhìn anh, nói: “Anh, có thể tới đây ngồi không?”

“Có chuyện gì sao?”

Tô Dã Nghi trịnh trọng gật đầu, cô không dám nghĩ tiếp theo mình phải làm gì, không dám nghĩ Dịch Tự sẽ như thế nào, lúc này, cô chỉ có một suy nghĩ – tảng đá lớn đè nặng trong đầu kia nhất định phải hạ xuống.

Dịch Tự đi tới phía cô.

Ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn anh thường ngồi, Dịch Tự tập trung nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Tô Dã Nghi cúi đầu xoa xoa sợi vụn trên ghế sofa, nói: “Anh, muốn chuyển nhà?”

“Chuyển vài thứ.” Dịch Tự phối hợp trả lời.

“Là vì đổi việc sao?”

“Ừ.”

Tô Dã Nghi hít một hơi thật dài, tiếp tục nói: “Công việc mới... Có tốt không?”

Khi cô hỏi tất cả vấn đề này đều không ngẩng đầu, chờ khi cô hỏi xong câu hỏi này ngẩng đầu lên, không ngờ Dịch Tự đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô muốn tránh né, lại nghĩ về sau có lẽ không còn cơ hội nhìn nhau với anh như vậy, vì thế dũng cảm nghênh đón anh, thậm chí mỉm cười với anh.

Dịch Tự đáp qua loa: “Không tệ.”

Giờ phút này tâm tình Tô Dã Nghi có chút hoang vu, đột nhiên cô không biết nên nói cái gì nên làm cái gì, vừa rồi tâm tình còn khấn trương trong nháy mắt liền lạnh xuống, cô cười chua xót, nói trái với lòng: “Chúc công việc của anh sau này thuận lợi, sự nghiệp phát triển không ngừng.”

“Đây là điều cô muốn nói?”

Tô Dã Nghi vẫn dùng nụ cười kia nói với anh: “Nếu chuyển đến nơi mới có bạn mới cùng phòng.” Nói tới đây, Tô Dã Nghi đột nhiên phát hiện lời nói phát ra từ miệng cô trái ngược với dự tính ban đầu, cuối cùng cô dừng lại bản thân, “Không có gì khác muốn nói nữa.” Vì phối hợp bản thân, cô còn cười ha ha hai tiếng.

Dịch Tự nhìn cô, giống như đang nghiền ngẫm lời của cô, lại giống như đang nghiền ngẫm con người cô, ánh mắt kia quá sắc bén, Tô Dã Nghi cảm thấy mình cũng sắp không có chỗ nào ẩn trốn.

“Tô Dã Nghi, tôi hỏi em một vấn đề.” Dịch Tự đột nhiên nói.

Tô Dã Nghi giọng điệu thắc mắc “Hả” một câu.

Dịch Tự đứng lên, hai bước liền đi tới trước mặt cô, anh từ trên cao nhìn xuống cô, thong thả nói rõ từng chữ: “Em chắc chắn, em đã không còn gì khác muốn nói với tôi sao?”

Tô Dã Nghi đỏ bừng cả khuôn mặt, bị ép ngẩng đầu nhìn thẳng anh. Dịch Tự có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp, bị anh nhìn chăm chăm, Tô Dã Nghi vô tình bị hút vào trong đôi mắt kia. Cô hiển nhiên đã quên hồi hộp và lo lắng, cứ thế nhìn anh, xuyên qua ánh mắt anh, Tô Dã Nghi thấy rất nhiều thứ, những thứ đó của cô và anh từng chút từng chút ít đến đáng thương, trong con mắt của anh, cô giống như người khách lạc đường, gọi một cái ký ức dọc đường trở về.

Dịch Tự lại lập tức đứng thẳng người, rất nhanh tuyên bố hồi ức mộng đẹp của Tô Dã Nghi tiêu tan.

Anh lấy lại bình tĩnh, xoay người rời đi.

“Em thích anh!” Tô Dã Nghi đột nhiên nói.

Cô ngồi trên ghế sofa như cũ, cũng không căng thẳng giống như ban đầu, ánh mắt cô kiên định, giọng điệu trôi chảy: “Lần đầu tiên em gặp anh là vào năm hai đại học, đó là một buổi tối cuối tháng Tư, trong buổi dạ hội của viện kiến trúc, anh đàn dương cầm đệm nhạc cho người khác.

Em nói với người khác em cực kỳ thích anh, tất cả mọi người cảm thấy em bởi vì đáng vẻ anh đẹp đẽ. Thực ra, khi em thích anh cũng không phát hiện bộ dạng của anh thế nào. Anh ngồi ở phía sau đàn piano, em không nhìn thấy mặt của anh, khi anh xuất hiện chào cảm ơn em cũng không thấy thật rõ. Nhưng em lập tức thích anh.

Trong đại học, em cố gắng tìm tất cả biện pháp thăm dò tin tức của anh, em cũng không biết tại sao mình phải làm như vậy, nhưng mà, vẫn lén lút nhìn anh, dù cho anh không nhìn đến em, em vẫn đều làm như vậy.

Nhưng mà, em thật sự vô cùng tham lam, em cũng hi vọng anh phát hiện em, về sau, em nhịn không được,” Nói tới đây, Tô Dã Nghi điều chỉnh cảm xúc, lại nói tiếp, “Khi gần kết thúc năm hai, em từng nói với anh, em nói em thích anh. Khi đó anh nói cảm ơn với em, khi đó em chỉ cảm thấy, sự yêu thích của em đối với anh cũng kết thúc vào thời điểm ấy.”

Giờ khắc này, đang nghe Tô Dã Nghi thổ lộ không chỉ có Dịch Tự, còn có một người tóc tai rối bù bám trên cánh cửa phòng ngủ chính – Triệu Duyệt. Nghe đến đó, anh nhịn không được kéo cửa ra, từ trong khe cửa len lén nhìn bên ngoài, lại chỉ nhìn thấy bóng lưng của Dịch Tự, đứng thẳng tắp, về mặt của anh Triệu Duyệt một chút cũng không thấy. Truyện được đăng duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Anh chán nản đóng cửa lại, nhịn không được mơ mộng biểu cảm của Dịch Tự, tiếc rằng mơ mộng thế nào cũng không bổ sung được.

“Em biết em ngốc, em không thông minh, em không xinh đẹp, em tuyệt không xuất sắc, ra ngoài Bắc trời nổi, đến bây giờ ngay cả công việc chính thức em cũng không có. Cuộc sống bình thường mỗi ngày đi làm về bận nhiều việc, em bắt đầu không nhớ rõ nhiều chuyện, em không nhớ số môn học rất quen thuộc ở trường đại học, em không nhớ rõ số phòng ngủ của em, em không nhớ rõ giáo viên tiếng Anh dạy em hai năm học gì, em đương nhiên nghĩ là em cũng đã quên anh, nhưng mà, ai biết em sẽ gặp lại anh ở Bắc Kinh chứ?” Khi Tô Dã Nghi nói tới đây, về mặt trở nên mông lung, lời nói trong lòng chất chứa quá nhiều, Dịch Tự lại không di chuyển bước chân nữa, Tô Dã Nghi giống như trở nên nói nhảm rất nhiều, cô cứ thế đứng lên, chỉ là xoay người cách một bước, cô liền đứng ở sau lưng Dịch Tự, cô nhìn gáy Dịch Tự, nói tiếp: “Gặp lại anh, em cảm thấy cuộc sống mỗi ngày của em đều như đang nằm mơ, mỗi ngày về nhà thấy anh ở nhà, em đều cảm thấy là mình tưởng tượng ra, con người em thích suy nghĩ miên man như vậy, Mặc Ninh bọn họ đều nói em lúc nào cũng sống trong giấc mơ của mình, em đã nghĩ, có phải một ngày, đột nhiên không thấy anh nữa, em tỉnh mộng rồi, em vẫn là một người, một mình em đi làm, tan tầm, một mình tồn tại trong Bắc Kinh náo nhiệt hay không, nhưng mà, anh tồn tại chân thực như vậy, dù cho khi nói chuyện cùng anh luôn luôn nhủ mảy thờ dài, anh luôn không kiên nhẫn đối với em, anh luôn luôn như thế tùy tiện khiến em vui vẻ khiến em đau lòng.”

“Nhưng mà tại sao so với khi học đại học em lại càng thích anh hơn, em...” Nói tới đây, Tô Dã Nghi cong miệng, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào, “Anh có thể không cần chuyển nhà có được không?”

“Không cần chuyển nhà...”

Người phía trước Tô Dã Nghi vẫn bình tĩnh chậm rãi xoay người lại, khoảng cách giữa anh và Tô Dã Nghi rất gần, gần đến mức lúc anh xoay người, áo sơ mi còn chạm tới tay Tô Dã Nghi.

“Em ngẩng đầu lên.” Dịch Tự nói.

Tô Dã Nghi nghe lời ngẩng đầu, đối diện chính là ánh mắt cúi đầu nhìn cô của Dịch Tự. Lúc này cô nhìn rất rõ, trong ánh mắt của Dịch Tự có phần vui sướng rõ ràng và...

Dịu dàng?

Khóe miệng Dịch Tự hiện lên nụ cười nhạt, cực kỳ nghiêm túc nói: “Lời dưới đây em hãy nghe cho kỹ, thứ nhất, anh sẽ không chuyển nhà...”

Tô Dã Nghi nghi hoặc nói tiếp: “Vậy tại sao anh chuyển đồ đạc trong phòng đi hết rồi?”

“Những cái này đều là thiết bị đánh lừa, anh chỉ là chuyển chúng tới phòng làm việc thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47:

Edit: Lam Anh

Trên lông mi Tô Dã Nghi vẫn còn dính nước mắt, trong thời gian nháy mắt, nước mắt cũng run lên. Cô nhìn Dịch Tự không chớp, cảm thấy toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi đều như là giả, nghe Dịch Tự trả lời xong, cô còn không chắc chắn hỏi một câu: “Vậy tức là nói, anh sẽ không chuyển đi, đúng không?”

Dịch Tự nhẹ giọng “Ừ” một câu.

Tô Dã Nghi từ khóc chuyển thành cười, lại hỏi: “Vừa rồi anh chỉ nói “thứ nhất”, vậy “thứ hai” thì sao, là cái gì?”

Dịch Tự chỉ nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Tô Dã Nghi chậm chạp phát hiện... Ánh mắt anh, khiến cô cảm thấy quá nóng. Cô lo lắng lặp lại một câu: “Ban nãy anh chỉ nói...”

Không đợi cô nói xong, Dịch Tự một tay kéo cô qua, chuẩn xác không nhằm thu cô vào trong lòng.

Tô Dã Nghi bị trói buộc trong một vòng tay ấm áp. Bắc Kinh đầu mùa hạ đã lộ ra chút khô nóng, Tô Dã Nghi mặc áo ngủ ngắn tay, bên trong không mặc nội y, bị Dịch Tự ôm một cái “sát người” như vậy, cả người cô đều cứng đờ rồi.

Ôm như vậy, đối với hai người kia mà nói, vẫn là lần đầu tiên. Cánh tay Dịch Tự ôm cô càng chặt, Tô Dã Nghi càng gần sát anh hơn, cô nghe thấy nhịp tim đập của anh, “Thịch thịch thịch thịch”, giống như còn đập nhanh hơn cả của cô.

Cô cảm giác được nhiệt độ trên người anh, mùi hương tươi mát trên người anh, tất cả tất cả của anh, cuối cùng cô ngẩn ngơ cảm thấy, cái ôm này quen thuộc đến làm cho lòng người chua xót, giống như vô số lần ở trong mơ – cô không nhớ được nội dung giấc mơ, Dịch Tự cũng ôm cô gấu gao như vậy.

“Thứ hai, những điều em nói này... Anh biết.”

Giọng nói của Dịch Tự rất gần, vang lên ngay sau tai Tô Dã Nghi, cô còn đang đắm chìm trong cảm giác hứng thú của cái ôm này, nhất thời chưa kịp suy nghĩ tầng hàm ý sâu xa trong lời nói của anh, chỉ theo bản năng nói: “Anh biết cái gì?”

Dịch Tự không trả lời, chỉ là cánh tay dùng lực hơn, đầu Tô Dã Nghi bị anh vùi trong ngực mình, sau một khoảng thời gian, hai người đều đã ăn ý không mở miệng nói chuyện.

Tô Dã Nghi không mở miệng nói chuyện một lát là vì ôm nhau như vậy khiến cô rất hưởng thụ, mặt khác cô còn chưa thoát ra ngoài từ trong hiện thực và giấc mơ phân biệt. Tiềm thức cực kỳ rối rắm giờ khắc này cô có đang nằm mơ hay không, Tô Dã Nghi không ý thức tự hỏi một câu: “Em không phải đang nằm mơ, đúng không?”

Có người trả lời: “Không phải.”

Tô Dã Nghi buồn bực: “Nhưng em cảm thấy giống như đang nằm mơ, em gặp chuyện tốt đều là xảy ra ở trong mơ. Ví dụ như công việc của em được chuyển thành chính thức, ví dụ như em len lén đi theo anh trên cầu, anh đột nhiên quay đầu nhìn em, ví dụ như mỗi lần sau một khoảng thời gian anh không để ý đến em, anh lại đột nhiên mỉm cười nói chuyện với em... Những thứ này đều là trong mơ, em thức dậy, vẫn là một mình em, cái gì cũng chưa thay đổi.” Thở dài tự lo, Tô Dã Nghi còn nói, “Em coi đây như một giấc mơ đi, dù sao cũng không có cách nào chứng minh. Mà cho dù là giấc mơ, đây cũng là giấc mơ đẹp. Em rất thích.” Nói xong lời này, Tô Dã Nghi cũng vui vẻ giơ tay ôm lấy anh.đ/l;q;đ

Lời này động tác này qua đi, Tô Dã Nghi rõ ràng cảm giác được mình đang bị Dịch tự chậm rãi đẩy ra khỏi vòng tay của anh, cô khó hiểu ngẩn đầu nhìn anh, nhìn anh...

Mặt anh giống như càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Tô Dã Nghi phản xạ có điều kiện nhắm hai mắt lại.

Có một thứ gì đó ấm nóng chạm lên ánh mắt cô, Tô Dã Nghi thiếu chút nữa muốn chạy trốn, thế nhưng bàn tay khổng lồ cô rất gắng sức, hôn lông mi cô lại quá dịu dàng, cô không đành lòng lui lại, vì thế cứ như vậy mặc cho mình sa vào trong sự yêu thích này.

Đôi môi kia chuyển qua trước môi cô, Tô Dã Nghi mơ hồ nghe thấy giọng nói trầm thấp của Dịch Tự nói một câu: “Đồ ngốc.” Rõ ràng là câu mắng người, Tô Dã Nghi lại nghe thấy sóng lòng nhộn nhạo...

Dịch Tự hôn lên môi của cô, khẽ cắn khước môi cô, khước môi Tô Dã Nghi cô lộ ra dấu hiệu hứng thú: Khi vui vẻ khước môi tình tẻ kia cong lên, khi không

vui là nó xẹp lại. . .

Dịch Tự dùng lực vô cùng khéo léo, khi thì nặng khi thì nhẹ, không rõ rốt cuộc anh muốn làm gì, Tô Dã Nghi khó xử mờ to mắt, Dịch Tự đối diện bởi vì cô mờ mắt mà dò tìm mắt trở lại, trong mắt anh tràn đầy mùi vị ranh mãnh khiến Tô Dã Nghi hết hồn.

Làm sao anh cũng biết cười như vậy?

Giấc mơ này có phải hơi không chân thật rồi hay không.

Qua một lúc lâu, Dịch Tự hơi rời khỏi môi cô, lấy tay thay môi, dịu dàng xoa nhẹ trên môi Tô Dã Nghi, trầm giọng hỏi: “Đau không?”

Tô Dã Nghi vẫn mờ lớn con mắt, sau khi nghe xong câu hỏi của anh, vô cùng kiên định lắc đầu, tình hình chân thực là, chẳng những không đau, mà còn cực kỳ thoải mái.

Dịch Tự chớp mắt một cái ổn định dừng ở cô: “Vẫn cảm thấy đang ở trong mơ?”

Tô Dã Nghi thành thật gật đầu.

“Em không phải đang nằm mơ.”

Tô Dã Nghi cực kỳ vô tội nói: “Nhưng mà, lần trước trong mơ anh cũng nói như vậy. . .”

Cuối cùng Dịch Tự không cho cô cơ hội nói xong câu đó, ngay khi cô dùng vẻ mặt mơ màng cố gắng lật đồ thực tế, nụ hôn của anh đã quả quyết tiến vào trong môi cô, lần này, anh dùng sức lớn hơn nữa, khiến Tô Dã Nghi ngửa thẳng ra sau, Dịch Tự kịp thời đỡ cái gáy cô mới không đến mức ngã xuống. Một cánh tay kia của Dịch Tự lại gắt gao lôi kéo cánh tay của cô, bởi vì áo ngủ là áo ngắn tay, Tô Dã Nghi nhận thức rất rõ ràng sức lực của Dịch Tự, rõ ràng đến mức khiến cô không có cách nào phủ nhận chuyện đang xảy ra hiện tại, đã xảy ra ban này.

Những thứ này đều là sự thật.

Dịch Tự không từ chối sau khi cô thổ lộ là thật, Dịch Tự dịu dàng mà cưng chiều hôn ánh mắt cô như vậy là thật, Dịch Tự gọi cô là “Đồ ngốc” là thật, bây giờ anh đang hôn sâu cô. . . Cũng là thật.

Sau khi xác nhận loại nhận thức này, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy trong lòng mình có một khối một khối gì đó đang nổ tung, sau đó hóa thành ngàn ngàn vạn vạn điểm sáng như con thoi trong thân thể cô. . .

Cảm giác trong lòng vốn là rất nhiều, nhưng nụ hôn xâm nhập dây dưa của Dịch Tự đang tiến tới, trong môi lưỡi của anh lộ ra cảm giác xâm lược và chiếm hữu khiến Tô Dã Nghi không có cách nào lơ là, vì thế chỉ có thể nhắm mắt lại, hết sức chuyên chú hôn trả anh. . .

Mặc dù đóng cửa chỉ có thể nghe thấy một chút âm thanh vụn vặt, Triệu Duyệt luôn bay bổng trong tình trường vẫn đoán được hai người Tô, Dịch đang làm cái gì.

Mới vừa nghe thấy hai người thẳng thắn chân thành bày tỏ, Triệu Duyệt cũng có một loại cảm giác thoải mái, tảng đá lớn rốt cuộc được hạ xuống, Giờ phút này nghe thấy hai người hạnh phúc, nghĩ đến chuyện trước kia Dịch Tự làm với anh, Triệu Duyệt bỗng nhiên nổi lên ý muốn trêu đùa, cũng không chào hỏi, cứ thế thình lình lớn tiếng mở cửa phòng ngủ chính, nhân tiện vượt ra khỏi phòng hai bước, sau đó không chút do dự, nhìn thẳng vào người trước sofa.

Bởi vì bị gián đoạn trong khi hôn, sắc mặt Tô Dã Nghi ửng hồng, khi nhìn về phía Triệu Duyệt, ánh mắt còn có chút mê ly.

Trong lòng Triệu Duyệt thầm chắc lưỡi, không ngờ tên mặt lạnh này còn có bản lĩnh này. Tầm mắt hơi hướng lên trên, vẻ mặt của Dịch Tự khiến cho gân cốt vốn muốn làm ngược lại trong lòng Triệu Duyệt lại bắn ra.

Bộ dáng anh chưa tỉnh ngủ, giả vờ ngáp một cái, lớn tiếng nói: “Dã Nghi, rời giường sớm như vậy là muốn đi mua com sáng sao?”

Tô Dã Nghi còn đang ngượng ngùng trong suy nghĩ hoàn hảo và hiểu ra, phản ứng và biểu hiện của Dịch Tự hoàn toàn vượt qua phạm vi chịu đựng của cô, cô phải tốn thời gian tiêu hóa. Lúc này nghe được lời nói của Triệu Duyệt, cô chỉ sững sờ đáp lại: “Ách, há?”

Triệu Duyệt cười dừng dừng: “Đừng quên mang com sáng cho tôi, tôi không kén ăn, cái gì cũng ăn.”

Tô Dã Nghi: “Tôi, tôi không đi mua com sáng.”

“Há. . . ? Vậy cô muốn tự mình làm? Vậy thuận tiện nấu giúp tôi bát mì, rồi thuận tiện thêm quả trứng gà, thuận tiện rắc chút hành lá gì đó.”

Tô Dã Nghi: “Tôi không. . .”

Triệu Duyệt đi tới chỗ sofa, dùng một tư thế cực kỳ lười biếng thanh thản nằm trên ghế sofa dài, hoàn toàn không nhìn Dịch Tự bên kia, chỉ cười tí mắt nhìn Tô Dã Nghi hỏi: “Không nấu mì? Vậy là nấu cháo? Nấu cháo gì? Cháo mặn cháo nhạt hay là cháo thịt nạc trứng bắc thảo hay là. . . Cháo bát bảo?”

“Ra khỏi chung cư hướng Đông có một quán cháo Nam quay mặt về phía Bắc, cháo và mì cửa tiệm đó đều có cung cấp.”

Nghe thấy Dịch Tự tiếp lời, Triệu Duyệt có chút hưng phấn, thật giống như mình trải qua thời gian dài chờ đợi, lại trải qua thời gian dài quân địch không ứng chiến cuối cùng cũng nghênh chiến, anh cười chăm chăm, nói: “Tôi hỏi là hỏi Tô Dã Nghi, cũng không hỏi anh mà.”

Dịch Tự hoàn toàn không để ý lời nói của Triệu Duyệt, nói khẽ: “Đi theo anh.”

Triệu Duyệt lười nhác nằm ở ghế sofa như cũ, khinh thường hừ nhẹ một câu: “Ai muốn đi cùng anh!” Chờ sau khi anh nói xong mới phản ứng kịp giọng điệu không hợp, không giống như là nói với anh. Vì thế rất nhanh bật dậy từ trên ghế sofa, nhìn lại, lại chỉ kịp nhìn thấy cửa phòng ngủ thứ hai nhẹ nhàng khép lại.

Triệu Duyệt cảm hận cả giận nói: “Này, còn chưa xác định quan hệ đã mang người ta vào trong phòng là có ý gì chứ? Có đạo đức hay không hả!”

Tô Dã Nghi cứ như vậy theo Dịch Tự vào phòng của anh.

Ban đầu hôn môi ở phòng khách cũng không khiến Tô Dã Nghi cảm thấy mất tự nhiên, lúc này Dịch Tự vừa đóng cửa, cô lập tức không biết phải làm sao. Ngược lại Dịch Tự, ngược lại vô cùng tự nhiên đi tới bàn học, dịch chuyển ghế tựa, anh ngồi xuống ghế tựa, nhìn chăm chăm vào Tô Dã Nghi.

Bức màn sáng sớm đã bị kéo ra, mảng lớn mảng lớn ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào. Bị Dịch Tự nhìn chăm chăm như vậy, Tô Dã Nghi nhất thời không tìm được chủ đề hành động ban đầu, liền thuận miệng nói: “Bằng không, em đi làm bữa sáng? Trong nhà còn có mì sợi, em có thể thêm trứng gà...”

Dịch Tự cắt ngang cô: “Em không có lời gì muốn hỏi anh sao?”

Lần này Tô Dã Nghi phản ứng nhanh: “Có.”

Dịch Tự mỉm cười, nói: “Ngồi trước đi.”

Tô Dã Nghi ngẩng đầu nhìn quanh phòng một chút, cực kỳ đau khổ phát hiện trong phòng chỉ có một cái ghế, mà cái ghế tựa kia đang bị Dịch Tự ngồi. Cô có chút buồn bực hỏi: “Ngồi chỗ nào?”

Dịch Tự hất hất cằm về phía giường.

Tô Dã Nghi không thể tin: “Ngồi giường?” Âm hiệu “Giường” có phải quá ái muội rồi không?!

Dịch Tự nở nụ cười, Tô Dã Nghi không hiểu tại sao anh lại cười, cô chỉ thấy anh từ ghế đứng lên, đi thẳng đến gần tủ đầu giường, sau đó nghiêng người lôi ra một tấm vòng lăn hình ghế nhỏ từ phía dưới.

Tô Dã Nghi cảm thấy mình tự cho là đúng mắc phải sai lầm tự mình đa tình, cho nên, khi Dịch Tự chuyển ghế qua trước mặt cô, mặt cô đã đỏ bừng, để che giấu sự xấu hổ này, cô vụng về bồi thêm một câu: “Xem đi, anh nên nói nhiều, anh không nói lời nào em liền nghĩ anh để em ngồi trên giường của anh.”

“Tại sao em nghĩ chắc hẳn anh sẽ cho em ngồi trên giường của anh?”

“Em...” Tô Dã Nghi lắp bắp, mặt cô càng lúc càng nóng, nóng đến khiến cho đầu phình to, lời nói cũng lại không có cách nào đi qua đại não, “Không phải anh bảo em có vấn đề thì hỏi anh sao?”

“Ừ.”

“Anh cũng thích em, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 48:

Edit: Lam Anh

Khi Tà Đan tìm tới Tô Dã Nghi, cô đang chống đầu nhớ lại câu trả lời sáng hôm đó của Dịch Tự. Thấy vẻ mặt hồn bay phách lạc của Tô Dã Nghi, Tà Đan hiếm khi nói đùa nhìn không được trêu chọc: “Sáng sớm đã mơ mộng yêu đương rồi?”

Tô Dã Nghi vội vàng phủ nhận: “Nào có nào có!”

Tà Đan vừa đi về phía trước vừa hỏi: “Biết tìm cô làm gì không?”

Tô Dã Nghi thành thật lắc đầu.

Đến trước bàn làm việc của Tả Đan, cô mới nói: “Quá trình chuyển thành nhân viên chính thức của cô xin phê duyệt xuống rồi. Trước đó quy trình đã thông qua, cho nên, lúc này cô trực tiếp chuyển là có thể rồi.” Vừa nói xong, Tả Đan vừa lấy ra một tài liệu từ trong máy tính, đóng dấu xong rồi đưa cho Tô Dã Nghi, nói, “Cô cầm cái này đi Hành chính xử lý thủ tục một chút đi, nhân tiện nhận một bàn máy tính mới.”

Tô Dã Nghi sững sờ tiếp nhận đồ Tả Đan đưa tới, một lúc lâu không phản ứng kịp, mãi đến khi Tả Đan hiểu rõ cô gõ gõ mặt bàn nói: “Lấy lại tinh thần chưa?” Cô mới gật đầu vui mừng rồi đi.

Cuộc sống lập tức thoải mái, chuyện tốt cũng luôn luôn ngoài dự đoán như vậy.

Buổi sáng Tô Dã Nghi tới phòng Hành chính làm thủ tục chuyển chính thức xong, lại nhận máy tính mới xong, Tả Đan từ trên phần mềm trao đổi nội bộ gửi cho cô một bảng biểu công việc. Nhân viên mới chuyển chính thức của Phi Cấp đều phải đi thành phố S rất xa tiến hành thời gian đào tạo chuyên nghiệp trong nửa tháng. Tô Dã Nghi vẫn biết cái thông lệ này, trước khi chuyển thành nhân viên chính thức cô cực kỳ khát khao có thể lấy đi công tác làm cái cứ đi du lịch các nơi. Nhưng lúc này chuyện tốt rơi xuống đầu, Tô Dã Nghi lại có chút không tình nguyện lắm.

Cô tự kiểm điểm và tự hỏi bản thân kỹ lưỡng, phát hiện mình không muốn đi thành phố S là vì Dịch Tự.

Sau khi Dịch Tự đổi việc, bởi vì nguyên nhân giao thông và phương diện khác, về nhà trễ hơn.

Tô Dã Nghi rồi rầm có muốn đi thành phố S hay không tới gần tới, Triệu Duyệt ngược lại đặc biệt về nhà rất sớm. Vừa về nhà, anh đã nhảy lên phòng bếp, cũng không nói lời nào, chỉ khoanh tay nhìn chăm chăm Tô Dã Nghi. Tô Dã Nghi bị anh nhìn chăm chú đến toàn thân nổi cả da gà, vừa lấy mướp đắng vừa hỏi: “Anh đang nhìn cái gì thế?”

Triệu Duyệt nói: “Cô và tên mặt lạnh kia xem như là xác định quan hệ rồi à?”

Tô Dã Nghi đáp: “Xác định quan hệ cái gì?”

Triệu Duyệt: “Buổi sáng thứ Bảy tuần trước hai người ở trong phòng lâu như vậy, chẳng lẽ là nằm trên giường nói chuyện phiếm?”

Tô Dã Nghi xấu hổ và tức giận trừng anh: “Tôi không nằm trên giường, rõ ràng tôi ngồi.”

Triệu Duyệt mỉm cười: “Hai người cũng thật có ý tứ, ngồi ở trong phòng cũng có thể ngồi hơn một hai tiếng?”

Tô Dã Nghi: “Rõ ràng không đến một hai tiếng! Tôi chỉ ngồi hơn bốn mươi phút!”

Triệu Duyệt cười càng vui vẻ: “Hơn bốn mươi phút...” Sau khi kéo dài âm cuối, Triệu Duyệt đột nhiên tới gần cô, cười như không cười nói, “Tôi cũng không tin các người chỉ ngồi liên tục hơn bốn mươi phút.”

“Đương nhiên không phải chỉ ngồi...” Tô Dã Nghi nói tới đây hậu tri hậu giác phát hiện mình bị lừa mới dừng lại, ý thức được mục đích của Triệu Duyệt tuyệt đối không trong sáng, cô tức giận ném mướp đắng trong túi qua, cả giận nói, “Anh nhảm chán!”

Thật ra sáng hôm đó, bọn họ quả thật không chỉ ngồi hơn bốn mươi phút... Chính xác mà nói, thời gian ngồi chỉ không tới mười phút, bởi vì trong thời gian sau đó, Tô Dã Nghi ngồi trên chân Dịch Tự, hơn nữa, trong thời gian sau đó, bọn họ liên tục hôn môi.

Vừa nghĩ đến đây, Tô Dã Nghi không nhịn được mặt đỏ lên, sau đó, trong lòng giống như dùng không hết sức lực, cô cũng nghiêm túc, dùng những sức lực này “Vút vút” trên dao, hai ba lần liền cắt được một đĩa mướp đắng. Triệu Duyệt ở cửa trên chọc Tô Dã Nghi hỏi lâu, sau đó vẫn không được đáp lại, cuối cùng anh cũng không tự làm mất mặt nữa, rồi khỏi phòng bếp.

Khi Dịch Tự về đến nhà đã là 10 giờ rồi. Vì chờ anh, Tô Dã Nghi mở tivi ngồi ở phòng khách xem. Trong tai lại chỉ nghe động tĩnh của cánh cửa. Đến khi anh trở về, cô đã cực kỳ buồn ngủ, lại vẫn lập tức đứng lên từ ghế sofa như đánh máu gà. d;đ;l;q;đ

Đứng hồi lâu, Tô Dã Nghi lại cảm thấy mắt tự nhiên, cảm thấy phản ứng của mình giờ khắc này rất giống một bà chủ nhà, vì thế cô lại chà xát góc áo ngủ ngồi lại ghế sofa lần nữa, bắm vào sofa quay lưng về phía Dịch Tự nói: “Mệt rồi hả? Nước tắm đun xong rồi, giờ có thể tắm rồi.”

Vì sao vẫn cảm giác rất giống bà chủ nhà thế này!

Hiển nhiên Dịch Tự cũng bị lời nói của Tô Dã Nghi kinh sợ, Tô Dã Nghi thấy anh sững sốt một hồi lâu, khi anh sững sờ trong lòng Tô Dã Nghi cũng cực kỳ không yên, dù sao vẫn sợ anh đột nhiên quay mặt rồi đi.

Sự thật chứng minh, Dịch Tự sẽ không quay mặt rồi đi, anh rất phối hợp đi đến trước ghế sofa, nghiêng người, dùng ở mặt Tô Dã Nghi, sau đó híp híp mắt, mặt hơi nghiêng, hôn mặt cô, thấp giọng đáp lại câu: “Được.”

Tô Dã Nghi thần thờ quay đầu lại, trên tivi đang chiếu một cảnh hài kịch, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền ra, cô ôm đầu gối, rất muốn nhìn xem trong kịch rốt cuộc có cái gì buồn cười, nhưng mà, giống như làm thế nào cũng không sao rút suy nghĩ từ hai khái niệm “Bà chủ nhà” và “Chồng trở về nhà” này ra được.

Cô buông đầu gối ra, gơ tay xoa xoa mặt mình, lại mất hồn quay đầu nhìn phòng ngủ thứ hai, một lúc lâu không quay đầu lại.

Tại sao bọn họ đột nhiên trở nên như vậy... Hà?

Sau khi Dịch Tự tắm rửa xong, đi thẳng đến nhà ăn, Tô Dã Nghi nghe thấy anh mở tủ lạnh ra, sau đó nghe thấy anh hỏi: “Đánh răng chưa?”

Tô Dã Nghi lớn tiếng đáp: “Chưa.”

Lúc Dịch Tự trở lại đưa cho cô một hộp sữa chua, cũng mở một hộp ra cho bản thân, ngồi xuống ghế sofa anh hay ngồi, trực tiếp hỏi: “Có việc gì muốn nói với anh à?”

Tô Dã Nghi thành thật gật đầu.

“Chuyện gì?”

Tô Dã Nghi nhìn ngón tay: “Em, em phải đi công tác rồi.”

Dịch Tự cau mày: “Đi đâu?”

“Thành phố S.”

Suy nghĩ một chút, Dịch Tự hỏi lại: “Em chuyển thành nhân viên chính thức rồi hả?”

Tô Dã Nghi hưng phấn thỏa thích nói: “Làm sao anh biết?”

Dịch Tự mặt không chút thay đổi uống một ngụm sữa chua, mặt không chút thay đổi phun ra hai chữ: “Đoán thôi.”

Tô Dã Nghi cũng không biết vì sao chuyện cô đi công tác nhất định phải nói cho Dịch Tự, sau khi trở lại tổ nhỏ, cô suy nghĩ thật lâu, cảm thấy hình thức ở chung của cô và Dịch Tự trong khoảng thời gian này thay đổi đều bắt nguồn từ câu trả lời của Dịch Tự vào sáng thứ Bảy kia. Cô hạnh phúc hồi tưởng lại đoạn hồi đáp kia một lần.

“Anh cũng thích em, đúng không?”

“Em nghĩ thế nào?”

“Em nghĩ... Em nghĩ không ra.”

“Vậy em nghĩ tại sao anh muốn hôn em?”

“Em... Em có thể nghĩ anh hôn em vì thích em sao?”

“Có thể.”

Dù rồi rắm như vậy, Tô Dã Nghi vẫn nghĩ rõ ràng, anh nói “Có thể” ý là nói anh thích cô. Cô dùng thời gian vài ngày từ các khía cạnh các tình huống để chứng thực độ chân thật của nhận thức này. Cho tới bây giờ, cô thật sự có thể chắc chắn – đây không phải mơ.

Dịch Tự thật sự thích cô, cho dù anh chưa từng nói gì.

Thứ Tư Tô Dã Nghi đi công tác, Bắc Kinh đã vào hạ, thời tiết cực kỳ nóng, trước khi lên máy bay Tô Dã Nghi luôn gọi điện thoại với bố mẹ, mãi đến khi lên máy bay phải tắt máy, cô mới nhìn thấy tin nhắn Dịch Tự gửi đến, bốn chữ rất đơn giản: Đi sớm về sớm.

Cũng bởi vì bốn chữ này, hành trình bay bốn giờ, Tô Dã Nghi liên tục cười đến mức miệng đều vui vẻ rồi.đ.đ.lqđ

Trong lòng ngọt ngào nhớ nhà, Tô Dã Nghi ngay cả một cuộc điện thoại cũng không dám gọi cho Dịch Tự, nguyên nhân chủ yếu không dám gọi điện thoại là sợ mình gọi điện cũng không biết nói gì, cô sợ mình gọi điện cuối cùng chỉ nói chút chuyện vặt vãnh, sợ Dịch Tự bận quá sẽ phiền.

Rất nhiều lo lắng trong lòng khiến ngày đầu tiên Tô Dã Nghi tới thành phố S cũng không gọi cuộc điện thoại này.

Bắt đầu ngày hôm sau, đào tạo biên tập chính thức bắt đầu. Thông thường, khi muốn đào tạo biên tập hạng mục đơn giản thì phải là một chút phương diện nội dung và phương diện kỹ thuật gì đó... những năm trước đào tạo đều như thế này. Tiếc rằng đến đợt Tô Dã Nghi thì có vẻ xui xẻo. Kiểm tra sức khỏe nhân viên tháng ba hàng năm của Phi Cấp cho thấy tình hình một nhân viên Phi Cấp cực kỳ gay go, phần lớn biên tập của Phi Cấp tổ chất thân thể kém. Một vị cấp cao mới đến Phi Cấp đảm nhận liền nghĩ ra một điều lệ về tình hình này, nói rõ bắt đầu từ năm nay, nội dung đào tạo nhân viên mới không chỉ là học văn hóa công ty xí nghiệp, mà còn bao gồm cả học thể dục.

Tô Dã Nghi chính là nhóm nhân viên đầu tiên bắt đầu áp dụng điều lệ.

Từ khi Tô Dã Nghi đi học, thành tích thể dục đã không tốt, lúc này đào tạo nhân viên mới, cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý tốt phải lên lớp thể dục. Sáng ngày thứ hai bị quản lý chịu trách nhiệm đào tạo mang đến bờ biển, cô còn tưởng rằng có hoạt động vui chơi hay ho gì đó, ai biết vậy mà lại là quản lý dẫn đội chạy quanh bờ biển một vòng.

Hơn nữa, buổi sáng phải chạy liên tục bên bờ biển, buổi chiều còn phải đi chạy ở phòng tập thể hình, buổi tối còn phải lặn mò trong bóng đêm chạy ở bờ biển. Vài ngày đầu, mỗi lần về đến khách sạn Tô Dã Nghi đều buồn ngủ cực kỳ, đến ngày thứ tư, rồi cuộc cô mệt đến mức khó chịu, vượt số của mẹ Tô mấy lần trên điện thoại di động, cuối cùng không gọi đi, ngược lại đẩy tới số của Dịch Tự.

Mười một giờ đêm, Dịch Tự nghe điện thoại rất nhanh: “Trễ như vậy còn chưa ngủ?”

Tô Dã Nghi dùng điện thoại của khách sạn, hơi bất ngờ nói: “Anh biết là ai gọi điện thoại à?”

“Số vùng.”

Tô Dã Nghi bưng tỉnh “À...” một câu.

“Đào tạo cực kỳ vất vả?”

Một tay Tô Dã Nghi cầm ống nghe, một tay xoắn dây điện thoại, rầu rĩ đáp: “Ừ.”

Dịch Tự ở đầu bên kia điện thoại dùng một chút, khi nói tiếp, giọng điệu vậy mà lại trở nên dịu dàng khác thường: “Muốn nói với anh?”

Tô Dã Nghi bị giọng nói này vỗ về vô cùng, không chút suy nghĩ, liền kể ra mấy ngày nay đào tạo khổ sở và mệt mỏi như thế nào, Dịch Tự đều vẫn lắng lắng nghe, thỉnh thoảng phát ra âm thanh chứng minh mình quá thật đang chăm chú nghe. Tô Dã Nghi nói xong hết mới ý thức mình thật sự nói quá nhiều, bỗng nhiên có chút xấu hổ, hơi có lỗi nói: “Thật ngại, hình như em nói rất lâu... Thật ra, em vốn muốn nói với mẹ em, nhưng mà, chuyện chạy bộ ngắt xiu này nói cho bà ấy nghe, em sợ bà sẽ lo lắng, cho nên...”

Dịch Tự ở đây cắt ngang cô: “Cho nên, em liền nói cho anh nghe?”

Tô Dã Nghi thành thật đáp lại câu: “Ừ.”

Cách rất lâu, Dịch Tự bỗng nhiên trầm giọng nói: “Em nói cho anh nghe, vậy không sợ anh sẽ lo lắng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 49:

Edit: Lam Anh

Biết Tô Dã Nghi đào tạo ở thành phố S, Mạc Ninh ở thành phố G gần đó dành cuối tuần rảnh rỗi tới gặp cô. Hai người cùng nhau đi dạo khu thương mại phần hoa của thành phố S cả một buổi chiều, buổi tối, Mạc Ninh mời cơm, mang Tô Dã Nghi tới một quán ăn ngon chân chính ở bên cảng.

Tô Dã Nghi vốn không định thành thật khai báo sự tiến triển của mình và Dịch Tự, tiếc rằng vẫn bị Mạc Ninh gián tiếp moi ra nói. Sau khi nghe xong tình trạng của hai người Tô Dịch, Mạc Ninh cau mày nói: “Hai người các cậu... Đây xem như là cùng nhau rồi?”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Tớ cũng không biết.”

Mạc Ninh thở dài, nén giận nói: “Cậu biết cái gì!” Qua một lúc lâu sau, cô lại hỏi: “Các cậu tiến triển đến mức độ nào rồi hả?”

Tô Dã Nghi cúi đầu, trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, một lúc lâu chưa nói ra một chữ.

Mạc Ninh chờ không kịp, hỏi trực tiếp rõ ràng: “Hôn môi?”

Đầu Tô Dã Nghi cúi xuống càng thấp, Mạc Ninh vừa thấy, gạt đầu sáng tỏ, lại tiếp tục hỏi: “Lên giường chưa?”

Tô Dã Nghi vội vàng ngẩng đầu, lắc đầu như trống đánh. Bị Mạc Ninh đè lại một cái, nâng mặt đưa qua lại, Mạc Ninh thở phào nói: “Tớ nói cậu đúng là không phải thiếu đầu óc nha!”

Tô Dã Nghi kéo cánh tay Mạc Ninh nói: “Cậu cũng nghĩ bọn tớ chưa xác định quan hệ mà ở cùng một chỗ tớ cực kỳ thiệt thòi ư?”

“Làm sao có thể?” Mạc Ninh kinh ngạc nói, “Tớ nói thiệt thòi ý là, cậu còn chưa thử xem anh ta dùng tốt hay không tốt đã quyết một lòng thế này, không sợ anh ta có chương ngại, không có khả năng, bắt lực gì đó ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau của cậu sao?”

Tại nghe Mạc Ninh nói chuyện tiêu chuẩn càng ngày càng rộng, Tô Dã Nghi trong nháy mắt mặt đỏ tía tai. Thật ra cô là một cô gái vô cùng truyền thống, nếu mỗi lần Dịch Tự hôn cô đều hỏi cô trước một câu “Anh muốn hôn em, em đồng ý không?” Tô Dã Nghi chắc chắn lắc đầu nói không muốn, hơn nữa

coi như anh không báo, khi anh hôn cô có thể dùng mê người như thế, suy nghĩ của bản thân cô có thể rõ ràng một chút, cô cũng nhất định sẽ đẩy anh ra...

Nhưng mà, chuyện bắt đắ dĩ nhất trên thế giới này vĩnh viễn không có “Nếu”.

“Chu Nhất Nặc có liên lạc với cậu không?” Tán gẫu chuyện khác một lát, Mạc Ninh đột nhiên hỏi.

Tô Dã Nghi: “Không.”

Mạc Ninh lắc đầu: “Thật là không có lương tâm, tớ nói với cậu nha, nếu như cậu bị Dịch Tự vứt bỏ, cũng đừng chơi trò mất tích nhé.”

Mạc Ninh chỉ nói đùa một câu, Tô Dã Nghi nghe câu nói đùa này, lại không hiểu sao cảm thấy lo lắng. Đương nhiên, cô lo lắng không phải là “bị vứt bỏ”, mà là...

Tệ hại hơn cả “bị vứt bỏ” hẳn là cho đến tận khi bị vứt bỏ ngay cả một thân phận cũng đều không có;đ!l.q;đ

Tô Dã Nghi thở dài, đau buồn nói: “Người tính cách như tớ... Có thể rất dễ bị Dịch Tự vứt bỏ hay không?”

Mạc Ninh suy nghĩ một chút, gật đầu tán thành nói: “Nói rất có lý.”

“Này!!!”

“Cậu ngốc như vậy, nếu có người muốn chơi đùa cậu, vậy không phải cũng giống như chơi đùa với thú cưng sao?”

“Thú cưng?”

Không để ý tới sự ngờ vực của Tô Dã Nghi, Mạc Ninh nói thẳng: “Tớ có đề nghị này, cậu muốn thử một lần không?”

“Đề nghị gì?”

“Cậu về hỏi Dịch Tự một chút, xem anh ta có thích nuôi thú cưng hay không.”

“Này!!!”

Buổi tối trước khi rời khỏi thành phố S, Dịch Tự gọi điện thoại tới. Tô Dã Nghi vừa bất ngờ vừa ngạc nhiên mừng rỡ nằm trên giường bày ra hình chữ Đại to tướng, khoe miệng cười xối lỏi nhận điện thoại: “A lô?”

“Ngày mai mấy giờ bay?”

Đào tạo mười bốn ngày ngắn ngủi, Tô Dã Nghi học được một từ - nhớ. Giờ khắc này khi ban đêm thành phố S đèn đuốc sáng trưng, phòng Tô Dã Nghi lại tắt đèn sớm. Phòng của cô ở tầng 33, cô nghiêng người có thể nhìn xuyên thấu qua cửa sổ kính sát đất nhìn đèn đóm bên ngoài. Trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, một câu nói đơn giản của Dịch Tự giống như một que diêm, “tách” một tiếng, chiếu sáng cả căn phòng. Tô Dã Nghi bị giọng nói của anh gọi lên một loại dục vọng kỳ quái, dục vọng muốn anh ôm chặt chẽ, loại dục vọng này khiến cô không nhận được che mặt, vì thế rất lâu cũng không trả lời tiếng nói kia.

“Tô Dã Nghi?” Người bên kia điện thoại khẽ gọi một câu.

Tô Dã Nghi lấy lại tinh thần sau khi “Hả...” một tiếng xong lại run rẩy hỏi: “Anh, anh vừa hỏi em cái gì?”

“Ngày mai mấy giờ bay?”

“Hai giờ chiều.” Sau khi trả lời xong câu hỏi này, bên kia tiếp tục im lặng, Tô Dã Nghi mơ hồ nghe thấy tiếng gõ bàn phím.

“Là phía Nam*?”

(*) Cách nói tắt của China Southern Airlines: Công ty Hàng không Nam Phương Trung Quốc, là một hãng hàng không có trụ sở tại Quảng Châu, tỉnh Quảng Đông, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Hãng hoạt động trên các tuyến nội địa và quốc tế, đây là hãng hàng không lớn nhất về quy mô đội tàu bay Châu Á và là hãng lớn nhất Trung Quốc về số lượng khách vận chuyển. (Nguồn: Wikipedia tiếng Việt)

“Ừ.”

“Được, anh còn chút chuyện chưa xử lý, em nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon.”

Đây là lần đầu tiên Dịch Tự gọi điện thoại cho Tô Dã Nghi kể từ sau khi cô tới thành phố S, vốn dĩ tâm tình còn vui sướng hưng phấn đột nhiên bởi vì anh phải cúp điện thoại mà trở nên hơi mất mát, sự mất mát này chưa kịp che giấu, đến mức khi cô nói “Ngủ ngon” giọng điệu rõ ràng trở nên rất thấp.

Quen chờ Dịch Tự cúp điện thoại, không nghĩ tới người vừa rồi còn nói “Có chuyện phải xử lý” lúc này lại hồi lâu chưa cúp điện thoại, ngay khi Tô Dã Nghi tưởng rằng anh đã quên gác máy định nhắc nhở anh, trong di động đột nhiên truyền ra giọng nói: “Tô Dã Nghi.”

“Vâng?”

“Ngày mai gặp.”

“... Ngày mai gặp.” Người vừa rồi cũng bởi vì đôi phương gác điện thoại quá sớm mà buồn bực sau khi nghe thấy ba chữ “Ngày mai gặp” lại lập tức vui vẻ cười rộ lên.

Hơn sáu giờ tối, Tô Dã Nghi mới trở lại Bắc Kinh. Vừa xuống máy bay cô lập tức mở điện thoại đi động, sau đó còn lo lắng quan sát động tĩnh của đi động, rất sợ sẽ bỏ qua một tin nhắn một cuộc điện thoại.

Quá chăm chú trên điện thoại, giác quan khác của Tô Dã Nghi lập tức yếu đi rất nhiều. Mãi đến khi một bóng người đứng trước mặt cô cô mới phát hiện người đó là Dịch Tự.

Dịch Tự? Tô Dã Nghi nghĩ sau khi cô xuống máy bay anh sẽ gọi điện cho mình, hoặc là gửi một tin nhắn. Dù sao cô cũng chưa từng nghĩ đến anh sẽ xuất hiện ở sân bay.Lam.anh/DĐLQĐ

Hậu quả của việc quá bất ngờ là, Tô Dã Nghi hoài nghi tính chân thật lần nữa, trừng lớn mắt nhìn anh hồi lâu, mãi đến khi Dịch Tự vươn tay bắt lấy cái mũ từ chiếc ba lô trên lưng cô che ánh nắng mặt trời trên gáy cô, cô mới tin là sự thật.

Sau khi tin là sự thật, Tô Dã Nghi bắt đầu phát ra từ trong lòng, mỉm cười không thể khống chế, Dịch Tự đội mũ cho cô cô cũng không bỏ xuống, liền dùng vẻ mặt cười ngây ngô nói: “Sao anh lại tới đây?”

Dịch Tự tiếp nhận vali nhỏ trong tay cô, lại thuận tay tháo balo từ trên vai cô xuống khoác lên vai mình, không đáp mà hỏi ngược lại: “Đói không?”

Tô Dã Nghi cười hi hi gật đầu.

Dịch Tự nhìn dáng vẻ của cô, khoe miệng cũng kín đáo cong một cái, nói: “Muốn ăn cái gì?”

“Lẩu!”

Dịch Tự lắc đầu: “Lẩu không được!”

“Vậy nồi cay!”

“Không được.”

“Vậy món cay Tứ Xuyên! Em muốn ăn cá chần nước sôi, còn có Mao Huyết Vượng!”

“Không được.”

“Hò Nam! Em muốn ăn đầu cá băm ớt!”

“...” Cuối cùng, quyền gọi món ăn của Tô Dã Nghi bị mất rồi.

Ra khỏi sân bay, Tô Dã Nghi vốn cho là Dịch Tự hoặc là mang cô đi đón xe buýt gần sân bay, hoặc là mang cô đi chờ đường sắt gần sân bay. Cô thật sự làm sao cũng không nghĩ đến, anh sẽ trực tiếp mang cô đến bãi đỗ xe dưới lòng đất. Cô buồn bực hỏi: “Lát nữa chúng ta lái xe trở về sao?”

Dịch Tự nhìn cô, gật đầu từ chối cho ý kiến.

Rất sợ Dịch Tự không hiểu rõ giao thông ở Bắc Kinh, Tô Dã Nghi tốt bụng đề nghị: “Sao không tới đường sắt gần sân bay? Đến Cửa Đông Trực đổi cái khác là được, cũng nhanh cũng tiện mà!”

Mặc dù nói như vậy, thật ra Tô Dã Nghi vẫn luôn đi theo Dịch Tự, mãi đến khi hai người tới bãi đỗ xe, “Đề nghị” của Tô Dã Nghi cũng không được tiếp nhận.

Sau đó, Dịch Tự dẫn Tô Dã Nghi đi rồi dừng bước trước một chiếc xe có rèm che màu đen. Tô Dã Nghi sững sờ nhìn Dịch Tự lấy ra một cái chìa khóa xe, cô há hốc miệng, không thể tin chỉ vào Dịch Tự trước mắt nói: “Đây, đây đây đây... Đây là anh...” Trước khi nói ra về sau, Tô Dã Nghi dùng đầu óc lọc qua một lần, vì thế, lời của cô biến thành như này, “Anh mượn xe?”

Sau khi mở cốp xe, Dịch Tự bỏ hành lý và balo của cô vào, lại quay trở lại trước xe, vừa mở cửa xe giúp Tô Dã Nghi vừa nói, “Anh mua.”

Tô Dã Nghi hít một hơi thật sâu: “Anh, anh anh anh, anh mua xe khi nào?”

“Ngày hôm qua.”

Mãi đến khi Dịch Tự đã chạy xa khỏi sân bay, Tô Dã Nghi vẫn còn sững sờ vì chuyện Dịch Tự mua xe. Cô đánh giá toàn bộ chiếc xe này một lần, sau khi xác định đây là xe mới, cô hơi lo lắng nói: “Mua xe vậy rất nhiều tiền sao?”

Dịch Tự vốn đang nghiêm túc nhìn đường, nghe giọng điệu và nội dung nói chuyện của Tô Dã Nghi xong, anh nhú mày nói: “Đúng vậy, vay rất nhiều.”

Tô Dã Nghi càng lo lắng hơn: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Dịch Tự nhú mày lại càng sâu: “Em nghĩ như thế nào?”

Tô Dã Nghi cúi đầu xoắn ngón tay: “Sao lại vội vã mua xe vậy, tàu điện ngầm cũng không phải không tới được công ty của anh, mặc dù hơi chen chúc, nhưng mà... Nhưng mà anh thức dậy sớm một chút sẽ không chật chội lắm.”

“Hoặc là, nếu anh thật sự không muốn chen chúc trong tàu điện ngầm, anh có thể chuyển đến chỗ ở gần công ty anh nhất.” Thật ra, những lời này là đề nghị không tệ, trước khi Tô Dã Nghi nói cũng là thật lòng thật dạ suy xét cho Dịch Tự, chờ sau khi cô nói xong lời đề nghị này, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút không hợp lý lắm.

Nếu Dịch Tự chuyển nhà...

“Hình như trước đó em bảo anh không cần chuyển đi.” Dịch Tự nói sâu xa.

Tô Dã Nghi quay mặt, bám cửa kính xe buồn bực nghĩ, hình như là, cô còn khóc lóc kéo tay anh bảo anh đừng chuyển đi. Trời xanh làm chứng, cô bảo anh chuyển đi chỉ là nói năng bừa bãi nhất thời thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật nha!d;đ!l.q;đ

Vẫn còn chán nản một hồi, Tô Dã Nghi nói sang chuyện khác: “Thật ra mua xe cũng không tệ, rất thuận tiện nha! Chủ nhật đi chơi còn có thể tự mình lái xe ra ngoài, đỡ phải chen chúc trên tàu điện ngầm chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng, rất tiện toái! Nghĩ như vậy, ưu điểm vẫn rất nhiều!”

Dịch Tự gật đầu khá tán thành: “Ừm, nghe qua quả thật rất nhiều.”

Tô Dã Nghi cao hứng tiếp tục nói: “Cứ vậy đi, hơn nữa, nghĩ đến như vậy, trả tiền cũng không tính là gì, có một cái áp lực như vậy mới có động lực nha!”

“Ừ, rất có lý!”

Tô Dã Nghi nhận được sự tán thành như là nhận được khích lệ, bắt đầu tươi cười không kiêng dè: “Hơn nữa, anh thông minh như thế, công việc tốt như vậy, cộng thêm anh còn kiêm chức nhiều như vậy, anh lại cần cù lại vất vả...”

Đối với lời nói kế tiếp của Tô Dã Nghi, Dịch Tự không cắt ngang, cũng không nói chen vào, chỉ cười trong miệng, lắng lắng nghe, không nhìn kỹ sẽ không thấy, trong mắt anh đang dần dần ngưng tụ một luồng ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 50:

Edit: Lam Anh

Bắc Kinh giữa hạ nóng đến mức khiến người ta phát điên. Trước kia Tô Dã Nghi chưa từng trải qua trong gác xếp, qua một mùa đông, cô vốn cảm thấy nơi này không tệ, nhưng từ khi vào mùa hạ đến nay, cô càng ngày càng không chịu được mức độ oi bức của gác xếp này. Nhưng mà, dù vậy, cô cũng không thể kể khổ với những người khác trong nhà, bởi vì cô vẫn không muốn chuyển nhà.

Kết quả của việc không muốn chuyển nhà chính là, cô vẫn phải chịu đựng gác xếp nhỏ nóng như nồi hấp.

Thật ra cô từng cân nhắc lắp đặt máy điều hòa, vì đối phó với nhiệt độ nóng bức muốn mạng người này, thậm chí cô sẵn lòng dùng tiền của mình mua điều hòa. Nhưng mà, chủ nhà nói rất rõ ràng với cô, bởi vì vấn đề thiết kế của gác xếp, chủ nhà không đồng ý cho nhà cô lắp điều hòa.

Nhưng mà, cô rất nhanh tìm được biện pháp giải quyết tạm thời.

Điều hòa trong phòng khách mở quanh năm, nếu Tô Dã Nghi không đóng, không có bất kỳ ai biết đóng máy điều hòa kia. Tô Dã Nghi thật sự nóng đến khó chịu, vì thế đành phải đêm khuya lặng lẽ xuống lầu khi Triệu Duyệt và Dịch Tự đều đã ngủ, ôm thiết bị điều hòa trên ghế sofa phòng khách ứng phó một đêm. Ngày hôm sau, cô mở rộng “Tô ngữ” đến trên sàn dưới ghế sofa. Cứ như vậy, cũng là hai đêm sống yên ổn mát mẻ, mãi đến sáng sớm ngày thứ ba...

Bây giờ mười lăm phút Dịch Tự sẽ rời giường đánh răng, Tô Dã Nghi đặt đồng hồ báo thức là sáu giờ bốn mươi, nhưng sáng sớm hôm nay, cô ngủ quá thoải mái, thế nên điện thoại di động vang vài lần cô cũng không thể tỉnh lại.

Có người vỗ mặt cô, tay cô cũng chỉ ôm thiết bị điều hòa chuyển hướng, trên mặt sàn trải chiếu, vì tránh cái tay “vỗ” mặt cô kia, mặt cô quay xuống đó tiếp tục ngủ.

Sau đó, Tô Dã Nghi rõ ràng cảm giác được mặt mình bị người ta “phục kích” nhéo, cách này không hề dùng lực nhưng lại nhéo cực kỳ lâu.

Khi tỉnh lại cả mặt tê mủi, dụi mở đôi mắt lim dim buồn ngủ, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, lại sau đó, Tô Dã Nghi đột nhiên bừng tỉnh.

Sau khi Tô Dã Nghi đánh răng xong, Dịch Tự ở trong phòng ăn gọi cô. Cô lo lắng đi tới, nhận sữa và bánh mì từ tay anh, lập lại suy nghĩ đã nghĩ sẵn trong đầu khi đánh răng ở trong lòng, lúc này mới nói: “Tối hôm qua em xem tivi đến rất khuya, mới ngủ như thế.”

Dịch Tự cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Xem tivi phải mang chiếu?”

Tô Dã Nghi: “...” Tại sao liếc mắt một cái đã bị anh nhìn thấu?

“Trên lầu không có cách nào lắp điều hòa sao?”

“Chủ nhà nói cửa sổ nghiêng khoan không tốt, lắp điều hòa vào sẽ hỏng thiết kế.”

Dịch Tự uống một ngụm sữa, sau khi cân nhắc một chút, nói: “Chuyển nhà đi.”

Tô Dã Nghi hít vào một hơi, vội vàng xua tay: “Không chuyển, em không chuyển! Em có thể chịu được! Thật ra mở quạt điện sẽ không nóng như thế! Bây giờ tìm nhà đâu có dễ dàng như vậy...”

Dịch Tự nhíu mày cắt ngang cô: “Hoặc là em chuyển xuống dưới lầu đi.”

Tô Dã Nghi mắt sáng lên: “Anh cũng cảm thấy phòng khách là lựa chọn qua đêm không tệ?”

Dịch Tự nâng mắt nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh nói: “Anh nói... Chuyển xuống phòng anh.”

Vì những lời này của Dịch Tự, Tô Dã Nghi rối rắm cả ngày.

Tình hình hiện tại là, cô vẫn chưa nghe được từ miệng Dịch Tự bất luận định nghĩa mang tính kết luận nào đối với loại quan hệ của bọn họ bây giờ. Mặc dù tính cô mơ hồ, nhưng về việc này cô cực kỳ rõ ràng, một ngày Dịch Tự không bày tỏ thái độ, cô liền không có cách nào đặt mình vào vị trí bạn gái của anh. Cô cũng cố gắng duy trì sự trong sạch này, Dịch Tự có ý với cô, cô hi vọng anh có thể tôn trọng cô, cho cô một danh phận.

Chính là vì vấn đề mang tính nguyên tắc này, Tô Dã Nghi quả quyết quyết định, một ngày anh không cho cô danh phận, cô tuyệt đối không ở cùng một phòng với anh... Không! Dù cho anh cho cô danh phận, nói cho mọi người cô là bạn gái của anh, trước khi kết hôn, cô cũng tuyệt đối không thể ở cùng một phòng với anh.

Gần tới thứ Sáu đó, Tô Dã Nghi ôm ấp ý nghĩ này đi ngủ bài với Dịch Tự.

“Em nghĩ kỹ rồi, em không thể dọn đến phòng anh.”

Dịch Tự tắm xong đã rất trễ, mới vừa từ phòng vệ sinh ra ngoài đã thấy Tô Dã Nghi mang ánh mắt nhỏ kiên định xông tới trước mặt anh, khi nói chuyện lời nói danh thép, nhìn giống như vội vàng đi hi sinh vì việc nghĩa. Anh nhìn cô sâu xa một cái, nói tiếp: “Vậy quyết định của em là?”

“Em tiếp tục ngủ ở phòng khách.”

Dịch Tự quay mặt, quyết đoán nói: “Không được.”

Về mặt Tô Dã Nghi khó hiểu: “Tại sao?”

“Không lịch sự.”

“Không không không... Không lịch sự?”

“Chuyển nhà đi.”

“Bây giờ tìm nhà rất khó!” Thật ra Tô Dã Nghi càng muốn nói ra là “Em không muốn chuyển nhà a a a a.”

“Trước khi hết Chủ nhật anh sẽ tìm được phòng ở mới, em chuẩn bị chuyển nhà cho tốt.” Nói xong câu đó, Dịch Tự ngẩng đầu nhìn gác xép, lại nhìn phòng ngủ của mình, nói: “Trước đó, em ngủ phòng anh, anh ngủ phòng khách.”

Sau đó mãi đến khi Tô Dã Nghi nằm trên giường Dịch Tự, cô đều không nghĩ rõ được toàn bộ chuyện xảy ra này hợp logic như thế nào. Trên giường và chăn của Dịch Tự đều có mùi thơm nhàn nhạt thuộc về anh, vốn là giúp cho giấc ngủ, Tô Dã Nghi lại làm sao cũng không ngủ được. Đánh trống hai con mắt như vậy, ở trên giường trần trọc nhớ lại, Dịch Tự muốn cô chuyển nhà, Dịch Tự muốn cô chuyển nhà...

Thời điểm sau nửa đêm, khi Tô Dã Nghi suốt nửa muốn ngủ thì nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng vang thật lớn. Cô bị dọa giật nảy mình, tập trung nghe một chút, sau khi chắc chắn tiếng vang không đến từ trong mơ mà quả thật là đến từ phòng khách, cô rời giường ra khỏi phòng ngủ.

Là tiếng của tivi phòng khách, không biết người trong phòng khách mở kênh gì, dù sao hình ảnh hiện ra chính là bộ phim chiến tranh Âu Mỹ. Tô Dã Nghi buồn bực dời tầm mắt từ tivi đến người trên sofa phòng khách, lúc này mới phát hiện một người ngồi phía trên, mà người này không phải Dịch Tự.

“Triệu Duyệt?” Còn chưa kịp suy nghĩ, Tô Dã Nghi đã hỏi ra thắc mắc ở trong đầu.

Triệu Duyệt từ trên ghế sofa quay đầu lại, vẻ mặt biểu cảm kinh ngạc nhìn cô, nhưng chỉ trong phút chốc, anh cũng dùng giọng điệu khiếp sợ không hề thua kém trình độ của Tô Dã Nghi mở miệng nói: “Tô Dã Nghi?!”

Tô Dã Nghi vừa đi tới phòng khách vừa tập trung quan sát, cuối cùng phát hiện Dịch Tự trên chiếc ghế sofa đơn anh đã từng ngồi kia, mà anh cũng đang quay đầu nhìn Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi càng thêm nghi hoặc, ngón tay vuron ra, chỉ hồi lâu cũng không dùng được tiêu điểm, câu nói cũng vô cùng mơ hồ: “Các anh... Các anh như vậy, như thế nào, các anh...”

Nếu so sánh, năng lực giải quyết vấn đề của Triệu Duyệt hiển nhiên mạnh hơn cô, ánh mắt chỉ xoay chuyển một vòng trên Tô Dã Nghi và Dịch Tự khi đó, anh liền biết đã xảy ra chuyện gì: “Cô ngủ ở phòng Dịch Tự?”

Tô Dã Nghi sửng sốt gật đầu.

Triệu Duyệt cũng học bộ dáng của Tô Dã Nghi, vuron đầu ngón tay ra chỉ về phía góc xép: “Chính cô có phòng, sao phải ngủ phòng anh ta?”

Tô Dã Nghi yếu ớt nói: “Phía trên...”

Ngay khi Tô Dã Nghi sắp định trả lời vấn đề của Triệu Duyệt, Dịch Tự đột nhiên đứng lên từ ghế sofa, lập tức đi tới chỗ Tô Dã Nghi, sau khi đứng trước mặt cô, anh giơ tay lên, vừa dịu dàng san bằng cổ áo ngủ cho cô, vừa thờ ơ nói: “Bạn gái của tôi, tại sao không thể ngủ phòng tôi?”

Nghe được lời này, Tô Dã Nghi ngăn người tại chỗ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Dịch Tự đã ra ngoài, cùng ra ngoài còn có Triệu Duyệt, đều không thấy chủ nhà. Đến buổi tối, hai người lại một trước một sau trở về. Không biết rốt cuộc Triệu Duyệt xuất phát từ mục đích gì, anh thường hơn nửa đêm không ngủ xem tivi ở phòng khách, khi Tô Dã Nghi tắm rửa, tiếng nước rất lớn vẫn có thể nghe thấy tiếng cười tùy ý của anh. Nhưng âm thanh này không kéo dài thật lâu, khi Tô Dã Nghi tắm rửa xong ra ngoài, Dịch Tự gọi cô tới phòng khách, cực kỳ nghiêm túc tuyên bố ngay trước mặt Triệu Duyệt: “Ngày mai chuyển nhà.”

Anh nói những lời này với Tô Dã Nghi, phản ứng của Triệu Duyệt còn mạnh hơn Tô Dã Nghi, anh bật lên từ ghế sofa giống như búng nổ, chỉ vào Dịch Tự nói: “Anh nói cái gì? Ai phải chuyển nhà?”

Dịch Tự không để ý đến anh, mà cực kỳ thuận tay, cực kỳ tùy ý san bằng cổ áo ngủ giúp Tô Dã Nghi.

Triệu Duyệt chưa từ bỏ ý định, nhảy xuống từ ghế sofa rồi bước đến trước mặt Tô Dã Nghi, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Tô Dã Nghi, anh ta vừa nói ai phải chuyển nhà?”

Tô Dã Nghi yếu ớt đáp: “Tôi.”

Tối hôm đó, Tô Dã Nghi nghe động tĩnh ở phòng khách một đêm. Thời điểm sau nửa đêm, cuối cùng cô nghĩ rõ ràng, có thể là Triệu Duyệt có oán giận với Dịch Tự, nên mới thông qua cách này trả thù anh.

Đột nhiên có chút thương Dịch Tự, anh vì giúp cô tìm nhà của mà cực kỳ vất vả, nhưng mà, cô phải từ chối ý tốt của anh thế nào đây? Cô không muốn một mình chuyển đi thế này.

Sáng sớm chủ nhật, Tô Dã Nghi ngủ dậy sớm, ngày hôm qua cô không ngủ một đêm, nghĩ ra năm cái bản thảo trong đầu, mỗi cái đều là khéo léo từ chối ý tốt tìm phòng giúp cô của anh. Nhưng cô tìm hồi lâu cũng không thấy bóng dáng Dịch Tự.

Dịch Tự không xuất hiện, ngược lại Triệu Duyệt dính lấy cô từ sáng tinh mơ, chỉ nói một câu: “Cô có thể đừng chuyển nhà không, chuyển rồi tôi buồn chán lắm!”

Tô Dã Nghi hết sức thẳng thắn thành khẩn nói với anh: “Tôi cũng không muốn chuyển đi.”

Triệu Duyệt không tin: “Cô gạt tôi? Là tên mặt người chết kia dạy cô?”

Tô Dã Nghi kiên quyết nói: “Cũng không phải! Tôi thật sự không chuyển đi! Tôi sẽ không chuyển nhà!”

“Cô lại vẫn gạt tôi.”

Tô Dã Nghi bắt đầu đi: “Rốt cuộc như thế nào anh mới có thể tin tôi?”

Triệu Duyệt cũng nghiêm túc, được chân lại lần lên đẳng đầu: “Đi, chúng ta đi mua một ít đồ tôi thích ăn, cô nấu mang tới cho tôi ăn tôi sẽ tin!”

Tô Dã Nghi “xùy” anh: “Thích tin hay không tin, tôi sẽ không nấu.”

Về mặt Triệu Duyệt lập tức uất ức: “Cô có biết tên mặt người chết kia giày vò tôi thảm hại nhiều lần không? Bên ngoài, tôi bị người phụ nữ không có mắt nhìn Trần Bách Mộng kia từ chối chịu chút uất ức còn chưa tính, về nhà còn phải bị anh ta giày vò, cô nói tôi có thể sao?”

Về vấn đề này, Tô Dã Nghi rất không đồng tình với lời của Triệu Duyệt: “Anh ấy giày vò anh như thế nào? Rõ ràng là anh xem tivi hơn nửa đêm ồn ào anh ấy đi ngủ.”

“Anh ta mở miệng chàm chọc tôi, sỉ nhục tôi, cười nhạo tôi, đã kích tôi.”

Nghe giọng nói “tỏ cáo” như nàng đầu nhỏ của Triệu Duyệt, Tô Dã Nghi nhịn không được bật cười “Phốc” một tiếng. Sau đó lại bị Triệu Duyệt đeo bám dai dẳng quấy rầy hơn một giờ, cuối cùng Tô Dã Nghi bị anh quấy rầy đến mức mệt mỏi, đành phải thu thập qua loa một chút, kéo anh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 51:

Edit: Lam Anh

Dọc đường đi siêu thị đến tận khi về nhà, Triệu Duyệt một mực liệt kê từng tội trạng của Dịch Tự với Tô Dã Nghi. Tiếc rằng sau khi phối hợp nghe xong tất cả “báo cáo nhỏ” của anh, Tô Dã Nghi cực kỳ “bao che khuyết điểm” nói câu: “Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, Dịch Tự không phải loại người như vậy.”

Đối với phản ứng của Tô Dã Nghi, Triệu Duyệt rõ ràng tỏ vẻ rất thất vọng. Bởi vì thất vọng, sau khi về đến nhà anh liền tức giận tiến vào phòng khách, cũng không nói một câu nào với Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi cũng bối vì anh đi như vậy, đi thẳng vào phòng bếp bắt đầu rửa rau chuẩn bị cơm trưa.

Khi Dịch Tự bước vào phòng bếp, Tô Dã Nghi đang thái rau, nghe thấy tiếng mở cửa cô còn tưởng là Triệu Duyệt, thuận miệng nói câu: “Sắp xong rồi, chờ một chút.” Sau khi nói xong, người phía sau không phản ứng, lúc này Tô Dã Nghi mới cảm thấy không đúng lắm, quay đầu lại, thấy Dịch Tự đang khoanh tay đứng sau cánh cửa, ánh mắt trong veo nhìn cô.

Tô Dã Nghi nuốt vào một ngụm nước miếng hoảng sợ, nói: “Anh, sao anh vào được?”

Dịch Tự không nhìn cô nữa, ánh mắt chuyển tới thứ đang đun trong nồi trên hơi ga, hỏi: “Trong nồi nấu cái gì?”

Tô Dã Nghi cũng nhìn theo tầm mắt của anh, cười đáp: “Là sườn kho.”

“Sắp xong chưa?”

Tô Dã Nghi gật đầu: “Cũng sắp nhắc nồi rồi.” Đáp xong câu này, Tô Dã Nghi suy đoán cho rằng Dịch Tự nên đi ra ngoài. Dù sao mùi dầu mỡ trong phòng bếp quá đậm, Dịch Tự rất không thích hợp đứng ở trong này. Nhưng ai biết sau đó Dịch Tự vậy mà vẫn đứng trong phòng bếp không rời đi.

Nhưng anh cũng không nhàn rồi.

Đồ đạc trên giá vật liệu hỗn hợp, trên giá gia vị anh đều hỏi mấy lần, ngay cả cây tỏi, cây quế loại đồ Tô Dã Nghi không thường dùng cũng chỉ trở hỏi cô qua loa.

Sau đó, mãi đến khi nhắc nồi sườn kho, Dịch Tự mới bung bàn đồ ăn kia rời khỏi phòng bếp.

Xác định Dịch Tự sẽ không đi vào nữa, lúc này Tô Dã Nghi mới yên lòng xào các món ăn khác.

Ngay tại thời điểm món ăn cuối cùng hạ nồi, trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Sau đó, Tô Dã Nghi kinh hãi nghe thấy tiếng bước chân ầm ầm đi về phía phòng bếp truyền đến. Cô vừa khua muối xào xào đồ ăn vừa kinh hồn bạt vía nhìn cửa phòng bếp, mãi đến sau khi một người đẩy cửa xông vào, trái tim thấp thỏm của cô bởi tiếng thét chói tai và tiếng bước chân mới buông xuống.

Triệu Duyệt vừa lè lưỡi vừa quạt gió vào miệng, đôi mắt tức giận tròn lên nói với Tô Dã Nghi: “Cô bỏ cái gì vào trong sườn thế!!!”

Tô Dã Nghi đang làm việc tận lực khi nghe vấn đề của Triệu Duyệt vẫn còn không quên bỏ một thìa muối vào đồ ăn mình đang xào trong nồi, nói: “Cái gì?”

Triệu Duyệt xoay người cúi xuống bồn nước, mở nước máy, mạnh mẽ rót nước vào miệng, sau đó “khò khè” súc miệng, tư thế kia, rất giống ăn phân.
(Editor: tui thật sự rất muốn tìm từ lịch sự hơn =_=)

Về sau Tô Dã Nghi mới biết được, phản ứng này của Triệu Duyệt hoàn toàn là vì ăn sùròn kho mà anh yêu nhất. Cô không ném, chỉ dựa vào ngửi liền biết bên trong bỏ thêm mù tạc, cà ri, hồi hương và các loại gia vị có mùi kỳ quái. Mà khi cô ngửi thấy sự thật này, cô rút cuộc tin một việc: Triệu Duyệt bị hãm hại, là Dịch Tự hãm hại.

Sau khi biết sự thật này, vẫn là xuất phát từ tâm lý “bao che khuyết điểm”, Tô Dã Nghi cũng không tố giác anh. Cũng bởi vì Tô Dã Nghi cứ không báo cáo chân thực, Triệu Duyệt xấu hổ giận dữ đập cửa xông ra, trước khi đi, anh còn ném lại một câu độc ác: “Cầu kết với nhau làm việc xấu!”

Tô Dã Nghi cảm thấy cực kỳ vô tội, nhưng cô vô cùng thật lòng tin tưởng, Dịch Tự làm như vậy nhất định có đạo lý của anh. Nhưng mà, lúc ăn cơm cô vẫn nhìn không được hỏi: “Có phải bởi vì mấy ngày nay Triệu Duyệt làm ồn anh đi ngủ... Anh mới đối xử với anh ta như vậy không?”

Dịch Tự vốn đang yên lặng ăn cơm, nghe thấy câu hỏi của Tô Dã Nghi, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Không phải.”

“Vậy là vì cái gì? Anh ta vẫn làm chuyện gì khiến anh không vui sao? Thật ra, anh ta chỉ là hơi trẻ con...”

Khi Tô Dã Nghi nói tới đây, Dịch Tự cắt ngang cô: “Em thu dọn đồ đạc xong chưa?”

Tô Dã Nghi thành công bị dời đi sự chú ý, nghi hoặc nói: “Hử? Đồ đạc gì?”

“Chuyển nhà.”

Lúc này Tô Dã Nghi mới phản ứng kịp, khuấy cơm trong bát một hồi, cô thờ dãi nói: “Nói đến chuyển nhà, em muốn nói với anh...”

“Cái gì?”

Tô Dã Nghi cúi đầu, nói tiếp với tốc độ cực nhanh: “Thật ra em không muốn chuyển đi.”

Sắc mặt Dịch Tự bình tĩnh ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Đồ đạc của anh đã thu dọn xong rồi.”

Tô Dã Nghi kinh hãi: “Đồ đạc của anh?”

Dịch Tự đặt bát xuống, từ bàn cơm đứng dậy, đi tới tủ lạnh lấy nước, nói: “Phòng ở mới rất tốt, ngoại trừ cách công ty của em hơi xa một chút, các điều kiện khác đều tốt hơn nơi này rất nhiều.” Sau khi uống xong một ngụm nước, Dịch Tự giống như cực kỳ tùy ý bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, anh đã thanh toán tiền thuê nhà một năm rồi.”

“Cách” một tiếng, chiếc đĩa của Tô Dã Nghi rơi trên bàn.

Tô Dã Nghi lâm vào trong khoảng thời gian suy nghĩ thật lâu, trong khoảng thời gian này, cô vẫn ngồi ở nhà ăn chưa rời nửa bước, cuối cùng, mở miệng hỏi: “Anh, anh muốn chuyển đi cùng em sao?”

Trong thời gian cô suy nghĩ, Dịch Tự an vị ở phòng khách xem báo giấy, nghe thấy vấn đề của cô, anh quay đầu lại nhìn cô, qua một lúc lâu, anh quay đầu trở lại nói: “Tô Dã Nghi, về sau khi em suy nghĩ chuyện gì có thể mang theo một điều kiện tiên quyết được không?”

“Điều kiện tiên quyết gì?”

“Anh là bạn trai của em”

Tô Dã Nghi cúi đầu, trên mặt lập tức đỏ ửng một mảng. Cô vò góc áo yếu ớt nói: “Nhưng mà, nếu anh và em cùng nhau chuyển đi, không phải là chúng ta... Ở chung sao?” Ba tiếng “ở chung sao” của Tô Dã Nghi cực kỳ nhỏ, hầu như không thể nghe thấy.

Dịch Tự nghe xong chỉ nhú mày, cười như không cười nói: “Không phải chúng ta vẫn luôn ở chung sao?”

Sau khi Dịch Tự khai báo cực kỳ rõ ràng tường tận bố cục và kết cấu của nhà mới, cuối cùng Tô Dã Nghi đồng ý chuyển nhà, bởi vì cô thật sự không có biện pháp thuyết phục mình không chuyển đi.

Hơn sáu giờ chiều Tô Dã Nghi mới thu dọn xong, Dịch Tự đã đặt đồ đạc của anh vào trong xe trước, lại giúp Tô Dã Nghi chuyển một đồng hành lý xuống lầu. Khi rời đi, trong tay Tô Dã Nghi mang theo một vali nhỏ, ngẩng đầu nhìn xung quanh nhà, lúc này cô mới phát hiện, thật ra cô vẫn có chút luyến tiếc nơi này, dù sao, nơi này có không ít kỷ niệm, cùng Tiểu Mạt Mạt các cô, cùng Dịch Tự...

Coi như là bắt đầu một cuộc sống mới đi! Tô Dã Nghi tự an ủi mình trong lòng. Lúc này về mới bình tĩnh, đóng cửa lại đi tới thang máy.

Nhà mới giống như Dịch Tự nói, là một nơi tổng thể đẹp đẽ gồm hai phòng ngủ. Sau khi vào nhà, Dịch Tự bảo cô chọn một phòng làm phòng của cô. Tô Dã Nghi dựa theo nguyên tắc nam trái nữ phải chọn phòng bên phải, Dịch Tự đồng ý vô điều kiện. Sau đó hai người mỗi người kéo hành lý của mình vào phòng thu dọn.

Động tác của Tô Dã Nghi rất nhanh, thu dọn phòng mình xong lại bắt đầu dọn dẹp phòng bếp, phòng khách, dọn dẹp đến tám giờ tối, Dịch Tự gọi đồ ăn

bên ngoài đến, hai người hi hục ăn xong bữa tối lại tiếp tục lao động.

Mãi đến hơn mười giờ, nhà mới mới dọn dẹp ổn thỏa, chỉ còn một vài vị trí cao chưa rửa sạch hết, Dịch Tự chịu trách nhiệm cho đến khi xong. Sau khi Tô Dã Nghi chịu trách nhiệm quét dọn phòng mình vất vả làm xong, thoải mái nằm cứng đờ trên sofa mềm mại rộng lớn ở nhà mới, nghỉ ngơi không bao lâu, nghĩ đến lát nữa Dịch Tự dọn dẹp xong còn phải tắm rửa, khó tránh khỏi quá muộn, cô lại vật lộn bò lên từ ghế sofa, sau khi tắm rửa xong, sấy tóc xong Dịch Tự còn đang dọn dẹp ban công, vì không để anh lao động một mình, Tô Dã Nghi cứ thế mở tivi mạnh mẽ chống đỡ cơn buồn ngủ với anh.

Tô Dã Nghi cực kỳ kiên cường chống đỡ được đến khi Dịch Tự quét dọn xong hết, còn khi anh tắm rửa lại chống đỡ không được ngủ thiếp đi.

Nhà mới sửa sang xong, chỗ cũng không lớn, Dịch Tự tắm rửa xong ra ngoài, liếc mắt liền thấy Tô Dã Nghi rúc trên ghế sofa. Cô ngủ rất biết điều, hai cái tay khác nhau nắm thành hình quyền nữu chặt lấy nhau chà xát lông tơ trên sofa. Chỉ nhìn, khỏe miệng Dịch Tự đã không tự giác nở nụ cười, khi đi tới, bước chân của anh bước thật sự rất nhẹ, giống như tâm tình của anh giờ phút này.

Đứng lại trước ghế sofa, Dịch Tự cực kỳ tự nhiên mà nhẹ nhàng ngồi trên tấm sofa rộng lớn giống giường kia, lẳng lặng nhìn vẻ mặt ngủ say của Tô Dã Nghi, thỉnh thoảng đưa tay vén vén tóc mái cho cô, một lúc vén bên trái, một lúc lại vén toàn bộ về bên phải, một lúc lại vén sang bên trái...

Cũng không biết qua bao lâu, anh gọi cô: “Tô Dã Nghi.”

Giọng nói không lớn, lại đủ khiến Tô Dã Nghi tỉnh lại, ánh mắt cô mơ hồ, ánh mắt ổn định hồi lâu mới tập trung được. Dụi dụi mắt, cô đứng dậy từ ghế sofa, nói: “Tắm rửa xong rồi hả? Vậy nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngủ ngon.” Nói xong ngáp một cái, cô cúi đầu đi dép lê vào, đứng dậy liền đi.

Người ngồi trên ghế sofa kịp thời giữ cánh tay cô lại, cô không đứng vững, ngã trở lại ghế sofa, đang không hiểu hành vi của Dịch Tự khi đó, một cổ áp lực như là thỉnh linh xảy ra lại rõ ràng có âm mưu đánh úp cô lại, cả người cô bổ nhào trên ghế sofa. Ngay sau đó, Dịch Tự liền như vậy hôn cô.

Nụ hôn của anh dịu dàng khác thường, phản ứng xuất phát từ bản năng phòng bị, ban đầu hai tay Tô Dã Nghi nắm chặt áo, nhưng mà, nụ hôn của Dịch Tự dần dần xâm nhập hơn nữa, tay cô cũng dần dần buông xuống, rơi vào nơi chính cô cũng không không chế được.

Cũng không biết kéo dài bao lâu, Tô Dã Nghi như là trúng độc của anh, bị lạc mất thị giác, thính giác, xúc giác và toàn bộ cảm giác trong nụ hôn sâu triền miên đến chết của anh, chỉ biết đi theo nhịp bước của anh tiết tấu của anh...

Cho nên, khi tay Dịch Tự cũng đồng thời xâm nhập, cô chỉ có ý thức cực kỳ trống rỗng mơ hồ và cảm giác cực kỳ xa vời. Nhưng mà, cô biết mình thích cảm giác này, cực kỳ thích, cô cảm thấy nó giống như một loại sinh vật mọc đầy râu nào đó đang dùng râu nó vuốt ve cô.

Sau khi nụ hôn của Dịch Tự từ môi chuyển đi, ý thức của Tô Dã Nghi cũng đã trở lại, cũng tại thời điểm trở lại này, cô bỗng nhiên cảm thấy bên hông mát lạnh. Cúi đầu nhìn một cái, áo ngủ không biết từ lúc nào đã bị vén lên thật cao, hơn nữa, Dịch Tự đang...

“A!!!!” Trong tiếng hét chói tai của Tô Dã Nghi ngoại trừ khiếp sợ còn có kinh hoàng.

Dịch Tự dừng động tác, khi anh mở miệng, giọng nói âm trầm đến mức khiến Tô Dã Nghi ngửa ngáy trong lòng: “Làm sao vậy?”

Tô Dã Nghi vội vàng kéo áo ngủ xuống, lấp bắp mà lại kiên định nói: “Em... Em... Em không thể.”

Đối với ánh mắt né tránh của Tô Dã Nghi, Dịch Tự không lên tiếng, ánh mắt như đặt vào trong hồ nước sâu rộng, sóng gợn lăn tăn.

Trái tim Tô Dã Nghi đập dồn dập không không chế được, mở to mắt tiếp tục nói: “Em... Em cảm thấy, em cảm thấy, có phải nhanh quá rồi không?”

Dịch Tự vẫn không nói gì, hơn nữa anh vẫn cúi đầu, hô hấp cũng dần dần nhẹ nhàng.

Tô Dã Nghi hơi lo lắng, lời nói càng thật cẩn thận hơn: “Anh biết, em hoàn toàn không chống cự được anh. Cho nên, em mong anh, thời điểm... lần sau, anh có thể hỏi em trước một chút không?” Nếu anh hỏi, cô sẽ không giống hôm nay không có cách nào tự động kiềm chế...

Nhưng mà, cảm giác vừa rồi rõ ràng còn rõ nét, sự rõ nét này, trước kia chưa bao giờ tự nghiệm thấy, làm cho người ta hận không thể lập tức chết đi, tim đập đến mức có chút đau, cảm giác... cực kỳ thoải mái. Cô cũng rất sợ rất sợ cảm giác này, cô sợ khi cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận xảy ra quan hệ thân mật như vậy với anh thì đã xảy ra quan hệ đó với anh rồi...

Lời này nói ra, Dịch Tự rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô, cùng lúc ngẩng đầu, anh cũng vươn tay ra, cứ như vậy tùy ý mà cung chiều chỉnh tóc giúp cô, nghênh đón ánh mắt lo lắng của Tô Dã Nghi, anh mỉm cười nói một chữ: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện 2

Về sau Dịch Tự suy nghĩ thật lâu, đối với việc Tô Dã Nghi tỏ lộ với mình vào đại học, anh quả thật một chút ấn tượng cũng không có.

So sánh với tính tình hình thành cực đoan của Tô Dã Nghi, Dịch Tự là người bất luận thời điểm nào đầu óc cũng rõ rết, trật tự rõ ràng. Ba mẹ đều tốt nghiệp Kiến trúc học, bọn họ vắt hết óc đưa anh vào học viện Kiến trúc đại học N. Chỉ là, vào năm hai, Dịch Tự tự mình chuyển sang khoa Máy tính, thậm chí anh còn không nói chuyện với ba mẹ.

Ba Dịch mẹ Dịch đều cảm thấy đây là nguyên nhân thời gian phản nghịch của Dịch Tự kéo dài, thật ra bọn họ đều không hiểu rõ con trai mình. Thời gian phản nghịch của Dịch Tự bắt đầu khi ba mẹ bắt buộc anh học piano, cũng dừng học piano.

Tiếng nói doanh nghiệp của ba, tiếng nói nhà quan của mẹ khiến Dịch Tự rất sớm đã rõ mình muốn cái gì, không muốn cái gì. Ba là lãnh đạo công ty kiến trúc, mẹ là lãnh đạo cục thuế vụ, với thân phận này, cuộc sống từ nhỏ đến lớn của Dịch Tự nhất định không tầm thường, quá nhiều người ôm mục đích đến cửa, quá nhiều quyền lợi rối rắm, điều này làm cho Dịch Tự từ nhỏ đã không thích chủ động giao du với người khác, cũng không thích người khác đến gần.

Mãi cho đến cấp ba. Thật ra rất nhiều năm sau, Dịch Tự đã không nhớ rõ dáng vẻ của bạn cùng bàn kia, nhưng anh nhớ rất nhiều chi tiết về cô. Ví dụ như bọn họ ở cùng một chỗ thảo luận một đề hóa học, ví dụ như vào giờ kiểm tra toán học cô hỏi xin anh tờ giấy nhỏ, ví dụ như ngày đó tốt nghiệp cô khóc đưa cho anh một phong thư tỏ lộ...

Trưởng thành lớn như vậy, có rất ít bạn cùng lứa tuổi để lại gì đó trong lòng Dịch Tự, nhưng anh biết, chỉ riêng bạn ngồi cùng bàn kia, cực kỳ khác với rất nhiều bạn học của anh.

Sau đó nữa chính là Tô Dã Nghi xuất hiện.

Bản thân Dịch Tự cảm thấy rất kỳ quái, anh cẩn thận nhớ lại, anh không nhớ được lần đầu tiên thấy Tô Dã Nghi là khi nào, anh cũng không nhớ được ấn tượng đầu tiên của mình đối với cô là gì. Thật lâu về sau khi Tô Dã Nghi truy hỏi anh, anh cực kỳ thành thực cho cô một câu trả lời: “Em cực kỳ bình thường.”

“Nếu dùng chương trình để hình dung cậu, có thể nói, cậu là một chương trình cực kỳ hoàn mỹ, không có bất kỳ Bug nào. Nhưng mà, đây cũng chỉ có thể chứng minh cậu rất có ý thức đi lên, phòng tuyến cậu bố trí rất tốt, không dễ bị đánh tan.” Một người đồng nghiệp của Dịch Tự đã từng miêu tả anh như vậy. Đối với cái này, bản thân anh tỏ ra tán thành sâu sắc. Thấy được quyền lợi rối rắm quá sớm, không muốn để mình vướng mắc vào trong đó, không muốn hư dử ủy xà* với người khác, Dịch Tự đành phải hoàn toàn từ bỏ giao lưu với người khác. Tự mình thiết lập lòng phòng bị quá nặng, khiến anh từ nhỏ đến lớn không có mấy người bạn tốt. Cho dù có, cũng bởi vì khoảng cách thời gian và không gian mà sau cùng thành người xa lạ.

(*) Hư dử ủy xà: xã giao có lệ, lật lọng khó ngờ.

Lý giải của Tô Dã Nghi đối với hành vi này của anh là: “Vậy còn không phải do anh đều không chủ động liên lạc với người nhà!”

Cũng không biết bắt đầu khi nào, khi Dịch Tự đang tự hỏi chuyện sẽ không tự giác nghĩ đến đạo lý đơn giản mà sâu sắc Tô Dã Nghi từng nói một chút. Anh dùng đạo lý của cô phân tích nguyên nhân anh yêu Tô Dã Nghi, sau đó anh đưa ra một kết luận cực kỳ chuẩn xác: đối với Tô Dã Nghi, anh chưa bao giờ bố trí phòng bị.

Để ý đến cô là vào lần ngã bệnh đó.

Anh rõ ràng thấy cô ra ngoài, rõ ràng thấy cô mua thuốc trở về, khi cô cười nói với anh nguồn gốc của thuốc này, vẻ mặt và hành động cẩn thận này khiến cho Dịch Tự lần đầu cảm thấy mình ứng xử có phải lạnh lùng quá mức rồi hay không. Bởi vì mình lạnh lùng mà khiến người khác không dám đối tốt với mình.

Tối hôm đó, Dịch Tự uống canh tuyết lê từng ngụm từng ngụm, sau đó nghĩ đến vẻ mặt của Tô Dã Nghi, cảm thấy cô thật ngốc.

Sau đó là tối hôm Tạ Bân ngã bệnh, Tiểu Mạt Mạt bảo anh chăm sóc Tô Dã Nghi say rượu. Thật ra Dịch Tự cực kỳ có ác cảm với người uống say, nhất là phụ nữ. Trong khái niệm của anh, phụ nữ vốn là một loài phiền phức, không có cách nào đoán trước. Lại thêm say rượu nữa, lực sát thương tăng gấp bội, Dịch Tự vốn muốn tránh xa.

Cũng không biết làm sao đột nhiên trở nên có lòng trách nhiệm như thế, không ngừng ở lại nghe cô ca hát, lại còn kiên nhẫn nghe cô nói rõ ràng mạch lạc chuyện vụn vặt của mình. Lại nhất chính là, anh vậy mà cũng nghe lọt tai.

Trước tiên cô nói về công việc của mình không thuận lợi, còn nói người cô thích không thích cô, đều là chút tâm sự của cô gái nhỏ, Dịch Tự nghe xong lúc ấy cũng không nghĩ nhiều. Nhưng mà, anh quả thật không nghĩ tới Tô Dã Nghi sẽ dùng cả tay và chân lặp đi lặp lại nhiều lần đánh úp trên người anh...

Trái lại phá vỡ lần đầu tiên của anh rất nhiều. Càng hiếm thấy chính là, anh vậy mà không ném cô từ trên lưng xuống, mà là mặc cho cô ôm cổ mình, lằm lằm ở càn cổ mình.

Khi đó anh vẫn nghĩ, Tô Dã Nghi thật đúng là người ngốc nghếch.

Lại sau đó là hộp thưởng niên của công ty.

Tô Dã Nghi lại uống rượu, tuy rằng cô tự mình nói lần đó cô hoàn toàn không uống rượu. Lúc ấy Dịch Tự lại cho rằng cô uống rượu như trước. Rất nhiều năm sau Dịch Tự phân tích mình có tình cảm đặc biệt với Tô Dã Nghi là từ khi nào, cá nhân anh cho là một lần này.

Dựa vào nguyên tắc ứng xử trước kia của anh, hành vi sau khi quyết định mặc kệ Tô Dã Nghi lại quay trở lại dẫn cô đi là tuyệt đối không thể xuất hiện. Nhưng mà, con người chính là một loài động vật như vậy, luôn luôn như thế vài lần, anh không làm theo lẽ thường.

Lúc ấy Dịch Tự không làm theo lẽ thường, do đó một khoảng thời gian rất dài về sau, anh cũng không làm theo lẽ thường nữa.

Không làm theo lẽ thường đi dạo siêu thị cùng cô, không làm theo lẽ thường quay trở lại khu thủy sản mua cho cô một con cá, không làm theo lẽ thường trách mắng cô quản chuyện không đầu của người khác sau đó quản chuyện không đầu của cô, không làm theo lẽ thường chú ý cô, chú ý cô...

Không làm theo lẽ thường, không bố trí phòng bị, để cho cô đi vào trong cuộc sống của anh.

Trước khi biết Tô Dã Nghi, Dịch Tự nghĩ tới đường tình duyên của mình, vào tuổi sự nghiệp thành công, nếu anh vẫn chưa nói yêu đương, anh sẽ chấp nhận phương thức thân cận. Trên thực tế, trước khi tới Bắc Kinh, Dịch Tự chưa bao giờ cảm thấy mình thiếu một người bạn gái hay thiếu một đoạn tình cảm. Mặc dù anh là người khá có tính lực tuổi trẻ, nhưng phần lớn tính lực của anh dành cho công việc và kiếm tiền. Lúc trước mục đích quyết định tới Bắc Kinh cực kỳ rõ ràng, tránh khỏi phạm vi thể lực của ba mẹ, lưu lạc ở nơi bọn họ không quản được một chút.

Nhưng ai cũng không thể dự đoán chuyện tương lai.

Tô Dã Nghi đóng vai nhân vật càng ngày càng quan trọng trong cuộc sống của Dịch Tự, anh cũng dần dần quen sự tồn tại của cô, có một ngày không thấy cô, anh cũng sẽ quan tâm cô đi chỗ nào. Giống như ngày đó, cô rất ít khi về trễ có một ngày nửa đêm mười hai giờ mới về nhà, đêm hôm đó, Dịch Tự dành cả đêm ép buộc mình không cần đi nghe động tĩnh ở phòng khách, không cần suy nghĩ Tô Dã Nghi về nhà chưa, tuy rằng cuối cùng những cái này cũng chưa được sử dụng, Tô Dã Nghi vừa về nhà, anh lại lập tức ổn định tinh thần...

Một lần kia Tiểu Mạt Mạt chuyển nhà, khi Tô Dã Nghi hỏi anh có phải chán ghét cô hay không, Dịch Tự mới chính thức đặt vấn đề suy nghĩ đối với Tô Dã Nghi lên mặt bàn.

Anh nhớ rõ mình trả lời là: “Tôi chưa từng chán ghét cô.” Nhưng mà, anh nhớ rõ hơn anh ở trong lòng tự nói với mình: “Mày luôn không chán ghét cô ấy, còn có chút thích.”

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 52:

Edit + Beta: Lam Anh

Lúc nhận được điện thoại của Dịch Tự, Tô Dã Nghi vừa rời khỏi văn phòng, mấy ngày nay tăng ca, mỗi ngày cô về nhà đều đã khuya, vốn Dịch Tự luôn đưa cô cùng đi làm, bởi vì bản thân cũng không biết mấy giờ mình sẽ tan tầm, mấy ngày nay cô đều bảo anh về trước.

“Tan tầm chưa?” Dịch Tự trong điện thoại hỏi.

“Mới vừa tan.” Tô Dã Nghi đáp, hỏi ngược lại, “Làm sao vậy?”

Dịch Tự ở bên kia im lặng một hồi, sau đó nói rõ từng chữ: “Mẹ em đến đây.”

Tô Dã Nghi theo bản năng “hà” một câu, sau đó hỏi: “Mẹ em?”

“Ừ.”

“Bà... bà bà bà ấy, tới đâu rồi?”

“Trong nhà.”

Tô Dã Nghi thề, khi cô nghe được tin tức này có chút hoài nghi tính chân thật của nó, cô mất một khoảng thời gian lâu mới phản ứng kịp việc cô lập tức nên làm chính là về nhà thật nhanh. Vì thế, cô gần như là vừa mới ra khỏi công ty liền đón một chiếc xe, người còn chưa ngồi yên đã báo nơi ở cho tài xế, trực tiếp thúc giục: “Bác tài đi mau!”

Lúc này là chín giờ mười lăm phút. Khung cảnh ngoài cửa sổ xe giống như ánh sáng lướt qua trong mắt Tô Dã Nghi, lòng cô nóng như lửa đốt nghĩ, lúc này mẹ tới làm gì? Bị bà phát hiện cô và Dịch Tự ở chung thì làm thế nào?

Nói về hai nơi, bên này khi Tô Dã Nghi đang từ công ty vội về nhà, Dịch Tụ đang cùng mẹ Tô nhặt nhều ~ ỉng.

Mẹ Tô không nói lời nào là vì bà luôn cẩn thận quan sát Dịch Tụ, mà Dịch Tụ không nói lời nào... là thói quen.

Mẹ Tô bung trà Dịch Tụ mang cho bà, sau khi đánh giá Dịch Tụ lần thứ 86 xong, bà rót cuộc cười hỏi: “Cậu và Dã Nghi nhà tôi sống cùng nhau?”

Dịch Tụ rất lễ phép đáp: “Vâng ạ.”

Mẹ Tô gật đầu, lại hỏi: “Bao lâu rồi?”

“Trước đó thuê chung cùng những người khác gần một năm, sau đó hai người sống mới vừa tròn một tháng.”

Mẹ Tô vẫn mỉm cười, nói: “Vì sao đột nhiên hai người chuyển ra đây? Không hợp bạn cùng phòng?”

Dịch Tụ cực kỳ thành khẩn gật đầu.

Mẹ Tô sáng tỏ tự nói: “À... Hóa ra là như vậy, Dã Nghi chưa nói với tôi.”

Lại qua một lúc lâu, thấy Dịch Tụ không nói nữa, mẹ Tô vẫn nhịn không được hỏi: “Cậu và Dã Nghi... Là đang yêu nhau sao?”

Dịch Tụ thoáng cân nhắc chọn từ ngữ một chút, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng phun ra một chữ: “Vâng.”

Mẹ Tô lại sáng tỏ “À...” một câu, tiếp tục hỏi: “Cùng một chỗ bao lâu rồi?”

“Một tháng ạ.”

“À...”

“...”

“Ồ chung, cảm thấy quen không? Dã Nghi nhà chúng tôi... khuyết điểm vẫn rất nhiều.” Dừng một chút, mẹ Tô lại bổ sung một câu ngay sau đó, “Nhưng mà, con bé là đứa nhỏ ngoan hiếm có, ở nhà, hàng xóm láng giềng của chúng tôi đều cực kỳ thích con bé, bậc cha chú trong nhà cũng rất thích nó.”

“Vâng.”

Lại nhặt nhều một hồi, mẹ Tô hơi ngượng ngừng hỏi một vấn đề: “Vậy cháu thích Dã Nghi nhà di chỗ nào?”

Dịch Tụ có chút không thể tin quay lại nhìn mẹ Tô, giống như không nghĩ đến sẽ nghe được một vấn đề như thế từ chính miệng mẹ Tô.

Ánh mắt sáng ngời kia chiếu tới, đôi mắt mẹ Tô cười thành một hồ nước cong, bà cứ thể hiện lãnh diễm đậm cực kỳ tự nhiên ca ngợi câu: “Ánh mắt của cháu rất được nha. So với cháu, Dã Nghi nhà di có vẻ cực kỳ bình thường rồi.”

Dịch Tụ cảm thấy cảm mình sắp rơi rồi.

Mẹ Tô bung cốc nước trên bàn lên uống, không nhịn được vui vẻ trong lòng, đứa nhỏ này được khen còn có thể đỏ mặt, xem ra tính tình rất hồn nhiên.

“Tô Dã Nghi rất tốt, cháu rất thích, không có chỗ nào không thích.”

Dịch Tụ trả lời quá nghiêm túc, vẻ mặt kia giống như thề nguyện hẹn ước. Mẹ Tô nhìn anh, thật sự là càng nhìn càng thích, vẻ mặt vẫn vui tươi hơn hờ, trong lòng nói, chẳng trách Dã Nghi bị chàng trai tên Dịch Tụ này mê hoặc thành như vậy, quả thật là nhìn thế nào là khiến người ta thích thế đó.

Nhưng mà, làm mẹ, mẹ Tô vẫn quan tâm tương lai của hai người hơn. Vì thế bà điều chỉnh vẻ mặt, nói: “Về sau dự định ở lại Bắc Kinh?”

“Không chắc chắn ạ.”

“Sao thế? Vẫn chưa có dự định sao?”

Vấn đề này, Dịch Tụ suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: “Nếu Tô Dã Nghi không ý kiến gì, suy nghĩ của cháu là ở lại Bắc Kinh. Nhưng mà, nói cho cùng nơi này cách nhà quá xa, cho nên, về sau có thể chuyển tới thành phố gần nhà.”

Mẹ Tô gật đầu: “Hiện tại cháu đang làm công việc gì?”

“Cùng nhóm bạn bè làm một phòng làm việc, làm phát triển phần mềm ạ.”

“Áp lực kinh tế... rất lớn sao?”

“Trước mắt khá tốt ạ.”

Ý thức được có lẽ mình hỏi quá nhiều, mẹ Tô cười cười, giải thích nói: “Hỏi cháu tường tận như vậy, vẫn hi vọng cháu bỏ qua cho. Trước đó Dã Nghi chưa nói với dì, dì hiểu biết hoàn toàn không rõ ràng lắm, lúc này mới hỏi cháu. Yên tâm, dì là phụ huynh cực kỳ sáng suốt, không phản đối tình cảm con cái mình chọn lựa, nhưng mà,” Nói tới đây, về mặt của mẹ Tô có chút kỳ quái, “Là người từng trải, dì còn muốn khuyên các con, khi còn chưa làm tốt kế hoạch đầy đủ đối với tương lai tốt nhất đừng làm ra chuyện gì quá xúc động, đừng tạo thành sai lầm không thể bù đắp lại.”

Nói đến đây, ánh mắt Dịch Tự trở nên kiên định, anh hướng ánh mắt kiên định này đến mẹ Tô, nói: “Dì yên tâm, cháu hiểu rõ.”

Đúng lúc này Tô Dã Nghi tiến vào trong nhà, khi đẩy cửa ra cô còn đang thờ từng ngum từng ngum, ánh mắt lại vội vã bắn về phía người ngồi ở phòng khách. Sau khi dừng trên người mẹ Tô, cô tiến lên gọi một tiếng: “Mẹ!”

Mẹ Tô cười nhìn cô chạy đến chỗ mình, một tay ôm cô vào trong ngực, nói: “Chạy cái gì chứ, mẹ ở trong này.”

Tô Dã Nghi ngồi thẳng người bên cạnh mẹ Tô, quay đầu nhìn mắt Dịch Tự, sau khi không đọc được tin tức gì có giá trị từ trên mặt anh, Tô Dã Nghi nói như làm nũng: “Mẹ, sao trước khi tới mẹ không nói với con một tiếng?”

Mẹ Tô: “Nói thì con định làm gì? Giấu kín bạn trai của con à?”

Tô Dã Nghi: “Nhưng mà, làm sao mà mẹ biết nơi con ở?”

“Lần trước mẹ nói muốn gửi đồ đặc cho con, chính con cho mẹ địa chỉ để lưu.”

Tô Dã Nghi: “...”

Mẹ Tô: “Dã Nghi, con còn muốn gặt mẹ cái gì! Nhà trẻ được nghỉ hè, mẹ ở nhà rảnh rỗi cũng nhàm chán, mấy tháng nay con rất ít gọi điện thoại cho mẹ, mẹ đoán là con xảy ra chuyện, ba con còn không tin. Nếu không, nếu mẹ không tới bất thình lình, con định khi nào mới nói cho mẹ biết?”

Tô Dã Nghi lại quay đầu nhìn mắt Dịch Tự, mang theo chút ý tứ cầu cứu, Dịch Tự cũng tiếp chiêu rất tốt, lập tức nói: “Dì ăn cơm tối chưa ạ?”

Mẹ Tô cười tủm tỉm đáp: “Buổi tối ăn ở trên máy bay rồi.”

Cuối cùng Tô Dã Nghi thuyết phục mẹ Tô, mang bà ra ngoài ăn thêm một chút.

Vào đêm, Tô Dã Nghi và mẹ cùng đi ngủ, hai mẹ con nói đến Dịch Tự.

“Nói một cách khách quan, mẹ rất thích Dịch Tự.”

Tô Dã Nghi xấu hổ che mặt: “Con cũng thích.”

“Cầu tiến, cố gắng, lễ phép... Là chàng trai rất tốt. Mặc dù nói hơi ít.”

Tô Dã Nghi vội nói: “Anh ấy chính là người như vậy, chín chắn là được rồi.”

“Cậu ta và hình dung trước đây của con cực kỳ khác nhau, đối với mẹ cũng nho nhã lễ độ.”

Tô Dã Nghi giải thích: “Con cũng cảm thấy anh ấy khác trước kia.”

“Vậy con chắc chắn, người con thích không phải cậu ta trước kia?”

Tô Dã Nghi kiên định nói: “Trước sau con đều thích. Trước kia anh ấy xa không thể chạm, con chỉ có thể yên lặng nhìn anh ấy, thích anh ấy, sau đấy con phát hiện... Phát hiện anh ấy cũng thích con, con... càng thích anh ấy hơn.”

“Con bé ngốc.”

Tô Dã Nghi ôm eo mẹ Tô, tiếp tục nói: “Con cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất cả đời này chính là anh ấy cũng thích con. Con còn nằm mơ tưởng là giả, nhưng tình đây lại là sự thật, cảm giác rất kỳ lạ.”

Mẹ Tô cười nói: “Con bé ngốc. Con phải biết rằng, cảm giác nhìn bề ngoài mỗi lúc lại khác nhau, nói không chừng có một ngày con cảm thấy bộ dạng Dịch Tự khó coi, cậu ta không xứng với con. Con quên chú Thường chú Mã rồi sao? Bọn họ gặp mẹ một lần là nhắc đến con một lần, nói đáng về của con xinh đẹp.”

Tô Dã Nghi cao hứng “Vâng” một tiếng, được an ủi một cách kỳ tích.

Cứ như vậy, mẹ Tô tạm thời tiếp tục ở lại nhà của Tô Dã Nghi, mẹ Tô là một người mẹ tâm tình rất trẻ trung, trước khi tới Bắc Kinh bà mang đủ trang phục và đạo cụ, khi Tô Dã Nghi và Dịch Tự đi làm, một mình bà mang camera đi dạo xung quanh trong nội thành Bắc Kinh. Đến khuya về nhà sẽ mang rất nhiều ảnh ra kéo Tô Dã Nghi cùng xem.

Cuộc sống như thế duy trì một thời gian thật dài.

Bởi vì là trường bối, Tô Dã Nghi nhường lại phòng, sau đó cô ngủ ở phòng Dịch Tự, mà Dịch Tự... ngủ phòng khách. May mà là mùa hè, sofa nhà mới lại cực kỳ rộng rãi, cho nên, cũng không gian khổ lắm. Chỉ là, từ sau khi mẹ Tô xuất hiện, rất nhiều chuyện lập tức trở nên mất tự nhiên.

Ví dụ như, Dịch Tự sẽ không thể tùy ý ôm Tô Dã Nghi hôn môi một trận ở trong phòng khách nữa, ví dụ như, cơ hội bọn họ hôn môi mãnh liệt giảm bớt.

Tối hôm đó, Tô Dã Nghi đang ở trong phòng bếp nấu bữa khuya, bởi vì tâm tình rất tốt, cô vừa thu dọn vừa ngâm nga hát. Phòng bếp mới rất nhỏ rất hẹp, gần như chỉ đủ cho một mình cô xoay người nghiêng người. Cũng vào lúc cô bận rộn, đột nhiên nghe thấy một tiếng ho khan. . .

Cô giật nảy cả mình, quay đầu nhìn, Dịch Tự đang khoanh tay chống cửa đứng.

Tô Dã Nghi vỗ vỗ ngực, đặt hành lá trong tay xuống, nói: “Sao anh lại tới đây?”

Dịch Tự đi tới, ánh mắt tùy ý lướt qua nồi đang nấu trên lửa, tùy ý hỏi một câu: “Đang nấu cái gì thế?”

Tô Dã Nghi thần bí nói: “Bí mật.”

“Khi nào thì mẹ em đi?”

“Hả?” Tô Dã Nghi nhất thời không quay trở lại được từ vấn đề “Trong nồi nấu cái gì”, sững sờ một lúc, cô lắp bắp hỏi, “Anh, anh, anh ghét bỏ mẹ em?”

Về mặt Dịch Tự trong nháy mắt trầm xuống: “Em nghĩ như thế?”

Tô Dã Nghi cúi đầu giống như làm sai, lúc này mới trả lời: “Em cũng không biết, mẹ nói mẹ phải ở chỗ này hết một kỳ nghỉ hè.”

Về mặt Dịch Tự khó nhìn hơn một chút.

Lúc này, đồ nấu trong nồi vừa lúc sôi trào lên, Tô Dã Nghi xoay người mở nồi ra, bỏ nguyên liệu vừa chuẩn bị xong vào, lúc này mới phát hiện hành còn chưa cắt, vì thế khua dao nhanh chóng cắt khúc hành lá, cũng đồng thời bỏ vào trong nồi, lại bỏ thêm chút nước lạnh vào, lúc này mới đẩy nắp nồi lại.

Quay đầu nhìn Dịch Tự, đối phương ngay thẳng nhìn cô trong veo, Tô Dã Nghi bị ánh mắt kia nhìn đến mức hơi mất tự nhiên, mắt tự nhiên nói: “Mùi dầu mỡ ở phòng bếp quá nặng, anh ra ngoài trước...”

Trước khi cô nói xong trọn vẹn câu nói kia, cô nhìn thấy bàn tay Dịch Tự đưa tới, cực kỳ tự nhiên kéo eo của cô...

Tô Dã Nghi kè sát vào anh.

Một tay kia của Dịch Tự thì giơ lên, Tô Dã Nghi hoảng sợ, vội hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Khóe môi Dịch Tự câu lên nụ cười, hàm ý sâu xa, sau đó, anh dùng hành động thực tế trả lời cô.

Anh muốn hôn cô.

Trong lúc vô tình Tô Dã Nghi bị đẩy về một vách tường khác của phòng bếp, bởi vì không gian quá hẹp, cả người cô cứ như thể dán chặt chẽ lên người Dịch Tự, cô bị nụ hôn sâu của anh cuốn đi toàn bộ suy nghĩ, phản ứng theo bản năng duy nhất chính là vươn hai tay ra ôm chặt lấy Dịch Tự, sau đó, sức lực hai tay tác dụng lên lưng anh theo mức độ anh hôn và độ mạnh yếu mà tăng thêm.

“...Ừm, ừm... Mẹ em sẽ vào.” Tô Dã Nghi bị ấn trên vách tường nhân cơ hội thở vội vàng nói.

Dịch Tự như cũ không buông cô ra, kè sát tai cô nói: “Mẹ em đang chơi trò chơi.”

Tô Dã Nghi bị anh làm cho ba hồn sáu vía đều đã đánh mất, lắp ba lắp bắp nói: “Trong nồi còn nấu đồ ăn.”

Dịch Tự quả quyết nói trước khi phủ kín miệng cô: “Để nó nấu.”

Ngày mẹ Tô rời đi, Tô Dã Nghi và Dịch Tự tới sân bay tiễn, Tô Dã Nghi khóc cực kỳ đau lòng, mãi đến khi mẹ Tô lên máy bay đi, Tô Dã Nghi vẫn còn hơi nghẹn ngào.

Người nào đó lại thả lỏng một hàm ý lớn.

Trên đường về nhà, Tô Dã Nghi hỏi: “Ngày mẹ em đến nói gì với anh thế?”

Dịch Tự nghiêm túc lái xe, đèn đường trên đường cao tốc sáng sáng tới tới trong mắt anh, anh trầm giọng đáp: “Rất nhiều.”

“Mẹ hỏi anh tại sao thích em không?”

“Hỏi rồi.”

“Anh trả lời như thế nào?” Thật ra cô cũng không chắc chắn mẹ có từng hỏi vấn đề này hay không, bản thân cô chỉ rất muốn biết, thuận tiện mượn mẹ

một chút mà thôi.

Sau khi đợi thật lâu, Tô Dã Nghi lại chỉ nghe thấy Dịch Tự cực kỳ dịu dàng hỏi một câu: “Đói bụng không?”

Tô Dã Nghi buồn bực nói: “Tại sao anh lại tránh vấn đề của em!”

Dịch Tự cười: “Không tệ, lần này phát hiện ra rất nhanh.”

Tô Dã Nghi nói bằng giọng oán hận: “Anh không nói cho em biết em đi hỏi mẹ em”

Dịch Tự từ chối cho ý kiến.

Lại qua một lúc lâu, cảnh tượng quen thuộc từ sân bay về nhà khiến Tô Dã Nghi nhớ đến một việc, sau đó, cô hơi run rẩy gọi một câu: “Dịch Tự.”
“Ừ?”

“Anh... Anh thích nuôi thú cưng không?”

“Cái gì?”

“Nuôi, thú, cưng.” Tô Dã Nghi lặp lại câu chữ rõ ràng.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Dịch Tự rất dứt khoát trả lời: “Không thích.”

Tô Dã Nghi chưa từ bỏ ý định hỏi: “Anh... Chắc chắn không?”

Lúc trước giữ lại vấn đề này không hỏi là vì Tô Dã Nghi vẫn cho là vấn đề này của Mạc Ninh có ý nghĩa rất sâu xa, ví dụ như từ các đáp án khác nhau có thể phân tích ra cảm giác của anh đối với cô gì đó. Cho nên, nhận được đáp án này ban đêm Tô Dã Nghi lập tức nói nó cho Mạc Ninh, cõi lòng đầy hi vọng chờ câu trả lời của Mạc Ninh, ai ngờ Mạc Ninh chỉ đáp lại câu... Như vậy xem ra, anh ta thật sự không thích nuôi thú cưng.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 53

Edit + Beta: Lam Anh

Vào thời điểm kịch thịnh hành trên internet, mạng Phi Cáp tranh thủ sự tăng vọt cũng học người khác nhận làm mạng lưới kịch gia đình. Cũng chính bởi như vậy, Tô Dã Nghi nghênh đón một lần đi công tác dài nhất từng trải qua trong cuộc đời.

Mạng Phi Cáp đầu tư quay chụp bộ phim điện ảnh gia đình bậc nhất internet, chính là một câu chuyện võ hiệp, Tô Dã Nghi là nhân viên chăm chỉ của tổ Điện Ảnh, đứng mũi chịu sào bị phái tới nơi quay chụp tiến hành phỏng vấn.

Sau đó, một lần công tác này của cô chính là nửa tháng.

Điền Thành* thuộc lãnh thổ phía Nam của đất nước, bởi vì quang cảnh tự nhiên đẹp đẽ, cực kỳ hợp với phong cách của bộ kịch võ hiệp này, cho nên, tổ Kịch chọn nơi này là nơi quay chụp chủ yếu. Bởi vì nghĩ đến lúc ấy có thể đi du lịch, trước khi đi công tác Tô Dã Nghi vẫn rất hưng phấn, sự hưng phấn của cô khiến cho người nào đó vô cùng không hưng phấn.

(*) Điền Thành: tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Vào ban đêm khi thu thập hành lý, Dịch Tự nói như tát nước lã (ý nói gây đá kích, làm cụt hứng): “Điền Thành là nơi giao nhau giữa vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới, muỗi chuột kiến đặc biệt nhiều. Em chuẩn bị tốt chưa?”

Tô Dã Nghi hưng phấn gạt đầu: “Em mang theo nước hoa và thuốc sát trùng”

“Chỗ đó ban ngày rất nóng”

“Em mang theo kem chống nắng”

“Thăm dò phóng viên cực kỳ vất vả”

“Dù sao cũng không đến mức ngày nào cũng vất vả chứ, em sẽ tìm thời gian nghỉ ngơi thật tốt.”

“...”

Tô Dã Nghi vui vẻ thu thập hành lý, hoàn toàn không để ý đến người nào đó bên cạnh. Phản hồi mà sự không để ý này nhận được chính là... Người phía sau cũng không để ý cô, hoàn toàn không để ý. Mãi đến khi cô được xe của Phi Cấp phái tới đưa ra sân bay, Dịch Tự cũng chưa nói với cô câu nào.

Cho nên, lúc đi, trong lòng Tô Dã Nghi vẫn cực kỳ buồn bực.

Nhưng mà, làm cho cô buồn bực hơn chính là, Dịch Tự bảo cô sau khi đi Điện Thành đừng gọi điện thoại gửi tin nhắn cho anh, đừng kể khổ với anh...

Điện Thành thật sự rất nóng, khi Tô Dã Nghi đến đây, nhiệt độ mặt đất đã vượt qua 36 độ. Tô Kịch thuê một khách sạn ba sao, Tô Dã Nghi bị phân đến ở cùng phòng với một người đồng nghiệp tổ Tin Tức. Ngày đầu tiên đến Điện Thành là ngày hoạt động tự do trước khi bắt đầu, Tô Dã Nghi ngồi máy bay đến choáng váng đầu óc, đến phòng khách sạn liền ngủ, cũng bỏ lỡ ngày hoạt động này.

Ngày hôm sau tổ Kịch bắt đầu, Tô Dã Nghi mang máy ảnh đến chụp phim trường, cho tới trưa đều trải qua rất bận rộn. Cũng may bên cạnh địa điểm công tác là ca gang nổi tiếng ở Điện Thành, Tô Dã Nghi bật dù chống đỡ, chạy xung quanh một lúc, đi bờ sông hóng gió một lát, cũng là vui vẻ nhàn hạ.

Vài ngày kế tiếp, Tô Dã Nghi vẫn đều đặn bận rộn như thế, bởi vì liên quan đến công việc, cô và người của tổ Kịch cũng trở nên quen thuộc. Đương nhiên, một phần nguyên nhân rất lớn của việc quen thuộc với tổ kịch là Tô Dã Nghi vô cùng nhiệt tình, vui vẻ giúp người. Cô cũng bởi vì có thể giúp đỡ người khác mà cảm thấy cao hứng, bản thân còn cảm thấy chiếm được sự đề bạt rất lớn. Cũng bởi nguyên nhân như vậy, cô càng cố gắng làm việc vất vả hơn, đồng thời còn vất vả làm nhiệm vụ công tác của mình.

Ngày thứ tư, tổ Kịch nghỉ. Tô Dã Nghi đã ngủ mê man trên giường từ sớm, không thể thức dậy được. Khi đồng nghiệp tổ Tin Tức gọi cô ra ngoài, cô chỉ nói mình mệt, muốn ngủ tiếp. Kết quả, ngủ một giấc này đến ba giờ chiều, vẫn bị điện thoại đánh thức.

Lấy điện thoại tới, Tô Dã Nghi phát hiện tay mình hơi run rẩy, cô muốn đứng dậy, ai ngờ còn chưa dậy được cả người cô đã ngã co quắp trên giường, đầu đau muốn vỡ ra.

Điện thoại còn đang reo, Tô Dã Nghi lại có chút sợ hãi... cô hoàn toàn không biết tình trạng bản thân bây giờ là xảy ra chuyện gì. Khó khăn chuyển điện thoại đến bên tai nghe máy, giọng nói quen thuộc mang theo giọng điệu lo lắng từ bên kia truyền đến: “Sao không nghe điện thoại?”

Đầu Tô Dã Nghi cực kỳ choáng váng, nhận ra hồi lâu, mới nói: “Dịch Tự?”

Chỉ hai chữ này, Dịch Tự đã nghe ra điều bất thường trong lời nói của Tô Dã Nghi, vội vàng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tô Dã Nghi sờ lên trán mình, muốn đề cho mình thoải mái một chút, trong cơ thể lại vẫn giống như có sóng lửa gì đó đang quay cuồng. Cô ngập ngừng nói: “Choáng váng đầu.”

“Sốt rồi à?”

“Em không biết.”

“Bây giờ em ở đâu? Ở bên ngoài?”

“Ở khách sạn.”

Sau đó Dịch Tự còn hỏi vấn đề gì đó, Tô Dã Nghi đau đầu kịch liệt, liền chuyển di động ra một chỗ thật xa, mang theo suy nghĩ không rõ ràng chút nào, nặng nề ngủ mất.

Điện thoại liên tục vang lên.

Hơn mười giờ tối, đồng nghiệp của tổ Tin Tức kia trở về, thấy Tô Dã Nghi vẫn nằm yên tĩnh trên giường, tưởng cô đã ngủ, liền nhẹ tay nhẹ chân thu dọn, cũng không gây ra nhiều tiếng động lớn.

Ngay khi cô ta định lặng lẽ đi tắm rửa, cửa phòng đột nhiên bị gõ rung thùng thùng. Tưởng rằng tổ Kịch có việc gấp, cô ta vội vàng đi tới mở cửa, chỉ thấy đối diện là Dịch Tự.

Cô ta hiển nhiên là biết Dịch Tự, “mỹ danh” của Dịch Tự ở toàn bộ mạng Phi Cấp đều vang âm ầm ầm, cô ta kinh ngạc nhìn chằm chằm người ngoài cửa, người ở cửa lại cau chặt mày vượt qua cô ta nhìn vào trong, đồng thời hỏi: “Tô Dã Nghi ở đây sao?”

“Hả, hả?”

“Tô Dã Nghi.” Dịch Tự lặp lại một lần.

Sau khi nghe rõ ý tứ của Dịch Tự, cô ta theo bản năng giơ tay chỉ chỉ phòng, lời còn chưa nói ra, Dịch Tự đã xông vào. Lời của cô ta gần như được coi là độc thoại: “Cô ấy ngủ rồi.”

Đi nhanh sải bước đến trước giường của Tô Dã Nghi, Dịch Tự gọi một câu: “Tô Dã Nghi.”

Tô Dã Nghi nằm trên giường không hề phản ứng. Trong lòng anh càng sốt ruột, giọng nói cũng cao hơn một chút: “Tô Dã Nghi?!”

Tô Dã Nghi vẫn không nhúc nhích như trước. Dịch Tự không quan tâm được nhiều như vậy, tiến lên kéo cánh tay của cô chuyển cô tới, hai mắt cô nhắm chặt, cánh tay lại lạnh run.

Dịch Tự căng thẳng trong lòng, hành động lại nhẹ nhàng rất nhiều, anh nhẹ nhàng lay cô, nói: “Tô Dã Nghi?”

Không đợi được câu trả lời của cô, Dịch Tự không ậm ừ nữa, ôm lấy cô, nhắc chân đi ra ngoài.

Bệnh viện cách khách sạn cũng không xa, đăng ký khám gấp cho Tô Dã Nghi, Dịch Tự lại ôm Tô Dã Nghi hôn mê bất tỉnh không ngừng tiến tới phòng khám. Về mặt vị bác sĩ trung niên đông cứng lại đi đến phòng khám, rất nhanh làm chẩn đoán sơ bộ cho Tô Dã Nghi. Trước khi mở miệng nói chuyện, bác sĩ nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt chuyển về phía Dịch Tự về mặt lo lắng, ông nói: “Không cần lo lắng, chỉ là bị cảm nắng thôi.”

“Sao cô ấy lại bất tỉnh?”

Bác sĩ nhắc chân đi đến trước bàn dài, vừa viết bệnh án vừa nói: “Một ngày không ăn gì, là người bình thường cũng phải đói đến choáng váng thôi, huống chi là người bệnh bị cảm nắng?”

Dịch Tự vẫn là bộ dáng nhưu mảy, ánh mắt nhìn Tô Dã Nghi ngoại trừ lo lắng cũng chỉ có lo lắng.

Bác sĩ thở dài, lắc đầu: “Chàng trai này không tin tay nghề của tôi sao?” Viết xong bệnh án, bác sĩ đưa giấy tờ chẩn đoán và đơn thuốc cho Dịch Tự, “Lát nữa đi mua một chút thức ăn, dễ tiêu là được.”

Dịch Tự gật đầu một cái, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Lần này Tô Dã Nghi ốm quả thật cực kỳ nghiêm trọng. Mãi đến hơn mười một giờ cô mới tỉnh lại từ trong hôn mê, giương đôi mắt trống rỗng chuyển động hồi lâu, đầu tiên thấy trần nhà trắng như tuyết, sau đó mới từ từ di chuyển, thấy một bình thuốc sáng lấp lánh, đang treo trước mắt mình. Cô nâng tay lên, thấy trên tay mình cầm lỗ kim. . .

“Tỉnh rồi?”

Tô Dã Nghi mơ hồ nghe thấy giọng nói này, sau đó cô lấy lại bình tĩnh, từ từ quay đầu nhìn. Khi khuôn mặt Dịch Tự đập vào trong mắt, cô có chút không dám tin những gì nhìn thấy trước mắt, môi của cô rất khô, nói chuyện cũng rất đáng: “Dịch, Tự?”

Dịch Tự không trả lời, đỡ Tô Dã Nghi ngồi dậy, lại thuận tay lấy nước ấm trên tủ, đưa tới trước mặt Tô Dã Nghi, nói: “Uống nước đi.”

Tô Dã Nghi ngoan ngoãn uống nước.

Uống nước xong, Dịch Tự bắt đầu cho cô ăn gì đó, từng viên từng viên sủi cảo rất tròn, Dịch Tự không nói hai lời đưa đến miệng Tô Dã Nghi.

Tô Dã Nghi ăn sủi cảo kia, chỉ cảm thấy miệng rất đắng, sắc mặt của cô trắng bệch, ánh mắt nhìn Dịch Tự cũng có chút cẩn thận, thật lâu, Tô Dã Nghi mới yếu ớt hỏi: “Anh, tức giận à?”

Dịch Tự không nói lời nào rút khăn giấy lau miệng cho Tô Dã Nghi, lại tiếp tục cho cô ăn. Tô Dã Nghi nhìn đáng vẻ cực kỳ dọa người của anh, cũng không dám hỏi lại cái gì, đành phải nghe lời ăn hết cả một bát sủi cảo kia vào trong miệng.

Mãi đến khi ăn sủi cảo xong, Dịch Tự cũng không mở miệng.

Mười hai giờ, phòng bệnh tắt đèn. Dịch Tự vừa lúc đứng dậy, Tô Dã Nghi tưởng anh đi, chặn ngang giữ chặt tay anh nói: “Anh phải đi về sao?”

Cô đang vương bình nước, Dịch Tự không dám quá dùng sức, chỉ là, anh không cần sức, Tô Dã Nghi trái lại mạnh mẽ, trực tiếp kẻ mặt vào cánh tay anh, nói khề trong phòng bệnh không người: “Anh đừng giận em mà. Em biết chắc chắn anh tức giận là vì em không gọi điện thoại cho anh.”

“Mấy ngày nay em bề bộn nhiều việc mệt chết đi được, nhưng mà... Anh lại không cho em gọi điện thoại cho anh, em...”

Dịch Tự cuối cùng tách tay cô ra, chỉ là, cùng lúc đó, anh cũng rất nhanh xoay người, trong bóng tối, ánh mắt anh sáng như những vì sao, chuẩn xác bắt được ánh mắt cô, môi cùng với mắt của cô, khi anh hôn lên môi cô, Tô Dã Nghi từ trong môi lưỡi của anh nhận ra sự tức giận nồng đậm. Nhưng mà, trong sự ngọt ngào dây dưa này, sự tức giận kia dần dần tiêu tan, cuối cùng, Dịch Tự chỉ dùng giọng nói dịu dàng khác thường nói: “Anh không cho em gọi điện thoại cho anh thì em thật sự không gọi cho anh? Em có thể đừng nghe lời như vậy được hay không?”

Tô Dã Nghi bị anh ôm trong ngực, người ở trong điều kiện tối tăm, vị giác của cô trở nên nhanh nhạy, cô ngửi được mùi hương tươi mát thoải mái trên người anh, khoe miệng không nhịn được vẫn cong, vẫn cong, cong đã hơi môi, cô mới khéo léo gật đầu nói: “Vâng!”

Tối hôm đó, Dịch Tự ôm cô rất chặt, cách ôm này không những không khiến Tô Dã Nghi khó chịu, ngược lại khiến cô cảm thấy cực kỳ thoải mái, sau nửa đêm, cô ngủ ngay trong lòng của anh.

Buổi sáng hôm sau Tô Dã Nghi liền xuất viện. Cô vốn muốn tới studio làm việc, bị Dịch Tự dọa sợ một câu, vì thế, trước khi khỏi bệnh ý nghĩ đi làm liền

tiếp bị cắt đứt, hơn nữa, cô cứ thế liên tiếp bị Dịch Tự dẫn đi một khách sạn khác.

Phòng Dịch Tự đặt là phòng đầu cầu, điều kiện tốt hơn nơi Tô Dã Nghi đi làm, mà còn đối diện sông, đẩy cửa sổ ra có thể thấy mặt sông cao ngát sóng xanh dập dờn. Cửa sổ mở lớn hơn chút nữa, có thể nghe thấy rõ ràng các loại âm thanh mặt sông truyền đến, tiếng thét to, tiếng nước, tiếng hát xa vời, tiếng ve... Đóng cửa sổ lại lập tức ngăn cách, một mảnh yên tĩnh.

Nghịch cửa sổ một lúc, Tô Dã Nghi cười tí mắt nói: “Điều kiện cách âm ở nơi này thật tốt.”

Dịch Tự mới vừa gọi điện đặt cơm xong, nghe thấy lời của cô, anh cũng đi tới, cùng cô đứng trước cửa sổ nhìn mặt sông giống như gương kia, trong cảnh tượng như vậy, Tô Dã Nghi cực kỳ tự nhiên nghiêng đầu một cái, nghiêng vào trong lòng Dịch Tự, nói: “Về sau chúng ta kết hôn, có thể tới nơi này không?”

Dịch Tự nghe vậy cười, cũng gật đầu đáp: “Được.”

Tô Dã Nghi càng vui vẻ, mắt cười đều đã cong: “Hoặc là thuê chiếc thuyền nào đó, đến lúc đó chúng ta xuyên qua cực kỳ vui vẻ, xuyên qua cái gương này, thật đẹp nha!”

“Ừ.”

“Tốt nhất có thể mời ban nhạc dân gian này đến, loại này rất vui vẻ.”

“Có thể.”

“...”

“...”

Sau khi kết thúc cuộc sống hai ngày giống như chăn heo trong căn phòng Dịch Tự đặt, cuối cùng Tô Dã Nghi sinh khí dồi dào trở lại. Tối hôm đó, cô ăn thật nhiều đồ, có chút tiêu hóa rối loạn, trực tiếp kéo Dịch Tự đi tản bộ với cô. Dịch Tự hiển nhiên là đồng ý, cũng do anh nắm tay cô trên đường đi qua dòng người như mắc cửi chật tối, vui đùa âm ỉ.

Buổi tối trở lại khách sạn đã hơn chín giờ, Tô Dã Nghi vào phòng tắm rửa trước, bởi vì lúc ốm áo ngủ đã mặc mấy ngày, Tô Dã Nghi cảm thấy có mùi khó ngửi, nhân tiện vứt nó và quần áo bẩn trên bồn rửa tay, khi lấy ra đồng quần áo kia đã ướt đầm, vì thế cô đành phải mặc áo tắm vào. Lúc mặc vào cô không nghĩ nhiều, chờ đến khi mặc áo ngủ đi tới, sau khi Dịch Tự ngồi trước bàn sách rất tự nhiên nâng mắt nhìn cô...

Tô Dã Nghi cảm thấy ánh mắt kia có chút khác thường.

Cô cũng không rõ khác thường chỗ nào, dù sao ánh mắt kia cũng khiến tim cô đập nhanh hơn, giống như đánh trống, cô còn nghe thấy tiếng “Thùng thùng” rồi.

Cô bị tiếng tim mình đập làm cho sợ hãi, vội vàng chạy về cạnh giường lớn của mình, vừa chạy vừa không quay đầu lại nói với Dịch Tự: “Anh cũng đi tắm đi!” Sau đó cả người đột nhiên chui vào trong chăn, cuối cùng không lên tiếng.

Bản thân vẫn liên tục không lên tiếng, nhưng cô lại cực kỳ cẩn thận nghe tiếng vang bên ngoài ổ chăn, cô nghe thấy rất rõ ràng, qua một thời gian Dịch Tự mới đi đến phòng tắm rửa.

Nghe thấy tiếng cửa phòng tắm bị kéo, Tô Dã Nghi mới nhẹ nhàng thở ra, kéo ổ chăn ra, cô mở to hai con mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ thầm, vừa rồi tại sao cô lại hi vọng xảy ra chút gì như thế?

Tiếng nước trong phòng tắm vang lên, Tô Dã Nghi vẫn còn đang suy nghĩ vì sao mình lại có suy nghĩ kỳ quái như thế.

Tiếng nước trong phòng tắm chấm dứt, Tô Dã Nghi vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân vì sao như cũ.

Mãi đến khi cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tô Dã Nghi vẫn đang tự hỏi vì sao.

Cho nên, có người tới gần cô cô không biết, mãi đến khi có giọt nước nhỏ trên mặt cô, cô mới nghi hoặc quay đầu nhìn, vừa nhìn, chỉ thấy Dịch Tự đang ngồi bên cạnh cái giường kia lau tóc, khi Tô Dã Nghi nhìn anh, anh cũng đang dừng động tác lại nhìn cô.

“Ách.” Tô Dã Nghi hít một hơi, vội vàng xoay người lại, lại kéo chăn lên che kín đầu mình.

Toàn thân nóng run lên là chuyện gì xảy ra thế này?

“Tách”, “tách” – là tiếng Dịch tự tắt đèn, căn phòng trong nháy mắt rơi vào một mảnh tối đen. Dịch Tự từ trên giường đứng dậy, kéo cửa sổ đối diện sông ra, hơi ẩm tập kích xông vào, đồng thời còn kèm theo tiếng còi hơi của cano trên sông và tiếng người xôn xao lại không hề lớn.

Tô Dã Nghi lén lộ ra một khe hở nhỏ nhỏ từ trong chăn, giường của cô sát cửa sổ, vì thế, cô rất dễ dàng thấy được bóng lưng của Dịch Tự.

Như là phát hiện cô rình coi, Dịch Tự đột nhiên nói: “Không đến xem ca giang ban đêm sao?”

Tô Dã Nghi không nói lời nào.

“Rất đẹp.”

Giọng nói của Dịch Tự như mang theo sự lôi cuốn kỳ lạ, Tô Dã Nghi nghe thấy hai chữ “Rất đẹp” dứt khoát kiên quyết xóc chấn từ giường đứng dậy, tò mò hỏi: “Thật không thật không?”

Dịch Tự không quay đầu, chỉ nói: “Tự đến xem đi.”

Tô Dã Nghi giày cũng không đi liền bước nhanh tới cửa sổ, dáng vẻ tung tăng: “Em xem em xem” Nghiễm nhiên quên mất vừa rồi mình còn đang xấu hổ thẹn thùng.

Dịch Tự cúi đầu nhìn bàn chân không đi giày của cô, trầm giọng nói: “Sàn nhà rất lạnh, đi giày vào.”

Ánh mắt Tô Dã Nghi đã sớm bị cảnh sắc ngoài cửa sổ hấp dẫn, bất chấp lời nói của Dịch Tự, cô vươn cánh tay bám trên cửa sổ, vui mừng nói: “Thật đẹp nha.”

Đêm ca giang thật là đẹp, lấp lánh nhiều điểm ánh sáng giống như ánh sáng óng ánh xuất hiện trên lục bảo thạch, thuyền lay động nhẹ nhàng trên nước, ngay cả tiếng người cũng đều thành tô điểm, Tô Dã Nghi nhìn cảnh sắc này, chỉ cảm thấy đây là một bức tranh tuyệt mỹ, nhìn nhìn, cô kim lòng không được nói: “Cả đời em sẽ không quên nơi này.”

Say mê trong cảnh sắc, Tô Dã Nghi cảm giác năng lực kém rất nhiều, ban đầu Dịch Tự xuất phát từ mục đích bảo vệ thân thể mới khỏi bệnh nặng của cô mà ôm eo cô đặt cô lên chân mình. Nhưng mà dần dần, vẻ mặt mê say của cô kết hợp với cảnh đêm ca giang, giống như một bình rượu ngon, Dịch Tự cũng bắt đầu kim lòng không được...

Chỉ là, biểu hiện kim lòng không được của Tô Dã Nghi là ca ngụy cảnh sắc, Dịch Tự kim lòng không được lại là...

Anh quay mặt cô lại, hôn cô từ sau lưng.

Bọn họ ở cùng một chỗ lâu như vậy, tiếp nhận nụ hôn cũng nhiều không đếm xuể. Nhưng mà nụ hôn này, lại là bất kỳ lần nào cũng không thể bằng được... Khiêu khích lòng người.

Tô Dã Nghi dễ dàng mất phòng tuyến, rất nhanh bị lạc trong tình cảm dịu dàng của Dịch Tự. Vì để cho vị trí càng thích hợp hôn sâu, anh ôm Tô Dã Nghi xác định vị trí, cứ như vậy chống đỡ cô trên bức tường đối diện cửa sổ kia, sau đó ôm cô, trước khi nhắm mắt, trong khoe mắt anh còn có khung cảnh bên ngoài cửa sổ, bên tai anh còn có âm thanh lè loi ngoài cửa sổ, nhưng mà, những âm thanh đẹp đẽ đó, đều không thay thế được khuôn mặt đỏ bừng và đôi môi đỏ mọng của Tô Dã Nghi, cô ngay trước mắt anh, khiến anh điên cuồng.

Khi anh nhắm mắt lại lần nữa hôn lên môi cô, trong mắt, trong tai đều là yên tĩnh hư vô, chỉ có trong đầu... Tràn đầy đều là làm thế nào ăn cô vào trong bụng.

Có một loại tình cảm gọi là kích thích, có một loại kích thích gọi là không thể cứu vãn được.

Khi Tô Dã Nghi bị Dịch Tự ôm ở trên giường lớn, đầu cô đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng, cô rất rõ ràng biết mình đang làm gì, rất rõ ràng biết Dịch Tự chỉ một cái đã tháo bỏ dây lưng trên áo tắm của cô, nhưng cô lại không có sức lực chống cự. Tất cả thân kinh của cô lại không có cách nào khống chế tay mình, khi áo tắm bị kéo xuống, Tô Dã Nghi cảm thấy toàn thân chợt lạnh, cô rõ ràng cảm thấy động tác sau đó của Dịch Tự dừng lại một chút... Dừng một chút này là dừng rất lâu.

Lúc anh lại có động tác, lại là một tay xoa mặt cô, dùng giọng nói cực kỳ thấp nói: “Ngoan, giờ tay lên.”

Tô Dã Nghi vậy mà thật sự giờ tay lên, mà còn, nâng hết tay trái nâng tay phải, hết sức phối hợp giúp Dịch Tự bỏ đi quần áo của mình.

Tô Dã Nghi nhớ rất rõ rất rõ, sau đó, Dịch Tự hôn cô, nụ hôn của anh khiến cô khó chịu, nhưng anh lại cứ lo lắng an ủi cô, cứ như thế dần dần chuyển xuống, du ngoạn từng tắc trên người cô.

Cảm giác này nói không rõ ràng...

Tô Dã Nghi đành phải vươn tay túm lấy anh, hi vọng anh không dùng sức như thế, nhưng mà, khi vừa chạm trên da thịt trơn bóng, cô mới ý thức được... Dịch Tự cũng cởi áo tắm.

Tô Dã Nghi cảm giác tò mò sâu sắc, móng biến thành tay, vô cùng dịu dàng sờ sờ trên lưng anh, cảm xúc vô cùng tốt, cô cười cười, lại sờ sờ...

Dịch Tự đang dốc sức nhẹ nhàng trên người cô dừng động tác lại, một tay vươn đến sau lưng, bắt lấy bàn tay làm loạn của cô, trầm giọng nói: “Không được lộn xộn.”

Tô Dã Nghi không nghe theo, giọng hỗn loạn nói: “Làn da anh thật tốt... Em cũng muốn hôn anh.”

“...”

Vì ngăn lại lời nói càng kỳ quái hơn của cô, Dịch Tự quyết đoán dùng môi ngăn chặn tay cô, một tay cầm lấy bàn tay làm loạn của cô, một tay tiếp tục chuyện vừa rồi chưa xong.

Anh mù quáng thăm dò khiến toàn thân Tô Dã Nghi khô nóng, đụng vào mấy điểm quan trọng đều khiến Tô Dã Nghi nhịn không được “hừ hừ” ra tiếng, nhưng mà, Dịch Tự cực kỳ thích tiếng “hừ hừ” của cô, vì thế, chỗ nào khiến cô “hừ”, anh lại động vào chỗ đó...

Miệng lại vẫn nhất quyết không tha cho cô.

Nhưng bản thân anh rất khó chịu.

Lúc trước vì để Tô Dã Nghi thoải mái hơn, anh chỉ cố nén sự khó chịu này, nhưng mà, sau khi tiếng rên khẽ của Tô Dã Nghi càng ngày càng thường xuyên, anh rốt cuộc chịu đựng không nổi, vì thế, ngay trước khi Tô Dã Nghi kết thúc một âm tiết hoàn chỉnh, Dịch Tự quyết đoán kết thúc sự khó chịu của mình trên người cô.

Tô Dã Nghi đau kêu ra tiếng.

Tay cô vẫn bị khống chế trong tay anh, anh rõ ràng cảm nhận được cô xuất phát từ bản năng muốn vùng vẫy. Dịch Tự có chút đau lòng, cúi đầu xuống hôn cô, một lần lại một lần...

Tô Dã Nghi rất đau. Cảm giác đau này không xa lạ, nhưng mà, chỗ đau lại thật sự xa lạ. Cô rất muốn đẩy anh, nhưng mà, không biết vì sao, từ trong đáy lòng cô không muốn làm như vậy. Hơn nữa, trong nụ hôn đến say lòng người của Dịch Tự, cô làm sao cũng không muốn hành động.

Rõ ràng đau đến nước mắt cũng rơi ra rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 54

Edit + Beta: Lam Anh

Vào lúc Tô Dã Nghi đau đến khó chịu, Dịch Tự một giây cũng không nhàn rỗi, anh cực kỳ cố gắng, dùng hết khả năng an ủi cô, cho dù anh hoàn toàn không hề có kinh nghiệm, cho dù anh cũng đau...

Nước mắt của cô khiến anh kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, động tác của anh vô tình chậm lại, cho dù trong lòng, trên người giống như đóm lửa, anh vẫn cực kỳ chiều theo, cực kỳ bồi rỗi... chậm lại.

Nhận thấy động tác của Dịch Tự dừng lại, Tô Dã Nghi có chút buồn bực khàn giọng hỏi: “Anh... Anh không cần chuyển động à?” Trong giọng nói còn kèm theo tiếng nghẹn ngào. Nhưng cô thật sự chỉ là xuất phát từ sự tò mò với lại chưa kịp suy nghĩ mới hỏi ra vấn đề này thôi, chưa ăn thịt heo cô đã từng thấy heo chạy, tất cả trong “Phim giáo dục giới tính”, những người đàn ông này đều chuyển động như motor chạy bằng điện trên người phụ nữ vậy, Tô Dã Nghi biết, như vậy sẽ làm cho bọn họ cực kỳ dễ chịu. Cô cũng từng tìm tài liệu liên quan, biết một cách vô cùng khách quan, giờ khắc này nếu Dịch Tự không chuyển động, chắc chắn anh sẽ rất khó chịu.

Có trời mới biết Tô Dã Nghi nói những lời này nghiêm trọng bao nhiêu.

Dù sao Dịch Tự nghe xong cũng thiếu chút nữa...

Anh vẫn rất kiên nhẫn hỏi: “Còn đau không?”

Tô Dã Nghi nghe giọng nói của anh, chỉ cảm thấy trái tim mình đều run rẩy, khóe mắt vừa mới chảy nước mắt, cô vừa vẫn cảm giác nơi đó khô cần, lúc này nước mắt mới chảy qua, lập tức ướt, mắt thấy Dịch Tự càng lo lắng hơn, cô vội vàng ôm lấy lưng anh, muốn chứng minh mình không muốn chùn bước, nào ngờ, chạm vào tay đều trơn bóng.

Hóa ra anh chảy nhiều mồ hôi như vậy.

Anh rất khó chịu sao? Tô Dã Nghi ôm suy nghĩ này, rất thông cảm đáp: “Em không đau, không đau nữa.”

Dịch Tự đang ở ranh giới gần như sụp đổ, khó khăn lập lại một câu: “Em chắc chắn?”

Tô Dã Nghi gật mạnh đầu ngay ở trên gối: “Chắc chắn chắc chắn.”

Câu “Chắc chắn” này giống như một ngọn lửa, trong khoảnh khắc liền đốt lên củi lửa khô ráo kia. Tô Dã Nghi trước đó tiếp nhận rất nhiều kiến thức

“khoa học giáo dục” hoàn toàn thật sự không ngờ, một chút tiến vào khiến cô đau đớn kia chỉ mới là bắt đầu...

Một đêm không đóng cửa sổ.

Sáng sớm, khi không khí mát rượi trên cao giăng thổi vào phòng, Tô Dã Nghi đang mở to hai con mắt nhìn trần nhà. Ý thức từ mơ hồ đến rõ ràng, lại cẩn thận suy nghĩ một lúc, cô vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình ngủ khi nào, di chuyển, con đau dữ dội dưới thân truyền đến, Tô Dã Nghi hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, khi con đau truyền tới cô theo bản năng “A” một tiếng.

“Đậy rồi?” Giọng nói truyền đến cùng lúc là một chuỗi tiếng bước chân, Tô Dã Nghi mở lớn con mắt, mắt thấy Dịch Tịch mặc một cái áo sơ mi đen đi đến trước mặt mình.

Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, mặt Tô Dã Nghi trong vòng một giây trở nên đỏ vô cùng, trực giác liền muốn kéo chăn che đầu lại.

Dịch Tịch nhanh tay, đè lại tay cô trước một bước, sau đó, anh nâng cánh tay kia lên, mắt nhìn đồng hồ, nói: “Bây giờ là mười một giờ mười lăm phút rồi.”

Lúc Dịch Tịch nói với cô, điều Tô Dã Nghi nghĩ đến chính là phản ứng của anh. Tại sao anh một tia khác thường cũng không có? Chẳng lẽ anh thật sự đã quên chuyện xảy ra giữa anh và cô tối hôm qua sao?

Tô Dã Nghi buồn khổ nhìn anh.

Qua một lúc lâu, Dịch Tịch buông tay cô ra, ngược lại đưa tới mặt cô.

Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy ngón tay anh mang theo cảm giác mát lạnh lưu luyến trên mặt cô, cảm giác này ngửa ngửa, kết hợp với gió từ bên ngoài thổi vào, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, vô cùng thoải mái.

Khiến cô cảm thấy thoải mái, thật ra là ánh mắt của Dịch Tịch lúc này.

Vừa rồi còn oán giận anh không hề khác thường, nhưng hiện tại, Tô Dã Nghi nhìn anh, chỉ cảm thấy tình cảm dịu dàng như dòng nước chảy trong mắt anh.

Không biết như thế nào, liền mong trên tay mình có một chiếc máy ảnh, sau đó cô chụp lại, lưu lại thường thức lâu dài.

Dịch Tịch nhìn gương mặt màu đỏ của cô, giúp cô vén mái tóc rối bời trên mặt, cuối cùng lấy lại bình tĩnh nói: “Nước ấm đun rồi, đi tắm bồn một chút đi.”

“Tắm... tắm bồn?”

Dịch Tịch mỉm cười gật đầu.

Tô Dã Nghi cũng gật đầu. Nhưng cô hồi lâu không nhúc nhích, chỉ nhìn chằm chằm Dịch Tịch... Tại sao anh vẫn chưa đi ra ngoài? Bây giờ cô không mặc quần áo, anh nhìn như vậy, muốn cô đi tắm rửa thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Chương 55

Edit + Beta: Lam Anh

Sau khi hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn nhau mấy chục giây, Tô Dã Nghi nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng nói: “Anh... không đi ra một chút sao?”

Nghe lời nói đó của cô, Dịch Tịch khẽ nhún mày: “Đi ra chỗ nào?”

Cầm Tô Dã Nghi di chuyển trong chăn, giọng nói cũng bởi vậy mà rõ ràng: “Em, em muốn đi tắm rửa mà.”

Dịch Tịch nhìn cô, gật đầu nói: “Anh biết.”

Tô Dã Nghi không nói nữa, mà là ném ánh mắt “Vậy anh vẫn còn không ra ngoài” cho anh. Cô dám đánh cược, Dịch Tịch tuyệt đối hiểu được ánh mắt này, nhưng mà, chưa kịp thấy rõ vẻ mặt của anh, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy anh nghiêng người tới phía cô, sau đó kéo chăn một cái, lại quấn một cái, cả người cô bị cuốn thành con tằm nhỏ.

Cô mở to hai mắt nhìn Dịch Tịch, lại chỉ thấy anh mặt không đỏ tím không đập mạnh ôm cô một cái...

Tô Dã Nghi hoảng sợ, rất muốn vùi gương mặt nóng bừng của mình vào trong chăn, thế nhưng chăn cuộn thật chặt, cô không có cách nào tự do di chuyển, đành phải thôi, nửa khó xử nửa vui mừng nói: “Thật ra... Thật ra không cần ôm.”

Giọng nói của Dịch Tự trong trong mát mát, có hơi thở sáng sớm: “Đã không đau nữa rồi sao?”

Tô Dã Nghi lắc đầu: “Vẫn là không đau.”

“Tôi hôm qua em đau đến ngất đi đấy.”

“...”

Tô Dã Nghi lừa Dịch Tự, cũng lừa chính mình. Bởi vì khi cô bị bỏ vào trong bồn tắm lớn cảm thấy rất đau. Thật giống như cảm giác tay bị đứt mà dính vào nước vậy, cảm giác này rất không dễ chịu. Sau khi nằm trong bồn tắm, Tô Dã Nghi cực kỳ tổn công đi chuyển mình trong nước, chỉ mong đáng người mình đừng bị Dịch Tự nhìn thấy.

Nhưng mà hiển nhiên, Tô Dã Nghi đã nghĩ nhiều rồi. Bởi vì tại thời điểm cô rời rắm mình có bị nhìn hay không, Dịch Tự đã xoay người rời đi. Khi ra đến cửa, anh vẫn nhấn nhủ một câu: “Anh đi ra ngoài trước.”

Nghe thấy như thế, Tô Dã Nghi có chút mâu thuẫn nghĩ, tại sao anh không nhìn cô chứ?

Nghĩ thì nghĩ, Tô Dã Nghi vẫn không quen cảm giác tắm bồn này. Vì thế, sau khi Dịch Tự vừa mới rời đi, Tô Dã Nghi đằng sau liền đứng dậy từ trong bồn tắm. Tiếp theo, cô đi chân trần tới trước vòi hoa sen, mở nước, dòng nước ấm áp chảy trên người cô, cô nhìn không được mở lớn một chút, giữa đầu dội vài phút, cô chỉ cảm thấy toàn thân dễ chịu, kim lòng không được phát ra một câu cảm thán: “Vẫn là tắm vòi hoa sen dễ chịu.”

Đằng sau có người ho khan một tiếng.

Tô Dã Nghi theo bản năng quay đầu nhìn lại, Dịch Tự đang cầm một chiếc khăn tắm đứng ở cửa nhìn cô.

“A!!!!!!!” Tô Dã Nghi hét lên một tiếng, cũng không kịp làm cái gì, chỉ nhảy vào bồn tắm lớn vừa mới rời đi ngụp đầu xuống nước một cái. Chẳng qua, bởi vì khi chạm đến cạnh bồn tắm, chân trơn trượt một cái, cả người ngã vào trong bồn tắm, bọt nước tung tóe lên cao.

Thật ra đầu gối va chạm đau, đùi cũng rất đau. Nhưng bây giờ cô bất chấp mình bị thương chỗ nào, cái cô quan tâm chính là người đang đứng đằng sau nhìn chăm chăm vào cô kia...

Anh, anh thấy thấy hết cô rồi?

Thật ra, Dịch Tự đã từ từ đi đến trước bồn tắm lớn, thuận tay treo khăn tắm trên móc, anh ngồi xổm xuống, nhủ mi nhìn thẳng Tô Dã Nghi, giọng nói kiềm chế: “Ngã rồi?”

Tô Dã Nghi lại lắc đầu như đánh trống: “Không phải không phải!”

“Em trốn cái gì?”

Tô Dã Nghi cúi đầu: “Em... Em cảm thấy... Em cảm thấy, em... Trước kia em chưa từng bị người khác nhìn thấy.”

“...”

Dịch Tự liên tục không nói gì, nhưng hơi thở vẫn đang ở đây, Tô Dã Nghi nghe thấy rõ ràng, càng lúc càng cảm thấy xấu hổ, đầu cũng cúi xuống càng thấp, mắt thấy chớp mũi sắp chạm xuống mặt nước, một bàn tay to vừa lúc kề sát mặt cô, sau đó hơi dùng lực, Tô Dã Nghi bị sức lực kia kéo lên ngăn đầu nhìn anh.

Lại là một gương mặt đỏ hồng, đôi mắt giống như được nước gột rửa, óng ánh trong veo. Đành nhìn xuống ham muốn muốn hôn cô, Dịch Tự cười như không cười nói: “Qua tối hôm qua, em vẫn cảm thấy trước kia em chưa từng bị ai nhìn thấy sao?”

Mặt Tô Dã Nghi bị Dịch Tự giữ ở trong tay, vẫn không có cách nào chạy trốn, vốn là màu đỏ hồng, sau khi anh quăng lại câu nhẹ nhàng như vậy, trong nháy mắt biến thành màu gan heo. Cắn chặt răng, cô run rẩy nói: “Anh, anh anh anh...”

“Tôi hôm qua không bật đèn, vốn dĩ anh không thấy cái gì. Nhưng mà vừa rồi em chạy tới chạy lui trước mặt anh...” Nói tới đây, Dịch Tự cố ý vô ý rũ mắt nhìn xuống, nước trong bồn tắm lớn cực kỳ rõ ràng, cho nên, xuân sắc dạt dào dễ dàng vào trong đáy mắt.

Tô Dã Nghi theo bản năng muốn đưa tay đi chắn, ai ngờ hai nắm tay không địch lại hai mắt, chắn phía trên rồi không có cách nào chắn phía dưới, đành vật không bao lâu cô liền từ bỏ. Bất đắc dĩ thở dài, chép miệng nói: “Anh sẽ không chê đáng người của em không đẹp chứ?”

Dịch Tự nhất thời không bắt kịp nhịp điệu của cô. Nhất thời sững sốt một hồi, anh đột nhiên bật cười. Nhìn nụ cười kia Tô Dã Nghi càng không hiểu, trong lòng vẫn lo sợ không yên...

Có phải anh cảm thấy ngực cô không đủ lớn hay không? Có phải anh cảm thấy eo cô không đủ nhỏ hay không? Có phải anh cảm thấy da cô không đủ trắng hay không? Có phải anh cảm thấy đáng người cô không đẹp... Một loạt câu hỏi quay cuồng mà đến, trước mắt Tô Dã Nghi đều là mờ mịt và nghi

hoặc.

Dịch Tự lại chỉ nhìn nhặt câu khước môi, ánh mắt bắn khoắn chuyển qua mặt cô...

Thật sự là nhìn không được rồi.

Không do dự nhiều nữa làm gì, Dịch Tự nghiêng đầu hôn cô.

Tô Dã Nghi vốn bị hành động đột ngột xảy ra của anh làm cho kinh sợ, lại bị nụ hôn của anh khéo léo mê hoặc, sau cùng bị nụ hôn mạnh mẽ kéo dài của anh làm cho chân tay rã rời, cả người trượt xuống từ bồn tắm, xuất phát từ bản năng con người, cô vẫn chụp lấy mặt nước để bày tỏ tình hình hiện tại của mình. Dịch Tự nhận được sự cầu cứu của cô, cực kỳ thuận tiện đưa tay vớt cô lên, sau đó ôm cô lên, trên môi lại vẫn lưu luyến không rời, Tô Dã Nghi bị anh ôm lấy thật cao, hoảng sợ ôm lấy cổ của anh, say mê tiếp nhận nụ hôn của anh.

Đứng lơ lửng giữa không trung, Dịch Tự vẫn ôm cô, hôn môi như vậy rất nhanh khiến anh cảm thấy không dễ chịu, không cân nhắc thừa thãi, Dịch Tự ôm Tô Dã Nghi đi nhanh từ phòng tắm ra ngoài, giữa phòng lớn là cái giường khác của Dịch Tự, bởi vì đêm hôm qua hai người ngủ trên giường của Tô Dã Nghi, cho nên giờ khắc này, giường Dịch Tự vẫn gọn gàng sạch sẽ, đương nhiên, chỉ là trước khi Tô Dã Nghi bị đặt trên giường mà thôi.

Sau khi bị đặt xuống, Tô Dã Nghi mới phát hiện tình cảnh vị trí của mình giờ phút này. Nhất thời xấu hổ, cô ngượng ngùng ôm lấy Dịch Tự đang hôn vành tai mình, vừa khó khăn hít thở vừa nói: “Này... Như vậy... Có phải... Không tốt hay không?”

Dịch Tự từ trong bận rộn ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo kia lúc này lại giống như ngọn lửa lớn cháy sáng hùng hục, Tô Dã Nghi chỉ cảm thấy trái tim mình bị ngọn lửa lớn kia ảnh hưởng, hâm nóng cô lên. Thời gian nhìn cô cực kỳ ngắn, thời gian hôn cô lại cực kỳ dài, khi Tô Dã Nghi bị hôn đến choáng váng, Dịch Tự thuận tiện nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của mình...

Một cổ trọng lực rõ ràng đè xuống cô, hơi thở Tô Dã Nghi khó khăn ổn định, vươn tay cảm nhận nơi phát ra sức lực kia, chạm vào tay lại là những mảng da thịt bóng loáng, cô tìm một góc độ có thể dùng lực được, ôm chặt lấy anh.

Bởi vì là sáng sớm, hơn nữa Dịch Tự đang chuyển chú tại địa phương khác của cô, suy nghĩ của Tô Dã Nghi rõ ràng hiếm có. Cô rất rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ trên người Dịch Tự truyền đến, chỉ có thể dùng hai chữ nóng bỏng để hình dung. Tô Dã Nghi bị nụ hôn của anh làm loạn xung quanh khiêu khích đến khó thở, vài lần đều chỉ có thể âm thầm bắt lấy cánh tay của anh...

Cô còn ngoài ý muốn nhận ra sự biến hóa của một bộ phận nào đó trên người Dịch Tự, phát hiện này khiến mặt Tô Dã Nghi nóng vô cùng, tim đập trong nháy mắt tăng lên giá trị cao nhất. Cô nuốt nước miếng, rất xấu hổ nghĩ, tối hôm qua khiến cô đau đến ngất đi chính là chỗ đó...

Cô có chút tò mò đáng vẽ của nó.

Thật ra cô đã từng xem bộ phim liên quan, khi học năm hai, Chu Nhất Nặc gián tiếp từ nam sinh nơi đó làm rất nhiều “tài liệu”, kêu gọi nữ sinh cả lớp tiến hành phổ cập giáo dục, Tô Dã Nghi là đối tượng của nhóm đầu tiên chịu ân huệ. Lúc ấy cô thấy nhân vật trong phim làm chuyện đó, cảm thấy cách cô quá xa. Cũng là mang theo suy nghĩ này, suy nghĩ của Tô Dã Nghi khi xem những “tài liệu” này có thể nhiều không đếm xuể. Nhưng mà nội dung cô suy nghĩ đều cực kỳ nông cạn, ví dụ như, vì sao một người phụ nữ có thể đối phó với nhiều người đàn ông như vậy? Ví dụ như, vì sao ánh mắt và nụ cười của những tên đàn ông này có thể bi ôi như thế, thêm đó, bấp bệch lộ ra trên người bọn họ cùng các bộ phận khác đều xấu xí như thế? Lại ví dụ như, vì sao cho dù người đàn ông xấu xí như vậy bi ôi như vậy, người phụ nữ khổ cực kia còn có thể có đáng vẽ dễ chịu như thế?

Khi Dịch Tự chảy mồ hôi trên mặt ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt Tô Dã Nghi đang rơi mất tia biểu cảm, giống như rơi vào trong ký ức nào đó.

Chỉ là thời gian vài giây ngắn ngủi, sắc mặt Dịch Tự đã đen xuống, thêm đó ánh mắt cũng sâu thẳm rất nhiều. Trừng phạt cho việc Tô Dã Nghi không tập trung, anh tiến vào quả thật vô cùng toàn lực.

Sau khi hít vào một hơi, Tô Dã Nghi từ trong cơn đau nhức chậm chạp hồi phục lại tinh thần, có chút không thể tin muốn cúi đầu nhìn, tiếc rằng cảm giác đau đớn bị tiến vào kia còn chưa biến mất, tiếp theo cơn đau đớn đầu tiên lại tập kích trên người cô, cô mệt mỏi nằm trên giường, muốn chờ cảm giác đau đớn thứ hai qua đi, lặp lại như trước chính là, lần dao động thứ hai còn chưa qua đi, lần dao động thứ ba lại tới, sau đó là lần dao động thứ tư, thứ năm...

Cũng không biết có phải cảm giác khoảng cách giữa hai lần dao động đau đớn càng ngày càng ngắn hay là đã quen động tác như vậy, dần dần, Tô Dã Nghi phát hiện, chỉ cần bắt kịp tiết tấu của anh, cô sẽ dễ chịu rất nhiều.

Tuy nhiên, cô thật sự không theo kịp tiết tấu của anh...

Thật sự không theo kịp rồi...

Khi Dịch Tự cúi người hôn cô, Tô Dã Nghi rất phối hợp hôn trả anh. Bởi vì anh xâm nhập dao động rất nhiều, cả người cô bị vô số cảm giác xa lạ biến thành mê mang, giống như thần kinh trong thân thể đều nặng nề bị xáo trộn, cô tìm không thấy vị trí tay của mình, vị trí chân, thậm chí vị trí môi. Biết hôn trả Dịch Tự, hoàn toàn là bản năng, bản năng muốn được anh hôn, bản năng muốn anh ôm chặt chẽ, giống như ở trong lòng anh, cô mới có thể từ từ tìm lại chính mình.

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, khi cảm giác quen thuộc lại một lần nữa dâng trào tới, khi Tô Dã Nghi đã có thêm kinh nghiệm “thực chiến”, cô mới rõ cảm giác lúc trước là cái gì.

Sau đó cô rút cuộc tin những gì mình chứng kiến trong “phim giáo dục giới tính” những người phụ nữ nhìn như cực nhọc, thật ra là cực kỳ sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 3

Edit + Beta: Lam Anh

Dịch Tự bắt đầu hơi để ý đến Tô Dã Nghi, khi nhìn thấy cô tâm tình sẽ tốt, thích ăn đồ ăn cô làm, thậm chí sẵn lòng ngồi nghe cô lái nhài làm nhảm hời một số chuyện cực kỳ đơn giản mà không thấy phiền...

Cảm giác này cực kỳ lạ lẫm, khi anh đang hưởng thụ, trong cuộc sống của Tô Dã Nghi xuất hiện một người đối với Dịch Tự mà nói chính là khách không mời mà đến.

Đới Duy.

Tám chuyện bát quái cũng không phải chỉ phụ nữ mới có thể làm, trên thực tế, bộ phận kỹ thuật có rất nhiều đồng nghiệp khi đang làm việc đã từng nói đến người này, một người không có liên quan đến mình, mặc dù từng nghe rất nhiều chuyện của anh ta, Dịch Tự lại chỉ nhớ rõ đại khái đó là tên đàn ông thích lừa gạt phụ nữ.

Đới Duy xuất hiện khiến Dịch Tự lần đầu tiên cảm thấy lo lắng. Thẳng thắn mà nói, anh không quen với cảm giác lo lắng này. Nhưng cảm giác không hay ho này giống như một chút cũng không phải do anh kiểm soát.

Làm cho anh đau đầu nhất chính là, một ngày Đới Duy không biến mất, cảm giác lo lắng vẫn liên tục ảnh hưởng đến anh. Gần tới hôm đó, anh từ công ty đi ra, lúc trở mắt nhìn thấy Tô Dã Nghi trên xe Đới Duy, sự lo lắng luôn ảnh hưởng tới anh đột nhiên leo thang, lúc ấy anh đã nghĩ, anh thật sự nên kéo cô xuống từ chiếc xe đó...

Chờ đến khi xe đi rất xa, Dịch Tự mới nhấc bước một lần nữa, anh cười tự giễu, có phải anh quản quá nhiều chuyện rồi không? Nếu cô không muốn, thì anh kéo cô xuống còn có ý nghĩa gì, nếu cô đồng ý, cô muốn ngồi xe người nào có liên quan gì đến anh?

Sau đó, anh bắt đầu cố gắng che giấu nỗi lo âu đang không ngừng chạy lên trên.

Mãi đến khi hôm đó về nhà nhìn thấy vẻ mặt ngốc nghếch ngồi trong xe Đới Duy của Tô Dã Nghi, không biết là lý do gì khiến cho anh dừng bước chân...

Anh càng không biết tại sao anh ném một hòn đá tới xe Đới Duy...

Nhưng anh biết tại sao anh hôn cô, bởi vì anh muốn.

Sau đó, anh muốn làm rất nhiều chuyện với Tô Dã Nghi. Khi cô đề xuất xem phim để báo đáp anh, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh chính là... anh muốn đi cùng cô.

Anh thích nhìn thấy cô xấu hổ, đỏ mặt, lúng ta lúng túng...

Về mặt mờ mịt và ngây thơ của cô khiến anh luôn không nhận được... Muốn sờ đầu cô, nhéo mặt cô, sau đó, hôn cô.

Anh cảm thấy suy nghĩ của mình cũng sắp đuối kịp một tên biến thái rồi. Nhưng mà, không tự chủ được, không thể khống chế, không có dấu hiệu... Anh trở nên thích cô như thế.

Trước kia anh cũng không thường xuyên phân tích suy nghĩ của mình, trên thực tế, trước kia anh cũng không biết mình có cảm giác gì đáng lấy ra để phân tích và suy ngẫm. Nhưng mà, từ khi Tô Dã Nghi từ từ tiến vào trong cuộc sống của anh, anh phát hiện, anh cũng bắt đầu có rất nhiều suy nghĩ... suy nghĩ về cô.

Không phải không nghĩ đến, có lẽ vì một mình ở Bắc Kinh, công việc bận rộn, tâm hồn quá trống trải, sinh lý cũng cô quạnh... Nhưng anh chỉ dùng một giả thiết liên phủ nhận suy nghĩ này.

Nếu người này không phải Tô Dã Nghi, mà là bất kỳ một người nào đó đã từng bày tỏ tình cảm với anh...

Sau khi ở cùng một chỗ, một lần kia Tô Dã Nghi cãi nhau với anh, đó là lần xích mích kịch liệt nhất của bọn họ. Thậm chí Tô Dã Nghi không chút do dự nói lời chia tay.

Cô nói: “Em mệt lắm, em không muốn nghi ngờ, yêu anh quá vất vả, em cũng không muốn yêu nữa. Có lẽ cô gái ngu dốt ngốc nghếch như em nên đi tìm

người đàn ông không thông minh như thế, may mà chúng ta còn chưa kết hôn, cũng không cần gánh vác trách nhiệm gì đó với hai bên. Em biết mình nặng mấy cân mấy lạng, không có em, anh sẽ tìm được người tốt hơn.”

Lần đầu tiên cô nói chuyện dứt khoát như thế, hơn nữa ánh mắt đều cực kỳ kiên quyết. Sự kiên quyết này khiến Dịch Tự cảm thấy đáng sợ.

Thậm chí cô còn thu dọn hành lý, anh đứng ở ngoài cửa lẳng lặng nhìn cô bận rộn, cô luôn thích khóc nhè vậy mà lần đó lại không khóc.

Anh có thể rõ ràng cảm nhận được trái tim mình đang buột chặt từng khúc, đột ngột căng, đột ngột lỏng, quẩn lầy anh. Mỗi đến khi cảm giác đau này rồi cuộc không thể chịu đựng được nữa, anh xông tới, giữ lấy tay cô, anh nhớ rõ ràng, lúc ấy giọng nói của anh đều đã run rẩy: “Đừng đi.”

Sau đó, anh thấy khuôn mặt cô tràn đầy nước mắt.

Một lần đó, là lần đầu tiên Dịch Tự phát hiện, nói ra so với giấu ở trong lòng hiệu quả tốt hơn một chút. Bởi vì, giấu ở trong lòng chỉ có bản thân biết, còn nói ra làm cô vui vẻ.

Cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ.

Sau khi ở cùng nhau hơn một năm, có một lần Tô Dã Nghi lỡ miệng nói ra với anh, lúc học năm hai cô đã từng gọi điện thoại thổ lộ với anh. Về sau, anh biết kể từ đó Tô Dã Nghi liền thích anh.

Nói thật ra, Dịch Tự cũng không nhớ rõ chuyện này. Trong đại học mặc dù anh không thường tham dự hoạt động nhiều người, cũng không thường ra ngoài giao lưu với người khác, nhưng người theo đuổi anh cũng rất nhiều. Gọi điện thoại thổ lộ giống Tô Dã Nghi cũng rất nhiều, nói cách khác, lúc học đại học, Dịch Tự không có bất kỳ ấn tượng gì đối với cô.

Tô Dã Nghi hỏi anh: “Nếu như ở đại học anh đã biết em, nhớ rõ em, chúng ta còn có thể ở chung một chỗ sao?”

Lúc ấy anh không trả lời cô, bởi vì anh biết đáp án của mình là “Sẽ không”.

Nếu anh đã sớm biết cô, như thế khi biết cô ở chung với anh, anh sẽ lựa chọn rời đi. Bởi vì anh sợ phiền toái, anh sẽ nghĩ cảm giác ở cùng người miễn mợ chính là một chuyện phiền phức bao nhiêu.

Nhưng mà, nếu thực sự gặp phải tình huống như vậy, anh nghĩ, có lẽ cả đời anh cũng không có cách nào yêu một người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 4

Edit + Beta: Lam Anh

Tục ngữ nói không sai, đi trên bờ sông, làm gì có đôi giày nào không ướt.

Sau khi đến ở cùng Dịch Tự, Tô Dã Nghi vẫn không thay đổi được thói quen cô đã không còn ở trên lầu của anh nữa. Biểu hiện chủ yếu của việc này là, cô vẫn lớn tiếng nói chuyện video với Mạc Ninh trong phòng như cũ.

Ngày đó, Mạc Ninh tình cờ nhắc tới gần đây cô ấy đang gây kinh khủng, tùy ý nói câu: “... Kèm thêm, ngực cũng co lại rồi.”

“Đã A còn giảm sao?”

Mạc Ninh gật đầu: “Tớ sắp bằng phẳng giống Chu Nhất Nặc rồi.”

Tô Dã Nghi cười: “Vẫn là của tớ ổn định hơn.”

Mạc Ninh lạnh giọng mỉa mai: “Không phải Dịch Tự thích ngực lớn à?”

Tô Dã Nghi phản bác: “Ai nói!”

“Đàn ông đều thích ngực lớn, nếu anh ta không thích, chỉ có thể chứng minh anh ta...”

“Ai nói anh ấy không là đàn ông!”

“Tớ cũng không nói.”

“...”

Lại qua một lúc lâu, Mạc Ninh giống như rảnh rỗi hỏi: “Các cậu ở chung lâu như vậy, thật sự không xảy ra chuyện lau súng cướp cò gì chứ?”

“Đương nhiên...” Lần này Tô Dã Nghi không nói kiên quyết được như thế, bởi vì trong đầu cô bắt đầu hiện lên một chút chuyện “lau súng cướp cò”.

Thấy đáng vẻ xấu hổ lại mơ màng của Tô Dã Nghi, tinh thần Mạc Ninh tỉnh táo, biết đây là thời điểm trêu chọc Tô Dã Nghi tốt nhất, vì thế cô bắt lấy cơ hội quyết đoán hỏi: “Anh ta biết cậu ngực lớn hay nhỏ rồi à?”

Tô Dã Nghi gật đầu, lần đó cô mặc áo ngủ, khi bị anh giữ ở trên đùi hôn, anh cời cúc áo ngủ của cô, sau đó...

Sau khi nhận được đáp án, Mạc Ninh tiếp tục hỏi: “Vậy cậu có biết kích cỡ của anh ta không?”

Tô Dã Nghi lắc đầu, có phần mơ hồ hỏi: “Biết kích cỡ gì của anh ấy?”

Mạc Ninh không trả lời cô, vẫn hỏi: “Vậy khi lau súng cướp cò cậu không chạm vào anh ta?”

“Không.” Tô Dã Nghi trả lời. Trong đầu cô dần dần hiện lên rất nhiều hình ảnh làm cho người ta mặt nóng lên, tim đập mạnh, nhưng mà, cô suy nghĩ thật lâu, đều vẫn là Dịch Tự chạm vào cô, cô thật sự chưa từng chạm lại anh.

Mạc Ninh thở dài: “Thật không thú vị.”

Tô Dã Nghi dần dần hồi phục tinh thần, nghe giọng điệu này của Mạc Ninh, cô có chút không chắc chắn hỏi: “Tớ cũng phải chạm vào anh ấy sao?”

“Đương nhiên. Đây là cơ bản, không thử công dụng trước một chút, nếu sau khi dùng phát hiện dùng không tốt thì làm thế nào?”

Tô Dã Nghi nuốt nước miếng một cái, hơi hoảng sợ nói: “Tớ... Tớ sẽ không... tình dục trước hôn nhân.”

Mạc Ninh nhìn cô cười thần bí: “Ai nói nhất định phải lên gôn chứ?”

Tô Dã Nghi không hiểu: “Vậy là gì?”

“Cậu phải biết rằng, loại đồ nhỏ này, tay đo là được rồi.”

Tô Dã Nghi: “...”

Ngày thứ hai sau “vấn đề kích cỡ”, Tô Dã Nghi tới phòng của Dịch Tự lấy đồ của anh đi giặt, sau đó bị người vốn còn đang cúi đầu làm việc kéo vào trong ngực, trong tay Tô Dã Nghi vẫn mang theo một chiếc áo sơ mi của anh, ánh mắt chớp hồi lâu, sau khi đối diện với con mắt tràn đầy ý cười của Dịch Tự, mặt cô trong nháy mắt ửng hồng, hơi ngượng ngùng hỏi: “Làm... Làm sao vậy?”

Dịch Tự quay đầu đi, một tay đè cô lại, một tay chậm rãi đóng máy tính, giống như không để ý nói: “Hôm nay không cần chat video sao?”

“Hả?” Suy nghĩ một lúc, nghĩ có thể Dịch Tự chỉ chuyện cô và Mạc Ninh chat video, cô ấp úng đáp lại một câu: “Còn... Còn chưa tới giờ.”

Dịch Tự rất hào hứng gật đầu: “Hôm nay định tán gẫu cái gì?”

Tô Dã Nghi có chút không hiểu tại sao Dịch Tự tò mò cái này, một lúc chưa kịp trả lời.

Dịch Tự lại cúi đầu xuống nhìn thẳng cô, hơi nghiêm túc nói: “Vẫn muốn tiếp tục chủ đề ngày hôm qua sao? Tán gẫu kích cỡ của anh?”

Gương mặt ban đầu còn ửng hồng của Tô Dã Nghi trong nháy mắt chuyển thành màu gan heo, cô vùng vẫy muốn đứng dậy từ trên đùi Dịch Tự, bị anh tính toán trước đè lại, sau đó, cái bóng mờ của anh bao phủ xuống, môi của Tô Dã Nghi bị che lại chặt chẽ.

Bị hôn đến khi hoàn toàn quên mình, Tô Dã Nghi mơ hồ cảm giác được có một bàn tay đang lôi kéo tay mình, một đường xuống phía dưới. Cùng lúc đó, bên tai có một giọng nói khàn khàn: “Không được thảo luận với người khác về nó.”

Ban đầu, trong suy nghĩ còn lại của Tô Dã Nghi hoàn toàn không có cách nào phân tích ra “nó” rốt cuộc là chỉ cái gì, nhưng mà, chỉ sau một giây, trái lại chính tay cô đã biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Ngoại truyện 5

Lúc Tô Dã Nghi đi tắm rửa, Chu Nhất Nặc gọi điện thoại tới. Dịch Tự nhận giúp, đang định mở miệng, giọng của Chu Nhất Nặc bên kia đã vội vàng truyền đến: “Này? Có phải cậu mang thai rồi không? Hai tháng không tới cũng quá không bình thường rồi! Vừa rồi tớ còn không nghĩ tới việc này, cậu có đi kiểm tra một chút hay không hả!”

Sau khi nói xong mấy lời này, Chu Nhất Nặc cho đối phương một thời gian hòa hoãn...

Tuy là thời gian này có hơi dài. Chu Nhất Nặc chờ đến sốt ruột, ở bên kia kêu gào trực tiếp: “Tô Dã Nghi, cậu bị dọa choáng váng rồi à?”

“Cô ấy đang tắm” Dịch Tự nói.

Khi Tô Dã Nghi tắm rửa xong ra ngoài, Dịch Tự đã nhìn thẳng vào cô. Cô còn đang lười kéo áo ngủ của mình, vẻ mặt không hài lòng. Ngẩng đầu thấy Dịch Tự đang nhìn mình, theo bản năng sờ tóc, cực kỳ vô tội nói: “Em sấy khô tóc.”

Dịch Tự chớp chớp mắt, nặng nề “Ừ” một tiếng.

Tô Dã Nghi lại cúi đầu nhìn mình, áo ngủ mặc rất tốt nha, lại nghi hoặc hỏi: “Còn có chỗ nào không đúng sao?”

“Lại đây.” Dịch Tự nói khẽ.

Tô Dã Nghi ngoan ngoãn gật đầu, đi nhanh tới chỗ anh. Đi đến trước giường, Dịch Tự đột nhiên dang hai tay, trong mắt tràn ngập vẻ cưng chiều, như là đang mời cô.

Tô Dã Nghi cười lên, ngọt ngào kêu một tiếng “Anh trai” rồi bỏ nhào vào lòng anh.

Một tay Dịch Tự xoắn chặt lên, cứ như vậy bế cô vào trong lòng mình. Chờ sau khi cô điều chỉnh xong “dáng nằm” trong lòng anh, Dịch Tự cực kỳ nghiêm túc nói một câu: “Rất nặng.”

Tô Dã Nghi kinh ngạc nói: “Có sao?”

Dịch Tự cúi đầu nhìn cô chăm chú, tầm nhìn siết lại, ánh mắt lại rõ ràng bay xa rồi.

Tô Dã Nghi nâng đầu hỏi anh: “Suy nghĩ gì thế?”

Dịch Tự hồi phục tinh thần lại, khoe miệng bỗng nhiên cong một cái, tiếp đó cúi đầu, hôn lên cô.

Từ trước đến giờ Tô Dã Nghi đều không hề có sức chống cự đối với nụ hôn của anh, với bất kỳ đợt tấn công trên thân thể nào của anh. Lúc này cũng giống như trước, nhưng lần này, Dịch Tự lại chỉ hôn cô mà thôi, mặc dù cũng đủ làm cô mê loạn.

Mơ hồ nghe thấy anh nói: “Ngày mai theo anh đi bệnh viện một chuyến.”

Tô Dã Nghi tưởng rằng ý kiến đi bệnh viện chỉ là nghe nhầm. Ai ngờ rạng sáng ngày hôm sau, cô vốn định đi làm cứ thế bị Dịch Tự dẫn đi bệnh viện.

Đến bệnh viện, lòng Tô Dã Nghi tràn đầy lo lắng hỏi: “Thân thể anh không thoải mái sao?”

Lúc này Dịch Tự mới nói với cô: “Là khám cho em”

Tô Dã Nghi càng kinh ngạc hơn: “Khám cho em cái gì?”

“Khám thai.”

Kết quả kiểm tra có rất nhanh, Tô Dã Nghi thực sự mang thai rồi.

Dịch Tự nhìn thấy kết quả kiểm tra trước tiên, Tô Dã Nghi nhớ rõ dáng vẻ của anh ngay lúc đó. Cô nghĩ, qua thật nhiều năm cô đều sẽ không quên cảnh tượng kia... Anh nhận giấy kiểm tra từ trong tay bác sĩ, dáng vẻ anh lật xem tờ giấy kia rất vội vàng, dáng vẻ anh nhìn thấy kết quả... Rất ngốc nghếch.

Đó là lần đầu tiên Tô Dã Nghi nhìn thấy vẻ mặt giống như ngẩn ngơ trên mặt anh. Vẻ mặt kia quá ngoài dự đoán, cho nên Tô Dã Nghi nhất thời quên mình cũng rất mong chờ kết quả kiểm tra, mà hoàn toàn bị dáng vẻ của anh thu hút toàn bộ sự chú ý.

Bệnh viện người đến người đi, xung quanh cực kỳ ồn ào, ban đầu Dịch Tự im lặng, Tô Dã Nghi cũng im lặng.

Chỉ là, cô vẫn nhìn anh.

Sau đó, Dịch Tự ngẩng đầu, cô liền cười, sau đó, cô luôn luôn không thể nào thông minh lại trong nháy mắt biết rõ kết quả kiểm tra.

Thật ra dọc đường từ bệnh viện về nhà sau đó, Dịch Tự đều biểu hiện cực kỳ bình tĩnh. Mãi đến khi về đến nhà mở cửa, Tô Dã Nghi vào nhà trước, khi cởi giày xong đang định đi rót nước uống, có một đôi tay từ sát phía sau ôm lấy cô.

Hơi thở của anh quanh quẩn trong tóc cô, một bàn tay của anh ôm eo cô, một tay kia cầm lấy tay cô, đặt trên bụng cô, nặng mà sâu nói: “Tô Dã Nghi, em sắp làm mẹ rồi.”

Mắt Tô Dã Nghi đột nhiên hơi chói, trả lời anh: “Anh cũng sắp làm ba rồi.”

“Cảm thấy tin này giống như là giả vậy.” Dịch Tự còn nói, “Chúng ta kết hôn bao lâu rồi, Dã Nghi?”

Tô Dã Nghi thốt lên: “Một năm lẻ ba tháng.”

Bàn tay Dịch Tự giữ trên bụng cô hơi chặt, giọng nói mềm mại: “Nhớ thật rõ ràng.”

Tô Dã Nghi kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên.”

Từ hôm đó về sau, Tô Dã Nghi phát hiện sự thay đổi sâu sắc của Dịch Tự. Do công việc, anh thường ngủ rất khuya, mà cô lại bởi vì mang thai nên mỗi ngày đều ngủ rất sớm. Có lẽ cũng vì nguyên nhân như vậy, khi Dịch Tự đi ngủ đều rất cẩn thận, chưa bao giờ làm ồn đến cô. Mãi đến ngày đó, cô từ trong mơ giật mình tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện trên bụng mình có một bàn tay ấm áp.

Cô khó hiểu quay người sang chỗ khác, rơi vào trong một đôi mắt thâm tình... đó là cảm xúc Dịch Tự không kịp thu lại. Đối mặt với cô đột nhiên tỉnh lại, anh có một tia mờ mịt hiếm thấy, tay cũng quên thu lại, chỉ nhìn cô, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Nghe giọng nói quá mức dịu dàng này, Tô Dã Nghi không tự chủ kè sát vào trong lòng anh, ôm chặt anh: “Vừa nãy nằm mơ.”

“Mơ gì?”

“Mơ thấy em sinh ra người quái dị.”

Dịch Tự nghe xong liền nở nụ cười, anh giống như cực kỳ vui vẻ, đầu Tô Dã Nghi kề bên ngực anh, cảm giác được niềm vui phát ra từ đáy lòng của anh. Cô oán hận nói: “Sinh ra người quái dị anh rất vui vẻ sao?”

Dịch tự vẫn cười, trả lời: “Lớn lên giống em cũng không tệ.”

Tô Dã Nghi nghe thấy lời này vui vẻ lên, vội hỏi: “Thật không?”

“Ừ.”

Qua một lúc lâu, giống như nghĩ thông suốt cái gì, Tô Dã Nghi đột nhiên ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, cau mày trừng anh: “Anh nói em là người quái dị!”

Dịch Tự nghiêm trang: “Không phải.”

Tô Dã Nghi lấy đầu đập vào anh: “Em không sinh nữa!”

Dịch Tự đè đầu cô lại, tiếp tục dịu dàng nói: “Sinh người quái dị cũng là con của anh.”

Tô Dã Nghi nhất quyết không tha: “Anh nói con của chúng ta là người quái dị! Thăng bé còn chưa sinh ra anh đã ghét bỏ nó rồi!”

“Trẻ sơ sinh lúc sinh ra đều cực kỳ xấu. Lúc anh vừa sinh ra cũng rất xấu.”

Tô Dã Nghi rất nhanh bị kéo suy nghĩ đi: “Khi nào thì anh bắt đầu trở nên đẹp?”

Dịch Tự giống như thật sự tự hỏi, một hồi lâu mới nghiêm túc trả lời: “Ký ức quá xa rồi, anh không nhớ rõ.”

Nghe ra hàm ý trong lời nói của anh, Tô Dã Nghi hừ nhẹ: “Thối tha! Ai nói anh đẹp chứ!”

“Trừ em ra, hình như không có người nào khác.”

Tô Dã Nghi lại hừ: “Gạt người! Em chưa từng nói!” Qua một lúc lâu, cô lại không kiềm chế được, vươn tay nhéo mũi Dịch Tự, “Em nói anh đẹp rồi, tại sao anh không nói em đẹp?”

Dịch Tự mặc cho cô “bắt nạt” mình, lại hơi nghiêm túc ở bên vổ về bụng của cô: “Nói em đẹp sẽ dạy hư con của chúng ta.”

Tô Dã Nghi khó hiểu: “Tại sao?”

“Anh không thể để thằng bé học nói dối.”

Lại qua một lúc lâu, Tô Dã Nghi suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói của Dịch Tự, có chút tức giận giương nanh múa vuốt đứng dậy, rất nhanh bị Dịch Tự kiên nhẫn đè lại, sau cùng, anh hôn trán cô, dịu dàng nói với cô: “Ngoan, ngủ tiếp một lát đi.”

Tô Dã Nghi đã cực kỳ buồn ngủ, lại vẫn như làm nũng than thở một câu: “Vậy anh khen em đẹp đi!”

Đợi một lát không nghe thấy anh trả lời, cô cho rằng Dịch Tự sẽ bơ cô, hoặc là nói sang chuyện khác, đang muốn nói gì đó, lại nghe thấy giọng nói của anh truyền đến: “Em thật sự rất đẹp.”

“Lừa gạt...”

Những chữ phía sau bị Dịch Tự nuốt vào trong miệng. Sau đó, anh đem những lời nói sau đó của anh vào trong miệng cô: “Đẹp đến mức khiến anh nhìn không được... Muốn ăn em.”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Đen Trắng Kết Hợp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.